

KING

BY

GURUR KRALI

ANA HUANG

O, akla gelebilecek her yönden kendisine zıttı... ve karşısına çıkan en cezbedici kadındı.

Onurlu. Kendine hâkim. Terbiyeli.

Kai Young'ın hayatında kaosa yer yoktu. Mor saçları olan ve uygunsuz şakalar yapan Isabella ise adeta kaosun vücut bulmuş haliydi.

Hem yaklaşan CEO seçimleri hem de elinden her an kayıp gidebilecek medya imparatorluğu söz konusuyken dikkatinin dağılmasını göze alamazdı.

Isabella asla istememesi gereken her şeydi. Fakat Kai her bakış ve dokunuşla kurallarını çiğnemeye... onu hayatına almaya bir adım daha yaklaşıyordu.

Cesur. Hayat dolu. Fevri.

Isabella Valencia hayatı boyunca etkileyemediği bir erkekle karşılaşmamıştı... Ta ki Kai Young'la tanışana kadar.

Genç kadın bunu düşünecek değildi. Eğlenmek için klasikleri Latinceye çeviren biri kesinlikle onun tipi olamazdı. Ayrıca bu adam çalıştığı seçkin kulübün bir üyesi olduğu için yasak bölge sayılırdı.

Fakat Isabella, o soğuk maskenin altında tek bir dokunuşla onu eritebilecek bir adamın saklandığını inkâr edemezdi.

Aksi için ne kadar çabalasalar da yasak arzularına kapılmaları zamanla kaçınılmaz oldu.

Sonunda her şeyi kaybedecekleri anlamına gelse bile.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

ISBN: 978-625-366-161-8

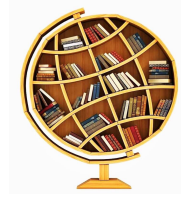

@martiyayinlari

9 786253 661618

ANA HUANG

GURUR

KRALI

GURUR KRALI

Özgün Adı: King of Pride

Ana Huang

Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Derya Sevim
Düzeltili : Aslı Özge Önemli
Kapak Tasarım : Cat İmb, TRC Designs
Kapak Uyarlama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2676

zm

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-366-161-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2023 by Ana Huang

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt

Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi

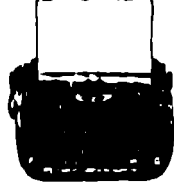
Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.

No 60/A Kadıköy / İST

Sertifika No: 66326

1

Isabella

“Sana verdiğim karanlıkta parlayan prezervatifi *kullanmadın mı?*”

“Hayır, üzgünüm.” Tessa kırgın ifademe gülerek karşılık verdi. “İlk randevumuzdu, nasıl kullanabilirdim ki? Hem sen o prezervatifi nereden buldun?”

“Geçen ay katıldığım neon buz pateni partisinden.” O partiye beni sıkıcı hayatımdan kurtarması için katılmıştım. İşe yaramamıştı ama arkadaşlarıma da dağıttığım bir torba dolusu heyecan verici parti hediyesi *kazanmıştım*. Kendime erkek yasağı koyduğum için arkadaşlarım aracılığıyla heyecan yaşamakla yetinmeye mecburdum fakat bahsi geçen arkadaşlar işbirliği yapmayınca işim zor oluyordu.

Tessa kaşlarını çatı. “Paten partisinde neden prezervatif dağıtıyorlardı?”

“Çünkü o tür eğlenceler her zaman devasa seks partilerine dönüşür,” diye açıkladım. “Bir adamın o prezervatiflerden birini buz pistinin ortasında kullandığına şahit oldum.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Çok ciddiylim.” Çerez stoklarını yenileyip kadehlerle sürahileri düzeltmek için döndüm. “Çılgınca bir şey, değil mi? Gördüğüm bazı şeylerin travmasını bir hafta boyunca atlatamamış olsam bile eğleneliydi.”

Konuşmaya devam ederken bir yandan da otomatige bağlamış gibi işlerimi tamamlıyordum. Dünyanın en zengin ve en güçlülerinin özel davetle üye olabildiği Valhalla Kulüp'te bir yıl boyunca barmen olarak çalıştıktan sonra kas hafızam çoğu şeyi benim için hallediyordu.

Pazartesi akşamı saat altıydı, diğer barlar bu saatte en yoğun zamanlarını yaşasa da Valhalla'ya ölüm sessizliği hâkimdi. O yüzden Tessa'yla birlikte bu saatleri dedikodu yapmaya ve hafta sonu neler yaptığımızı anlatmaya ayırırdık.

Burada olmamın tek nedeni kitabımı tamamlayıp gerçek bir yazar olana dek para biriktirmektir ama sevdiğim biriyle çalışmak güzeldi. Çok fazla sinir bozucu tiplerle çalıştıktan sonra iyi bir değişiklik olmuştu.

“Sana bayraklı çıplak adamı anlattım mı?” dedim. “Seks partilerini *asla* kaçırmayan bir tip.”

“Ah, Isa.” İsmimi -hiç ona benzemeyen bir tavırla- inleyerek söylemişti ama ben artık susmamın mümkün olmadığı bir noktadaydım.

“Cidden, daha önce hiç buz pistinin ortasında parlayan bir penis...”

Kibar bir öksürük sesiyle sözüm yarıda kesildi.

En sevdiğim çalışma arkadaşıma ait olmadığı kesin olan kibar, *erkeksi* bir öksürük sesi.

Aniden duraksadım ve Tessa'dan bir inleme daha yükselince sezgilerimin doğru olduğunu anladım. Gelen kişi bir kulüp üyesiydi, bizi fazla sıkmayan müdürümüz ya da mola veren bir güvenlik görevlisi değildi.

Bu kişi her kimse, parlayan penisler hakkındaki yorumumu duymuştu.

Siktir.

Yanaklarımın yandığını hissettim. Şu anda en çok istediğim şeyler listesinde birinci sırada taslağı bitirmem değil, bir mucize eseri yerin yarılması ve dibine girmem vardı.

Maalesef ki ayaklarımın altında herhangi bir titreşim oluşmadı. Utanç havuzunda birkaç saniye işkence çektikten sonra omuzlarımı dikleştirip arkamı döndüm ve yüzüme müşterilere sunduğum en güzel gülümsememi yerleştirdim.

Fakat dudaklarım kıvrılmayı henüz tamamlayamamışken do-

nup kaldım. Yüklendiği yarıda kesilmiş bir internet sitesi gibi öylece duruyordum.

Çünkü birkaç metre uzağımda bir erkeğin hak etmediği kadar yakışıklı görünen Kai Young duruyordu.

Kendisi Valhalla yönetim komitesinin saygın bir üyesi ve multimilyar dolarlık bir medya imparatorluğunun vârisiydi. Ayrıca *her* utanç verici konuşmamın tam ortasında aniden belirmek gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

Yüzüm yeni bir utanç dalgasıyla kavruldu.

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi adam. Herhangi bir duygu belirtisi göstermeyen sesi, muhabbetimiz hakkındaki düşüncelerine dair hiçbir ipucu vermiyordu. “İçecek bir şeyler sipariş etmek istiyordum.”

O gidene kadar barın altında saklanmak gibi güçlü bir arzu hissetsem de ses tonu karşısında erimeden edemedim. Kalın, pürüzsüz ve kadifemsi bir sesi vardı. Ayrıca lüks İngiliz aksanı, merhum kraliçenin konuşmasını bile gölgede bırakırdı. Ne zaman konuşsa, kanıma keskin bir viski karışmış gibi hissediyordum.

Aniden vücudum ısındı.

Kai'nin kaşları hafifçe yukarı kalktığında sesine odaklandığım için ona henüz cevap vermediğimi fark ettim. Küçük hain Tessa çoktan arka odaya girip gözden kaybolmuş, beni utancımınla yapayalnız bırakmıştı. *Ona bir daha asla prezervatif vermeyeceğim.*

“Tabii.” Boğazımı temizledim ve yoğun gerginliği bastırma çabasıyla devam ettim. “Fakat karanlıkta parlayan cin tonuğumuz yok ne yazık ki.” *Olsa da içkinin parlaması için etrafın karanlık olması gerekir.*

Kai bana boş boş baktı.

“Beni prezer... şey, korunma ürünleri hakkında konuşurken duyduğun son zamana atıfta bulunuyorum,” dedim. *Sessizlik.* Sanki alakasız bir şekilde trafik yoğunluğundan bahsediyordum gibi tepki dahi vermiyordu. “Hani çilekli cin tonik sipariş etmiştin ya. Çilek aromalı pre...”

Konuştukça batıyordum. Ona kulübün güz balosunda çilek aromalı prezervatiflerle ilgili konuşmama kulak misafiri olduğunu hatırlatmak istememiştim ama dikkatini... Eh, güncel prezervatif konuşmamdan uzaklaştırmak için *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Çalışma saatleri içinde seksten bahsetmeyi bırakmam gerekiyordu.

“Boş ver,” dedim hızlıca. “Her zamankinden mi istiyorsun?”

O tek seferlik çilekli cin tonik siparişi dışında, buraya her geldiğinde viski içerdi. Noel’de çalman *Mariah Carey* şarkılarından daha öngörülebilir biriydi.

“Bugün istemiyorum,” dedi rahatça. “Bir *Death in the Afternoon** alayım.” Yıpranmış kapağım görmem için elindeki kitabı kaldırdı. *Ernest Hemingway*’in *For Whom The Bell Tolls*** romanıydı. “Buna uyar diye düşünüyorum.”

Hemingway tarafından icat edilen *Death in the Afternoon*, şampanya ile absentin karıştırılmasıyla oluşan basit bir kokteyldi ve karanlıkta parlayan tonları aratmayacak türden alacalı bir yeşil renge sahipti.

Gözlerimi kıstım. Bu bir tesadüf müydü, yoksa benimle dalga mı geçiyordu emin olamamıştım.

Genç adam anlaşılması imkânsız bir yüz ifadesiyle bana öylece bakıyordu.

Simsiyah saçları, keskin yüz hatları, ince çerçeveli siyah gözlüğü, üzerine kusursuz şekilde oturan ve muhtemelen özel dikim olan takım elbisesiyle Kai Young daima asil ve kültürlü görünürdü. Bu özelliklerinin yanı sıra, İngilizlerin katı duruşunu da mükemmel bir şekilde sergilerdi.

Genelde insanları okumakta iyiydim ancak onu bir yıldır tanıyor olmama rağmen henüz maskesinde bir çatlak dahi oluşturmamıştım. Bu durum beni itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok sinir ediyordu.

* (İng.) Öğleden sonra ölüm. (ç.n.)

** (İng.) Çanlar Kimin İçin Çalıyor. (ç.n.)

“Bir *Death in the Afternoon* hemen geliyor,” dedim sonunda.

Kai barın ucundaki her zamanki yerine yerleşip paltosunun cebinden bir not defteri çıkarırken içkisini hazırlamak için arkamı döndüm. Ellerim düşünmeden hareket ediyordu. Dikkatimin yarısı önümdeki kadehte, diğer yarısı da sessizce kitabını okuyan ve ara sıra not almak için duraksayan genç adamdaydı.

Aslında bu sıra dışı bir şey değildi. Kai sıklıkla akşam yoğunluğundan önce gelip bir şeyler okuyarak içkisini yudumlardı. Fakat bunu bugün yapması, yani *zamanlaması* sıra dışıydı.

Pazartesi öğle saatlerindeydik. Normalde her hafta sadece perşembe akşamları, belirli bir saatte burada olurdu. Bugün kalıpların dışına çıkmıştı.

Kai Young *asla* kalıplarının dışına çıkmazdı.

İçkisini ona götürürken hem merak hem de tuhaf bir soluksuzluk hissi beni esir almış, yürüyüşümü yavaşlatmıştı. Tessa hâlâ malzeme odasındaydı ve her adımımınla birlikte sessizliğin ağırlığı artıyordu.

“Not mu alıyorsun?” Kokteyli bir peçetenin üzerine yerleştirip not defterine göz attım. Okuduğu romanın yanında açık duran defterin sayfaları düzenli yazılarla doluydu.

“Kitabı Latinceye çeviriyorum.” Sayfayı çevirip bir cümle daha yazdı. Henüz kafasını kaldırıp içkisine dokunmamıştı.

“Neden?”

“Rahatlamamı sağlıyor.”

Onu yanlış duyduğumdan emin olarak gözlerimi kırıştırdım. “Beş yüz sayfalık bir romanı Latinceye elle çevirmenin *rahatlatıcı* olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Zihnimi yorarak çalıştıracak bir şey isteseydim ekonomi ders kitabı çevirmeyi tercih ederdim. Kurgusal kitapları çevirmeyi dinlenme zamanıma saklıyorum.”

Bu açıklamayı öyle rahat bir tavırla yapmıştı ki, söylediğini duyan kişi alışkanlığının kanepenin arkasına palto atmak kadar basit ve sıradan bir şey olduğunu sanırdı.

Ona ağızım açık halde baktım. “Vay canına. Bu...” Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Zengin insanların acayip hobileri olduğunu biliyordum fakat bunlar genellikle evcil hayvanlarına gösterişli düğün törenleri düzenlemek ya da şampanya banyosu yapmak gibi eksantrik şeyler olurdu. Kai’nin hobisi ise *sıkıcıydı*.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldığında durumu anlayıp farklı türden bir utanca kapıldım. *Günümün temasının bu olduğu kesinleşti*. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Pek sayılmaz. Bunu gerçekten rahatlatıcı buluyorum ancak ekonomi ders kitaplarının hayranı değilim. Oxford’da onlarla yeterince uğraştım,” derken nihayet kafasını kaldırmıştı.

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Yakından o kadar güzeldi ki, ona doğrudan bakmak neredeyse canımı yakıyordu. Gür siyah saçları alnına düşmüş, *Hollywood*’un klasik döneminden fırlayan yüz hatlarını çerçevelemişti. Çıkık elmacıkkemikleri, kare biçimli bir çenesi ve dolgun dudakları vardı. Ayrıca kahverengi gözleri, cazibesini arttıran gözlüğünün ardında parlıyordu. Eğer gözlüğü olmasaydı bu mükemmel çekiciliği soğuk, hatta belki de korkutucu olurdu ama şu anki haliyle ulaşılabilir görünüyordu. İnsan olduğu belli oluyordu.

En azından klasikleri çevirmekle ya da ailesinin medya şirketini yönetmekle uğraşmadığı zamanlarda öyle görünüyordu. Gözlüğü olsun veya olmasın, bu özelliklere sahip birinin *ulaşılabilir* olmadığına kesin gözüyle bakılabilirdi.

İçkisine uzandığında omurgam farkındalıkla karıncalandı. Elim hâlâ bar bankosunun üzerindeydi. Kai bana dokunmamıştı ama vücut ısısı sanki dokunmuş gibi beni sarmıştı.

Karıncalar daha geniş bir alana yayılarak tenimi titreşimlerle kapladı ve nefeslerimi yavaşlattı.

“Isabella.”

“Hmm?” Kai neden gözlüğe ihtiyaç duyuyordu ki? Lazer göz ameliyatı olabilecek kadar zengindi.

Elbette bundan şikâyetim yoktu. Sıkıcı ve biraz katı biri olabilirdi ama aslında...

“Barın diğer ucundaki beyefendi sana sesleniyor.”

Nahoş bir irkilmeyeyle gerçekliğe döndüm. Ben ona bakmakla meşgulken bara yeni müşteriler gelmişti. Tessa bankonun arkasındaki yerine dönmüştü, iyi giyimli bir çiftle ilgileniyordu. Başka bir kulüp üyesi de taburelerden birinde servis bekliyordu.

Kahretsin.

Gülen Kai’yi arkamda bırakıp aceleyle diğer tarafa koştum.

Müşteriye servisini yaptıktan sonra başka bir üye, onun ardından da bir başkası geldi. Valhalla’nın en yoğun saatleri başlamıştı. Bu yüzden ne Kai’yi ne de tuhaf rahatlama yöntemlerini düşünecek vaktim kalmıştı.

Sonraki dört saat boyunca Tessa’yla aşina olduğumuz ritme kapılarak kalabalığa hizmet ettik.

Valhalla, üyelerini yüz kişiyle sınırlı tutuyordu. En yoğun akşamlarda bile eskiden çalıştığım şehir merkezi barlarındaki kaosun bir benzeriyle uğraşmak zorunda kalmıyordum. Fakat sıradan barlarda karşılaştığımız üniversiteli gençler ya da bekârlığa veda partisinde kafayı bulan adamların aksine, buradaki az sayıda müşterimiz övülmeyi ve egolarının okşanmasını daha fazla talep eden kişilerden oluşuyordu. Saat dokuza yaklaşırken bayılmanın eşiğindeydim ve bu akşam yarım vardiya çalışacağım için şükrediyordum.

Yine de bakışlarımın ara sıra Kai’ye kaymasına engel olamıyordum. Normalde bir ya da iki saatin ardından bardan ayrılıyor olmasına rağmen hâlâ buradaydı ve olmayı tercih edeceği başka bir yer yokmuş gibi içki içip üyelerle sohbet ediyordu.

Bir tuhaflık var. Bara geliş zamanlamasını bir kenara bırakırsak bugünkü davranışları da önceki kalıplarına hiç uymuyordu. Ona bakmaya devam ettikçe daha fazla rahatsızlık işareti tespit ediyordum. Kaşları hafifçe çatık, omuzları ve gülümsemesi gergindi.

İçimden bir ses ona bir içki daha götürmemi söylüyordu. Belki programının dışına çıkmasına şahit olduğum içindi. Belki de uygunsuz davranışlarım -çalışma saatleri içinde seks konuşmak-nedeniyle beni kovdurabilecek olmasına rağmen bunu yapmadığı için ona borcumu ödemek istiyordum. Barın sakinleştiği bir anı fırsat bilerek yanına gittim.

Zamanlamam mükemmeldi. Sohbet ettiği son kişi yanından ayrılmış, Kai barda yine yalnız kalmıştı.

“Çilekli cin tonik. Benden.” Kadehi tezgâhın üzerinde ona doğru kaydurdım. Bana düşmese de modunu düzeltmek amacıyla bu içkiyi hazırlamıştım. “Canlandırıcı bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Kaşını soru sorar gibi yukarı kaldırdı.

“Bu akşam programının dışına çıktın,” dedim. “Bir problem olmadığı sürece bunu hiç yapmazsın.”

Kaşı tekrar aşağı inerken gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı ve bu beklenmedik sevimli hali karşısında kalbim tekledi.

Sadece bir tebessüm. Kendini kaptırma.

“Programıma bu denli ilgi gösterdiğini bilmiyordum.” Ses tonunda da bir gülümseme saklıydı.

Bu akşam ikinci kez yüzümün yandığını hissediyordum. *İyi kalpli biri olmaya çalışmanın karşılığı bu işte.*

“Özellikle ilgilendiğimden değil,” dedim savunmacı bir şekilde. “Burada çalışmaya başladığımdan beri her hafta bara geliyor-sun ama pazartesileri seni hiç burada görmüyorum. Yani sadece gözlemimi aktardım.” Burada konuşmayı kesmeliydim ancak beynim çenemin hızına yetişemiyordu. “Merak etme, tipim değil-sin. Sana asılmamdan korkmana gerek yok.”

Bu kadarı doğrudu. Objektif olarak baktığımda onun yakışıklılığını inkâr edemezdim ama ben daha sert erkeklerden hoşlanıyordum. Kai tutucu biriydi. Hem öyle olmasaydı bile kulüp üyeleriyle çalışanlarının arasında ilişki olması yasaktı ve bir kez daha bir erkek için hayatımı altüst etmeye niyetli değildim.

Fakat bu durum, ne kadar sinir bozucu olsa da onu her gördüğümde hain hormonlarımın harekete geçmesini engellemiyordu.

Yine kahkahasını zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Bunu bildiğim iyi oldu,” dedikten sonra kadehini dudaklarına götürdü. “Teşekkürler. Çilekli cin tonik hassas noktamdır.”

Bu sefer kalbim teklemeyi, bir saniyeliğine tamamen durdu.

Hassas nokta mı? *Bu da ne demek şimdi?*

Hiçbir şey demek değil, diye homurdandı zihnimin arkasındaki bir ses. İçkiden bahsediyor, senden değil. Ayrıca adam senin tipin değil, unuttun mu?

Kapa çeneni, Bayan Kötümser.

Durumum gerçekten harikaydı. Şimdi de iç seslerim birbirleriyle tartışıyordu. Birden fazla iç sese *sahip olduğumu* bile bilmiyordum. Bir gece daha taslağıma kafa yorarak kendimi hırpalamak yerine daha fazla uyumam gerektiğinin en büyük işaretiydi.

“Rica ederim,” dedim gecikmeli olarak. Nabzım kulaklarımda atıyordu. “Neyse, ben artık...”

“Üzgünüm, geciktim.” Uzun boylu ve sarışın bir adam Kai’nin yanındaki tabureye yerleşti. Ses tonu paltosuyla içeri taşıdığı eylül serinliği kadar keskindi. “Toplantım uzadı.”

Adam bana kısa bir bakış atıp Kai’ye döndü.

Koyu altın rengi saçlar, lacivert gözler, *Calvin Klein* modellerininkini andıran kemik yapısı ve *Titanik*’in çarptığı buzdağının soğukluğu. Hepsi bir araya gelip, Wall Street’in hükümdarı Dominic Davenport’u oluşturmuştu.

Elbette onu görür görmez tanımıştım. Sosyal becerisi sıfır olan bir adama ait olsa da bu yüzü unutmak mümkün değildi.

Kai’yle konuşmam bölündüğü için rahatlamıştım. Buna rağmen sinir bozucu, minik bir hayal kırıklığı hissettim. Cevap beklemeden yanlarından ayrılarak barın diğer ucuna geçtim.

Hassas nokta yorumu büyük ihtimalle öylesine söylenmişti ama aklıma takılıp kalmıştı ve bundan nefret ediyordum. Kai benim tipim olsa bile ben *kesinlikle* onun tipi değildim. O yönetim

kurullarında koltuk sahibi olan, yazlarını Hamptons'ta geçiren ve *Chanel* döpiyesleriyle uyumlu inciler takan kadınlarla çıkardı. Tabii ki bu tip kadınlarda bir sorun yoktu fakat ben asla onlardan olamazdım.

Kai'nin sözlerine olan bu abartılı tepkimin erkeklerden uzak durma yeminimle bir alakası olduğundan emindim. Birinin dokunuşuna ve ilgisine öyle açtım ki, Times Meydanı'nda dolaşan yarı çıplak kovboyun göz kırpması bile içimi kıpır kıpır edebilirdi. Kısacası durumun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Gecenin geri kalanında Kai'nin olduğu tarafa dönmedim.

Zaten yarım vardiya çalıştığım için erken çıkmakta serbesttim. İşimin bitmesine beş dakika kaldığında müşterilerimi Tessa'ya devredip onunla vedalaştım. Ardından arka odadan çantamı aldım ve *Hemingway*'e özel bir tutku duyan milyarderin oturduğu yöne bir kez dahi bakmadan bankonun arkasından ayrıldım.

Yürürken karanlık gözlerinin ateşini sırtımda hissettiğime yemin edebilirdim fakat bunu doğrulamak için dönmedim. Bilmem daha iyiydi.

Saat geç olduğundan koridorlar boş ve sessizdi. Gözlerim bitkinlikle kapanıyordu ancak sıcak yatağıma kavuşmak için çıkışa gitmek yerine sola dönüp ana merdivene yöneldim.

Eve gidip günlük kelime kotamı doldurmam *gerekliyordu* ama önce ilhama ihtiyacım vardı. Bomboş olan sayfaların stresi, konsantre olmama engel oluyordu.

Eskiden kelimelerim durmaksızın akardı. Erotik gerilim kitabımın yarısından fazlasını altı aydan kısa sürede yazıp bitirmiştim. Sonra hikâyeyi baştan okuyup nefret ettiğimde onu kenara ayırarak yepyeni bir projeye başlamıştım. Maalesef ki, ilk taslağımla hızla yazmamı sağlayan yaratıcılığım artık yok olmuştu. Son zamanlarda günde iki yüz kelimedenden fazla yazsam kendimi şanslı sayıyordum.

Basamakları tırmanıp ikinci kata ulaştım.

GURUR KRALI

Çalışanlar mesai saatleri içinde kulübün olanaklarından faydalanamıyordu fakat bar sabahın üçüne kadar açıktı. Binanın geri kalanıysa akşam sekizde kapanıyordu. Yani birazcık stres atmak amacıyla kulüpteki en sevdiğim odayı ziyaret ettiğimde kuralları çiğnemiş olmuyordum.

Yine de koridora serili İran halısının üzerindeki adımlarım tüy hafifliğindeydi. Sessizce ilerledim ve... ilerlemeye devam ettim. Bilardo odasını, güzellik salonunu, Paris stili dinlenme salonunu geçtim ve tanıdık meşe kapıya ulaştım.

On beş dakika. Tek ihtiyacım olan şey buydu. Ardından eve gidip günün yorgunluğunu duşta atacak ve taslağımın başına oturacaktım.

Tabii içeri girdiğimde dakikalar her zamanki gibi hızla aktı. On beş, otuz, kırk beş dakika derken yaptığım şeye kendimi o kadar kaptırdım ki, arkamdaki kapının aralandığını bile görmedim.

Fark ettiğimde ise artık çok geçti.

“Beni buraya *Hemingway*’i on ikinci kez okumanı izlemem için çağırdığını söyleme.” Dominic kitabıma ilgisiz bir bakış attı.

“Daha önce beni *Hemingway* okurken hiç görmedin.” Barın arkasına göz attım fakat Isabella cin toniği bırakıp çoktan başka bir müşteriyle ilgilenmeye geçmişti.

Çilekler içeceğin içinde tembelce süzülüyordu. Parlak kırmızı renkleri, barın ağırbaşlı toprak tonlarıyla sarsıcı bir kontrast oluşturmuştu. Normalde tatlı içkilerden uzak dururdum, viskinin dingin kehribar rengi ve yakıcı keskinliği bana daha uygundu. Ancak az önce de dediğim gibi, bu aroma hassas noktam olmuştu.

İyi, tamam. Ama fikrini değiştirirsen söyle. Getirdiğim prezervatifler çilek aromalı, kabartmalı ve dev bo...

Böldüğüm için özür dilerim ama bir içki daha sipariş etmek istemiştım.

Cin tonik. Çilek aromalı.

Isabella’nın dehşet ifadesini hatırlamak isteksizce olsa da gülmemi sağladı.. Geçen yılın güz balosunda Vivian’la sohbetlerini bölmüştüm ve o konuşmamızı hâlâ en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum.

Bunu istesem de istemesem de onunla *bütün* etkileşimlerimiz en ince ayrıntısına kadar zihnimdeydi. Hayatıma bir kasırga gibi girmiş, Valhalla’daki ilk gecesinde içki siparişimi yanlış hazırlamıştı ve o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı.

Bu durum cidden can sıkıcıydı.

“Seni okurken görmemiş olabilirim.” Dominic konuştuğu sırada çakmağının kapağını açıp kapatarak dikkatimi yeniden

üstüne çekti. Sigara içmese de bu çakmağı yanından asla ayırmıyordu, batıl inançları yüzünden şanslı eşyasını hiç bırakmayan insanlar gibiydi. “Ama her gece kütüphanene kapandığında bunu yaptığını hayal edebiliyorum.”

Çalkantılı ruh halime rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Beni kütüphanede hayal ediyorsun demek?”

“Ne kadar acınası bir halde olduğunu düşündüğüm zamanlarda.”

“Gecelerini ofisinde geçiren işkolik mi söylüyor bunu?” Karısının ona bu denli tolerans göstermesi bir mucizeydi. Alessandra kesinlikle bir azizeydi.

“Ofisim hoş bir yer.” Çakmak yeniden açılıp kapandı ve minik bir alev kısa süreliğine hayata gözlerini açıp yeniden kayboldu. “Beni aramasaydın şu anda orada olurdum. Bir pazartesi akşamı durup dururken beni buraya çağırmana neden olan acil mesele nedir?”

Gelmesini emretmemiş, sadece rica etmiştim ama açıklamaya zahmet etmedim. Bunun yerine tükenmez kalemimi, kitabımı ve defterimi paltomun cebine yerleştirip sadede geldim. “Bugün şu malum telefon geldi.”

Dominic’in sıkkın ve sabırsız ifadesinin yerini merak aldı. “Bu kadar erken mi?”

“Evet. Ben dahil beş aday var. Oylama dört ay sonra yapılacak.”

“Bunun bir nevi taç giyme töreni olacağını biliyorsun.” Dominic çakmağını yine çaktı. “Oylama sadece formalite. Tabii ki sen kazanacaksın.”

Ona cevap vermedim, sadece belirsiz bir ses çıkardım.

Young Korporasyon’un en büyük çocuğu ve farz edilen vârisi olarak, hayatımı bir gün CEO olacağım beklentisiyle yaşamıştım. Fakat bu görevi beş ya da on yıl sonra üstlenmem gerekiyordu, dört ay sonra değil.

Göğsüme yeni bir kaygı dalgası çarptı.

Leonora Young, gücü bir başkasına asla kolayca teslim etmezdi. Daha elli sekiz yaşındaydı. Zekâsı hâlâ keskindi, sağlığı yerindeydi ve yönetim kurulu tarafından çok seviliyordu. Hayatı işinin ve beni evliliğe ikna etme çabalarının etrafında dönüyordu. Buna rağmen bugünkü görüntülü aramada bana ve diğer dört idareciye, dört ay sonraki seçim sonucunda birimizin CEO koltuğuna oturacağını bildirmişti.

Tamamen beklenmedik olan bu telefon görüşmesinde oylamanın tarihi ve saati dışında başka bir detay da vermemişti.

“Kamuoyuna ne zaman duyuru yapılacak?” diye sordu Dominic.

“Yarın.” Bu da önümüzdeki dört ay boyunca tüm gözlerin üzerimde olacağı, herkesin işleri batırmamı bekleyeceği anlamına geliyordu. Elbette böyle bir şey asla gerçekleşmeyecekti. Kontrolüme güvenim tamdı.

Teknik olarak beş aday olsa da bu pozisyona sahip olan kişi ben olacaktım. Sadece bir Young olduğum için değil, en iyisi olduğum için o koltuğa oturacaktım. Kuzey Amerika şubesinin başkanı olarak sicilim herhangi bir şüpheyi yer bırakmıyordu. Belirli yönetim kurulu üyeleri her kararımı onaylamasa da şubeler arasında en yüksek kâr, en az kayıp ve en etkileyici inovasyonlar bizdeydi.

Oylamanın sonucundan endişe etmiyordum. Beni asıl huzursuz eden şey zamanlamaydı. Kariyerimin en parlak döneminde olmam gerekirken bulanık bir tedirginlik havuzuna atılmışım.

Dominic hevesizliğimi fark etmişti ama belli etmiyordu. “Borsa coşacak.” Kafasındaki hesaplamaları neredeyse görebiliyordum.

Eskiden olsa önce Dante’yi arar, kaygılarımı boks ringinde atardım. Ancak evlendiğinden beri onu Vivian’dan ayırmak, bir köpeğin ağzındaki kemiği almaktan çok daha zor hale gelmişti.

Belki de bu en iyisiydi. Dante özenli maskemin arkasında yatanları anında görürdü. Dominic ise yalnızca gerçeklerle ve sayı-

larla ilgileniyordu. Borsayı harekete geçirmeyecek ya da banka hesabını büyötmeyecek olsa şu anki durum umurunda bile olmazdı.

O tahminlerinden bahsederken içkime uzandım. Son yudumu da kafama diktiğim sırada zengin bir kahkaha dikkatimi çekti.

Bakışlarım Dominic'in omzunun üzerinden Isabella'yı buldu. Barın ucunda bir kozmetik firması vârisiyle, sanki dedikodu yapan en yakın arkadaşlarmış gibi muhabbet ediyordu. Söylediği şeyler normalde soğuk olan sosyetik simanın sırtmasına neden oluyordu. Arada bir de elleriyle abartılı hareketler yaparak karakteristik kahkahasını tekrarlıyordu.

Gölüşü bana doğru süzölüp göğsüme işleyerek içimi az önce getirdiği içkiden daha fazla ısıttı.

Mor-siyah saçları, muzip gülümsemesi ve sol bileğinin iç kısmındaki dövmesiyle tıpkı kayaların arasındaki bir elmas misali bu mekâna aykırıydı. Sebebi milyarderlerle dolu bir salonda bar görevlisi olarak çalışması değil, Valhalla'nın gelenekçi ve karanlık duvarları arasında ısıll ısıll parlamasıydı.

Karanlıkta parlayan cin toniğimiz yok ne yazık ki.

Dudaklarımda minik bir tebessüm belirlediğini hissettim ama derhal bastırdım.

Isabella cüretkâr ve fevri bir kadındı. Normalde uzak durmaya çalıştığım her özellik onda vardı. Ben görgü kurallarına önem verirdim, o ise bunun tam tersiydi. En uygunsuz yerlerde seksten bahsetmesi bunun en büyük örneğiydi.

Yine de ondaki bir şey, bir sirenin bir denizciyi çağırması gibi bana sesleniyordu. Tahrip edici olduğu kesindi ama buna değecek kadar güzeldi.

Neredeyse.

"Dante'nin haberi var mı?" diye sordu Dominic. Ancak yarıma kulak verebildiğim borsa tahminlerini sonlandırmış, telefonundan e-postalarını açmıştı. Adam tanıdığım herkesten çok çalışıyordu.

“Henüz söylemedim.” Isabella’nın kozmetik vârisiyle konuşmayı bırakıp kasayla ilgilenmeye başlamasını izledim. “Bu akşam Vivian’la randevuda. Ölmek üzere olmadıkları ve rehberlerindeki başka hiç kimseye ulaşamadıkları sürece kimsenin onu aramamasını özellikle belirtti.”

“Tipik Dante.”

“Evet,” diye onayladım dalgınca.

Isabella kasadaki işini bitirip diğer bar görevlisine bir şeyler söyledikten sonra arka odaya girip gözden kayboldu. Vardiyası bitmiş olmalıydı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Ne kadar denesem de bunu hayal kırıklığından başka bir şey olarak adlandıramıyordum.

Yaklaşık bir yıldır ondan uzak duruyordum. Yunan mitolojisi konusunda bilgiliydim ve sirenlerin şarkılarına kanan denizcileri bekleyen dehşet verici kaderi iyi biliyordum. Yapmam gereken son şey Isabella’nın peşine düşmektir. Yine de...

Çilekli cin tonik. Benden. Canlandırıcı bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.

Lanet olsun.

“Üzgünüm ama artık kalkmak zorundayım. Acilen ilgilenmem gereken bir mesele olduğunu hatırladım.” Doğrulup bankonun yanındaki askıda duran paltomu aldım. “Konuşmamıza sonra devam edelim, olur mu? Bu akşamki içkiler benden.”

“Tabii. Ne zaman müsait olursan konuşabiliriz.” Dominic ani kalkışından etkilenmemiş gibiydi. Ben hesabı öderken de başını kaldırmadı. “Yarınki kamuoyu duyurusunda işi şanslar.”

Dalgınca çakmağıyla oynarken çıkardığı sesler beni salonun yarısına kadar takip etti ama bir süre sonra bara hâkim olan gürültü tarafından yutuldu. Ardından kendimi koridorda buldum. Bar kapıları arkamdan kapanmıştı ve tek ses adımlarımdan yükseliyordu.

Isabella’ya yetiştiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Ortak tanıdıklarımız olmasına rağmen -en yakın arkadaşı Vivian,

GURUR KRALI

Dante'nin karısıydı- arkadaş değildik. Fakat CEO seçimi haberi yüzünden ne yapacağımı bilemezken Isabella'nın beklenmedik ama düşünceli hediyesi beni iyice şaşırtmıştı.

İnsanların bana karşılık beklemeden bir şeyler sunmasına alışkın değildim.

Dudaklarımdan hüznünlü bir gülümseme geçti. Uzaktan tanıdığım birinin basit içecek hediyesinin günümün en güzel anı olması hayatım hakkında ne söylüyordu?

İkinci kata çıkan merdiveni tırmandım. Zihnimin gerisindeki küçük bir ses arkamı dönüp gitmemi ısrarla tekrarlasa da kalp atışlarım düzenliydi.

Bir dürtüyle ilerliyordum. Isabella orada olmayabilirdi, hem oradaysa bile onu aramaya hakkım yoktu. Ancak kendimi dizginlemekte daima çok iyi olsam bile şu anda dikkatimi dağıtma isteğim baskın geliyordu. Bu kafa karıştırıcı *arzu* hakkında bir şeyler yapmalıyım. Ayrıca annemin neyi olduğunu çözemiyorsam en azından kendime neler olduğunu öğrenmeliydim. Isabella'nın neyi beni böyle esir almıştı? Bu akşam soruma cevap bulabilirdim.

Annem konferans görüşmesinden sonraki konuşmamızda iyi olduğu konusunda bana teminat vermişti. Hasta değildi, ölmüyordu ya da şantaj kurbanı değildi. Sadece değişikliğe hazır olduğunu söylüyordu.

Ondan başkası böyle bir şey söyleseydi sorgulamadan kabul ederdim ama annemin fevri davranışlarda bulunmadığını çok iyi biliyordum. Onun tabiatı öyle değildi. Ancak yalan söylediğini de düşünmüyordum. Bunun işaretlerini de avucumun içi gibi ezberlemiş, görüntülü görüşme sırasında hiçbirini görmemiştim.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Gerçekten neler olduğunu anlayamıyordum.

Mesele sağlık ya da şantaj değilse ne olabilirdi? Yönetim kuruluyla anlaşmazlık mı yaşamıştı? Multimilyar dolarlık bir korporasyonu idare ettiği on yıllardan sonra huzurlu bir hayata

geçiş yapmaya mı ihtiyaç duyuyordu? Yoksa içine uzaylı falan mı girmişti?

Düşüncelerime öyle dalmıştım ki, kapılardan birinin ardından koridora süzülen piyano notalarını tam önünde durana kadar duymadım.

Demek Isabella gerçekten buradaydı.

Kalbim anlık olarak tekledi ama çabuk geçtiği için fark etmem zor oldu. Kaş çatışımın yerini merak aldı, hızlı notaları tanıdığımda hayret içinde kaldım.

Isabella piyano için bestelenmiş en zor parçalardan birini, *Beethoven*'ın *Hammerklavier* sonatım çalıyordu ve gerçekten yetenekliydi.

Serin bir şok dalgası ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Hammerklavier'nin olması gereken hızda çalındığını pek duymamıştım. Isabella'nın çoğu profesyonelin yapamadığı şeyi başarıyla yaptığını fark etmek, onun peşinden gelme kararımı sorgulamayı anında bırakmamı sağladı. Şimdi onu kendi gözlerimle görmeliydim.

Kısa bir tereddüt anının ardından kapı tokmağına uzandım ve içeri adım attım.

Piyano odası, kulüp binasındaki diğer odalar kadar genişti. Lüks ve zengin kadife perdeler katmanlar halinde zemine dökülüyor, altın rengi aplikler koyu gül rengi duvarları süslüyordu. Tam ortada tüm ihtişamıyla duran *Steinway*'in siyah kıvrımlarının üzeri ay ışığının parıltısıyla bir battaniye gibi örtülmüştü.

Piyanonun hemen önünde, sırtı bana dönük halde oturan kişi Isabella'ydı. Parmakları neredeyse baş döndürücü bir hızla tuşların üzerinde dolaşıyor, sonatın son bölümüne yaklaşıyordu.

Çarpıcı bir tril ilk motifin girişini haber verdi ve ezgi bir süre eğilip bükülerek devam etti. Ardından bir sessizlik oldu ve ikinci motif kısık bir uğultuyla başladı.

Yumuşak, vakur, akıldan çıkmayan bir ezgiydi.

Sonra ilk motif tüm canlılığıyla ikincinin sessiz notalarını ezip geçti ama tamamen yok etmedi. Birbirlerinin etrafında kıvrılan iki motifin yapıları bütünüyle farklı olsa da bir araya geldiklerinde açıklanamayacak bir güzelliğe kavuşuyorlardı. Birlikte tırmandılar, tırmandılar, tırmandılar...

Hemen sonra serbest düşüşe geçtiler. Çifte trillerin, paralel gamların ve yükselen oktavların oluşturduğu büyüleyici şöleni dinlerken donup kalmıştım. Şahit olduğum şeyin imkânsızlığı karşısında nabzım şiddetle atıyordu.

Ben de aynı notaları defalarca kez çalmıştım ama hiçbir zaman bu kadar başarılı olamamıştım. Sonatın yirmi dakikalık son bölümü hüznle sarmalanmış olduğundan dinleyeni duygusal olarak tüketirdi. Buna rağmen Isabella'nın ellerinin altında canlandırıcı, hatta neredeyse coşkulu bir ritme bürünmüştü.

Evet, tekniği kusursuz değildi. Bazı notalara fazla yüklenirken bazılarına gereken vurguyu yapmıyordu. Parmak kontrolü tüm melodileri düzgün şekilde aktaracak kadar gelişmemişti. Buna rağmen imkânsızı gerçekleştirmişti.

Acıyı almış, umuda dönüştürmüştü.

Son nota soluksuzca havada asılı kaldı, ardından kayboldu ve oda sessizlikle kaplandı.

Bedenimi hareketsiz kılan büyü bozuldu. Ciğerlerim tekrar oksijenle doldu ancak konuşurken sesim normalden daha boğuktu. “Etkileyici.”

Son hece henüz ağızımdan çıkmadan Isabella gözle görülür şekilde gerilmişti. Aceleyle arkasına dönerken yüzünde telaş vardı. Beni gördüğünde vücudu bir saniyeliğine gevşedi ama sonra yeniden gerildi.

“Burada ne arıyorsun?”

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. “Bu soruyu ben sormalıyım.”

Burayı aylardır gizlice kullandığını bildiğimi açıklamadım. Gece geç saatlere kadar kütüphanede kaldığım bir gece eve döneceğim sırada onu suçlu bir yüz ifadesiyle piyano odasından çıkarken gördüğümde keşfetmişim. Isabella beni hiç fark etmemişti ama o günden beri piyano çalışını pek çok kez dinlemiştim. Kütüphane yan taraftaydı ve iki odayı ayıran duvara yakın oturursam diğer taraftan gelen kısık melodileri duyabiliyordum. Notaları, çalışırken tuhaf bir şekilde bana huzur veren bir arka plan müziği oluşturuyordu. Fakat bu akşam ilk defa *Hammerklavier* gibi kompleks bir şey çaldığını görüyordum.

“İçeride kimse yokken mesai dışında burayı kullanmamıza izin veriliyor,” dedi Isabella. Çenesi gerginlikle kasılmıştı. “Gerçi artık içeride biri var sayılır.” Duraksadığında kaşları derin bir V oluşturdu.

Kalkmak için hareketlendi ama başımı iki yana salladım. “Gitme. Tabii bu akşam için başka planların yoksa.” Bir kez

daha kendime engel olamadan gülümsedim. “Duyduğuma göre son zamanlarda neon buz pateni partileri revaçtaymış.”

Yanakları kıpkırmızı olmasına rağmen çenesini indirmeden bana gururlu bakışlarla baktı. “Başkalarının konuşmalarını dinlemek kabalıktır. Yatılı okulda bunu öğretmiyorlar mı?”

“Tam aksine, başkalarının konuşmalarına en çok kulak misafiri olunan yer orasıdır. Suçlamana gelirsek, ne demek istediğini anlamadım,” dedim rahat bir sesle. “Ben sadece gece hayatı trendlerinden bahsediyordum.”

Mantığım, Isabella’yla gereğinden fazla muhabbet kurmamı söylüyordu. Sonuçta benim yönetim komitesinde olduğum kulüpte çalışıyordu. Üstelik içimde, fiziksel olmasa da tam olarak kestiremediğim bir açıdan tehlikeli olduğuna dair tedirgin edici bir sezgi vardı.

Buna rağmen mantığımı bir kenara bıraktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Ardından parmaklarımı dokunuşundan sonra hâlâ sıcak olan fildişi piyano tuşlarında gezdirdim.

Isabella oturduğu yerde gevşedi ancak beni takip eden gözleri hâlâ tetikteydi. “Alınma ama neonla alakalı şeyler bir yana, seni gece kulübünde bile hayal edemiyorum.”

“Bir şeyi anlamak için ona dahil olmama gerek yok.” Minör akorlardan birine basarak yeni konuya geçiş yaptım. “Bu arada, iyi çaldın. *Hammerklavier*’yi çalma girişiminde bulunan pek çok piyanistten daha iyiydin.”

“Bu cümlelerin sonunda bir ‘ama’ seziyorum.”

“Ama ilk motifin başlangıcında çok agresiftin. O kısım daha yumuşak, daha ölçülü olmalı.” Bu bir hakaret değil, objektif bir değerlendirmeydi.

Isabella tek kaşını kaldırdı. “Sen daha mı iyi çalardın?”

Nabzım hızlanırken göğsümde tanıdık bir kıvılcım çaktı. Ses tonu muziplik ve meydan okuma arasında bir yerlerde olsa da rekabetçi tarafımı ortaya çıkarmaya yetmişti.

“Oturabilir miyim?” Başımla bankı işaret ettim.

Doğrulduğunda kalktığı yere yerleştim, bankın yüksekliğini

ayarladım ve parmaklarımı yeniden tuşlara dokundurdum. Yalnızca ikinci bölümü çaldım ama çocukluğumda, piyano öğretmenimden kolay parçaları geçip en zor besteleri öğretmesini istediğim zamandan bu yana *Hammerklavier* çalıyordum. Sonatın girişini çalmadan direkt ikinci motife geçmek daha zor olsa da kas hafızam beni yarı yolda bırakmamıştı.

Bölümü gösterişli bir hareketle bitirip tatminle gülümsedim.

“Hmm.” Isabella etkilenmemiş gibiydi. “Ben daha iyi çaldım.”

Başımı hızla kaldırdım. “Pardon?”

“Kusura bakma.” Omuz silkti. “İyi piyano çalıyorsun ama sende bir şeyler eksik.”

Bu söylediği öyle beklenmedik ve yabancıydı ki, cevabım şaşkınlıkla içerleme arasında bir yerlerde kayboldu.

“Bende bir şeyler eksik,” diye tekrarladım, düzgün bir karşılık veremeyecek kadar şaşırmışım.

Oxford ve Cambridge’den sınıf birinciliğiyle mezun olmuş, tenis ve poloda atletik başarı arması kazanmışım. Yedi dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordum. Daha on sekiz yaşındayken, yetersiz hizmet alan bölgelerde sanat faaliyetlerine fon sağlayacak bir hayır kurumu kurmuştum ve şimdi de dünyanın en genç Fortune 500* CEO’larından biri olma yolunda hızla ilerliyordum.

Dünya üzerinde geçirdiğim otuz iki yıl boyunca hiç kimse bende bir şeyin *eksik* olduğunu söylememişti.

En kötüsü de haklı olmasıydı.

Evet, tekniğim onunkinden üstündü. Her notaya keskin bir isabetle basıyordum fakat steril bir güzelliğe sahip olsa da benim versiyonum... ruhsuzdu. Isabella’nın çalışına karakter katan duygu dalgalanmaları benimkinde yoktu.

Kendi kendime çalarken bunu hiç fark etmemiştim ama onun performansını dinledikten sonra farkın son derece belirgin olduğunu kabul etmeliydim.

* ABD’deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumu sıralayan bir iş dünyası dergisidir. (ç.n.)

Çenem kasıldı. Her konuda en iyisi olmaya alışkındım ve en azından bu sonat için bunun geçerli *olmadığını* fark etmek canımı sıkmişti.

“Tam olarak neyin eksik olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum. Beynimi işgal eden düşüncelere rağmen sakın bir sesle konuşuyordum.

Kendime not: Bu problemi düzeltene kadar Dominic’le tenis maçı yapmak yerine piyano çalış. Ben hiçbir şeyi kusursuzun altında yapmazdım, bu sonat da istisna olmayacaktı.

Isabella’nın yanaklarındaki gamzeler belirginleşti. Hoşnutsuzluğumdan büyük zevk almış gibi görünmesi beni daha da sinirlendirmeliydi. Ancak alaycı sınıtışı neredeyse dudaklarımın bir gülümsemeyle gerilmesine neden olacaktı. Neyse ki son anda kendimi tutmayı başardım.

“Neyin eksik olduğunu bilmemen de problemin bir parçası.” Kapaıya yöneldi. “Zamanla çözersin.”

“Bekle.” Düşünmeden kalkıp kolunu kavradım.

İkimiz de aynı anda donup kaldık. Bakışlarımız, parmaklarımızın bileğine dolandığı noktaya odaklanmıştı. Teni yumuşacıktı ve çırpınan nabızı, hızlanan kalp atışlarımla aynı ritimdeydi.

Gerginlikle kaplı bir ağırlık etrafımızı sardı. Ben bilim savunucusuydum, fizik kanunlarına aykırı olan hiçbir şeye inanmazdım. Buna rağmen onu tuttuğumda zamanın fiziksel olarak yavaşladığına yemin edebilirdim. Saniyeler adeta çamura saplanmıştı.

Isabella yutkundu. Bu küçük bir hareketti ama fizik kanunlarının tekrar işlemlerini ve mantığın devreye girmesini sağlamıştı.

Zaman normal akışına dönerken kolunu tuttuğum gibi ani bir şekilde bıraktım.

Gergin bir sesle, “Özür dilerim,” derken avucumdaki karıncalanmayı önemsememek için elimden geleni yapıyordum.

“Sorun değil.” Isabella dalgın bir ifadeyle bileğine dokundu. “Sana *Downtown Abbey*’deki bir figüran gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu hiç?”

Soru tamamen hazırlıksız olduğum bir yerden geldiği için idrak etmem birkaç saniyemi aldı. “Ben... ne?”

“*Downtown Abbey*’deki bir figüran gibi konuşuyorsun diyorum. Yirminci yüzyılın başlarındaki İngiliz aristokrasisini konu alan dizi var ya hani?”

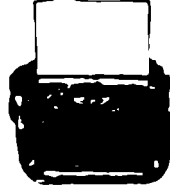
“Diziyi biliyorum.” Bir mağarada yaşamıyordum sonuçta.

“Ah, bu iyi. Bilmiyorsan diye açıklayayım demiştim.” Isabella bana parlak gülümsemelerinden birini attı. “Biraz gevşemeyi denemelisin. Piyano çalarken de işine yarar.”

Bu gece ikinci kez kelimelerimi kaybettim.

Kapı arkasından kapandığında hâlâ piyanonun başında dikiyor, akşamımın nasıl böyle kontrolden çıktığını çözmeye çalışıyordum.

Ancak eve dönmek için yola çıktığımda fark ettim ki Isabella’yı piyano odasında duyduğum andan sonra bir defa bile CEO seçimlerini ve zamanlamasını düşünmemiştim.

Isabella

“Geçen gün annem seni sordu,” dedi Gabriel. “Yılda yalnızca bir kez geliyorsun. Manhattan’da neler yaptığını düşünürken aklı sende kalıyor.”

Ağabeyim konuşmaya devam ederken gözlerim önümdeki boş sayfadaydı. Telefona cevap verdiğim için pişman olmaya başlıyordum. Kaliforniya’da saat daha sabahın altısıydı ama Gabriel her zamanki gibi son derece zinde konuşuyordu. Şu anda muhtemelen ofisindeki yürüyüş bandının üzerindeydi, haberleri okuyup e-postalarını yanıtlarken bir yandan da şu iğrenç antioksidan *smoothie*’lerinden birini içiyor olmalıydı.

Bense saat dokuz olmadan yataktan çıkabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Dün gece Kai’yle karşılaştıktan sonra uyku tutmamıştı ve bu tuhaf deneyimin taslağım için birkaç kelimeye ilham olabileceğini düşünerek umutlanmışım.

Olmamıştı.

Varlıklı bir avukatla sonradan onun metresi olan toy bir garson kız arasındaki ilişkiyi anlatan erotik gerilim kitabım zihnimde belli belirsiz şekillenmiş durumdaydı. Konu ve karakterler hazırды ama kelimeler bir türlü yardımına koşmuyordu.

İşin kötüsü, ağabeyim telefonda hâlâ bir şeyler anlatmakla meşguldü.

“Sen beni dinliyor musun acaba?” Sesine yarı yarıya bitkinlik ve kınama hâkimdi.

Dizüstü bilgisayarımın sıcaklığı pantolonumdan içeri süzülüp tenimi yakıyordu ancak bunu neredeyse fark etmiyordum bile.

Karşımdaki bembeyaz boşluğu daha fazla kelime olmadan nasıl doldurabileceğimi düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

“Dinliyorum.” Metnin tümünü seçip font boyutunu otuz altı yaptım. *Çok daha iyi.* Sayfa artık o kadar da boş görünmüyordu. “Espri anlayışı nakli yaptırmak için nihayet doktora görüldüğünü söyledin. Deneyimsel bir teknolojiymiş fakat durum çok ciddi olduğu için riske girmişsin.”

“Çok komik.” Büyük ağabeyim hayattaki hiçbir şeyi komik bulmazdı, şakadan anlama yeteneğine de bu yüzden ihtiyacı vardı. “Ben ciddiym, Isa. Senin için endişeleniyoruz. New York’a taşınalı yıllar oldu ama hâlâ sıçan istilasındaki bir dairede yaşıyor, saçma sapan bir barda içki hazırlıyorsun.”

“Valhalla Kulüp *saçma sapan* bir bar değil,” diye karşı çıktım. Orada bar görevlisi olarak işe alınmadan önce tam altı mülakattan geçmiştim ve Gabriel’in bu başarıyı küçümsemesine asla izin veremezdim. “Ayrıca dairemde sıçan falan *yok*. Evcil bir yılanı sahibim, unuttun mu?”

Vivaryumuna çöreklenip derin bir uykuya dalmış olan Monty’ye korumacı bir bakış attım. Tabii ki böyle huzurla uyurdu, sinir bozucu kardeşlerle uğraşmak ya da hayatta başarısız olacağından endişe duymak zorunda *değildi*.

Gabriel sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Üstelik yıllardır aynı kitabı yazma uğraşına takılıp kaldın. Bak, yazar olmak istediğini düşündüğünü biliyoruz ama belki de yeniden değerlendirme yapma zamanın gelmiştir. Eve geri dönüp alternatif bir yaşam planı yapabilirsin. Mesela ofiste bizimle çalışabilirsin.”

Eve geri dönmek mi? Ofiste çalışmak mı? *Öldürseniz olmaz.*

Günlerimi bir ofis masasında israf etme düşüncesiyle boğazım sıkıştı. Taslağımda pek ilerleme kaydedememiş olabilirdim ancak Gabriel’in “çözümünü” kabul etmek, hayallerimden sonsuza dek vazgeçmek olurdu.

İki yıl önce Washington Square Park’ta oturup insanları seyrederken bir adam ve bir kadın arasındaki hararetli tartışmaya

kulak misafiri olmuştum. Tam da o anda kitap yazma fikri zihnime doğuvermişti. Kadının, adamın karısı olmadığı aşikârdı ve hayal gücüm onların kavgasını anında işlemeye koyulmuştu. Hikâye zihnimde o kadar detaylı ve canlıydı ki, bir gerilim hikâyesi yazıp basma planımı herkese özgüvenle anlatmıştım.

Kavgaya şahit olduğum günün hemen sonrasında yepyeni bir dizüstü bilgisayar alıp kelimelerin parmaklarımdan su gibi akmasına izin vermiştim. Fakat sonunda ortaya çıkan şey hayal ettiğim gibi bir şaheser değildi. Parıltılı bir elmasa sahip olacağımı düşünürken çirkin kömür parçalarıyla kalakalmıştım. Sırf bu yüzden yazdığım her şeyi silmiştim.

O günden beri de sayfalarım bomboştu.

“Yazar olmak istediğimi *düşünmüyorum*, gerçekten yazar olmak istiyorum,” dedim. “Şu anda hikâyeyi keşfetme aşamasındayım.”

Son zamanlarda yazmakla ilgili sorunlarım olsa da bir şeyler ortaya çıkarmak, yepyeni dünyalarda kaybolmak bana her zaman çok özel gelmişti. Kitaplar yıllardır benim kaçışımdı ve bir gün kendi kitabımı *yayımlayacaktım*. Bir ofise tıklamak için bu hayalden vazgeçecek değildim.

“Tıpkı dansçı, seyahat danışmanı ve gündüz televizyon programı sunucusu olmak istediğin gibi mi?” Gabriel’in bıkkın sesindeki ayıplama açıktı. “Artık yeni üniversite mezunu değilsin. Yirmi sekiz yaşındasın. Bir yöne ihtiyacın var.”

Boğazımdaki sıkışıklık yerini kuruluğa bıraktı.

Bir yöne ihtiyacın var.

Gabriel için söylemesi kolaydı. O ne istediğini liseden beri biliyordu. *Bütün* ağabeylerim biliyorlardı. Her biri bir kariyere sahipken üniversiteden sonra hayatını amaçsızca sürdüren tek Valencia bendim.

Biri iş adamı, biri sanatçı, biri profesör, biri mühendis olmuştu. Bir de ben vardım, ailenin uçarı çocuğuydum.

Başarısız kardeş olmaktan, Gabriel’in hep haklı olmasından bıkip usanmıştım.

“Benim bir yönüm var zaten. Aslında...” *Söyleme. Söyleme. Söy...* “...kitabımı bitirmek üzereyim.” Yalan ağzımdan kolayca dökülüverdi.

“Gerçekten mi?” Sadece ağabeyim tek bir kelimeye bu kadar şüphecilik sığdırabilirdi.

Yalan söylüyor olabilir misin?

Dile getirilmemiş asıl soru hattın diğer ucundan kulağıma süzülüp kelimelerimde herhangi bir boşluk olup olmadığını aradı. Tabii ki de boşluk vardı. Hatta cümlemin tamamı koca bir boşluktan ibaretti çünkü Mars’ta bir koloni kurmaya, kitabımı bitirmekten daha yakındım. Fakat artık çok geçti. Köşeye sıkışmışım ve tek yol zorlayarak çıkmaktı.

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Vivian’ın düğününde aydınlanma yaşadım. İtalya havası oldukça... ilham vericiydi.”

İtalya havasının ilham olduğu tek şey kadehlerce şampanya ve berbat bir akşamdan kalmışlıktı ama bu bilgiyi kendime sakladım.

“Harika,” dedi Gabriel. “O halde biz de okumayı çok isteriz. Annemin doğum günü dört ay sonra, Parti için eve gelirken kitabını da getirirsin, olur mu?”

Uçurumun kıyısından yuvarlanan taşlar mideme oturdu. “Asla olmaz. Erotik gerilim yazıyorum, Gabe. İçinde *seks* var.”

“Erotik gerilimin ne anlama geldiğini biliyorum. Biz senin aileniz, seni desteklemek istiyoruz.”

“Ama...”

“Isabella.” Gabriel’in sesi, küçüklüğümüzde bana patronluk taslamak için kullandığı tona bürünmüştü. “İsrar ediyorum.”

Telefonumu öyle sert sıktım ki zavallı şey çatırdadı.

Bu bir sınavdı. Bunu ağabeyim de biliyordu, ben de biliyordum. Tabii ki ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk.

“İyi, tamam.” Sesime sahte bir canlılık kattım. “Önümüzdeki beş yıl boyunca yüzüme bakamayacak kadar travmatize olursan beni suçlama.”

“Bu riski göze alacağım.” Uyarıcı bir şekilde konuşuyordu. “Fakat herhangi bir sebepten ötürü kitap o zamana yetişmemiş olursa, seninle ciddi bir konuşma yapacağız.”

Babamız öldükten sonra Gabriel resmi olmasa da annemizle birlikte ailenin başına geçmişti. Annemiz çalışırken bana ve diğer ağabeylerime bakan, bizi okuldan alan, doktor randevularımızı ayarlayan, yemeklerimizi pişiren oydu. Artık hepimiz yetişkindik ama Gabriel’in hükmedici tavırları değişmemişti. Hatta annem ailenin sorumlulukları konusunda ona güvendiği kadar da kötüleşmişti.

Dişlerimi sıktım. “Buna sen karar...”

“Şimdi kapatmam gerekiyor, yoksa toplantıma gecikeceğim. Yakında tekrar konuşuruz ve şubat ayında görüşürüz.” Telefonu kapattığında üzeri çok da örtülü olmayan tehdidi hatta asılı kaldı.

Panik göğsümde sıkı bir düğüm oluşturmuştu. Telefonumu kenara atıp balon gibi büyüyen baskının arasında nefes almaya çalıştım.

Kahrolası Gabriel. Onu tanıyor, kitabımla ilgili haberi tüm aileye anında vereceğini biliyordum. Eğer eve elim boş gidersem hepsinin hoşnutsuz yüzüyle karşılaşacağımdan adım gibi eminim. Annemin memnuniyetsizliğini, *lola*’nın ayıplamasını, en kötüsü de Gabriel’in kendini beğenmiş ve ukala tavrını çekmek zorunda kalacaktım.

Yapamayacağını biliyordum.

Bir yöne ihtiyacın var.

Hayatını ne zaman yoluna sokacaksın, Isabella?

Yirmi sekiz yaşındasın.

Hepimiz başardık, sen neden başaramıyorsun?

Gelecekteki suçlamaların hayaleti şimdiden boğazımı sıkıştırmış, oksijen alımımı zorlaştırmıştı.

Dört ay. Tam zamanlı bir işte çalışıp korkunç bir yazar tıkanıklığı yaşarken kitabımı tamamlamak için sadece dört ayım var-

* (Fil.) Büyükanne. (ç.n.)

dı. Bunu yapamazsam tüm ailem tam da Gabriel'in düşündüğü gibi zayıf ve başarısız bir insan olduğumu görecekti.

Zaten her sene, New York'ta geçirdiğim süre boyunca elde ettiğim hiçbir başarı olmadan eve gitmekten nefret ediyordum. Şimdi aile üyelerimin yüzlerinde bir kez daha hayal kırıklığı görme fikri katlanılmazdı.

Sorun yok. İyi olacaksın.

Ocak ayının sonuna kadar seksen bin kelime yazmalıyım. Bunu gerçekleştirmek hiç de zor değildi, değil mi?

Kendime bir anlığına umut etme ve yeni benliğimin bunu yapacağına inanma izni verdim.

Sonra inleyerek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Gözlerim kapalıyken bile tek gördüğüm şey bomboş sayfalardı.

"İşim bitti."

Karşımda oturan adama soğuk gözlerle baktım.

Dünkü CEO seçimi haberinden ve Isabella'yla yaşadığım kafa karıştırıcı etkileşimden sonra işyerinde pürüzsüz bir gün geçirmeyi ummuştum ama Tobias Foster habersizce çıkıp geldiğinde tüm umutlarım suya düşmüştü.

Üstünde yepyeni bir *Zegna* takım elbise, kolunda parıl parıl bir *Rolex*, yüzündeysel kibirli bir sırıtış vardı.

“Güzel ofismiş,” dedi etrafını incelerken. “Tam da bir Young’a uygun.”

Aklındakileri dillendirmedi ancak söylemek istediği şeyleri görebiliyordum.

Ben ofisimi kendi emeklerimle kazandım, sen ise hazır bir ofise doğdun.

Bu saçmalıktan başka bir şey değildi elbette. Soyadım Young olabilirdi ama ben de diğer tüm çalışanlar gibi çabalayarak en dipten buralara kadar gelmiştim.

“Seninki de bu kadar güzeldir eminim.” Ona gülümseyip saatime baktım. Bu hareketimi görüp imayı anlamasını ümit ediyordum. “Senin için ne yapabilirim, Tobias?”

Tobias Foster, Young Korporasyon’un Avrupa şubesinin başkanı ve CEO pozisyonu için en büyük rakibimdi. Önceden planlanmamış toplantıları kabul etmeme kuralımı bozup onu ofisime davet etme sebebim de buydu.

Fakat şimdiden pişmandım.

Tobias bir patronun başına gelebilecek en kötü türden çalışandı. İşinde iyi olmasına rağmen densizliği yüzünden öyle sinirle-

rim bozuluyordu ki, onu kovabilmek için işini iyi yapmıyor olmasını diliyordum. Yetkinliğini takdir etsem de devirdiği çamlar artık bir ormanı dolduracak kadar fazlaydı.

“Sadece uğrayıp selam vermek ve saygılarımı sunmak istemiştım.” Tobias masamdaki kristal kâğıt ağırlığıyla oynadı. “Şehirde birkaç toplantım vardı. Eminim sen de haberdarsındır. Avrupa şubesi hızla büyümeye devam ediyor, bu yüzden de Richard beni Peter Luger’da akşam yemeğine davet etti.” Kahkahası odada yankılandı.

Richard Chu, Young Korporasyon yönetim kurulu üyelerinden en eskisiydi ve konu inovasyon olunca tam bir dinozor gibi davranırdı. Şirketin geleceği konusunda onunla sürekli anlaşmazlık yaşıyorduk ancak elinde ne kadar güç bulundursa da yalnızca tek bir oy hakkı vardı.

“Hiç şaşırmadım. Richard’ın vakit geçirmekten hoşlandığı kişi tipi bellidir.” *Sanki altındanmış gibi kış yalayan türden insanları sever.* Tobias’ın gülümsemesi soldu. “Artık kalksan iyi olabilir. Bu saatlerde trafik berbat olabiliyor. Senin için bir araç çağırmanı ister misin?”

Gitmesini istediğimi açıkça belli etmek için telefona uzandım.

“Gerek yok.” Adam kâğıt ağırlığını bırakıp sert bakışlarını yüzüme dikti. Sahte hürmetinden eser kalmamıştı. “Kendi işimi kendim yapmaya alışkınım. Ancak hayat senin için çok daha kolay, değil mi? Tek yapman gereken önümüzdeki dört ay içinde sıçıp batırmamak. Sonrasında CEO koltuğu senindir.”

Tuzağına düşmedim. Tobias istediği kadar zırvalayabilirdi. İşimde çok iyi olduğumu ikimiz de biliyorduk.

“Otuz yıldır sıçıp batırmadım,” dedim memnuniyetle. “Şimdi de başlamayı düşünmüyorum.”

Sahte nezaketi bir perde misali yeniden yüzüne indi. “Doğru. Yine de her şeyin bir ilki vardır.” Kalkıp gevşek bir şekilde sırttı. “Birkaç hafta sonraki yöneticiler kampında görüşürüz. Bu arada, iyi olan kazansın, Kai.”

Glmsemesine kayıtsız bir tebessümle karşılık verdim. şanslıydım ki, ben her zaman kazanırdım.

Tobias gittikten sonra geçtiğimiz çeyrek dönemin finansal raporlarını ikinci kez kontrol ettim. Baskı geliri yüzde on bir düşmüş, evrimii gelir yüzde dokuz nokta iki artmıştı. Mkemmolmasa da diğer şubelerin tablolarından iyiydi ve kurulun tüm itirazlarına rağmen dijitale yönelmekte ısrar etmeseydim daha kötü olabilirdi.

Keskin bir zil sesiyle dikkatimi raporlardan ayırıp arayan kişi yi gördüğümde homurdandım. Annem yalnızca paylaşacağı nahoş haberler varsa beni çalışma saatleri içinde arardı.

Telefonu açtığımda her zamanki gibi doğrudan konuya girdi. “Muhteşem bir haberim var. Clarissa, New York’a taşımıyormuş.”

Zihnime kaydedilmiş kimlikleri kontrol ettim. “Clarissa...”

“Teo.” Mermere vuran topuk sesi, annemin sabırsızlığının işaretisiydi. “Siz beraber bydnz. Nasıl unutursun?”

Clarissa Teo.

Gözlerimin nnden pembe tl ve diş telleri geçtiğinde bir homurtuyu daha bastırdım. “O benden beş yaş küçük, anne. *Beraber bydğmz* söylemek doğru olur mu bilemiyorum.”

Teo ailesi, Birleşik Krallık’taki en büyük perakende zincirinin sahibiydi. Annem, Philippa Teo’yla çok yakın arkadaştı ve aile maliknelerimiz Londra’daki gösterişli Kensington Saray Bahçeleri’yle komşuydu.

“Komşuydunuz ve aynı sosyal etkinliklere katılıyordunuz,” dedi annem. “Benim kitabımda beraber bydnz sayılır. Her neyse, Clarissa’nın New York’a taşınacağını duyduğuna sevinmedin mi?”

“Sevindim.” Cevabım mahkemeye çıkmış bir sanığın hevesini taşıyordu.

Ailelerimiz yakın olsa da kızı neredeyse hiç tanıımıyordum. Çocukken benden beş yaş küçük olan biriyle takılmakla pek ilgilenmemiştim ve yetişkinliğimizde de aramıza okyanuslar gir-

mişti. Ben Cambridge'de yüksek lisans yaparken o Harvard'a eğitim almaya gitmişti. Londra'ya döndüğünde ise ben çoktan New York'a taşınmıştım.

Kısacası Clarissa'nın nereden geldiği ya da nereye gittiğiyle ilgili herhangi bir duygu hissetmiyordum.

"Kızın New York'ta tanıdığı pek fazla kişi yok," dedi annem. Üstünde "*Ona bir akşam çıkma teklif et*" yazan neon ışıklarla aydınlatılmış bir tabela tutsa yeri ydi. "Ona etrafı göstermelisin. Valhalla Kulüp'ün güz balosu yaklaşıyor. Clarissa senin için çok hoş bir eşlikçi olur."

Bir iç çekiş dilimin ucuna kadar yükselse de kendimi tuttum. "Onu bir gün öğle yemeğine davet ederim ama baloya kimi götüreceğime henüz karar vermedim."

"Sen bir Young'sm." Annemin sesi ciddileşti. "Sadece bu değil, dört ay içinde dünyanın en büyük medya şirketinin CEO'su olacaksın. Bugüne kadar eğlenmene müsaade ettim ama artık yuvanı kurmalısın. Yönetim kurulu, dengesiz aile yaşantıları olan kişilere iyi gözle bakmaz."

"Yönetim kurulu üyelerinden biri karısını bahçıvanla yatakta basmamış mıydı? Evlilerin aile yaşantıları, bekârlarınkinden daha dengesiz görünmüyor mu sence de?"

"Kai."

Dudaklarımı ovuşturdum. Pürüzsüz giden günümün *buna* nasıl dönüştüğünü merak ediyordum. Önce Tobias gelmişti, şimdi de annemle uğraşmak zorundaydım. Evren bana komplo kuruyordu sanki.

"Evlenme teklifi etmeni istiyor değilim. Elbette bunu yapsan da hoşuma giderdi," dedi annem. "Clarissa iyi eğitilmiş, terbiyeli, kültürlü ve güzel bir kız. Ondan muhteşem bir eş olur."

"Flört uygulamasında mıyız? Kızın özelliklerini saymana gerek yok," dedim kuru bir sesle. "Dediğim gibi, onunla bir kez olsun görüşeceğime söz veriyorum."

Birkaç teminat daha verdikten sonra telefonu kapattım.

Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Annem algı yanıltması yaparak bana seçim şansı tanıyormuş gibi göstermeye çalışıyordu fakat bir gün Clarissa'yla evlenmemi beklediği aşikârdı. *Herkes* bunu bekliyordu. Clarissa olmasa bile onun gibi düzgün bir soydan gelen, iyi eğitilip yetiştirilmiş başka bir kızla evlenmeliydim.

Bu özelliklerde pek çok kadınla çıkmıştım. Hepsi de gayet hoş insanlardı ama daima bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim.

Zihnimde bir görüntü daha canlandı. Bu seferkinde siyah-mor saçlar, ışıldayan gözler, boğuk ve taşkın bir kahkaha başroldeydi.

Omuzlarım gerildi. Görüntüyü zihnimden atıp yeniden işe odaklanmaya çalıştım ancak mor tutamlar gözümün önünde belirip duruyordu. En sonunda dosyayı sertçe kapatıp kalktım.

Belki de annem haklıydı. Clarissa'yı güz balosuna davet etmeliydim. Önceki kız arkadaşlarımla yapamamış olmam, gelecekteki benzer ilişkilerimin de aynı şekilde sonuçlanacağı anlamına gelmezdi.

Kaderimde Clarissa Teo gibi biriyle evlenmek vardı.
Başkasıyla değil.

“Bugün seni kim bu kadar kızdırdı?” Dante çenesini ovuşturdu. “Lanet Victor Black’mişim gibi yumrukladın beni.”

Sorusunu ve rakip medya grubunun yaltakçı CEO’sunun adını duymazdan gelip, “Dayanmakta güçlük mü çektin yoksa?” diye takıldım. “Evlilik seni yumuşattıysa haberim olsun. Kendime yeni bir partner bulurum.”

Dante’nin dik bakışları koridorun iki yanına sıralanmış mermer sütunları bile eritebilirdi.

Gülümsememi bastırdım. Onun damarına basmak terapi gibiydi, haftada bir yaptığımız boks maçlarından daha eğlenceliydi. Keşke işimi bu kadar kolaylaştırmasaydı. Karısıyla ya da evliliğiyle ilgili yarı eleştirir bir söz edildiği anda Vivian’dan önceki kasvetli haline dönüyordu.

Normalde perşembe günleri boks yapardık ama dünkü CEO seçimi bombasının ardından bugün buluşmak için onu ikna etmeyi başarmıştım.

“Nasıl istersen. Ben de akşamlarımı Viv’le geçirmeyi tercih ederim zaten.” Kısa bir anlığına duraksadı. “Ayrıca yumuşadığım falan yok. Maç berabere bitti.”

Çoğu maçımız berabere biterdi. Rekabetçi yanımı son derece rahatsız ediyordu ama Dante’yle boks yapmanın en sevdiğim yanı da buydu. Kolay zaferlerle dolu bir dünyada güzel bir meydan okumaydı.

“Hâlâ balayı evresindesiniz sanırım?” diye sordum.

Dante ile Vivian, Yunanistan’daki balayı tatillerinden yeni dönmüşlerdi. On yıldır tanıdığım adam asla iki hafta boyunca işinden uzak durmazdı fakat karısı imkânsız başarımişti. Onu ofisin dışında bir hayatı olan gerçek bir insana dönüştürmüştü.

Dante’nin yüzü yumuşadı. “O evreden çıkacağımızı hiç sanmıyorum,” dedi şaşırtıcı bir dürüstlikle. “Bahsi geçmişken, Clarissa konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Ona CEO seçimlerinden ve annemle telefon görüşmemden bahsetmiştim. Beklediğim üzere bir kayanın hassasiyetini göstermişti ama annemin beni evlendirme çabaları hakkında benimle dalga geçme fırsatını hayatta kaçırmazdı.

“Söz verdiğim gibi onu yemeğe çıkaracağım. Gerisini kim bilir?” Bar girişinde durdum. “Belki de benim için doğru kişidir. Önümüzdeki ay bu zamanda sizinle çifte randevuya çıkıp Times Meydanı’nda çift kıyafetleriyle dolaşıyor olabiliriz.”

Dante yüzünü buruşturdu. “Öyle bir şey yapmaktansa kolumu kesip kıyma makinesinden geçirmeyi tercih ederim.”

Kahkahamı yuttum. “Tabii.” Karısını ikna etsem onun Broadway’le 42. Cadde arasında çırılçıplak şarkı söylemesini bile sağlardı. Şanslıydı ki, ben de çift kıyafeti giyip Times Meydanı’na gitmeyi tiksindirici buluyordum.

Boks maçlarımızdan sonra genelde bir iki kadeh bir şeyler

içerdik ancak Dante bu akşam karısıyla randevuya çıkacağı için izin isteyip ayrıldı, ben de bara yalnız geçtim.

İnsanların arasında ilerlerken içgüdüsel olarak mor ışıltılar ve gamzeli bir yüz aradım. Ancak bar bankosunda yalnızca Isabella'nın sarışın arkadaşı ve kızıl bukleleri olan başka bir kız vardı.

Sarışın görevlinin karşısındaki boş bir tabureye yerleşip her zamanki viskimden sipariş verdim. Kızın adı neydi? Teresa mı? Teagan mı? *Tessa*. Evet, adı buydu.

“Buyurun!” diye şakıdı içkimi önüme koyarken.

“Teşekkürler.” Viskimden rahat bir yudum aldım. “Bar oldukça yoğun. Bu akşam sizinle çalışan başka biri yok mu?”

“Yok. Aynı vardiyada iki kişiden fazlası çalışmaz.” *Tessa* kaşlarını kaldırdı. “Görmek istediğiniz biri mi vardı?”

Başımı sağa sola salladım. “Sadece sordum.”

Neyse ki, başka bir müşterinin gelmesiyle dikkati dağılınca konunun üzerine gidemedi.

Viskimi bitirip sonraki yarım saati mecburi sosyalleşmeyle ve bilgi toplamayla geçirdim. İnsanın dilini alkol kadar çözen bir şey yoktu. Kendime dışarıdayken üç içki limiti koymamın sebebi de buydu. Fakat bu akşam odaklanamıyordum. Düşüncelerim ikinci kattaki belirli bir odaya kayıp duruyordu.

Tabii ki de sebebi Isabella değildi. Tek derdim piyanoda benden daha iyi performans göstermesiydi ve parçayı kusursuz çalana dek rahat uyku uyuyamayacağımı biliyordum.

Barda on dakika daha dayanabildim, ardından özel bir hisse senedi firmasının CEO'suyla yaptığımız sohbeti kestim ve izin isteyerek salondan çıkıp ikinci kata yöneldim.

Dünnün aksine bu akşam koridora müzik sesi taşmıyordu. Hayal kırıklığına tehlikeli bir şekilde benzeyen bir his tenimi yakıp geçti ama kendimi çabuk topladım.

Tam koluna uzanırken kapı açıldı.

Küçük, yumuşak bir şey *-biri-* bana sertçe çarptığında onu tutmak için kolumu beline sardım.

ANA HUANG

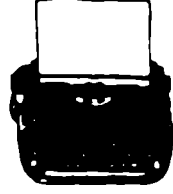
Başımı eğip yüzüne bakarken gül ve vanilya kokuları duyularımı puslandırırdı. Bu da beynimin, kollarımın arasındaki kişinin kim olduğunu anlamasını geciktirdi.

İpeksi koyu saçlar. Esmer ten. Şaşkınlıkla ve kanıma tehlikeli bir sıcaklık yayan başka bir duyguyla bana bakan kocaman, kah-verengi gözler.

Isabella.

6

Isabella

Kai kolunu belime dolayarak beni vücuduna bastırmıştı. Adeta cehennem alevleri tarafından yutulmuş gibiydim. Gömleğimden içeri sızan sıcaklık damarlarıma yayılırken tenimin kıpkırmızı kesildiğini, üniformamın ağırlığı altında karıncalandığını hissettim.

Bir şey yapmalıyım. Benim suçum değildi ancak ona çarptığım için özür dilemeli, geri çekilmeli ve arkama bakmadan kaçmalıyım. Fakat beynim şu anda devre dışıydı. Tek odaklanabildiğim onun sert vücudu ve kalbimin şiddetle atmasıydı.

Kai çenesini eğip gözlerime baktı. İlk defa ceketsiz ve kravatsızdı. Üstünde sadece kolları kıvrılmış, en üstteki düğmesi açık bırakılmış beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin kumaşı çok yumuşaktı. Kai'nin kokusu ise öyle güzeldi ki, yüzümü göğsüne gömmek istiyordum. Ya da daha kötüsü, dudaklarımı boynuna bastırıp tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını test etmek gibi aptalca bir dürtüye kapılmaya başlamıştım.

Nefesim aralanmış dudaklarımın arasından kaçtı. Karıncalanma şiddetlenirken her şey çok sıcak ve ağır geliyordu. Gün ışığıyla ısınmış bala gömülmüştüm sanki.

Kai'nin yüzü ifadesiz olsa da boğazı hafif bir yutkunmayla hareket etti.

Aramızdaki elektrik yüklü bağı hisseden sadece ben değildim.

Bunu fark etmek trans halinden kurtulmamı sağladı.

Ne yapıyordum ben? Tanrım, karşımdaki kişi Kai'ydi. Kesinlikle benim tipim değildi ve kesinlikle bana yasaktı.

Amirimiz tarafından üyelerden birine sakso çekerken yakala-

nan benden önceki bar görevlisiyle aynı hatayı yapmayacaktım. Kız bir pervasızlık etmiş, civardaki barlarda bile çalışamaması için kara listeye alınmıştı. Valhalla kuralları ve bedelleri çok ciddiye alırdı.

Ayrıca...

Sana yasak olan biriyle yakınlaştığın son seferde neler yaşadığını unuttun mu?

Midem gerginlikle kasılırken duyularımı etkisiz bırakan pus nihayet kalktı ve Kai'nin kollarından ayrıldım. Arka planda uğuldayan ısıtıcıya rağmen bunu yapmak, kara kışın ortasında dağda yürüyüşe çıkmak için sıcacık bir kulübeyi terk etmek gibi bir şeydi.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Kayıtsız görünerek durumu kurtarmaya çalıştım. "Beni takip mi ediyorsun?"

Onunla burada bir kez karşılaşmak tesadüf sayılabilirdi. Ancak ikinci kez karşılaşmamız şüpheliydi, özellikle de iki akşam arka arkaya olduğunda.

Her zamanki tavrıyla bunu inkâr etmesini bekledim fakat elmacıkkemikleri hafiften pembeleşmişti.

"Bunu dün de konuşmuştuk. Kulübün bir üyesi olarak fırsatlarından yararlanıyorum sadece," derken kelimeleri doğallıktan yoksun ve resmiydi.

"Bu haftadan önce piyano odasını hiç kullanmazdın."

Kaşı hafifçe kalktı. "Sen nereden biliyorsun?"

Sezgisel olarak. Kai buraya sık sık geliyor olsaydı bunu hissederdim. Çünkü girdiği her yerin şeklini değiştiriyordu.

"Sadece önsezi," dedim. "Ama daha sık gelmene sevindim. Biraz pratik yapmaya ihtiyacın var." Gözlerindeki kıvılcım karşısında gülümsememi bastırdım. "Belki bir gün bana yetişirsin."

Ne yazık ki tuzağa düşmedi.

"Böyle düşünmeye devam et. Belki de..." Az önceki kıvılcımın yerini düşünceli bir bakış aldı. "Dün akşam sadece şanslıydın. Çok büyük konuşuyorsun ama piyanonun başına otursan aynı performansı sergileyebilir misin?"

Bu defa yem atan oydu, kelimeleri olta iğnesinin ucunda parlayan ufak bir balık gibiydi.

Ona aldanmamalıyım. Eve gidip acilen kitabımın başına oturmalıyım çünkü günlük üç bin kelime hedefimin çok gerisindeydim. Gece vardiyamın ardından yaratıcılığım belki bir etkisi olur diye buraya gelmişim ve Kai'nin üstü kapalı meydan okumalarına ayıracak vaktim yoktu.

Mantıklı yanımla derhal evime, işimin başına dönmem için ısrar ediyordu. Ancak daha ikna edici olan diğer yanımla gururla göğsünü kabartmıştı. Bunu kafasına takmamış olsa bana meydan okumazdı. Ayrıca gerçekten yetenekli olduğum birkaç konu olduğu için elime geçen kendimi övme fırsatını değerlendirmek istiyordum. Kısa bir süreliğine daha burada kalabilirdim.

Özgüvenle gülümsedim. "Hadi test edelim o zaman, ne dersin? Karar senin."

Ağır bakışları beni piyanonun taburesine kadar takip etti. Kapağı açarken arkamdaki adam yerine pürüzsüz ve tanıdık tuşlara odaklanmaya çalıştım.

"Aklında hangi parça var?"

"*Winter Wind*." Kai'nin varlığını sırtımda hissediyordum. Kısa bir zevk ürpertisini omurgamdan aşağı yavaşça yayılan bir sıcaklık takip etti. "*Chopin*'den."

Bu *Chopin*'in en zor etütlerinden biri olsa da çalmam imkânsız değildi.

Öğrencisine not vermek üzere olan kayıtsız bir profesör edasıyla piyanonun yan tarafına yaslanan Kai'ye baktım. Rahat bedenine vuran ay ışığı, elmacıkkemiklerini gümüş rengine boyamıştı. Duygularının anlaşılmadığı gözlerinin altına gölgeler düşmüştü.

Hava beklentiyle adeta bulanıklaştı.

Kendimi bu duyguya bırakıp bakışlarımı zorla da olsa yeniden piyanoya çevirdim, ardından gözlerimi yumdum ve elektrik akımlarının beni parçanın içinde bir yolculuğa çıkarmasına izin

verdim. *Chopin* parçalarını sıklıkla çalmadığım için biraz paslanmıştım ama kısa sürede toparlandım. Tam iyice hızlanmıştım ki, kısık bir hışırtı sesi odağımı böldü.

Gözlerimi açtım. Kai dikildiği yerden ayrılp piyano taburesine, benden birkaç santim uzağa oturmuştu.

Yanlış notaya bastım. Kemiklerimi titreten kulak tırmalayıcı sesin ardından hatamı hemen düzeltsem de artık kendimi müziğe veremiyordum. Fırtına sonrası orman kokusu ve Kai'nin yavaş yavaş neredeyse bir delik açan bakışları dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

Dün kimse izlemiyormuşçasma çalmıştım. Bugünse tüm dünya beni izliyormuş gibi geliyordu. Halbuki yanımda sadece bir adam vardı.

Parçayı bitirirken sinirlerim hafiften gerilmiş durumdaydı. Kai hiçbir şey söylemeden beni izliyordu, kaşlarının arasındaki minik çizgi dışında ifadesi okunmazdı.

Zaten belli olan bir şeyi dile getirmesine izin vermeden konuştum. "Dikkatimi dağıttın."

Kaş çatışının yerini bir muziplik parıltısı aldı. "Neden ki?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

Eğlenen bakışları daha da belirginleşti. "Sadece tabureye oturdum. Başka bir şey yapmadım ya da söylemedim."

"Çok yakınımda oturuyorsun." Aramızdaki kısa mesafeye imalı bir şekilde baktım. "Bu aşıkâr bir göz korkutma taktiğidir."

"Ah, evet. Gizli yakın oturma sanatı. Bu çığır açan taktik konusunda CIA'i bilgilendirmeliyim."

"Ha ha," diye homurdandım. Egom böyle yara almışken esprilere gülecek halim yoktu. "Masum bir insanı durup dururken rahatsız etmekten daha önemli işlerin yok mu senin? Gidecek başka yerin yok mu?"

"Çok var." Gölgeyi gözleri anlık bir ışıkla aydınlandı. "Ama ben burada olmayı seçtim."

Kelimeleri kemiklerime işleyip içimdeki hoşnutsuzluk alev-

lerini yatıştırdı. Sona kalan kıvılcımlar da sönerek karanlık bir havuzun içinde kayboldu.

“Bu kadar iyi çalmayı nerede öğrendin?” Kai konuyu aniden değiştirince beynim ayak uydurmakta güçlük çekti. “Çocuklukta gidilen mecburi kursların çoğunda böyle zor parçaları öğretmezler.”

Anılar parça parça zihnime sızdılar. Altın rengi bir öğlen, piyano sesiyle dolu bir akşam... Onları mümkün olduğunca kutularında saklı tutuyordum fakat Kai’nin sorusu hiç çabaya gerek kalmadan kapağı açıvermişti.

“Babam müzik öğretmeni idi. Her enstrümanı çalabilirdi. Keman, çello, flüt.” Boğazım tanıdık bir acıyla kaplandı. “Ama piyano ilk aşkıydı. Bize de daha çok küçükken öğretmeye başlamıştı. Annem müzik insanı değildi, sanırım babam bu yüzden ailede müzikle bağlantı kurabilen biri olmasını istemişti. Tıpkı onun olduğu gibi.”

Çocukluk günlerim zihnimde canlanmaya başladı. Babamın kalın ve sabırlı sesiyle bana gamları öğretmesi, annemin yeni elbise almak için beni alışverişe çıkarması, ilk “resitalim” için ailemin oturma odasında toplanması. O gün elbette birkaç hata yapmıştım ama herkes duymazdan gelmişti.

Sonrasında babam bana kocaman sarılıp benimle ne kadar gurur duyduğunu kulağıma fısıldamıştı. Ardından hepimizi soslu dondurma yemeye götürmüş ve bana özel olarak üç top çikolata parçacıklı *brownie*’li dondurma almıştı. Hayatın o andakinden daha güzel olamayacağını düşündüğümü dün gibi hatırlıyordum.

Yanma hissinin geçmesi için gözlerimi kırpıştırdım. Babamın cenazesinden beri insan içinde hiç ağlamamıştım, şimdi başlamayı reddediyordum.

“‘Biz’ dedin. Sen ve kardeşlerine mi öğretmişti?” diye sordu Kai nazikçe. Geçmişimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum ama konuşmaya bir kere başlayınca durmam mümkün değildi.

“Evet.” Anıların boğazımda oluşturduğu düğümü yutup duygularımı düzene sokmaya çalıştım. “Dört ağabeyim var. Onlar da babamızı mutlu etmek için piyano dersleri aldılar ama gerçekten seven sadece bendim. Babam da bu yüzden temel şeyleri öğrettikten sonra onları rahat bıraktı ve bana ders vermeye devam etti.”

Profesyonel piyanist olmayı hiç istememiştim. Gelecekte de olmak istemiyordum. Bir şeyi hayat önceliği yapmadan onu sevmek büyülmüş bir histi. Hiçbir beklenti, baskı ya da suçluluk duygusu olmadan yapabileceğim en az bir hobim olması beni rahatlatıyordu.

“Ya sen?” diye devam ettim, daha rahat bir ses tonuyla konuşuyordum. “Kardeşin var mı?”

Ailesinin şöhretine rağmen Kai hakkında çok az şey biliyordum. Servetlerini, başkalarının hayatlarını eşleyip haber yaparak kazanmış bir aileydiler ancak kendi hayatlarını gizli tutuyorlardı.

“Benden küçük bir kız kardeşim var. Abigail. Londra’da yaşıyor.”

“Tabii ya.” Kai’nin kadın versiyonunu -baştan aşağı tasarımcı giysilerine bürünmüş olan ilgisiz, şık birini- zihnimde canlandırdım. “Dur tahmin edeyim. İkinci de küçüklüğünüzde piyano, keman, Fransızca, tenis ve Mandarin Çincesi kurslarına gittiniz.”

Kai’nin dudakları kıvrıldı. “O kadar öngörülebilir insanlar mıyız?”

“Zenginlerin büyük kısmı öyle.” Omuz silktim. “Alınmak yok.”

“Alınmadım,” dedi alaycı bir şekilde. “Öngörülebilir olarak tanımlanmaktan daha gurur verici bir şey yok.”

Oturduğu yerde kıpırdandığında dizlerimiz çarpıştı. Çok hafif bir temastı, hatta temas bile sayılmazdı ama vücudumdaki tüm hücreler elektrik şoku almış gibi gerildi.

Kai tamamen hareketsiz kaldı. O dizini kıpırdatmıyordu, ben de nefes almıyordum. Bu gece ilk karşılaştığımızda belime dola-

nan kollarıyla birlikte zihnimin uygunsuz düşünceler ve fanteziler seline kapıldığı ana geri dönmüştük.

Birbirine dolanan diller. Terle kaplı bedenler. Karanlık inilti-ler ve soluksuz yakarışlar.

Bacaklarımızdaki temas noktası yanıyordu. Ufak atışmalarımızın yerini daha yoğun, ağır ve tehlikeli bir şeyin almasına neden oluyordu.

Üzerime elektrikten bir battaniye serilmişti. Birdenbire, içeri biri girse nasıl görüneceğimizin farkına vardım. Küçük piyano bankına sıkışarak oturan, nefesleri birbirine karışan bir erkek ve kadındık. Görünüşte çiğnemen kurallar ve bir kenara atılan edepten oluşan bir tabloyu andırıyorduk.

Gerçi sadece görünüşte değildi, öyle olmadığını da hissettiriyordu. Gerçekte yanlış bir şey yapmıyorduk ama 5. Cadde'nin ortasında çırlıçıplak gezinsem bu kadar savunmasız hissetmezdim.

Kai'nin gözleri karardı. İkimiz de kıpırdamıyorduk ama dik bir uçuşuma doğru yuvarlanıyormuşuz gibi uğursuz bir his içimi sarmıştı.

Topla kendini, Isa. Piyano odasında biriyle sohbet ediyorsun sadece. Makao Kulesi'nde bungee jumping yapmıyorsun.

Dikkatimi yeniden sohbetimize verdim. "Aldığın kurslar hakkında yanılmıyorum, öyle değil mi? Öngörülebilirsin işte." Kelimeler niyetlendiğimden daha soluksuz çıkmıştı ama parlak bir gülümsemeyle maskeledim. "Bilmediğim heyecan verici bir hobin yoksa tabii. Boş zamanlarında vahşi atları terbiye etmekle uğraşıyor olabilir misin mesela? Dubai'deki şu kulenin tepesinden BASE* atlama yapmak veya özel kütüphanende seks partileri düzenlemek gibi şeyler de olabilir."

Gözlerinde kıvılcımlar çaktıktan hemen sonra yok oldu.

"Korkarım ki hayır." Sesi tereyağını bile eritebilirdi. "Paylaşmayı sevmem."

* Adını İngilizce *building* (bina), *antenna* (anten), *span* (açıklık alan) ve *earth* (kayalık alan) kelimelerinin baş harflerinden alan yüksek atlama sporudur. (ç.n.)

Zemin ayaklarımın altından kayıp dengemi bozdu. Bir cevap bulmak, herhangi bir şey söylemek için beynimi zorluyordum ki, tiz bir kahkaha odanın ortasına giyotin gibi düştü.

Aramızdaki elektrik yüklü bağ cızırdayarak koptu. Kafalarımız aynı anda kapıya döndü ve içgüdüsel olarak bacağımı onun-
kinden uzaklaştırdım.

Neyse ki koridordaki her kimse odaya girmedi. Mırıldanmalar bir süre sonra uzaklaşıp duyulmaz olurken arkalarında yalnızca sessizlik kaldı.

Fakat odayı kaplayan büyü çoktan bozulmuştu. Parçaları tekrar bir araya getirmek mümkün değildi. Özellikle de bu akşam hiç olmazdı.

“Ben artık gitmeliyim.” Aniden kalktığım için dizimi piyanonun altına çarptım ama bacağımı saran acıyı belli etmeden kayıtsızca gülümsedim. “Eğlenceli bir akşam olsa da eve dönüp... şey... yılanımı beslemem gerekiyor.”

Top pitonlar sadece haftada ya da iki haftada bir besine ihtiyaç duyardı ve Monty’yi daha dün beslemiştim. Tabii Kai’nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Sözlerime gözle görülür bir tepki vermedi. Yalnızca başını yana eğip kısaca, “İyi geceler,” dedi.

Odadan çıkıp koridorun sonuna ulaştığımda ancak rahat bir nefes alabildim. Kahretsin, ne düşünüyordum ki? Gecenin başından beri tek bir iyi karar vermemiştim. Önce doğrudan eve gitmek yerine piyano odasında zaman geçirmeyi tercih etmişim, -kendimi savunmam gerekirse piyano çaldıktan sonra genelde daha iyi yazardım- ardından da Kai’yle yarı flört etmişim.

Onunla karşılaşmak mantığımın pencereden dışarı uçmasma neden olmuş olmalıydı.

Bar müdürü Parker’la karşılaştığımda merdivenleri yarılamıştım.

“Isabella.” Genç kadının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. İncecik be-

deni ve platin sarısı kısacık saçlarıyla model *Agyness Deyn*'e inanılmaz benziyordu. "Seni bu saatte burada görmeyi beklemiyordum."

Haklıydı, vardiyam iki saat önce bitmişti.

"Piyano odasındaydım," diye gerçeği söyledim. Valhalla'daki bazı yöneticiler çalışanların kurallar dahilinde bile olsa kulübün imkânlarından yararlanmasından hoşlanmıyordu. Ancak Parker hobimden haberdardı, hatta beni destekliyordu.

Gözleri parladı. "Doğru ya. Tahmin etmeliydim."

Parker mükemmel bir müdürdü. Ürkütücü Charlie'den ve Sapık Henry'den bin kat daha iyiydi. Arkadaşlarım Vivian ve Sloane dışında, New York'ta sırrımı bilen -ve saklayan- tek kişi oydu. Bu yüzden de ona daima minnettar olacaktım.

"Sana daha önce söyleme fırsatı bulamadım ama tebrik ederim, işte birinci yılını doldurmak üzeresin." Yüzü bir tebessümle aydınlandı. "İyi ki ekibimdesin."

İçim sıcacık olurken az önceki suçluluk duygum azaldı. "Teşekkür ederim."

Al sana, Gabriel. Ağabeyim bana inanmıyor olabilirdi ama müdürüm "en iyi çalışanlarından biri" olduğumu söylemişti.

Parker'ın sözleri beni evime kadar takip etti. İçeri girdiğimde Monty'yi vivaryumunda kıvrılmış uyurken, taslağımı da seksen bin kelime hedefinden yetmiş dokuz bin kelime eksik halde beni beklerken buldum.

Barda çalışmak faturalarımı ödememe yardımcı oluyordu ama piyanistliği istemediğim gibi bar görevlisi olmayı da kariyer hedefim olarak görmüyordum. Gerçi bu konuda da yetenekli olmak güzeldi. Yıllardır Valhalla'da çalışan Parker pek çok kişinin gelip gittiğine şahit olmuştu ve şu anda benim çalışmamdan etkilendiğini söylüyordu.

Onu yüzüstü bırakamazdım.

Bu nedenle hiçbir şeye karışmadan işime odaklanmalı ve belirli bir İngiliz milyarderden olabildiğince uzak durmalıyım.

Fakat o gece yatağa girip huzursuz bir uykuya daldığımda rüyalarım kesinlikle işle alakalı değildi. Başrolde simsiyah saçlar ve çalıntı dokunuşlar vardı.

Isabella

“Romantik komediler hiç gerçekçi değil. Ayrıca fazla abartılıyorlar.” Sloane televizyon ekranındaki hoş randevuları ve tutkulu öpücükleri kaşlarını çatarak izliyordu. “İnsanlara, mutlu sonlara ve klişe jestlere dair yanlış umutlar veriyorlar. Halbuki ortalama bir erkek, partnerinin doğum gününü bile hatırlamaz.”

“Kesinlikle.” Aramızdaki kâsedan bir avuç daha ekstra tereyağlı patlamış mısır aldım. “Ama eğlenceliler. Ayrıca sen de izlemeyi bırakamıyorsun.”

“Öylece izlemiyorum. Sadece...”

“İzleyip nefretini kusuyorsun,” diye bitirdik Vivian’la aynı anda.

Sloane’un oturma odasındaki kanepelere kıvrılmış, bu gece için seçtiğimiz klişe Noel romantik komedisini odağımızı vermeden izlerken abur cubur atıştırıyorduk. Bazıları Noel filmleri için henüz çok erken olduğunu söyleyebilirdi ama yanılıyorlardı. Ekim ayındaydık, yani neredeyse aralıkta sayılırdık.

“Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun.” Ağzıma şişkin bir mısır atıp kırıkları dizüstü bilgisayarına düşürmemeye çalıştım. “*Tamamen* haksız sayılmazsın ama gerçek hayatta da istisnalar vardır. Viv’le Dante’ye bak, gerçek aşka tutulmuş erkeklerin ve klişe jestlerin gerçekte de var olduğunun en büyük kanıtı onlar.”

“Hey!” diye karşı çıktı Vivian. “Dante’nin jestleri klişe değildi, çok romantikti.”

Kaşımı meydan okumayla kaldırdım. “Adam, en çok hangisini sevdiğini anlamak için New York’un en iyi otuz altı restoranından mantı sipariş etti. Ama üzülme, bence bu hem klişe hem

de romantikti.” Patlamış mısırla dolu olmayan elimle onu okşadım. “Kötü anlamda söylememiştim.”

Hayatında ekstra sevgiye ve klişe jestlere ihtiyacı olan biri varsa o da Vivian’dı. Dışarıdan bakıldığında hayatı mükemmel görünüyordu. Hem çok güzel ve akıllı bir kadındı hem de başarılı bir lüks etkinlik planlama firmasına sahipti. Ayrıca Lau Mücevherat servetinin de vârisiydi. Fakat para daima bir bedelle birlikte gelirdi. Vivian da tabiri caizse tam birer pislik olan Francis ve Cecelia Lau’nun çocuğu olarak büyümek zorunda kalmıştı. Annesi onu sürekli eleştiriyordu, -gerçi bunu artık eskisi kadar sık yapmıyordu- babası da karşısına geçip kendini savunduğu için onu evlatlıktan reddetmişti.

Vivian ile Dante’nin ilişkilerinin sallantılı başlamasının en büyük sebebi Francis’ti. Ancak kötü günleri atlatmışlardı ve şimdi öyle tatlıydılar ki, onlarla ne zaman bir araya gelsem dişlerim ağrıyordu.

Kahrolası mantılar. Dante’nin bu jesti çok hoş olsa da fazlasıyla moral bozucuydu. Henüz bana en sevdiğim yemeğin ne olduğunu hatırlayacak -makarna- ve pek çok farklı restorandan benim için sipariş edecek kadar değer veren kimseyle çıkmamıştım.

Şeytanı çağırmaktan dehşet derecede korkmasaydım -lola’mız sağ olsun, torunlarını büyük bir Tanrı korkusuyla yetiştirmişti- en korkunç eski sevgililerimin *voodoo* bebeklerini bile yapardım.

Gerçi... Dizüstü bilgisayarına baktım.

Benim elimde *voodoo* bebeklerinden daha güçlü bir şey vardı. *Kelimelerim.*

“Aklıma ne geldi biliyor musunuz? *Belki de...*” Sırtımı dikleştirdim. Beynim olanları idrak etme fırsatı bulamadan parmaklarım harekete geçmişti. “Dante ile Viv’in randevusunu kitabımda bir yerlerde kullanabilirim.”

Yazmayı işte bu yüzden seviyordum. Zihnimde zamanlı zamansız oluşan fikirler, hikâyenin yeni parçalarını oluşturup ta-

mamlanmaya yaklaşmasını sağlıyordu. Heyecan beni harekete geçiriyordu, bu da *ilerlemek* anlamına geliyordu.

Gabriel'in aramasının üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ günlük kelime limitime ulaşabiliyor sayılmazdım ama oraya yaklaşıyordum. Bu sabah bin sekiz yüz kelime yazmıştım. Gece sona ermeden bin kelime daha sıkıştırabilirsem hedefime ulaşacaktım.

Sloane kaşlarını çattı. "Bir erotik gerilim hikâyesinde mantının işi ne?"

"Daha önce yapılmamış olması bundan sonra yapılamayacağı anlamına gelmez." Şubat ayı ürkütücü bir hızla yaklaşırken şu noktada her şeyi denemeye hazırdım.

"Karakterlerden biri mantı yerken boğulabilir mesela," diye önerdi Vivian. Kocasının romantik jestini hastalıklı emellerim için kullanmak istememe alınmamış gibiydi. "Ya da mantıya arsenik katıp hiçbir şeyden haberi olmayan rakiplerine yedirebilir, ardından da kanıtları saklamak için sülfürik asit kullanarak bedeni eritebilirler."

Sloane ve ben arkadaşımıza ağzımız bir kocaman açılmış halde bakakalmıştık. Üçümüz arasında böylesine şeytani fikirler sunma ihtimali *en az* olan kişi Vivian'dı.

"Kusura bakmayın." Yanakları kızardı. "Son zamanlarda Dante'yle sürekli suç dizileri izliyoruz da. Onun için iş, seks ya da adam dövme gibi şeyler içermeyen normal bir hobi bulmaya çalışıyoruz."

"Sonuncusu için dışarıdan hizmet aldığını sanıyordum," diye yarı espri yaparken arsenik fikrini bilgisayarına geçirdim. Dante bir lüks ürünler firması olan Russo Grup'un CEO'suydu ve onu kızdıran kişiler üzerinde kullandığı doğruluğu tartışılır metotlarla ünlüydü. Şehir efsanelerine göre, daha önce ekibi bir hırsız yıllarca komada kalacak kadar şiddetli bir şekilde dövmüştü.

Vivian'a bu kadar âşık olmasa bu söylentiler beni endişelendirebilirdi. Fakat ona baktığımda, karısını incitmektense Empire State'den atlamayı tercih edeceğini görebiliyordum.

Vivian burnunu kınıştırdı. “Çok komik. Ama ben Kai’yle boks maçlarından bahsediyordum.”

Kai’nin adı geçince klavyedeki parmaklarım yavaşladı. “Boks yaptıklarını bilmiyordum.”

Daima görünümüne özen gösteren Kai resmiyeti üzerinden attığında nasıl görünüyordu acaba?

Boks ringinde terle parlayan çıplak gövdesine, karanlık gözlerine, sert ellerine ve kaslarına dair yasak bir hayal zihnimde canlandı. Bir diğer hayalde de gözlüğünü çıkarıp kravatını gevşetmiş, baş döndürücü bir şehvetle dudaklarıma yapışmıştı.

Vücutuma aniden sıcak bastı. Fanteziler beynimi esir alırken bilgisayarım yüzünden yanmış olan bacaklarımı kıpırdattım.

“Her hafta yapıyorlar,” diye açıkladı Vivian. “Dante’nin sözü geçmişken, birazdan Monarch’ta akşam yemeği için beni almaya gelecek. Siz de bize katılmak ister misiniz? Dante restoranın sahibiyle arkadaş olduğu için rezervasyonu değiştirmemiz zor olmaz.”

“Ne?” diye sordum. Ani konu değişikliğine uyum sağlamaya çalışıyordum.

“Monarch,” diye tekrar etti Vivian. “Gelmek ister misiniz? Orada yemek yemeyi çok istediğinizi biliyorum.”

Doğru. Adını kelebek türü olan Monarch’tan alan restoran, New York’un en seçkin mekânlarından biriydi. Masa ayırtmak için bekleme listesine aylar önceden adınızı yazdırmanız gerekiyordu. Tabii bir Russo’yla birlikte olduğunuzda işler değişirdi.

Sloane başını iki yana salladı. “Benim yeni müşterimi almaya gitmem gerekiyor. Uçağı birkaç saate iniş yapacak.”

Ünlü ve güçlü kişilere hizmet veren butik bir halkla ilişkiler firmasına sahip olan Sloane genelde ayak işlerini başkalarına yaptırırdı. Kendi almaya gideceğine göre bu müşteri çok önemli bir isim olmalıydı. Gerçi bundan pek memnun görüldüğü de söylenemezdi.

Bilgisayarımı bacaklarımdan indirip ensemdeki saçlarımı

kaldırdım. Tenime çarpan serin hava şehvetimi biraz olsun bastırmıştı.

“Ben gelirim,” dedim. “Bu akşam çalışmıyorum.”

Arkadaşlarımla randevularında gereksiz fazlalık olmayı sevmeydim fakat Monarch’ta akşam yemeğini reddedecek kadar da aptal değildim. Mekân uzun zamandır gitmek istediğim restoranlar listesindeydi, ayrıca huzursuzluk verici Kai fantezilerimden biraz olsun uzaklaşmamı sağlayabilirdi.

Bunu -tabii ki Kai’yi değil, yemeği- Romero’ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ağabeyimin mühendislik dışındaki en büyük tutkusu yemekti ve Monarch’a gittiğimi duyduğunda...

Bir dakika. Romero.

“Aman Tanrım, tamamen unutmuştum!” Aklımdan çıkmış olan bir görevi hatırlamanın neden olduğu adrenalin damarlarıma yayıldı ve zihnime bela olan milyoneri unutmamı sağladı. Uzanıp sırt çantamı kucağıma çektim. “Rom’a bunu denemeniz için size getireceğim konusunda söz vermiştim.”

Çantayı biraz karıştırdıktan sonra mükemmel dizayn edilmiş son teknoloji ürünü, parlak pembe dildoyu zaferle çıkardım.

Aslında çantamda iki yepyeni paketli dildo vardı ama öncelikle bir tanesiyle tanıtım yapmak istemiştım.

Romero yetişkin oyuncakları imalatçısı olan Belladonna’da tasarım mühendisi olarak çalışıyordu. Basitçe anlatmak gerekirse geçimini sağlamak için vibratör ve dildo tasarlıyordu. Şirket geribildirim için numune dağıtma politikasına sahipti ve ağabeyim de arkadaşlarımı bu işe sürüklemem için bir şekilde beni ikna etmişti.

Aslında kâğıt üzerinde kulağa geldiği kadar tuhaf değildi. Romero tam bir bilim ineği. Öntüne çıplak bir süper model ve yeni çıkmış bir yazılım koysanız, önceliği bu yazılımda uzmanlaşmak olurdu. Bu oyuncakları cinsel obje olarak görmüyordu. Ona göre piyasaya sürülmeden önce kusursuzlaştırılması gereken birer üründen ibarettiler.

Tabii ki de numuneleri deneyenlerden biri *ben* değildim. Romero bile bunun ürkütücü olacağını kabul etmişti ama arkadaşlarımla tanıdıklarımın denemesinde sıkıntı yoktu.

“Hayır.” Sloane dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim bir dildoya daha ihtiyacım yok. O şeyler bir dolabımı dolduruyor zaten. Kıymetli alanımı yeterince kaplıyorlar.”

Ofisi, kıyafetleri ve hayatındaki diğer her şey gibi Sloane’un evi de minimalizmin net bir örneği idi. Beyaz üzerine beyaz olan oturma odasında televizyon ve biz dışında tek hayat belirtisi, köşedeki fanusunda dünyadan habersiz yüzen Japon balığıydı. Önceki kiracı evden ayrılırken onu geride bırakmıştı. Sloane da son iki yıldır sık sık Balık’ı -evet, adı buydu- klozete atmakla tehdit ediyordu.

“Ama bu bir şaheser,” diye karşı çıktım dildoyu sallayarak. “Sen Romero’nun en güvendiği ürün yorumcularından birisin!”

Geribildirimlerini genellikle yüreklendirici sözlerle yumuşatan Vivian’ın aksine Sloane her bir ürünü en küçük detayına kadar değerlendiriyor, sert de olsa eleştiriden çekinmiyordu. Burada izlediği her romantik komedi için eleştirilerini not alan bir kadından bahsediyorduk. Yabancıların incinmesini önemseme ihtimali eksilerdeydi. Diğer yandan, eğer bir şeyi beğendiğini söylüyorsa ona kesinlikle güvenilirdi.

Tatlı sözler, tehditler ve onunla her *Hallmark* romantik filmini izleme vaatlerinin ardından Sloane’u ikna etmeyi başardım. Beladonna’nın en korkulan ve saygı duyulan ürün yorumcusu olma görevine devam edecekti.

Hâlâ onunla tartışmamdan galip çıkmanın sarhoşluğunun etkisindeyken zil çaldı.

Vivian tuvaletteydi, Sloane da defterine bir şeyler karalamakla meşguldü. Hırsıyla yazmasına bakılırsa zavallı filmi acımasızca eleştiriyordu. “Ben bakarım,” deyip kanepeden kalkarak kapıya gittim.

Açtığımda gür siyah saçlar, geniş omuzlar ve bronz bir ten-

le karşılaştım. Gece karası *Hugo Boss* gömleği ve pantolonuyla, milyader CEO görünüşünü hakkıyla taşıyan Dante Russo karşımda duruyordu.

“Selam!” dedim neşeyle. “Erken geldin ama olsun. Filmimiz bitmişti zaten. Biliyor musun, erkek başrol bana seni hatırlattı. Aşırı huysuzdu, baba sorunları vardı ve kaş çatışı yüzünden eksik olmuyordu. Tabii hayatının aşkını bulunca her şey değişti.”

Doğruyu söylemek gerekirse erkek başrol çok tatlıydı ama fırsatını buldukça Dante’yle uğraşmaya bayılıyordum. Adam sürekli ciddiye. Ama Vivian’la evlendikten sonra mizacı dramatik bir şekilde gelişmişti.

Vivian’ın kocasının elmacıkkemikleri ve burun köprüsü kı-zardı. İlk başta onu fazla sinir ettiğimi, kapının önünde kalp krizi geçireceğini düşündüm. Sonra aynı anda iki şeyin farkına vardım.

İlki Dante’nin bakışlarının hâlâ Belladonna numunesini tutan elimde olmasıydı, ikincisiyse kapıda onunla birlikte başka birinin daha durmasıydı.

Mükemmel ütülenmiş takım elbisesi ve düzgün kravatıyla Kai hemen arkasındaydı. Görünüşü öyle kusursuzdu ki, onun gibi birinin boks gibi acımasız bir sporla ilgileneceğine inanmak zordu.

Gözlerimi ellerine çevirip eklemlerinde herhangi bir bere ya da teninde kesik var mı diye inceledim. Fakat tek gördüğüm kar beyazı gömlek manşetleri ve pahalı saatinin parıltısı oldu. Kıyafetinde buruşuk bir nokta ya da iplik parçası bile yoktu.

Acaba yatak odasında da aynı titiz ve kontrollü davranışları mı sergiliyordu, yoksa bastırıldığı duygulara yer mi veriyordu?

İki ihtimal de kan akışımın sersemletici bir biçimde hızlanmasına neden oldu. Oyuncağı tutuşum içgüdüsel olarak sıkılaştı ve bakışlarımı tam zamanında kaldırdığımda Kai’nin dikkatinin yüzümden ayrılıp elimdeki fuşya dildoya kaymasını izledim. Her şey, acı verici bir araba kazasının yavaşlığında gerçekleşmişti.

Apartman koridoruna sessizlik çöktü. Belki de hayal gücümün bir ürünüydü ama dildo tüm dikkatlerin üzerinde olmasının verdiği heyecanla, açık olmamasına rağmen birazcık titremiş gibi gelmişti.

Dante bir eşekarısı yutmuş gibi görünürken Kai'nin yüz ifadesi hiç değişmemişti. Elimde bir meyve ya da onun gibi masum bir şey tutuyordum sanki. Buna rağmen yanaklarım ve ensemin yanmaya, tenim karıncalanmaya başladı.

"Bunu deniyorduk," dediğimde ikisinin de gözleri kocaman açıldı. Aceleyle cümlemi düzelttim. "*Birbirimizin üzerinde değil* tabii ki. Genel olarak söylüyorum. Kaç hız seviyesi olduğumu ölçmek için."

Dante başını iki yana sallayıp yüzünü ovuşturdu. Kai'nin ise dudaklarının kenarı seğiriyordu, gülme isteğini bastırmaya çalışıyormuş gibiydi.

Omzumun arkasından bir kahkaha sesi yükseldi. Kapı kolundaki elimi çekip arkama döndüm ve tuvaletten çıkmış olan Vivian'ın, hiçbir yakın arkadaşın yapmayacağı şekilde keyifle benim bocalamamı izlemesi karşısında dik dik baktım.

"Bunun hâlâ elimde olduğunu söylemediğine inanamıyorum," dedim dildoyu sallayarak. Dante tekleyen bir otomobil motoruyla ölen bir kedi arasında bir ses çıkardı. "İnsan arkadaşının penis taklidi bir ürünle kapıyı açmasına izin vermez. Kocan kardiyojenik şok geçirirse koşarak bana gelme."

Vivian kahkahalarının arasında, "Bu niye benim hatam oluyor?" diye karşı çıktı. Kocasının yaklaşan vefatından endişe duyuyor gibi görünmüyordu. "Ben tuvaletteydim. Birini suçlayacaksan Sloane'u suçla."

Diğer hain arkadaşıma baktım. Film eleştirisini bırakmıştı. Telefonuna dünyadaki en korkunç romantik komedileri yazan, yöneten ve başrollerinde oynayan oymuş gibi bakıyordu.

Kötü bir ruh halindeyken onunla konuşmak, çaresiz bir ceylan yavrusunu öfkeli bir aslanın önüne atmaktan farksızdı. *Ben almayayım, teşekkürler.* Kafamı olduğu yerde seviyordum.

“Kai, yemekte bize katılacak mısınız?” diye sordu Vivian. Dikkatimi yeniden koridora çekmişti. Nihayet gülmeyi keserek kocasının yanına geçmişti. Dante kolunu onun beline sarıp başının tepesine bir öpücük kondurduğunda içimde bir imrenme sızıısı hissettim ama hemen bastırdım. “Az önce kızlara da söyledim, istersen rezervasyonu kolayca değiştirebiliriz.”

“Belki başka bir akşam. Dante’yle yakınlarda bir toplantımız vardı, bu yüzden ben de gelip bir selam vereyim demiştim.” Kai’nin bakışları anlık olarak beni bulunca tenimin altında heyecan verici dalgalar oluştu. “Size rahatsızlık vermek istemem.”

“Saçmalık. Bize rahatsızlık vermezsin,” dedi Vivian. “Hem Isa da geliyor, sen de gelersen mükemmel olur. Dört kişilik yer ayarlamak, üç kişi için ayarlamaktan daha kolay.”

Omuzlarım gerildi. İstedğim *son* şey, uzun akşam yemeği boyunca Kai’yle aynı masada oturmaktı. Bunu daha önce balayından dönen Dante ile Vivian’ın verdiği yemekli partide de yapmışım fakat bu akşam farklıydı. O parti, piyano odasında birlikte zaman geçirmeden önceydi. Tehlikeli fanteziler ve tesadüfi dokunuşlar dünyanın dengesini bozmadan önceydi.

Kai yine gözlerime baktı. Görünmez bir çelik kapı sertçe kapanarak dünyanın geri kalanını bizden uzaklaştırdı. Kısık nefeslerden ve çarpışan kalp atışlarından oluşan bir baloncunun içindeydik.

Tüylerim diken diken oldu. Ben sükûnetimi korumak için tüm gücümü harcarken o eski ama unutulması kolay bir metni inceleyen bir bilge gibi bana bakıyordu. Yüzünde ufacık bir ilgi olsa da üstünlük kayıtsızlıktaydı.

“O halde size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.” Ki-bar sesinden akan kelimeler kadifemsiydi.

Damarlarıma istemediğim türden bir beklenti hissi yayıldı. Ancak huzursuzluğum da bir o kadar fazlaydı. Dante ile Vivian bir aradayken hep kendi dünyalarında kaybolurlardı, bu da en az iki saat boyunca Kai’yle neredeyse baş başa olacağım anlamına geliyordu.

“Mükemmel,” dedi Vivian neşçyle. Grupça yemek yemek gibi basit bir şey bile onu mutlu edebiliyordu.

Ağzımı açıp kapattım. Monarch’ı deneyimleme ve yemeklerini tatma arzumla, akşamı Kai’yle geçirme konusundaki tedirginliğim birbiriyle savaşıyordu. Onun uzun zamandır hayalini kurduğum şeyin önünde engel teşkil etmesine izin vermek istemiyordum. Diğer yandan...

“Kızlar, benim gitmem gerekiyor.” Sloane yanıma o kadar sessiz gelmişti ki, hiç duymamıştım. Geçtiğimiz beş dakika içinde bluzunun üzerine taba rengi bir *Max Mara* palto geçirip pantolon ve şık bir çift deri çizme giymişti. “Müşterimin uçağı erken inmiş.”

Kapıdaki erkeklere kısaca başıyla selam verdikten sonra Vivian’la bana çantalarımızı uzatarak gitmemiz gerektiği mesajını verdi.

İşle alakalı acil durumlarına artık alışkın olduğumuz için buna hiç alınmıyorduk. Sloane sıcak, neşeli bir tip değildi ve sözlükte *işkolik* kelimesinin yanına onun fotoğrafı basılmalıydı. Fakat işler sarpa sararsa ona güvenebileceğimi biliyordum. Söz konusu arkadaşları olduğunda son derece korumacı biriydi.

“Kim bu müşteri?” diye sordum. O kapıyı kilitlerken dildoyu gizlice sırt çantama koymuştum. “Tanıdığımız biri mi?”

Müşterilerinin çoğu iş insanı ya da cemiyet üyesiydi ama ara sıra İngiliz futbol yıldızı Asher Donovan ve manken Ayana gibi ünlülerle de çalışıyordu.

“Tanıdığınızı sanmam,” dedi arkadaşım asansöre doğru ilerlerken. “Cemiyet gazetelerinde *tembel zamparalar* bölümünü dikkatlice okumuyorsan tabii.” Sesinde soğuk bir tiksinti vardı.

Pekâlâ. Bu müşteri her kimse Sloane’un hassas noktası olduğu aşikârdı.

Erkekler arkadan gelirken Vivian, Sloane ve ben yan yana yürüyorduk. Normalde daha fazla bilgi için onu sıkıştırırdım ama peşimizdeki yumuşak adım sesleri dikkatimi dağıtıyordu.

Kai'nin temiz ve odunsu kokusu sıcak bir hava dalgasıyla burnun deliklerime ulaşıyordu. Yutkunup sırtımdaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Arkamı dönmemek için tüm iradem kullanmam gerekiyordu.

Asansöre varana kadar kimse konuşmadı. Meşe panelli kabin dört kişilikti. Hepimiz sığmaya çalışırken elim Kai'ninkine değdi.

Altın rengi yakıcı bir ışık içimi doldurup tüm sinir uçlarımı yağmurda açık kalmış kablolar gibi cızırdattı. Elimi hemen çeksem de dokunuşunun hayaleti beni bırakmadı.

Kai yanımda yüzü taştan oyulmuşçasma ifadesiz şekilde dümdüz ileri bakıyordu. Neredeyse ellerimizin temasını hissetmediğini düşünecektim ki, kazara dokunduğum elinin parmaklarını esnettiğini fark ettim.

Gözlerimi kırpsam belki kaçırabileceğim küçük bir hareketti ama ciğerlerimin sıkışmasına neden olmuştu.

Göğsümdeki oksijen çekilip alınmış gibiydi. Gözlerimi hızlıca ondan ayırdım ve uygunsuz bir şey izlerken yakalanmış bir ergen gibi önüme baktım. Kalbimin şiddetli atışı sağır edici seviyedeydi. Dante, Vivian ve Sloane'un muhabbetini bastırmıştı.

Gözümün ucuyla Kai'nin çenesinin gerildiğini gördüm.

İkimiz de sessiz ve hareketsiz bir şekilde öylece dikildik. Kapılar bir çınlamayla açılıp arkadaşlarımız lobiye çıkınca ne yapacağımızı bilemez gibi tereddüt ettik. Sonunda Kai önden ilerlememi söylercesine başını eğdi.

Yanımdan geçerken nefesimi tuttum ama kokusu yine bir şekilde duyularımı esir almıştı. Düşüncelerim öyle bir bulanıklaştı ki, apartmandan çıkarken saksı bitkilerinden birine çarpmaktan son anda kurtulup arkadaşlarımin tuhaf bakışlarıyla karşılaştım.

Homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Önümüzdeki iki saat gözümde büyüüyordu.

Çok uzun bir akşam olacak.

8

Kai

Toplantımızdan sonra Dante'ye takılmayı planlamamıştım fakat Monarch'ta rezervasyonu olduğunu duymak ilgimi çekmişti. İşime, şehirdeki en popüler mekânları araştırmak da dahildi ve Monarch'a gitmeyi uzun zamandır erteliyordum.

Lüks bir restoranda sıkıcı bir yemek yemek için evde huzurlu bir akşam geçirme kararımдан vazgeçmemin sebebi, Dante'nin arkadaşlarıyla vakit geçiren Vivian'ı almaya gideceğini söylemesi değildi.

Sloane havalimanına gitmek için yanımdan ayrıldığında Dante'nin aracının arka koltuğunda Isabella'yla yalnız kaldık. Yeni evliler de ön tarafta samimi bir şekilde oturuyorlardı. Dante genelde aracı kendi sürmezdi ancak bu akşam nedense şoförünü çağırmak istememişti.

Manhattan trafiğinde zorlukla ilerlerken aracın içine sessizlik çökmüştü. Duyulan tek ses, cama vuran yumuşak yağmur damlalarıydı.

Isabella'yla birbirimizden olabildiğince uzak oturmaya çalışıyorduk ama aramızda Atlantik Okyanusu bile olsa fark etmezdi. Kokusu ve varlığı duyularıma damgalanmıştı. Gülün tutkulu kokusuyla vanilyanın sıcak ve yoğun aroması burnumu doldururken az önce elime değen elinin baştan çıkarıcı hatırası aklımdan çıkmıyordu. Ne zaman yakınımda olsa tenimi saran elektrik de-lirtici bir hal alıyordu.

DigiStream anlaşmasıyla ilgili bir e-postaya yanıt yazıp telefonumu cebime koydum. Bir yıldan uzun süredir bu video akışı uygulamasını elde etmeye çalışıyordum. Artık tadını alabileceğim kadar yakınımdaydı ancak benim düşüncelerim yine iş dışında bir şeye odaklanmış durumdaydı.

Isabella'ya baktım. Camdan dışarıyı izlerken parmakları bacağında dalgınca bir ritim tutmuştu ve yüz ifadesi yumuşaktı. Betondan bir duvar gibi aramızda duran sırt çantası, benim firari düşüncelerimle onun alışılmadık sessizliğini birbirinden ayırıyordu.

“Eee, kaç hız seviyesi varmış?”

Parmakları durdu. Bana dönerken yüzünde kafa karışıklığı vardı. “Ne?”

“Sloane'un evinde yaptığınız testi diyorum.” O gülünç pembe oyuncakla kapıyı açtığı anın görüntüsü hâlâ zihnimdeydi. “Oyuncağın kaç hız seviyesi var?”

Isabella'nın görgü kurallarına rahatsız edici şekilde aykırı olan davranışlarını onaylamasam da bir yanımda bunu çekici buluyordu. Önüne geçilmesi imkânsız şekilde *kendisi* gibi davranıyordu. Zamanın etkisiyle solmayı reddeden bir tablo gibiydi ve bu fazlasıyla büyüleyiciydi.

Elmacıkkemikleri ve burnunun ucu kızardı. Vivian'ın zarafetinin ya da Sloane'un buz sarısı güzelliğinin aksine Isabella'nın yüzü duygularını net bir şekilde ifade eden açık bir tuvaldi. Şimdi de asilikle parlayan gözlerinin üzerindeki siyah kaşları çatılmış, dolgun kırmızı dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

“On iki,” dedi aşırı tatlı bir ses tonuyla. “İstersen sana ödünç verebilirim. Belki gevšemene yardımcı olur ve kırk yaşından önce stres kaynaklı kalp krizinden ölmezsin.”

Senin beni gevşetmeni tercih ederim.

Bu düşünce öyle ani ve beklenmedikti ki, zamanında cevap vermemi engelledi.

Öncelikle, benim *gevšemeye* ihtiyacım yoktu. Evet, hayatım düzgün çerçeveler ve kusursuz sınırlar içinde ilerliyordu fakat kaos yerine bunu tercih ediyordum. Yanlış bir hamleyle taşlar yerinden oynayabilirdi. Geçici bir hevesin her şeyi batırmasına izin veremeyecek kadar çok çalışarak bu günlere gelmiştim.

İkincisi de *gevšemeye* ihtiyacım *olsa* bile -ki gerçekten yok-

tu- bunu Isabella'yla *değil*, başka herhangi biriyle çözebilirdim. Isabella yasak bölgeydi, ne kadar güzel ve merak uyandırıcı olursa olsun. Sebebi yalnızca Valhalla'nın kuralları değil, onun gibi bir kadının her türlü benim sonumu getirecek olmasıydı.

Yine de ona doğru eğildiğimi, tadına baktığımı, onu hissettiğimi, yatak odasında da dışarıda olduğu gibi vahşi olup olmadığını test ettiğimi hayal ederken şehvet damarlarımda tüm yakıcılığıyla dolaşıyordu.

Uzun sessizliğim karşısında Isabella'nın kaşları soru sorar gibi kalktı.

Siktir. Oxbridge'de geçirdiğim yıllar içinde geliştirdiğim çelikten irademi kullanarak hain arzularımı basturdum ve kendimi yeniden kontrol altına aldım.

“Teşekkürler ama birilerinden asla ödünç almayacağım eşyalar listesinin başını yetişkin oyuncakları çekiyor.” Sakin ses tonum, içimde kopan fırtınayı gizliyordu.

Isabella hareketlenip tamamen bana doğru dönünce eteği yukarı sıyrılıp mükemmel esmer teninin biraz daha açığa çıkmasını sağladı.

Kanım daha da kaynarken çenemde bir kas seğirdi ama kendimi tuttum. Kim normalden daha serin olan ekim ayının ortasında çorap giymeden etek giyerdi ki? *Sadece Isabella.*

“Listede başka neler var?” Gerçekten merak etmiş gibiydi.

“Çorap, iç çamaşırı, tıraş bıçağı ve parfüm,” diye cevaplarımı sıralarken gözlerimi yüzünden ayırmamaya gayret ediyordum.

Etkileyici siyah kaşları daha da kalktı. “Parfüm mü?”

“Her centilmenin bir imza parfümü vardır. Başkasının imzasını çalmak kabalık kabul edilir.”

Isabella bana beş saniye boyunca öylece baktı, ardından kahkahasıyla aracı çınlattı. “Tanrım. Senin gerçek olduğuna inanmıyorum.”

Neşesinin dizginsiz dışavurumu göğsümde bir yerleri vurup erimiş tereyağı misali damarlarıma yayıldı.

“Eğer durum böyle olsaydı parfüm markaları yeterince para kazanamazdı,” dedi. “Her ürünün sadece tek bir müşterisi olduğunu düşünsene.”

“Ama söylediklerimin önemli bir kısmını kaçırıyorsun.” Ben de onun gibi kaşımı kaldırdım. “Herkes demedim, her *centilmen* dedim.”

Gözlerini devirdi. “Tam bir züppesin.”

“Hayır. Bu bir tavır meselesi, statü değil. Asla centilmen olarak adlandırılmayacak pek çok CEO ve aristokratla tanıştım.”

“Peki sen bir istisna mısın?”

Kendime engel olamadan dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. “Yalnızca belirli durumlarda.”

Ne demek istediğimi anladığında yüzü çok sevimli bir pembe tonunu aldı. Dudakları ışıtilebilir bir nefesle aralandığında, verdiği tepki mantığıma rağmen içimi karanlık bir tatmin hissiyle doldurdu.

Aramızdaki çekim yüzünden işkence çeken kişi sadece ben değildim.

Isabella cevap vermek için ağzını açtığında motor sustu ve onun kelimeleriyle birlikte aramızdaki bağlantı da yok oldu.

Monarch’a varmıştık.

Bir vale aceleyle bize doğru koşup Dante’den anahtarı alırken hayal kırıklığına sakladım. Tekrar Isabella’ya döndüğümde o çoktan arabadan inmişti.

Kontrollü bir nefes verip yoldan sapan duygularımı zihnimdeki kilitli bir kutuya kapatarak ben de peşinden gittim.

Ne diyeceğini duyamamış olmam daha iyiydi. Zaten en başta kendimi tutup ona takılmamam gerekiyordu ama söz konusu Isabella olunca mantığım daima duygularımla savaş halindeydi. Neyse ki Dante ile Vivian yeni evliler diyarında fazlasıyla kaybolmuş durumda oldukları için bu tuhaf durumu fark etmiyorlardı.

Asansör bizi gökdelenin en üst katına, Central Park’a tepeden bakan Monarch’a çıkardı.

Rezervasyon saatimizden erken geldiğimiz için baş garson mükemmel dekore edilmiş giriş salonunda bize birer kadeh şampanya ikram etti fakat ben reddettim. Bu akşam zihnimin berrak olmasını istiyordum çünkü Isabella'nın varlığı yeterince sarhoş ediciydi.

Telefonumun ekranı iki yeni e-postayla aydınlandı. Biri Di-giStream'le, diğeri de yaklaşan yöneticiler kampının lojistiğiyle ilgiliydi. Annemin CEO oylamasını ilan etmesinden sonra şüphe çekici bir sessizlik oluşmuştu. Ancak ilk basım *Charles Dickens* romanlarımın üzerine bahse girebilirdim ki, diğer adaylardan en az biri yöneticiler kampında bir hamle yapacaktı.

“Kai?”

Başımı kaldırdım. Bir yerlerden tanıdık gelen bir genç kadın, beklenti dolu bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Yirmili yaşların sonunda gibiydi. Uzun siyah saçları, kahverengi gözleri ve dudagının köşesinde bir ben vardı.

Onu tanıdığımda şaşkın bir nefes verdim.

Çocukluk komşum Clarissa'ydı. Genç kadının hayırsever faaliyetleri ve başarıları üzerine yazılmış pek çok makaleyi bana gönderdiği düşünüldüğünde, annemin gelin adayı listesinde birinci sırada o bulunuyordu.

“Kusura bakma. Görüşmeyeli çok uzun zaman olduğunun farkındayım.” Güldü. “Ben Clarissa Teo. Londra’dan. Sen neredeyse hiç değişmemişsin.” Gözleri beğeniyle üzerimde dolaştı. “Ama son görüşmemizden beri ben çok değiştim.”

Bu ifade hafif kalırdı. Aklımda kalan diş telli ve tuhaf ergen kız gitmişti. Yerine de güzellik yarışmalarına yakışacak gülümsemesi ve cemiyet dergilerinden fırlamışa benzeyen kombiniyle zarif, şık bir kadın gelmişti.

Geçen hafta onu Google’dan araştırdığımı itiraf edecek değildim. Ama gerçekte hem fotoğraflarda hem de küçüklüğünde olduğundan daha farklıydı. Daha hoş, daha minyon, daha az katı görünüyordu.

Şaşkınlığımı saklayarak rahatça, "Clarissa. Elbette. Seni görmek çok güzel," dedim. Annemin istemesem de aktardığı gelişmelere göre, genç kadın önümüzdeki haftaya kadar New York'ta olmayacaktı. "Nasılsın?"

Birkaç dakika muhabbet ettik. Görünüşe bakılırsa, sanatçı koordinatörlüğünü üstlendiği Saxon Galeri'deki bir serginin büyük açılışına yardım etmek için planlandığından erken gelmek zorunda kalmıştı. Şehirdeki yeni evinin tadilatı bitene dek Carlyle'da kalacağından bahsetti, yeni bir yere taşınma konusunda gergindi. Ancak buna rağmen, New York cemiyet hayatının en saygın üyesi olan ihtiyar Buffy Darlington'ın rehberliği sayesinde şanslı hissediyordu. Bu akşam da Buffy'yle akşam yemeği için buluşacaklarını fakat kadının, köpeğiyle ilgili acil bir durum nedeniyle geç kaldığını eklemeyi unutmadı.

Yıllar içinde buna benzer pek çok konuşma yapmıştım, bu nedenle ilgiliymiş gibi davranmakta sorun yaşamadım. Ta ki Clarissa, Malta köpekleriyle *Pomeranian* köpeklerinin avantajlarıyla dezavantajlarını sıralamaya başlayana dek.

"Ah, bağışla beni. Seni arkadaşlarımla tanıştırmayı unuttum." Nefes almak için durduğunda kibarca araya girdim. "Millet, bu aile dostumuz Clarissa Teo. Şehre yeni taşındı. Clarissa, bunlar da Dante ile Vivian Russo ve Isabella Valencia."

Herkes nazıkçe selamlaştı. Bizim çevremizde insanları tam adlarıyla tanıtmak yaygındı çünkü bir kişinin mesleğinden, kıyafetlerinden ya da aracından ziyade soyadı onu temsil ederdi.

Bir süre daha gündelik konularla ilgili sohbet ettik. Clarissa bir ara Isabella'ya sorgular gibi bir bakış attı. Dante ile Vivian'ı tanımıştı fakat saçındaki mor tutamlarla ve deri eteğiyle, onun klasik kıyafetlerinden ve incilerinden tamamen zıt olan Isabella'nın kim olduğunu merak etmiş olmalıydı.

Baş garson bize masamızın hazır olduğunu bildirerek daha fazla yapmacık muhabbetten kurtarıırken, "Bir gün öğle yemeğinde buluşup araya kapatalım," dedi Clarissa. "Görüşmeyeli gerçekten uzun zaman oldu."

GURUR KRALI

“Olur. Seni ararım.” Ona kibar bir gülümsemeyle baktım. “İyi akşamlar.”

Annem çoktan “her ihtimale karşı” benim numaramı ona, onunkini de bana vermişti. Bir daha buluşup anlamsız sohbetlerle dolu bir akşam geçirmek istemiyordum ama eski tanıdıklarla uzun zaman sonra yapılan görüşmeler zaten her zaman tuhaf olurdu. Ayrıca Clarissa’ya önyargılı davranmamalıydım. Belki de son derece hoşsohbet biriydi.

“Eski kız arkadaşın mı?” diye sordu Isabella masamıza geçerken.

“Çocukluğumda komşumuzun kızıydı.”

“Müstakbel kız arkadaşın o zaman.”

Kaşımı hafifçe kaldırdım. “Biraz abartılı oldu.”

“Ama haksız değilim. Tam da senin çıkacağın türden bir kadına benziyor.” Isabella, Vivian’ın yanındaki -benimse karşımdaki- yerine yerleşti. Konuşması yargılayıcı değildi, sadece gerçekleri dillendiriyordu. Ancak sözleri olması gerekenden daha çok içerlememe neden olmuştu.

“Aşk hayatımla çok fazla ilgilisin.” Kumaş peçetemi açıp kucağıma yaydım. “Neden?”

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Öyle bir şey yok. Sadece gözlemimi aktarıyorum.”

“Aşk hayatımla ilgili gözlemini.”

“Senin bir aşk hayatın *olduğundan* emin değilim,” dedi. “Hiçbir zaman kadınlar hakkında konuştuğunu ya da kulübe bir kadınla geldiğini görmedim.”

“*Özel hayatımı özel tutmayı tercih ederim. Fakat beni böyle yakından gözlemlediğini bilmek güzel.*”

Aşırı sevimli homurdanması karşısında otomatik olarak ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı ama anında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gülümsemek yok. Isabella’nın sevimli olduğunu düşünmek yok.

“Kendini fazla önemsiyorsun.” Isabella çenesini daha da dikleştirdi. “Ayrıca bilgin olması için söylüyorum, özel hayat bahanesi yalnızca ünlülerde ve politikacılarda işe yarar. Kaçamaklarınla ilgilenen çok fazla kişi olmadığından emin olabilirsiniz.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Neredeyse elle tutulabilir olan öfkesi karşısında gülümsemem dizginlerinden kurtuldu. “Şanslı birkaç kişiden biri olduğun için tebrikler.”

“Katlanılmazsın.”

“Ama ünlü ya da politikacı olsaydım daha da katlanılmaz olurdum, değil mi?”

Gözleri içinde tutmaya çalıştığı gülümsemesiyle parladı. Yanaklarında bir milisaniyeliğine gamzeleri belirdi ama sonra başını iki yana sallayıp dudaklarını sıktı. Şimdi o gamzeleri tekrar ortaya çıkarmak için bastırılamaz bir istek hissetmemem mümkün değildi.

Yanımızdaki Dante ile Vivian’ın kafaları, tenis maçı izler gibi bir sağa bir sola dönüyordu. Neredeyse onların da bizimle aynı masada olduğunu unutacaktım. Dante’nin kaşları kafa karışıklığıyla çatılmıştı ama Vivian’ın gözlerinde şüpheli bir keyif ışıltısı oynayıyordu.

Konuyu daha fazla irdileyemeden garsonumuz elinde ekmek sepetiyle geldi. Masadaki gerginlik bulutları yok oldu ve dakikalar ilerlerken yemekler, güncel cemiyet skandalları, tatil planlarımız gibi daha gündelik konulara geçiş yaptık.

Dante ile Vivian, St. Barts’a gidecekti. Bense henüz ne yapacağıma karar vermemiştim. Genelde Noel’de Londra’ya dönerdim ancak DigiStream anlaşmasının ilerleyişine göre New York’ta kalmaya da karar verebilirdim.

Bir yanım sadece çalışarak, kitap okuyarak, belki bir iki *Broadway* gösterisine giderek sessiz bir bayram tatili geçirmeye hevesliydi. Büyük bayram etkinlikleri hiç bana göre değildi.

“Sen ne yapacaksın, Isa?” diye sordu Vivian. “Bu sene Kaliforniya’ya gidecek misin?”

“Hayır. Noel’de değil ama şubatla annemin doğum günü için gideceğim,” dedi Isabella. Yüzünden anlık bir gölge geçse de hemen gülümsedi. “Doğum günü, Noel’e ve Çin Yeni Yıl’ına çok yakın olduğu için genelde üçünü de dev bir hafta sonu etkinliğiyle kutlarız. Annem leziz *turon*’lar yapar ve partiden sonraki sabah gevşemek için plaja gideriz...”

Isabella aile geleneklerinden bahsederken kadehimi dudaklarıma götürdüm. Bir yanımda, bir dilencinin yemek açlığı gibi onun geçmişiyile ilgili detaylara açtı. Çocukluğu nasıl geçmişti? Ağabeyleriyle ne kadar yakındı? Onlar da Isabella’ya mı benziyorlardı, yoksa kişilikleri her kardeşte olduğu gibi değişik miydi? Ona olan ilgimin çözüme ulaşmasını sağlayacak her şeyi; her hatırayı, her ayrıntıyı bilmek istiyordum.

Fakat daha büyük diğer yanımda az önce yüzünden geçen gölgeyi unutamıyordu. Parlak ve neşeli maskenin altındaki anlık karanlık, tünelin sonundaki ışık gibi bana sesleniyordu. Ona ulaşmak kurtuluşum ya da yıkımım olacaktı.

Başka bir masadan yükselen gürültülü kahkaha beni düşünceler spiralinden kurtardı.

Başımı hafifçe iki yana sallayarak kadehimi bıraktım. Son günlerde, aklımda neredeyse her an Isabella’nın olması beni sinirlendiriyordu.

Normal bir yemekteymiş gibi tabağımdakilerin tadını çıkarmaya kararlı şekilde masanın ortasındaki tuza uzandım. Konuşmayı Vivian’a devredip Dante’yle Yunanistan’daki tekne maceralarını dinlemeye koyulan Isabella da tam o anda karabibere uzandı. Ellerimiz asansörde olduğu gibi yeniden birbirine değdi.

Hareketsiz kaldım. Tıpkı ilk öncekinde olduğu gibi kolumdan yukarı bir elektrik akımı süzüldü ve aklımı, *mantığımı* yakıp kül etti.

* Şekere bandırılmış muz dilimlerinin ince bir tır hamura sarılıp kızartılmasıyla hazırlanan bir Filipinler tatlısı. (ç.n.)

Gözlerimiz neredeyse işitilebilir bir *klik* sesiyle buluşurken restoranın geri kalanı soldu. Özgür iradeyle değil zorla birbirine çekilen mıknatıslardık.

Özgür irademe kalsaydı hiçbir şey olmamış gibi yemeğime devam ederdim çünkü gerçekten *hiçbir şey* olmamıştı. Kaldırımda yanından geçen birine kazara dokunmak gibi basit bir temastı. Kanımı sıvı ateşe dönüştürecek ve göğsümün içine kadar girip ciğerlerimi düğümleyecek güce sahip olmamalıydı.

Siktir.

“İzninizle.” Birden kalktım ve Dante’yle Vivian’ın ürkmüş bakışlarını görmezden geldim. Isabella da elini indirmiş, yanakları kızarıırken gözlerini tabağına dikmişti. “Hemen dönerim.”

Tuvalete ulaştığımda gözlüğümü çıkardım, ardından nabzım normale dönene kadar yüzüme soğuk su çarptım.

Kahretsin, bana ne oluyordu böyle?

Bir yıldır Isabella’yla arama başarıyla mesafe koyuyordum. Bu kadın bana göre düzgün olan her şeyin tam tersiydi ve hayatımda böyle bir karmaşıklığa ihtiyacım yoktu. Frapanlığı, konuşkanlığı, halka açık yerlerde uygunsuz biçimde seks hakkında konuşması...

Gülüşi, kokusu, gülümsemesi. Ciddi bir yetenekle piyano çalışı, heyecanlandığında gözlerinin parlaması... Tüm bunlar tehlikeli bir uyuşturucu gibiydi ve bir bağımlı olmaya korkutucu şekilde yaklaşmıştım.

Hafifçe inleyip bir kâğıt havluyla yüzümü kuruladım.

Her şeyin suçlusu iki hafta önceki lanetli pazartesiydi. CEO oylaması haberi yüzünden gardım düşmüş olmasaydı Valhalla’da Isabella’yı aramaya çıkmaz, böylece onu piyano odasında duymazdım. Eğer piyano çalışım duymasaydım şu anda bir restoranın tuvaletünde, elim onunkine değdiği için kendimi toplamaya çalışıyor olmazdım.

Sakinleşmek için bir dakika daha bekledikten sonra gözlüğümü takıp kapıyı açtım ve şeytanın bizzat kendisiyle yüz yüze geldim.

Amerikan futbolu oyuncularını gibi çarpıştığımızda kolumu onun beline sardım, o da ellerini kollarımın alt kısmına bastırdı. Havada rahatsız edici bir dejavu hissi dalgalanıyordu.

Evren bizi sürekli böyle bir araya getirdiği için içten içe küfretsem de kalp ritmim hızlanmıştı.

Isabella loş ışıkta çikolata havuzları gibi görünen gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Haklıymışım,” derken muzip sesinde, dumansı parmaklarını göğsümün içine uzatan bir soluksuzluk vardı. “Beni *gerçekten* takip ediyorsun.”

Tanrım, bu kadın bambaşka bir şeydi.

“Tuvaletten aynı anda çıktık. Buna takip etmek denir mi bilemiyorum,” dedim sonsuz bir sabırla. “Ayrıca masadan önce benim kalktığımı hatırlatmama gerek var mı? Sonradan geldiğine göre belki de sen beni takip ediyorsundur.”

“İyi,” diye kabullendi. “Peki piyano odasına kadar peşimden gelmene ne demeli? Hem de *iki kez*.”

Şakağımda bir zonklama başladı. Birden bu yemeğe katılmayı hiç kabul etmemiş olmayı diledim. “Daha ne kadar bu konuyu gündeme getireceksin?”

“Sen bana düzgün bir cevap verene kadar.” Isabella parmak uçlarında yükselip yüzünü benimkine yaklaştırarak vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. “Kai Young, bana çarpıldın mı yoksa?”

Kesinlikle hayır. Düşüncesi bile saçmaydı ve bunu ona saniyesinde söylemeliydim. Fakat kelimeler ağızımdan çıkmıyordu ve tereddüdüm uzadığında Isabella’nın gözleri kocaman açılmıştı. İçlerindeki muzip parıltı kaybolup yerini telaş aldı.

Bir rahatsızlık hissettim. Onunla romantik anlamda ilgilenmiyordum -ilgim sadece entelektüeldi- ama bunun olasılığı *telaş yapacak kadar* korkunç muydu gerçekten?

“Lisede değiliz,” dedim gergin bir sesle. “Birine çarpılmak çok saçma.”

“Hâlâ düzgün bir cevap alamadım.”

Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Eğer satır aralarını okusaydı düzgün cevabımı almış olacağını ona söyleyemeden önce kısık bir vızıltı sesi duyuldu, ardından ışıklar kaygı verici bir şekilde titreşti.

Yemek salonundan aynı anda mırıltılar yükselirken Isabella kaskatı kesilip kollarımı tutan parmaklarını sıkınca nabzım damarlarımı zonklatmaya başladı. “Ne olu...”

Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan daha yüksek, daha öfkeli bir vızıltı sesi koridoru doldurdu. Ormanda yankılanan testere gürültüsüne benziyordu.

Sonra son bir titreşimle tüm ışıklar söndü.

9

Isabella

Yemek salonundan yükselen birkaç çığlık, restoranın zarif sükûnetini parçalara ayırdı. Keskin bir nefes aldım ancak sebebi çığlıklar ya da aniden sönen ışıklar değildi. Beni duvara yapıştıran sert, kaslı bir bedenin ağırlığıydı.

Bir dakika önce arabada bana sataşmak için sorduğu sorunun intikamı olarak Kai'ye takılıyordum; şimdiyse onunla göğüs göğse, bacak bacağa gelmiştim. Baş döndürücü odun ve turuncgil kokusu ciğerlerimi işgal etmişti.

Yakınlığımız bana geçen haftayı, piyano odasının kapısında kendimizi aynı durumda bulduğumuz anı hatırlattı. Tek fark bu seferkinin kaza olmamasıydı.

Donmuş halde öylece dikilirken dünyanın bulanıklaştığını hissettim. Kai'nin bedeni benimkinin üzerinde korumacı bir kalkan oluşturmuştu. İkimiz de konuşmuyorduk. Yalnızca göğüslerimiz hızlı soluklarla inip kalkıyor, etrafımızda yakıcı bir adrenalin bulutu oluşuyordu. Duyularımı kaplayan sis, adrenalin sayesinde hafiften dağılırken karanlıkta şekilleri ayırt edebilme-ye başladım.

Çenemi kaldırıp Kai'nin bana baktığını gördüğümde kalbim yine dengesiz bir takla attı. Yüz hatlarını tamamen göremeyeceğim kadar karanlıktı ama bunun önemi yoktu. Elmacıkkemiklerinin kibar çizgilerini, dudaklarının insafsız hatlarını ve okunması zor gözlerinin karanlığında fokurdayan sıcaklığı çoktan hafızama kazımıştım.

Işıklar söndüğünde -ortada kötü bir olay olmasa da ani karanlık, kaç ya da savaş dürtümüzü harekete geçirecek derecede şoke ediciydi- ilk içgüdüsu beni korumak olmuştu.

Kalbim sıkıştı. Özel dikim pamuk gömleğini sıkıp yutkunarak boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalıştım. Kesintiye rağmen etrafımızı elektrik cızırtıları sarmıştı ve alevler bizi her an yutabilirdi.

Kai kıpırdandı ve donmuş kaslarıma yayılan gerginliği fark etmiş gibi kolunu bana sardı. İlk bakışta vücudu ve mizacı yumuşak görünebilirdi ancak bir savaşçının bedenine sahipti. İnce ama sert kasları daima şık kumaşlarla sarılı olurdu. O, kuzu kostümü giymiş bir kurttu.

Buna rağmen içimdeki alarm ötmüyordu, vücudum kendini bırakmıştı. Teorik olarak tehlikeli bir adamın kolları arasındaydım fakat kendimi hiç bu denli güvende hissetmemiştim.

Bir vızıltı daha yükseldi ve karanlık geldiği gibi yok oldu. Işık yüzünden yanan gözlerimi kırıştırdığımda, sersemliğim de vücudumu koza gibi saran pus da buharlaşıp yok oldu.

Kai'yle bir saniye daha bakiştikten sonra yanlışlıkla sıcak ocağa değmiş gibi aceleyle birbirimizden ayrıldık.

Ciğerlerime dolan oksijen, kulaklarımdaki fırtınanın gürültüsünü artırdı.

“Masaya dönsek iyi...”

“Bizimkiler nerede olduğumuzu merak...”

Seslerimiz birbirine karışırken Kai'nin yanakları pembeleşip çenesi kasıldı. Ardından başıyla koridoru işaret etti.

Yemek salonuna döndüğümüz sırada hiç konuşmadık ama dile getirilmemiş kelimelerin ağırlığını taşıyorduk. Bedenimin Kai'ye yakın olan tarafı farkındalıkla karıncalanmış durumdaydı. Bana bu kadar çok şey hissettirmesinden nefret ediyordum. Yıllar önce onun gibi erkeklere karşı hiçbir duygu beslemeyeceğime yemin etmiştim.

Zengindi, yakışıklıydı ve hem zihinsel hem de duygusal sağlığım için tehdit oluştuyordu.

Masaya geri döndüğümüzde, “İşte buradasınız,” dedi Vivian. “Ne fenaydı, öyle değil mi? Restoranın sorunu hemen çözebilmesine sevindim.”

Gerçekte elektrik kesintisi beş dakikadan kısa sürmüş olsa da Kai'yle yalnızken zaman öyle uzamıştı ki, şimdi restoranın bu kadar *normal* görünmesi şaşırtıcıydı. Az önceki çılgınlıklar yatışmıştı ve sarsılmışı benzeyen birkaç müşteri dışında herkes sanki ışıklar hiç sönmemiş gibi yemeğe devam ediyordu.

“Neden olmuş öğrenebildiniz mi?” Kumaş peçetemi kucacıma sererken Kai'ye bakmaktan kaçındım. Anlık bir bakışın bile içimde çalkalanan duyguları ortaya sereceğinden korkuyordum.

Restorana geldiğimizde onu Clarissa'yla sohbet ederken gördüğüm için kıskançlık duymamalıydım. Ellerimiz birbirine değdiğinde nefessiz kalmamalıydım. Beni kollarının arasında tuttuğunda hiç çıkmak istemediğim sıcacık bir kûvetin içindeymiş gibi hissetmemeliydim. Fakat hiçbir zaman yapılması gerekeni yapan biri olmamıştım.

Hayat bizi mümkün olan her fırsatta birbirimizin yoluna çıkarırken onu nasıl aklımdan uzak tutabilirdim?

“Elektrikle ilgili bir sorun olmalı ama jeneratörleri varmış.” Dante başını sağa sola salladı. “Bir senede onca lanet akşam varken elektrikler bu akşam kesilmeliydi çünkü.”

“Yemeğimizi tam olarak bölmüş sayılmaz,” dedi daima mantığın sesi olan Vivian. “Ciddi bir şey olmaması güzel. Hem restoran herkese telafi olarak yeni rezervasyon hediye etti...”

Vivian'a kulak veremiyordum. Çünkü masanın altında hiçbir yerimin Kai'ye dokunmadığından emin olmaya çalışmakla meşguldüm. Omuzlarının kaskatı kesilmesine bakılırsa o da tam olarak aynı şeyi yapıyordu.

Midem gerginlikle çalkalandı. *Kahretsin.*

Şarabıma uzanıp büyük bir yudum alırken Vivian'ın şaşkın bakışlarını görmezden geldim. Şarabı çok seven biri degildim ama karşımda Kai'yle bu masada en az bir saat daha geçirmem gerekiyordu.

Bu nedenle her türlü yardıma açıldım.

Isabella

Monarch'ta akşam yemeğinin geri kalanı sorunsuz geçti. Sonrasında bir hafta boyunca Kai'yi görmedim.

Perşembe akşamı bara uğramadığında kendime bunun umurunda olmadığını söyledim. Kai'nin mesafeli davranışlarını meydan okuma olarak görüp yasak olsa da sırf eğlencesine ona takıldığım zamanlar olmuştu ancak artık o kız değildim.

Hayır, *yeni* Isabella sorumluluk sahibi biriydi. Odaklıydı. Gittiği yön belliydi ve bu yolda ölse bile ukala ağabeyine kendini kanıtlayacaktı.

"Aramalarını görmezden gelmeyi bırak, İsa." Felix kucak dolusu kırmızı tüylü çubukla yanımdan geçti. "Sen açana kadar arayacağını biliyorsun."

Telefonum söylediği şeyi kanıtlarcasına yine ısrarla titremeye başladı.

Sabahtan beri yaptığım gibi bu aramayı da görmezden geldim. Gabriel'in son aramasına cevap verme hatasına düşüp kitabım için saçma sapan bir son teslim tarihi belirlemek zorunda kaldıktan sonra dersimi almıştım.

En sevdiğim siyah çizmelerim üzerine yemin edebilirdim ki, ne kadar ilerleme kaydettiğimi öğrenmek için anyordu. Normal insanların aksine Gabriel acil durumlarda mesaj atar, gereksiz konularda telefon ederdi. Bu yüzden annemin bir sağlık sorunu olduğundan ya da Kaliforniya'daki aile evimizin depremde falan yıkıldığından endişelenmeme gerek yoktu.

"Tam da bu yüzden açmıyorum," dedim Felix'e. "Üniversiteden tatile geldiğinde en sevdiği gömleğini makinede çektiirdiğimi

öğrendiğinde olduğu gibi yüzünün kıpkırmızı kesilmesini hayal etmek hoşuma gidiyor.”

İkinci en büyük ağabeyim başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı.

Ağabeylerim arasında yaş açısından -yaşça bana en yakın olan Romero’ydu- ya da huy olarak -bu da Miguel’di- değil, uyumluluk yönünden en yakın olduğum oydu. Her konuyu en ince ayrıntısına kadar inceleyen Gabriel’in aksine Felix çok kaygısız biriydi. Kimse onun tanınmış bir sanatçı olduğuna inanmazdı.

Yılın büyük kısmını Los Angeles’in hippie Silver Lake semtindeki evinde geçiriyordu. Ancak New York’ta sık sık sergi düzenlediği için burada da küçük bir sanat stüdyo dairesi vardı. Şehre dün gelmişti ve şimdi de önümüzdeki ay gerçekleşecek büyük sergi için hazırladığı heykele son dokunuşlarını yapıyordu.

Sessizlikte çalışmaktan nefret ettiğim için dizüstü bilgisayarımı ve bir paket ekşi jelibonumu kaptığım gibi ona gelmişim. Vardıyamdan önce onuncu bölümü bitirme konusunda son derece azimliydim. Nihayet kitabımda ilerleme kaydediyordum ve bu etkiyi kaybetmemek için her saniyeyi değerlendirmeye mecburdum.

“Kabalaşma, Isa. Bence bir şey demeyecektir.” Felix kırmızı çubukların ikisini bükerek çifte sarmal şekli oluşturdu. Heykelin sembolize ettiği şeyi açıklamaya çalışmasını dinlerken neredeyse sıkıntıdan bayılacaktım. Ağabeyimi çok sevsem de işini anlayacak kapasitem yoktu. “Yanlışlıkla aynı şeyi almayalım diye aneme doğum günü için ne hediye alacağını soracaktır.”

Felix’e kitabımla ilgili ültimatomdan bahsetmemiştim. Görünüşe bakılırsa Gabriel da bir şey dememişti.

“Aynı şeyi almayız. Hediye konusu da dahil herhangi bir şeyde aynı fikirde olduğumuz gün ancak cehennemin donduğu gün olabilir.” Ailenin barış elçisi olarak bizi devamlı uyumlu hale getirmeye çalışan Felix daha fazla irdelilemeden konuyu değiştirdim. “Annemin doğum gününden bahsetmişken, yeni kız arkadaşını getirecek misin?”

“Olabilir,” dedi kısaca. Sürekli sevgili değiştirdiği için şubata kadar yeni bir kız arkadaş bulması beni hiç şaşırtmazdı. “Senden neler var? Annem aşk hayatını merak edip duruyor. Şeyden beri...”

Ondan beri.

Cümlesinin geri kalanı düşmek üzere olan bir giyotin gibi aramızda asılı kaldı ve etkisi kemiklerime kadar işledi. Suçluluk duygusu yığınları arasında uzun zamandır gömülü duran anıları yüzeye çıkarıp boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Bardağa çarpan buz küplerinin sesi. Işıkların altında parlayan mühür yüzüğü. Duymak istediğim her şeyi bana tek tek fısıldayan kalm bir sesin yankıları.

Seni seviyorum. Seni çok özliyorum. İkimiz el ele verip burarlardan kaçacağız.

Gözyaşı, kan ve ihanetle sonlanan bu fantezinin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen hâlâ genç Isabella'nın aptalca kararlarının acısını çekiyordum.

Boğazımdaki düğüm büyüyerek burnumu sızlatmaya, gözlerimi yaşartmaya başladı. Stüdyoyu bir bulanıklık olarak görüyordum.

Gözlerimi kırıştırarak yaşları gönderdim ve sırf bir şey yapmış olmak için öylesine bir kelime yazdım. “Hayır. Ben artık eve hiçbir erkeği getirmeyeceğim.”

Kısa süren, davetsiz bir görüntü gözümde canlandı. Karanlık gözler, keskin bir İngiliz aksanı...

Kai'yle sevgili değildik. Arkadaş bile değildik. Düşüncelerime böyle hükmetmeye hakkı yoktu.

Kafamı tekrar kaldırdığımda Felix imzası olan bilmiş bakışlarla beni izliyordu. “İki yıl oldu,” dedi nazikçe. “O pisliğin ilişkilere olan güvenini sonsuza dek mahvetmesine izin veremezsin.”

Başımı sağa sola salladım. “Mesele o değil.” Ağabeyim daha önce de böyle şeyler söylemişti ve artık yalanlarım her söyledi-

ğimde dilime daha kolay geliyordu. İlişki konseptine güvenmiyor değildim, aslında kendime güven duymuyordum. Tabii Felix'in bunu bilmesine gerek yoktu. "Son zamanlarda çok yoğunum. Biliyorsun, hem çalışıyorum hem de kitap yazıyorum."

Bana inanmadığını görebiliyordum ama konunun üstüne gitmedi. "Peki o zaman. Fikrini değiştirirsen söyle, bekâr arkadaşlarım var."

Ona samimi bir tebessümle baktım. "Kız kardeşini arkadaşına ayarlamak isteyen tek ağabey sen olabilirsin. Fakat teşekkürler, almayayım. Bunu kabul edeceğime ölmeyi tercih ederim."

Aile üyelerimden biriyle herhangi bir şekilde bağlantısı olan biriyle yatma fikri içimi ürpertiyordu. Ayrıca din -seks hayatımın kutsallığı- ve devlet -annemin ve aşırı korumacı ağabeylerimin gözetimi- işlerinin birbirinden ayrı tutulması gerektiğine inanıyordum.

"Ben karakter okumada mükemmelimdir," dedi tiksintimden etkilenmemiş olan Felix. "Hoşlanmayacağın birini sana ayarlamam."

"Bu konuda hiç endişem yok çünkü bana kimseyi ayarlamayacaksın." Ekranımın üst köşesine bakıp saati gördüğümde bir küfür savurdum. "Kahretsin! Gitmem gerekiyor. İşe geç kalacağım!"

Onuncu bölümü bitirme hayali buraya kadarmış.

Koltuktan aceleyle kalkıp dizüstü bilgisayarımı çantama tıktım ve kapıya koştum. Felix'in dairesi şehir merkezinde, Valhalla ise şehrin yukarı kısımlarındaydı. Olası gecikmeler ve aksamalar hesaba katılmazsa metroyla oraya varmam en az kırk beş dakikamı alırdı.

"Sergime geliyorsun, değil mi?" diye seslendi Felix arkamdan. "Konuk listesini bugün netleştirecekler."

Ona dönmeden elimi salladım. "Geleceğim!"

En yakındaki metro istasyonunda kartımı okuturken soluk soluğaydım ve paltomun içinde terden sıılsıklam kalmıştım.

Parker çoğu konuda rahat bir müdürdü ama iş dakikliğe gelince tam bir tiran oluyordu. Benden önceki çalışanı, bir tren yangını yüzünden on dakika geciktiği için kovmuştu.

Neyse ki taşımacılık tanrıları yanımdaydı. Valhalla'ya mesaiye başlama zamanıma birkaç dakika kala vardım.

Fakat rahatlamam kısa sürdü çünkü bankonun arkasına geçmemle Tessa'nın endişeli yüz ifadesini görmem bir oldu. Bana gözlerini kocaman açıp baktı, sonra yine bakışlarıyla bari işaret etti.

Bakışlarını takip ettiğimde kibirli bir gülümsemeyle oturan adamı fark ettim. Gözleri, avını tespit etmiş bir avcı gibi üzerimdeydi.

Of, siktir.

"Isabella." Soğuk ve yağlı ses tenimde binlerce böcek yürüyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Bu akşam çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gülümsemem, Viktorya dönemi korseleri kadar gergindi. "Size ne servis edebilirim, Bay Black?"

Black & Co.'nun CEO'su olan Victor Black donuk, karanlık gözleriyle beni süzdü. Çıkardıkları tabloid gazetelerin yanında, *National Enquirer* gazetesinin bile *Pulitzer* ödülüne layık gösterilebileceği bir medya şirketinin sahibiydi. Teknik olarak Valhalla'nın DC şubesine üyeydi ama sık sık New York'a gelirdi. *Ne yazık ki.*

"*Sex on the Beach.*" Yüzü bir sırtışla gerildiğinde tenimdeki böcek ordusunun sayısı katlanarak çoğaldı. "En sevdiğim."

"Hemen geliyor." Aşikâr imayı duymazdan gelip içkiyi hazırlamaya koyuldum. Ne kadar hızlı bitirebilirim ondan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Otuzlu yaşlarının sonundaki Victor jölelenip arkaya doğru taramış saçları ve gösterişli kıyafetleriyle aslında gayet düzgün bir görünüme sahipti. Yine de ondaki bir şey tüylerimi diken di-

ken ediyordu. Sebebi belki de bana mümkün olabilecek en pis şeyleri hayal ediyormuş gibi bakması ya da açık ilgisizliğime rağmen hiç vazgeçmeden bana asılmasıydı.

Barın diğer ucundaki Tessa bana anlayışlı bir bakış attı. Bu adamdan nefret ettiğimi biliyordu ama Victor her geldiğinde servisi benim yapmamı istediği için elinden bir şey gelmiyordu.

“Hafta sonu için planın var mı?” diye sordu Victor. “Ben pazartesiye kadar buralardayım. Birkaç ilginç etkinlik biliyorum.”

Eminim biliyorsundur. Bu etkinliklerin giysi gerektirmeyen şeyler olduğuna bahse girebilirdim. Ayrıca hevesli aletini tatmin edecek şeyler olduğundan da neredeyse emindim.

“Vardiyam var,” diye doğruyu söyledim. En iyi bahşişleri hafta sonları topladığım için cuma ve cumartesi günü vardiya tekliflerine hep evet diyordum.

“Bir iki gece çalışmaya ara verebilirsin.”

İçkişini ona uzatırken gülümsemem bir volkanın içini bile dondurabilirdi. “Maalesef hayır. Ödemem gereken faturalar var.” Bir kulüp üyesine karşı ancak bu kadar kaba olabilirdim. Victor da dahil olmak üzere çoğu üye, çalışanları “kötü tavırları” nedeniyle kovduracak kadar dar görüşlü ve egoistti.

“Faturalarını ödemeni sağlayacak başka yöntemler de var.” Victor kadehi elimden alırken bilerek parmaklarını benimkilerle sürttüğünde omurgamdan bir tiksinti ürpertisi geçti. “Mesela ben, bazı durumlarda son derece cömert olabilirim.”

Ne demek istediği çok açıktı.

Midem fırtınada çalkalanan bir gemi gibiydi. Victor Black’in elini bana sürmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

“Düşünceniz için teşekkürler fakat sizin de bildiğiniz gibi kulüp üyeleriyle çalışanlar arasında ilişki, Valhalla’nın kurallarına aykırıdır.” Soğuk cevabım damarlarımı kaynatan öfkeyle kontrast oluşturunuyordu. Keşke elime geçen içkiyi yüzüne fırlatabilseydim ya da bu pis düşünceleri aklından derhal silmek için yü-

züne sert bir tokat geçirebilseydim. Ancak bu işi elimde tutmam, faturalarımı ödemem gerekiyordu. “Şimdi, eğer hepsi buysa ilgilenmem gereken başka müşterilerim var.”

İki adım uzaklaşmıştım ki, parmakları bileğime dolandı.

Mide bulantım şiddetlenirken kulaklarım adrenaline zonkluyordu. Boştaki elimi yüzüne geçirmemek için irademi son grama kadar kullanmam gerekti.

“Kurallar bana işlemez,” dedi Victor rahatça, sanki beni bir salon dolusu tanıgın içinde zorla tutmuyormuş gibi davranıyordu. Gözlerindeki kibir soğuk bir şekilde parlıyordu. “Ben...”

“Bırak onu, Victor.” Tanıdık gelen, pürüzsüz ve aristokratik bir ses yeni bilenmiş bir bıçağın ipeği kesmesi gibi gerginliğimi kesti. “Birini hırpalamak yakışıksız bir davranıştır. Senin için bile.”

Victor’ın yüzü karanlık bir ifadeye büründü ama başka bir kulüp üyesiyle olay çıkaracak kadar ahmak değildi. Elimi bırakıp arkasına döndü.

Yüzleştigi kişi kravatu kusursuzca bağlanmış, mendili katlanarak ceket cebine düzgünce yerleştirilmiş, gözleri taburedeki adamı yerine sabitleyen sert bakışlarla dolmuş olan Kai’ydi.

İçime bir sıcaklık dolarken Victor’ın dokunuşu karşısında hissettiğim tiksintinin bir kısmı silindi.

“Kulüp içi bağlantılardan faydalandığını görmek güzel,” dedi Kai. Etrafına dalga dalga yaydığı hiddete rağmen yanıltıcı derecede nazik bir sesle konuşuyordu. “Fakat sana tacizden uzak durma politikamızı hatırlatmazsam ihmalkârlık etmiş olurum. Kuralı ihlal edersen bağlantılara erişimin sona erdirilir. Yanlış kişiye bulaşarak kuralı ihlal edersen Valhalla’yla ilişkin tamamen kesilir.” Yüzünde Kuzey Kutbu’ndan bile soğuk bir gülümseme belirdi. “Aforoz edilmiş üyelere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Victor’ın dudakları gerildi. Aforoz edilmiş üyelere ne olduğunu bilmiyordum ama gözlerindeki cinayet arzusuna rağmen bu tehdit çenesini kapatmasını sağlamıştı.

“Belki de artık kulübün başka bir kısmında zaman geçirmelisin.” Kai kravatını düzeltti. “Müzik salonunda çok hoş bir caz gösterisi var.”

Victor arkasında hoşnutsuzluğunun izlerini bırakarak çıkıp gidene kadar rahat edemedim.

Kai onun kalktığı tabureye yerleşti. Havada bir titreşim oluşurken kalbim eski yoga eğitmenimi gururlandıracak bir pozisyonda eğilip büküldü.

“Teşekkürler,” dedim kısık sesle. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Çoğu insan yanlış şey yapsa dahi zengin ve güçlü olan kişinin tarafında olurdu. Diğerleriyse bilek tutma gibi “küçük” bir şeyi önemsemez, ikinci kez bile dönüp bakmazdı. Ben bir kadındım, azınlıktım ve çalışandım. Victor’la yaşadığım olay gibi durumlarda güç asla bende olmazdı. Kai’nin yaptığı şey çok küçük olsa da üzücü kısmı şuydu ki, insanların çoğunluğu bunu bile yapmazdı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi rahat bir ses tonuyla. “Ona sadece kulübün kurallarını hatırlattım. Yönetim komitesi üyesi olarak görevim bu.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Oldukça zor bir görevin var.”

“Öyle olduğu doğru ama elimden geleni yapıyorum.”

“Geçen perşembe buraya gelmeni engelleyecek kadar mı zor?” Kelimeler istemsizce dudaklarımdan dökülmüştü ve onları geri almak istesem de artık çok geçti.

Kai’nin sert ifadesinden geriye kalanlar da yok oldu. Bunum yerini, ayak parmaklarımda çizimlerin içinde kıvrılmasına neden olan sıcak bir keyif aldı.

“Yine programımı mı gözlemliyorsun, Isabella?”

Adımı söyleyen kadifemsi sesi, zihnimde tembel öğleden sonralar ve ipek çarşafı canlanmasına neden olacak kadar uygunsuzdu. Bacaklarımda yukarı doğru kayan ellerini, boynuma konan öpücüklerini, içime girerken ağzıyla bedenime yaptığı çarpık şeyleri hayal etmeden edemedim.

Siktir.

Bacaklarımla arası alev almıştı. Parmaklarımla tezgâhı siktim ve sorusunun neden olduğu etkiden kurtulmaya, gözlerimi ukala bakışlarından kaçurmamaya çalıştım. “Sadece senden kaçabilmek için. Klasikleri sırf eğlencesine Latinceye çeviren biri beni korkutur.”

Göz kenarları bir kahkahayla kınışırken nabzım adeta delirdi. *Pavlov*’un köpeklerine benziyordum. Kai ne yapsa bedenim üzerine şimşek düşmüş gibi tepki veriyordu.

“Bugün çeviri yapmayacağımı memnuniyetle bildirmek isterim. Ancak kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa kurgu kitaplar üzerinde de çalışıyorum. Bir keresinde bir *Nora Roberts* kitabını çevirmiştim. Canlandırıcı bir değişiklik olmuştu.”

“İyi hissetmemi sağlamadı ama bu detay için teşekkürler. Dinozor erotikası çevirdiğinde tekrar gel.”

Gözlerini kırıştırdı. “Pardon?”

“Boş ver.” Üzerine fazla gitmek istemiyordum. Zavallı adam edebi baloncuğunun dışında var olan bazı kitap türlerini keşfetse muhtemelen kalp krizi geçirirdi. “Geçen hafta neden pazartesi günü bara geldiğini söylemedin.”

O günden beri aklıma takılmıştı. Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı ama perşembe yerine pazartesi gelmesinin sebebi ni bilmemek beni rahatsız ediyordu. Dilimin ucundaki bir şarkının adını hatırlayamamak gibi sinir bozucu bir şeydi.

Kai dinozor erotikası yorumumdan sonra saygı uyandırıcı bir hızla kendine gelmişti. “Bir önemi var mı?”

“Büyük çerçevede bakınca önemsiz olabilir ama ben bir bar görevlisiyim. Bu da aynı zamanda iyi bir dinleyici ve terapist olduğum anlamına gelir.” Viskisini doldurup tezgâhta ona doğru ittim. “Birkaç gün önce, yağmurda şoförünü bulamayan ve şemsiye yerine yüz bin dolarlık çantasını kullanmak zorunda kalan bir ramen fabrikası vârisini teselli ettim. En kötü kısmı da...” Sesimi alçalttım. “Çantanın sınırlı üretim olması ve tasarımcının onun için yeni bir tane üretmeyi reddetmesiydi.”

“Ah, klasik çanta ikilemi,” dedi Kai anlayışla. “Ne trajedi.”

“Gerçekten çok üzücü. Kızıl Haç’a haber vermeliyiz.”

“Sen telefonla haber ver, ben de e-posta atayım. Bu büyük-lükte bir olayın tüm ayrıntılarıyla masaya yatırılması gerekiyor.”

Gülümsemem sırtışıya dönüştü. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama Kai eski kafalı gibi davranmadığı zamanlarda tahammül edilebilir biriydi. Hatta daha fazlasıydı.

“Sorunu yanıtlarım ama önceden uyarayım, sırlarım senin düşündüğün kadar ilginç değil.” İçkisinden bir yudum aldı. “Şirketimin CEO seçimlerinin beklediğimden daha erken gerçekleşeceğini öğrendim.”

Sözleri, birkaç hafta önce *Wall Street Journal*’da okuduğum bir yazıyı hayal meyal hatırlattı. Normalde doğrudan stil bölümüne geçerdim ancak Kai’nin fotoğrafı gazetenin internet sitesinin tam ortasında olunca merakıma yenik düşmüştüm. Geri bundan anında pişman olmuşum çünkü yazı acayip sıkıcıydı.

“Ne kadar erken?”

“Kırk yaşına kadar CEO koltuğuna oturmam diyordum.”

Kai daha otuz iki yaşındaydı.

“Bu iyi bir şey, öyle değil mi?” diye mantık yürüttüm. “Erken terfi gibi.”

Yani seçimi kazandığı düşünülürse. Gerçi buna kesin gözıyla bakıyordum çünkü Kai Young’ın hiçbir şeyde kaybetmediğini hissediyordum.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Öyle de denebilir ama annemi tanısaydın elindeki gücü bu kadar erken bırakmayacağını bilirdin. Her şeyin yolunda olduğunu söylese de...”

Gözleri bulutlandığında parçaları birleştirip keskin bir nefes aldım. “Hasta olduğundan endişeleniyorsun.”

Duraksadıktan sonra çenesini hafifçe salladı.

“Hasta olsa bana söylemez,” dedi. “Son raddeye gelene kadar saklar. Hayatta en nefret ettiği şey birilerinin ona acımasıdır.”

Sesindeki gerginlik kaburgalarımda huzursuzluk verici bir sızı belirmesine neden oldu.

Şu dünyada bir ebeveyni kaybetmek kadar acı bir şey yoktu. Ama neyin daha kötü olduğundan emin değildim. Tedavisi olmayan bir hastalık nedeniyle kaçınılmaz sonu beklemek mi, yoksa kaza ya da kalp krizi gibi ani bir sebeple bir aile üyesini kaybetmek mi?

Bazen babamın hasta olmasını diliyordum. En azından o zaman ölümüne hazırlıklı olur, ondan aniden kopmak zorunda kalmazdık.

Bir an sevgi dolu yüzüyle karşımdaydı; doğum günümde beni Disneyland'e götürmesi için yalvarırken bana anlayışla bakıyordu. Bir an sonraysa gitmişti. Umutları, korkuları, hayalleri ve anıları; bükülmüş metal ve lastik yığınları arasına sıkışan cansız bedeninin içine hapsolmuştu.

Belki de böyle düşünmek benim bencilliğimdi. Acı çekmesini istemezdim ama ona veda edememiş olmak...

Boğazımdaki yumruyu yutup kendimi gülümsemeye zorladım. Geçmişin yasını sonra, karşımda daha acil sorunları olan biri yokken tutabilirdim.

"Koltuğunu bu kadar erken bırakmasının başka bir sürü sebebi olabilir," diyerek Kai'yi teselli etmeye çalıştım. "Örneğin şantajla uğramış olabilir. Ya da tatildeyken genç ve seksi bir adamla tanışmıştır. Böylece hayatının geri kalanını sıkıcı satış raporlarıyla uğraşarak değil, Bahamalar'da onunla eğlenerek geçirmek istiyordur." Duraksayıp kaşlarımı çattım. "Annenle baban boşanmıştı, değil mi?" İnternette bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. "Eğer öyle bir şey yoksa aşk kaçamağını söylediğimi unut ve şantaja odaklan."

"Boşanmadılar ama ayrılar." Gözlerinden anlık bir gülümseme geçti. "Şantaj ihtimalini düşünmek istemem bile tuhaf, değil mi?"

"Hiç de değil. En kolay çözülebilir seçenek bu. Annenin seks hayatını düşünmek istemeyeceğinden eminim."

Kai'nin rengi soldu.

"Aynen düşündüğüm gibi. Eğer gerçekten şantaj çıkarsa çözdükten sonra bana da anlat, tamam mı? Kitabım için birkaç fikre ihtiyacım var."

Gözleri kurnazlıkla keskinleşti. "Ne kitabı?"

Kahretsin. Ağzımdan kaçırmıştım ve geri almak için artık çok geçti.

"Bir erotik gerilim kitabı yazıyorum." Saçlarımı özgüvensizce kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sloane ve Vivian dışında birileriyle kitabım hakkında konuşmayı sevmiyordum. Yargılanacağımdan değildi fakat bazı insanlar seçtiğim kurgu türüne tepeden bakabiliyorlardı. Ya da menajerim, yayıncım, kitabımın basım tarihi gibi bir sürü detayı soruyorlardı ama bende hiçbir yoktu. "Bir süredir üzerinde çalışıyorum ancak son günlerde biraz tılandım."

Gabriel'in aramasından beri iyi yol kat etmişim ve son iki aydır yazmadığım kadar çok yazmışım. Fakat annemin doğum gününden önce kitabı bitirmek istiyorsam bu yeterli değildi.

Kai'nin gözleri benimkilere sabitlendi. Şaşırtıcıydı ki, içlerinde sadece merak ve biraz da anlayış görüyordum. Beni yargılamıyordu. "Hangi konuda tılandın?"

"Her konuda." Ona neden bunu anlattığımı bilmiyordum ama bu akşamki konuşmamız daha önceki etkileşimlerimizden farklı hissettiriyordu. Daha kolay ve rahattı. "Olay örgüsü, karakterler..." *Hayatımla ilgili ne yapmak istediğim.* "Bazen birkaç kelimenin nasıl bir araya getirileceğini bile unutmuş gibi oluyorum. Yine de bir şekilde halledeceğimden eminim."

Bunu yeterince söylersem belki gerçek olurdu.

"Eminim halledersin." Kai'nin dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "İyi seçim yapmışsın. Türler arasında sana en çok uyan erotik gerilim olurdu zaten."

Gözlerimi kıstım. "Bu bir hakaret mi, yoksa bir iltifat mı?"

"Nasıl almak istersen," dedi sinir bozucu ve gizemli ses to-

nuyla. “Peki neden yazarlığı seçtin? İtiraf etmem gerekirse seni daha... sosyal bir meslekte hayal ediyordum.”

Bu çok küçük ve aptalca bir şeydi ama henüz kitabım bile çıkmamış olmasına rağmen yazarlığı mesleğim olarak adlandırması beni kalbimden vurmuştu.

Sırf bunun için bile az önceki belirsiz yorumunu görmezden gelebilirdim. “Okumayı çok seven bir çocuk değildim ancak birkaç yıl önce zor zamanlardan geçerken kafamı dağıtmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.” İş stresi, son ayrılığımın radyoaktif yan etkileri, hastanelik olmak, tüm lise arkadaşlarımın nişanlandığını görmek ve babamın bana asla mihraba kadar eşlik edemeyeceğini fark etmek beni yıkmıştı. “Eski iş arkadaşlarımdan biri bana en sevdiği gerilim kitabım ödünç verdi. Sonrası malum.”

Bazı insanlar aşk hikâyelerinde, bazıları da fantastik romanlarda teselli bulurdu. Bense gerilim kitaplarını garip bir şekilde rahatlatıcı buluyordum. Evet, hayatta bir amacım yokmuş gibi hissediyordum ve dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde asgari ücretle geçinmeye çalışıyordum. Ama en azından psikopat bir kocayla ormandaki bir kulübede sıkışmış halde değildim ya da bana takıntılı bir seri katilden kaçmaya çalışmıyordum.

Önemli olan şey bakış açıydı.

“Şimdi de kendi gerilim hikâyemi yazıyorum işte,” dedim. “Kitabımı bitirdiğimde buradan istifa edip işimi kaybetme korkusu olmadan Victor Black’in taşaklarına tekmeyi geçirebilirim.”

Kai’nin gülümsemesi birazcık büyüse de gözlüğünün arkasındaki bakışları hâlâ ciddiye. “Bitireceksin.” Sözlerindeki kesinlik yüzünden kalbim teklemişti.

“Nereden biliyorsun?” Sesimdeki özgüvensizlikten nefret ediyordum.

Ben her zaman arkadaş grubunun sosyal kelebeğiydim. Onları cesaretlendirir, konfor alanlarından çıkmaları için zorlardım. Fakat bazı geceler vardı ki, yatağıma uzandığımda tüm özgüvenim-

den ve sahte cesaretimden sıyrılırdım. Bu hayatta kim olduğumu ve ne bok yediğimi düşünürdüm. Yanlış yolu mu seçmiştim? Benim için doğru yol var mıydı, yoksa amaçsız bir hayalet gibi dünyadan geçip gitmek kaderim miydi? Hayatımın bir anlamı, bir gayesi olmayacak mıydı? Sıkıcı, tatsız rutinlerle yaşamaya devam edip ömrümü kötü kararlar ve kısa süreli coşkularla mı harcayacaktım?

Kaygının tanıdık kerpeteni göğsümü sıkmaya başladı.

“Biliyorum,” dedi Kai. Sakin sesiyle beni varoluşsal kaygılarımın içinden çekip almıştı. “Çünkü sen çok güçlüsün. Öyle olduğunu düşünmüyor olabilirsin ama öylesin. Ayrıca...” Ciddi ifadesi bir muziplik parıltısıyla bölündü. “Hikâye anlatımında iyisin. Prezervatif çeşitleri, neon partileri...”

Ona bir peçete fırlattığımda kahkaha attı.

Yanaklarım cayır cayır yanıyordu ancak damarlarıma yayılan sıcaklıkla kıyaslanamazdı bile.

Kai'nin farklı bir yanını görmüştüm ve bu hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Gereğinden daha çok.

11

Kai

Clarissa'yı ilk randevumuzda Valhalla'nın geleneksel güz balosuna götürdüm. Büyük bir organizasyon olduğundan riskli bir seçim sayılırdı fakat daha fazla erteleyemezdim. Annemin mesaj atmadığı gün yoktu. Zaten benim de bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu. Uygunsuz şeylere yatkınlığı olan ve gülüşünü her nasılsa bilincime kazımış belirli bir esmeri zihnimden atmalıyım.

Ama bunu yapamıyordum.

"Burası kulübün Londra şubesinden çok farklıymış." Clarissa bakışlarını gösterişli salonda gezdirdi. Geçen yılın balo teması "Kükreyen 1920'ler" olarak belirlenmişti. Bu yıl ise upuzun mermer sütunlar, minyatür Kolezyum ve bol şarapla adeta antik Roma dönemindeydik. "Bizim partilerimiz bu kadar... iddialı değil."

"New York şubesi, Valhalla'nın amiral gemisidir. Burada şatafatı severler." Odanın diğer ucuna kısa bir bakış attım. Barın etrafında toplanan kalabalık yüzünden bu akşam kimin görevli olduğunu henüz görememiştim.

Isabella'nın bu akşam çalışıp çalışmayacağını önceden kontrol etmemek için kendimi zorlamıştım ama şimdi yapmış olmayı diliyordum.

Clarissa'ya hakkını teslim etmeliydim, gerçekten hoş bir kadındı. Monarch'taki tuhaf karşılaşmamızın aksine bu akşam sohbetimiz gayet kolay akıyordu. Onu yarım saat önce aldığımdan beri Londra'daki favori saklı mekânlarımızdan güncel dünya haberlerine kadar pek çok şey konuşmuştuk. Ayrıca pembe renkli

GURUR KRALI

Roma stili elbisesi ve pırlanta takılarıyla, salondaki birkaç konuğun dönüp hayranlıkla bakmasına neden olacak kadar göz alıcı görünüyordu.

Ancak Clarissa'ya odaklanmayı ne kadar denesem de yapamıyordum. Dikkatim, yanımda duran kadınla düşüncelerimi işgal eden kadın arasında bölünmüş durumdaydı.

Victor'ın pis ellerinin Isabella'ya dokunmasını hatırlayınca çenemi sıktım. Boks ringi dışında şiddet yanlısı değildim ama o adamın Isabella'nın bileğini tuttuğunu gördüğüm anda öyle bir öfke hissetmiştim ki, kolunu koparıp ağaç öğütücüye sokmak istemiştim.

Victor kendi şehrine döndüğü için bu akşam baloda değildi, yoksa bir üyeyi öldürme suçuyla Valhalla'dan atılabilirdim.

Elimle ağzımı ovuşturup başka bir şey düşünmeye çalıştım. Şimdi şiddet içerikli hayallerin yeri ve zamanı değildi.

Sonraki bir saat boyunca Clarissa'yla salonda dolaşıp onu diğer üyelerle tanıştırdım. Bazılarını zaten tanıyordu. Uluslararası sosyete öyle geniş bir çevre değildi. Her sene aynı ihtişamlı sosyal etkinliklerde bir araya gelirlerdi. Cannes, Vârisler Balosu, Met Gala, New York ve Paris Moda Haftaları... Liste böyle devam ederdi.

Dante ve Vivian buradaydı. Laurentlar, Singhler, Dominic ve karısı Alessandra, hatta Sırp bile gelmişti. Gerçi birkaç dakika kaldıktan sonra gitmişti ama en başta gelmesi bile şaşırtıcıydı. Asla gülümsemeyen ve konuşmayan bu büyük iş insanı, Valhalla'ya geçen yıl katılmıştı. O günden bu yana da bir kez bile konuştuğunu görmemişim.

Bardan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum fakat Clarissa tuvalete gitmek için izin isteyip yanımdan ayrıldığında kendime engel olamayıp bankoya doğru bir bakış attım. Gözlerim, azalan kalabalığın arasında dolaşıp mor parıltılar görmeyi bekledi.

Sarı saçlar, kızıl saçlar, gümüşü saçlar... ve işte mor.

Nefesim kesildi. Isabella bar bankosunun ucunda Vivian'la

sohbet ediyordu. Saçlarını yüksek atkuyruğu yapmıştı ve kimse-
den çekinmeden sırtırken gözleri parlıyordu. Bir şekilde, basit
siyah üniformasının bu akşamki tüm pahalı tasarımcı elbiselerin-
den daha şık görünmesini sağlamıştı.

Beynim karşı gelemeden ayaklarım beni salonun diğer ucuna
götürdü. Isabella ilk defa beni erkenden fark edip, onu uygunsuz
bir şeyler konuşurken -örneğin simli prezervatifler ya da Roma
dönemi seks partilerinin modern uyarlaması- duymama izin ver-
meden sesini alçalttı.

İçimde tuhaf bir hayal kırıklığı hissettim.

“Selam, Kai.” Vivian, Lau Mücevherat vârisine yakışacak
pırlanta takıları ve yere kadar uzanan deniz mavisi elbisesiyle
göz kamaştırıcıydı. “Zamanlaman mükemmel. Ben de Dante’yi
bulmaya gidecektim. Onu tanırsın, uzun süre yalnız bırakmaya
gelmez.” Taburesinden kayarak indi. “İyi eğlenceler. Isa, per-
şembe günü Sloane’da görüşürüz.”

Isabella’ya ve bana konuşma fırsatı vermeden kalabalığa ka-
nıştı. Gidişi arkasında tuhaf bir sessizlik bırakmıştı.

Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı hissederek kravatımı dü-
zelttim. Smokinim özel dikimdi ancak birdenbire çok sıkı gel-
meye başlamıştı. Kalp atışlarımın şiddetini içeride tutamıyordu.

Daha önce ülke başkanlarıyla yemekler yemiştım, CEO’lar-
la anlaşma masalarına oturmuştım ve kraliyet üyeleriyle tatile
çıkmuştım. Ama hiçbirinde Isabella’nın yanında olduğum kadar
dengemi kaybetmiş hissetmemiştim.

“Sana eşlik eden hanım nerede?” diye sordu Isabella. Hazırla-
dığı içkiden kafasını kaldırmamıştı.

Kim... Ah, Clarissa. “Tuvalete gitti.” Bir hata yapamadan
dilimi tutmuştım. “Ben de gelip seni kontrol etmek istemiştım.
Kulüp sınırları içine belirli bazı... parti ürünlerini sokmadığın-
dan emin olmak için yanı.”

“Ha ha.” Isabella gözlerini devirse de dudaklarında tebessüm
vardı. “Geçen gün sana ne demiştım? Corissa’yla çıkmaya başla-
yacağınızı biliyordum.”

“Adı Clarissa. Onunla çıkmıyoruz, bu sadece bir randevu. İkinin arasmda fark var.”

“Ne derler bilirsin. Sevgili olmaya giden yol randevularla döşelidir.” Sesi rahattı ama yüzeyin altında gerginlik seziyordum.

“Kıskandın mı?” dedim harfleri uzatarak. Bu düşünce beni olması gerektiğinden daha fazla keyiflendirmişti. Kaş çatışı içimi karanlık bir tatminle doldurdu.

“Tabii ki de hayır. Birbiriniz için mükemmelsiniz. İkiniz de çok... düzgün insanlarsınız.”

“Bunu hakaretmiş gibi söyledin. Benim geldiğim yerde edep bir erdemdir, kötü bir şey değil.”

“Nereden geliyorsun? *Rupert Giles*’ın hayat okulundan mı?” Isabella burnunu kırıştırdı.

Sırıtişıma engel olamadım. “*Buffy* referansı, ha? Neden şaşırmadım?” Isabella bana gerçekten de doksanlar dizisindeki baş karakteri anımsatıyordu. Görünüşü ve küçük vücudu yüzünden sıklıkla hafife almıyordu fakat narin duruşunun altında şiddetli bir zekâ ve çelikten bir zırh saklıyordu.

Ciddiyetle, “Çünkü zevkli biri olduğumu biliyorsun,” dedikten sonra hazırladığı pembe renkli, çilekli içkiyi bana uzattı. “Gelenek.”

Kokteyl gibi basit ve aptalca bir konuda dahi olsa onunla bir geleneği paylaşma fikri beni kıskançlık ihtimalinden daha çok memnun etmişti. Ama tatlıyla ekşinin mükemmel bir karışımı olan içkimden bir yudum alırken sesimi dengeli tutmaya çalıştım.

“Demek artık geleneklerimiz var,” dedim yavaşça. “Onur duydum.”

“Onur duyulacak bir şey değil ki bu. Sekse fazla düşkün komşum ve mahallemdeki kafenin baristası da dahil olmak üzere herkesle geleneklerim vardır.” Kaşlarımı sorgular gibi kaldırdığımda Isabella’nın gamzeleri ortaya çıktı. “Komşum *aktiviteleriyle* ne zaman uykumu bölse son ses *Nickelback* şarkıları açıp keyiflerini kaçırana dek detone şekilde sözlere eşlik ederim. Genellikle on

dakikamı alır. Bence o kadınlara bir iyilik yapıyorum çünkü hiçbirinin inlemeleri kulağa gerçek *gelmiyor*. Orgazm gibi keyifli bir karşılık almadan rol yapmak kadar kötü bir şey yoktur.”

Orgazm kelimesinin ağzından çıkmasıyla kanım kaynamaya başlasa da boğazımdan bir kahkaha yükseldi. “Baristayla geleceğin nedir?”

“Kız arkadaşı Filipinli. Onun için Tagalog dilini öğrenmek istiyor, bu yüzden her sabah kahve alırken ona birkaç cümle öğretiyorum. Oldukça fazla şey öğrendi.”

Isabella’nın yakın bile olmadığı birine kasa başında birkaç dakikada dil öğretmesini hayal etmek gülümsememi yumuşattı. Bu tam olarak onun yapacağı şeydi. Arsızlığına ve alaycılığına rağmen altından bir kalbi vardı.

“O halde böylesine canlı bir gelenekler koleksiyonunun parçası olmaktan onur duydum diyebilirim.” Duraksadım. “Seks düşkününü komşu hariç elbette.”

“Kendini şanslı say.”

Isabella’nın sırtışı nabzımın çılgınca atmasına neden oldu. Kendimi dizginlemeye çalıştım ancak kontrol gücüm elimden kayıp gitmişti.

Konu Isabella olduğunda zaten hep böyle oluyordu.

“Çok özür dilerim.”

Clarissa’nın sesini duymanın neden olduğu şok, savunma duvarlarımın anında yükselmesini sağladı. Sırtımı dikleştirip genç kadının kızarmış yanaklarına ve özür dileyen bakışlarına odaklandım.

“Bunun büyük bir kabalık olduğunu biliyorum ama erken ayrılmam gerek,” dedi. “Galeride acil bir durum çıkmış. Eserlerini sergileyeceğimiz sanatçılardan biri sergiden çekilmiş.”

Bu utanç verici olsa da rahat bir nefes aldım. “Açıklama yapmak zorunda değilsin. İş her şeyden önce gelir.”

Clarissa, Isabella’ya baktı. Onu tanıdığı gözlerinden anlaşılabilirliyordu ama bir şey söylemedi. Bunun yerine bana tereddütle gülümsedi. “Daha sonra bu randevunun telafisini yapar mıyız?”

“Elbette,” dedim kısacık bir tereddüdün ardından.

“Eski bahane,” dedi Isabella, Clarissa kalabalığının arasında kaybolduktan sonra. “Korkunç bir kavalie olmalısın.”

Bana attığı açık yemi yutmadım. Aslında ben de balodan erken ayrılmak istiyordum. Görüşmem gereken herkesle konuşmuştum ve yıllardır aynı türden etkinliklere katıldığım için tüm bu gösteriş beni hiç etkilemiyordu. Eve dönüp kendimi bir kitapta kaybetmeyi tercih ederdim. Fakat...

Bir süredir üzerinde çalışıyorum ama son günlerde biraz tı-kandım...

Şimdi de kendi gerilim hikâyemi yazıyorum işte...

Nereden biliyorsun?

Isabella’yla iki hafta önce yaptığımız konuşmayı hatırladığımda çenem gerildi. Onun kariyer hedefleri beni hiç ilgilendirmezdi ama o gün konuşmasında öyle bir hüzün, gözlerinde öyle bir kaybolmuşluk vardı ki...

“Vardiyarı kaçta bitecek?” Soru ağzımdan istemsizce çıkmıştı.

“Bir saat sonra.” Isabella’nın kaşları soru sorarcasına kalktı. “Niye sordun?”

Yapma, diye uyardı mantığının sesi. *Bu berbat bir fikir. Ona orayı göstermemelisin...*

“İşin bitince benimle ana merdivenin orada buluş,” dedim. “Sana bir şey göstereceğim.”

Isabella

İş erkeklere gelince kötü kararlar vermekte bir numaraydım. Yani vardiyarımdan sonra ayaklarımdan beni ana merdivene götürmesi şaşırtıcı olmadı. Eğer yakalanırsak başım çok fazla belaya girerdi. Kai’ye bir şey olmazdı çünkü statüsü onu kurtarırdı. Fakat ben düşük seviyeli bir çalışan olduğum için daha ağzımdan *çifte standart* sözü çıkamadan arında Valhalla sınırlarından dışarı atılırdım.

Ama merak talepkâr bir canavardı ve Kai'yle birlikte basamaklardan ikinci kat koridoruna çıkarken pençelerini bana olabildiğince sert geçirmişti.

“Beni parçalara ayırmak için karanlık bir yere falan çekmiyorsun, değil mi?” diye sordum. “Çünkü cumartesi akşamımı böyle geçirmeyi hiç istemem. Fiziksel acıdan hoşlanmıyorum.”

Kai bana inanamıyormuş gibi baktı. “Gerilim üzerine çok fazla araştırma yapıyor olmalısın.”

“Hayır. Sadece gerçek suç *podcast*’leri dinliyorum.” Gerçi bu da aynı şey sayılırdı. “İhtiyatlı olmaktan zarar gelmez.”

“Seni karanlık bir yere çekmiyorum. O tür faaliyetleri salı günlerine saklarım.”

“Ha ha. Çok komik,” diye homurdandım ama tanıdık bir kapının önünde durduğumuzda sessizleştim.

“Kütüphane mi?” Yaşadığım hayal kırıklığı gerginliğimi bastırdı. “Bu mu yani?”

Kütüphanelere bayılırdım ama gizli geçitlerden oluşan bir labirent ya da gösterişli bir gizli oda beklerken burayla karşılaşmak birazcık üzücü olmuştu doğrusu.

Kai'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bana biraz inancın olsun.”

Valhalla'nın kütüphanesi, kurucu ailelerin armalarıyla süslenmiş girift katedral tavanıyla iki katlı bir mekândı. Spiral merdivenlerle aynı şekilde kıvrılarak ilerleyen tutunma barları, deri kapaklı kitaplar ve paha biçilmez eşyalarla dolu ikinci katla zemin katı birbirine bağlıyordu.

Kai'nin peşinden giderek merdivenlerden birini tırmandım. Mitoloji bölümünde, isimleri bile okunamayacak kadar eski kapaklı kitapların sırtlarında parmaklarını kaydırıp *Ilyada*'nın yıpranmış bir nüshasında durdu. Boştaki eliyle yanındaki masada duran altın aslan heykelciğini döndürdü ve kitabı çekip tekrar yerine oturttu.

“Sen ne...”

Kitaplığın açılırken çıkardığı hafif gıcırta cümlemi yanda kes-ti ve ağzım kocaman açıldı.

Aman Tanrım.

İçeri adım attığımda mor pelüş halı ayak seslerimi bastırdı. Vârislerini bilmecele ve gizli geçitlerle şaşırtmayı seven eksant-rik bir milyarderle ilgili bir filmin içine düşmüş gibi hissediyor-dum.

Demek sürpriz *gerçekten* de gizli bir odaydı. Hem de öylesine bir oda değil, hayallerimi süsleyen türden bir yerdi.

Sağ duvara çok güzel, kapaklı bir çalışma masasıyla sandal-ye dayanmıştı. Üzerinde *vintage* bir daktilo ve odayı yumuşacık kehribar rengine boyayan bir *Tiffany* masa lambası vardı. Karşı duvara, eski dergileri ve düzenli süs eşyalarını üstünde taşıyan antika deri bir sandık yerleştirilmişti. Odanın tam ortasındaysa, dolgun kırlentleri ve kırmızı kaşmir battaniyesiyle çok rahat gö-rünen bir koltuk duruyordu.

Dudaklarımdan hülyalı bir iç çekiş kaçırverdi. Yazarken genel-likle gürültülü, hatta kaotik yerleri tercih ederdim. Fakat şimdi battaniyeye sarınıp sonsuza dek burada kalabileceğimi hissediyordum.

“Valhalla kurulduğunda bu odayı büyük-büyükbabam yap-mış,” dedi Kai kapıyı arkamızdan kapatırken. “Kurucular arasın-da en içine kapanık olan oymuş ve yalnız kalabileceği, kimsenin onu bulamayacağı bir yeri olsun istemiş. Buranın varlığından sadece yönetim komitesindekiler haberdar. Kapının nasıl açıla-cağını da yalnızca ailem biliyor.”

Ona dönerek, “Bir de ben,” dedim alçak sesle.

Kai duraksadı. “Bir de sen.”

Kelimeleri içime öyle bir işledi ki, nefesim ciğerlerime ulaş-a-cak yol bulamadı. “Birilerine söyleyeceğimden korkmuyor mu-sun?”

Her zamanki zahmetsiz zarafetiyle duvara yaslanırken gözle-rini benden hiç ayırmadı. “Söyler misin?”

Bir süre gözlerine baktıktan sonra başımı sağa sola salladım. Sinirlerim yağmurda kalmış elektrik kabloları gibi cızırdıyor, tüm bedenime farkındalık kıvılcımları yayıyordu.

İki insan. Gizli bir oda.

Burada bu şekilde durmamız, aramızda son buluşmalarındaki talihsiz âşıklar gibi acı verici bir samimiyet oluşturunuyordu. Biri-nin günlüğüne gizli bir bakış atıyorduk sanki.

Kai'nin dudaklarından bir tebessümün hayaleti geçti. "Burası bir define odası değil. Paha biçilmez eşyalar ya da altın kasaları yok. Ama yazmak için sessiz sakin bir yere ihtiyacın olursa..."

Farkındalık kıvılcımları altın rengi, bal gibi tatlı bir sıcaklığa dönüştü.

Sessizlikte iyi çalışamazdım. Yalnızken şüphelerim ve kaygılarım beni esir alır, sivri pençeleri ve dişleriyle yaratıcılığımı parçalara ayırırdı.

Fakat Kai böyle düşünceli bir jestte bulunmuşken ona bunu söyleyecek değildim, bu yüzden göğsümde baş gösteren sızının arasından gülümsemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim. Bu..." Sözün gerisini getiremedim. İçimde çalkalanan duyguları nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Biri en son ne zaman karşılık beklemeden benim için böylesine düşünceli bir şey yapmıştı hatırlamıyordum bile. Konu yazarlığa gelince, bazen kendi arkadaşlarım bile bunu mesleğim değil de hobim olarak görüyordu. "Burası muhteşem."

Odayı gezip ayrıntıları, dekoru ve raflardaki çeşitli kitapların isimlerini incelerken Kai'nin dikkatinin sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. Şaşırtıcıydı ama kitaplıklarda yalnızca klasikler bulunmuyordu. Çocuk kitapları, akademik yazılar, aşk romanları, hatta fantastik eserler bile vardı. *Dostoyevsky* ve *Austen*, *Batı'ya Yolculuk* ve *Kırmızı Köşkün Rüyası* gibi Çin klasiklerine komşuydu. *Neil Gaiman* ve *George R. R. Martin*, *Judy Blume* ile *Beverly Cleary*'nin hemen altındaki rafta duruyorlardı. Buradaki kitapların; kültürler, türler ve dönemlerin etkileyici bir karışımı olduğu söylenebilirdi.

“Hiç dinozor erotikamız yok,” dedi Kai dümdüz bir yüzle. “Bu dikkatsizliği en yakın zamanda telafi edeceğim. Herhangi bir önerin varsa bana gönderebilirsin.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Benimle eğlenmeye bayılıyorsun, değil mi?” dedim kahkahamı basturmaya çalışarak.

Gözlerinde beliren minik gülümsemenin yerini nabzımı çılgına çeviren çarpık bir parıltı aldı.

“Ben böyle bir şey yapacak birine mi benziyorum?” Kai duvarda yaslandığı yerden ayrılıp bana doğru ilerledi. Rahat ama güçlü adımlarıyla, bir sonraki hareketini planlayan bir panter gibiydi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam önünde durduğunda şakacı hali tamamen yok olmuştu. Vücut ısısı yaşayan, nefes alan bir varlıktı adeta. Zihnimi bulandırıyor, odağımı çalıyordu. Dünyam artık karanlık gözler, yumuşacık yün, temiz ve zengin turuncgil, bir de odun kokusundan ibaretti.

Hassaslaşmış tenimdeki tüyler diken diken oldu.

“Haklısın. Sen ve *eğlence* aynı cümleye ait değilsiniz,” dedim zar zor. Başım tüm gece içkiyi servis eden değil de içen tarafmışım gibi dönüyordu. “Okuduğum kitapları sana öneremem. Çok vahşi şeyler oldukları için muhtemelen kalp krizi geçirirsin.”

Kai bana etkisini ayak parmaklarıma kadar hissettiğim tembel ve tehlikeli bir gülüşle baktı.

“Sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun, Isabella?” Sesi yumuşaktı. Karanlıktı. Bana yanıldığımı kanıtlayabileceği yolları zihninde tasarlıyormuşçasına davetkârdı. Omurgamdan aşağı doğru kayarak geçtiği yerlerde leziz elektrik patlamaları bırakıyordu.

Hava birden ağırlaşmıştı. Saatin *tık tak* sesleri kalbimle aynı ritimde atıyor, beni dönüşülmeyen bir yola çekiyordu.

Başımı iki yana sallayarak düzgün bir cevap bulmaya çalıştım. “Sen söyledin, ben değil.”

Sesim bana ait değildi sanki... çok inceydi. Kai'nin yakınlığı, odadaki tüm oksijeni emiyordu. Zihnimi berrak tutmak için yeterince hızlı ve derin nefes alamıyordum.

“Anlıyorum,” diye mınıldandı. “Zannediyorum ki, fikrini değiştiremem.” Keskin heceler ve resmi kelimeler gitmişti. Bunun yerine tenime çarpan kadifemsi, dumanımsı vaatler gelmişti. Başımı kaldırıp Kai'nin yüzüne bakmam için beni baştan çıkarmaya çalışıyorlardı. Hafifçe, gözlerini görebileceğim kadar kaldırdığımda simsiyah, berrak havuzların dibinde yatan alevleri gördüm.

Karnıma yoğun bir ağırlık çöktü.

Burada olmamalıydım. Kai'yle bu kadar yakın durmamalıydım. Fakat sarhoş olmuş gibiydim ve o çok güzeldi. Dünya, uyanmak istemediğim keyifli bir rüyaya dönüşmüştü.

Yıllarca böyle şeylerden uzak durduktan sonra *bir kerecik* olsun kendimi serbest bıraksam ne olurdu? O ciddi dudakların benimkilere değdiğinde yumuşayıp şehvetli bir hal alıp almaya-
cağını görsem?

Dudaklarım aralandı. Kai gözlerini indirdiğinde, zaman yalnız kaldığımız anlarda hep olduğu gibi yavaşladı.

Göz kapaklarımın ağır ağır kapanmasına engel olamadım. Bedenim karşımdaki adamın buz gibi, sofistike duruşunun bir öpücükle yumuşayıp yumuşamayacağını görmenin beklentisiyle gerilmişti.

Ancak o an asla gelmedi.

Kısık sesli bir küfür duydum. Ardından leziz sıcaklık kozası kaybolup geride keskin bir esinti bıraktı. Kollarım ve göğsüm soğukla kaplandı.

Gözlerimi açtığımda kitaplıktan oluşan kapı çoktan kapanmıştı.

Kai gitmişti.

“Kulüp yerine burada buluşmamızın bir sebebi var mı?” Dominic simülasyon odasına tatsız bir bakış attı. Paranın alabileceği en mükemmel son teknoloji ürünlerle donatılmıştı. Beyzbol oyuncularının imzalı eşyalarının yerleştirildiği cam bir vitrini ve tam teşekküllü bir barı olan mekân onu hiç etkilememiş gibiydi. “Valhalla’nın imkânları daha iyi. Burası en iyi tabirle kabul edilebilir bir yer.”

“Bu kadar züppe olma.” Tek malt viski şişesinin tıpasını açtım. “Ara sıra yer değişikliği iyi olur.”

Dominic ve Dante’yle sıkı sıkıya olmasa da düzenli bir şekilde uymaya çalıştığımız öğle yemeği geleneğimiz için Hudson Yards’daki yeni eğlence kompleksindeydik. Bir nevi bilgi paylaşımı toplantısı olan bu yemeklerde ben onlara yeni haberleri ve fısıltıları aktarırdım. Dominic borsa fikirlerini paylaşırdı. Dante de kurumsal hilelerden bahsederdi. Hepimize karşılıklı çıkar sağlayan bir ilişkimiz vardı fakat henüz Dominic’in standartlarına uyacak bir buluşma noktası belirleyememiştik.

Sessiz sakın görünse de her an kavgaya hazırlıklı olan ve koruyucu aile evlerinde büyüyen çocuk, Ohio projelerinden beri çok yol kat etmişti. Tanıdığım herkesten daha pahalı bir zevki vardı. Değeri sorgulanabilir bir sanat eserine onlarca milyon dolar yatırırken gözünü bile kırpmayan insanların arasında büyümeme rağmen bunu söylüyordum.

“Bazen de insanlar belirli bir yerden kaçmak için değişikliği bahane olarak kullanırlar,” dedi Dante ağır ağır. “Boks maçlarımız dışında üç haftadır kulübe adım atmadın.”

Arkadaşımla şahin bakışlarından kaçınarak bir kadehe alkol doldurdum. "Kulüpte boşa vakit harcamaktan daha önemli sorumluluklarım var. Bayram dönemi işler son derece yoğun oluyor."

"Hmm." Sesi kuşkuyla ağırlaşmıştı.

Onu duymazdan geldim. İş yoğunluğum hakkında yalan söylemiyordum. Şükran Günü'nden bir önceki haftadaydık, bu da herkes tatile çıkmadan önce DigiStream anlaşmasını kapatmak için çok az vaktim kaldığı anlamına geliyordu. Ekibim çeşitli finansal sebeplerden ötürü bu anlaşmayı yıl sonundan önce tamamlamamızın önemini vurgulamıştı. Müzakereler şubata kadar uzasa bizim için felaket olmazdı ancak konu işim olunca hiçbir şeyi şansa bırakamazdım. CEO oylamasından önce bu anlaşmanın tamamlanmasını istiyordum.

Ancak Dante haksız değildi. Güz balosunda Isabella'yı kulüpte en sevdiğim mekân olan ve şimdiye dek kimseye göstermediğim gizli yerime götürmüştüm. Şimdi de onu neredeyse öptüğüm andan bu yana kulüpte veba varmış gibi oraya gitmekten kaçınıyordum.

İçkimi kafama diktim. Viski boğazımı yakarak geçti ama iri kahverengi gözlerin ve dolgun kırmızı dudakların anısını silemedi.

Başımı azıcık eğsem Isabella'nın tadına bakabilir, dudaklarının göründükleri kadar yumuşak ve hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığımı keşfedebilirdim.

Bedenimi bir sıcaklık sararken çenemi sıktım.

Tanrıya şükür ki, içgüdülerim galip gelmeden önce mantığım devreye girmişti. Aynı gece bir kadını randevuya çıkarıp, başka bir kadını öpmek büyük saygısızlık olurdu.

Buna değerd, diye şakıdı içimdeki bir ses.

Kapa çeneni, dedi bir başkası. Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun.

Yüzümü ovuşturdum. Bu gerçekten harikaydı, şimdi de içten içe kendimle tartışıyordum. *Kahrolası Isabella.*

Dominic golf simülasyonunda işini bitirdiğinde dikkatimi dağıtmak için yerini ben aldım. Bu sporu sevdiğim söylenemezdi fakat DigiStream'in CEO'su bayılıyordu ve Şükran Günü'nden sonra Pine Valley'de birlikte oynayacağımız için yeteneklerimi biraz geliştirmem gerekiyordu.

Dominic'in telefonu çınladığında ilk vuruşum için hazırlanmıştım.

“Kai.”

Sesindeki bir şey içimdeki alarmın çalmaya başlamasına neden oldu. Sırtımı dikleştirip hem Dominic'in hem de Dante'nin ciddi yüz ifadeleriyle telefonlarına baktıklarını gördüğümde sırtımdan soğuk terler aktı.

Annemin başına bir şey mi gelmişti? Belki de gerçekten hastaydı ve bayılıp hastaneye kaldırılmıştı. Ya da bugün Avustralya'ya uçacak olan kız kardeşimle yeğenime bir şey olmuştu. Uçak kazası, yangın veya...

En korkunç senaryolar şimşek hızında zihnimden geçerken hissettiğim dehşet, damarlarımın buz kesmesine sebep oldu.

Telefonuma uzanıp ekranımda beliren bildirimleri kontrol ettim. Ailemden birine bir şey olmamıştı. Kalbimi sıkkan yumruk gevşedi ama rahatlığım uzun sürmedi.

DigiStream ortak kurucusu Colin Whidby, yüksek dozda uyuşturucu kullanarak hastaneye kaldırıldı...

Teknoloji süperstarı ve DigiStream CEO'su Colin Whidby'nin durumu kritik...

“Hassiktir.” Dante sadece kendisinin yapabileceği şekilde zihnimdekileri dile döktü. “Berbat zamanlama.”

“Aynen öyle.” Sık sık ağzımı bozmazdım ama olabilecekleri düşündükçe küfürler dilimin ucuna kadar geliyordu.

Colin'in ciddi bir uyuşturucu sorunu olduğunu biliyordum. Wall Street'teki çoğu kişi de haberdardı. Bu hiç hoşuma gitmese de iş ortaklarımın özel yaşamlarına karışmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Başka insanlara zarar verecek şeyler yapmadıkları

sürece benim için sorun değildi. Ayrıca iki ortak kurucunun arasında, Colin benimle anlaşmaya daha sıcak bakan taraftı. Ortağı Rohan Mishra, Colin onu ikna edene kadar çok fazla direnmişti. Şimdi Rohan'la uğraşmam ya da anlaşmanın sonuçlanması için önümüzdeki yıla -yani CEO oylamasından çok *sonraya*- kadar beklemem gerekiyordu.

Lanet olsun.

CEO pozisyonu tehlikede olmasa bile DigiStream anlaşması benim için önemliydi. Yönetim kurulu bana inanmıyor olabilirdi. Fakat dünya geleneksel medya araçlarını bırakıp amatör haberciliğe yönelirken, bu video akışı uygulaması gazeteciliğin geleceği olacaktı.

Şimdiyse mirasımı sağlama almamı sağlayacak olan anlaşma risk altındaydı çünkü yirmi dört yaşındaki teknoloji dâhisi, ikimizi de birer efsaneye dönüştürecek anlaşmanın altına imza atmadan önce burnunu kokainden uzak tutmayı becerememişti.

“Hadi git,” dedi Dante ruh halimi anında okuyarak. “Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver.”

Başımı tek bir kez sallayarak karşılık verdim. İlk andaki paniği üstümden atmış, zihnimde hemen bir yapılacaklar listesi çıkarmaya başlamıştım. Lobiye çıktığımda çoktan asistanım aracılığıyla Colin'in hastane odasına çiçek göndermiş, Rohan'ın ofisine ulaşip telefon görüşmesi ayarlamış ve ekibimi ofiste acil durum toplantısına çağırmıştım.

Tüm bu ayarlamaları yapmak adrenalimi biraz olsun azaltmıştı. Serin sonbahar havasına çıktığımda her zamanki soğuk ve pratik kimliğime geri dönmüştüm.

Colin hastanedeydi ama ölmemişti. DigiStream hâlâ kullanılabilir durumdaydı ve Rohan da tüm toplantılarımızda bulunduğu için onu en yeni gelişmelerden haberdar etmeme gerek olmayacaktı. Biraz teşvik isteyebilirdi ancak bu anlaşma her ikimizin de lehine olacaktı. Onun gibi inatçı biri bile bunu görebilirdi.

Anlaşmayı belki bayramdan önce bile kurtarabilirdim. Ayrıca yapamasam da CEO olma şansım devam edecekti.

Her şeyin yolunda gideceğinden emindim.

Ana kavşağa varıp taksi çağırmak üzereydim ki, tanıdık bir kahkaha sesi göğsümün tam ortasına çarptı.

Durdum ama bunu bilinçli olarak yapmamıştım. Tek fark ettiğimi, biraz önce hareket halindeyken birdenbire donup kalmış halde Isabella'nın bana doğru gelmesini izliyor olmamdı. Tanıdık gelen bir adama elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatırken genç kadının yüzü ışıltı ışıltıydı. Yakut kırmızısı paltosu, siyah giyimli kalabalığın arasında parlıyordu ama renkli giyinmese bile günün en parlak kısmı olurdu.

Tekrar güldüğünde içimde nahoş bir duygunun pençelerini hissettim.

Benden sadece birkaç adım uzakta olan Isabella'yla kaçılmaz olarak karşılaşacağımız anı beklerken her yerim gerilmişti.

Daha yakına geldi.

Daha yakına.

Daha da yakına...

Sonra yanımdan geçip gitti. Yanındaki adamla sohbetine kendini tamamen kaptırmıştı.

Beni fark etmemişti bile.

"Isabella." İsmi dudaklarımdan niyetlendiğimden daha sert çıktı.

Arkasına döndüğünde yüzü bir anlığına nötr bir hal aldı, kim olduğumu hatırlamaya çalışıyordu sanki.

Kıskançlığa şüpheli şekilde benzeyen ama kıskançlık olamayacak duygu pençelerini göğsüme iyice geçirirken rahatsızlığım ikiye katlandı.

"Ah! Selam." İfadesizlik yerini şaşkın bir tebessüme bıraktı. "Kai Young, Yukarı Doğu Yakası'nın dışında demek? Bugünü göreceğimi hiç sanmazdım."

"Her gün yeni mucizeler gerçekleşir." Yanındaki adamı soğuk bir ifadeyle süzdüm. Yirmilerinin sonunda, otuzlarının başında görünüyordu. İnce ve uzun boylu biriydi. Kahverengi kıvrıkcık

saçları vardı ve ekoseli atkısıyla mürekkep lekeli parmaklarının vurguladığı bir Avrupalı sanatçı havasına sahipti.

Ondan hiç hoşlanmamıştım.

“Bu Leo Agnelli,” dedi Isabella bakışlarımı takip ederek. “En sevdiğim kitaplardan biri olan *Zehir Küpü*’nün yazarı. Sen okumuş muydun?”

Ah, demek adamı buradan tanıyordum. Leo birkaç yıl önce edebi dünyanın gözdesiydi. Hâlâ iyi tanınsa da iki yıldır herhangi bir kitabı basılmadığı için ivme kaybetmişti. Söylentilere göre yeni bir kitap üzerinde çalışıyordu fakat hiçbir şey doğrulanmamıştı.

“Evet.”

Isabella adamı övmeye o kadar odaklanmıştı ki, hevesiz cevabıma dikkatini bile vermedi. “Yazar tıkanıklığına iyi gelmesi ümidiyle lokal bir yazma grubuna katıldım. Bugün ilk buluşma gidip de Leo’yla karşılaştığımda nasıl şaşırdım anlatamam!”

“Grubun organizatörü arkadaşım oluyor,” diye açıkladı Leo. “Birkaç toplantı için şehre geldiğimde ona da bir merhaba demek için uğramıştım.”

“Mükemmel zamanlama.” Isabella’nın gamzeleri ortaya çıktı. “Kader gibi bir şey.”

“Ne hoş rastlantı.” Leo’yu gördüğü için niye bu kadar heyecanlandığını anlamıyordum. Adam iyi bir yazardı ama o kadar da iyi değildi.

Kendilerini bir ya da iki tür yazmakla sınırlayan çoğu yazarın aksine Leo’nun çalışmaları arasında edebi eserler, modern romanlar ve tarihi kurgular da bulunuyordu. *Zehir Küpü* en içebakışçı kitabıydı ve Isabella edebi kurgudan nefret ederdi.

İkisi ben hiç konuşmamışım gibi sohbete devam ettiler.

“Toplantıların yeni kitabınla mı ilgili?” diye sordu Isabella.

“Birkaçı öyle, evet.” Leo sırttı. “Yurt dışında geçirdiğim iki yılı anlatan bir seyahat anı kitabı üzerinde çalışıyorum.”

Demek yeni proje söylentileri doğruduydu. Normalde bunu ki-

tap ve kültür editörümle derhal paylaştırdım ama Isabella'nın yüzünün bu haber karşısında parlaması dikkatimi dağıtmıştı.

“Evet! *World Geographic*'teki konuk köşe yazını okudum. Silfra'da dalış yaptığına inanamıyorum!” dedi soluk soluğa. “Bu benim de yapılacaklar listemin en başlarında!”

Isabella, Leo'nun maceralarını konuşmaya başladığında çenem daha fazla gerildi. Adam o kadar da abartılacak şeyler yapmamıştı. Tektonik plakalar arasında dalış yaptıysa ne olmuştu ki? Silfra Çatlağı'nı *keşfetmiş* değildi, İsa aşkına!

Yüzüne düşen saçını geri itmek için kolunu kaldıran Isabella'nın dövmesinin ucu paltosundan göründü. Dilimi o çizgilerde ve kıvrımlarda dolaştırmanın nasıl hissettireceğini düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Gitmem gereken bir toplantım vardı ama onu Leo'yla baş başa bırakamazdım. Adamın zamanlaması kuşku uyandırıcıydı. *Gerçekten* de tam bu grup buluşması sırasında şehirde toplantısı mı çıkmıştı? Hiç sanmıyordum. Ya bir sapık ya da daha kötüsü... bir seri katilse ne olurdu?

Telefonum, asistanımdan gelen yeni mesajla titredi. Whidby krizi için ekibim çoktan toplanmıştı. Dikkatimi istemeden de olsa Isabella'dan ayırıp hızlı bir cevap yazdım.

Ben: Birkaç dakika gecikeceğim. Ekibe söyle, bir kriz planı oluşturmaya başlasınlar. Oraya geldiğimde finansal, hukuksal ve diğer tüm açılardan yapılması gerekli şeylerin kritik maddeleri listelenmiş olsun.

Alison: Oldu bilin.

Başımı telefonumdan kaldırdığımda Isabella hâlâ Leo'nun seyahatleriyle ilgili heyecanlı bir şekilde konuşmakla meşguldü.

Kilimanjaro Dağı'na tırmanış. Victoria Şelalesi'nde *bungee jumping*. Drake Boğazı'ndan Antarktika'ya geçiş.

Adam bir yazar mıydı, yoksa lanet olası *Indiana Jones* muydu belli değildi.

Artık içimdeki duygunun kıskançlık olduğu netleşmişti. Isabella bana hiç ona gülümsediği gibi gülümsememişti. Acaba Leo'nun da ona neredeyse öpecek kadar yaklaşmasına izin verirmiydi?

O gece kütüphanede onu bırakıp gitmemeliydim. Kendimi koruma içgüdüm ve edebim beni son anda durdurmuştu fakat hayatımda ilk kez durdurmamış olmalarını diliyordum.

Buna daha fazla katlanamayacaktım. Beynim beni durdurmadan ağzım açıldı. "Cumartesi günü önemli bir etkinlik var. Meatpacking Semt'indeki yeni piyano barının VIP açılışı," dedim Isabella nefes almak için durduğunda. "Gelmek istersen fazladan bir biletim var."

Everest Dağı'nda yürüyüş teklif etmiyordum ama bu da çok özel bir organizasyondur. Eğlenmeyi bilen tek kişi Leo değildi.

"Ah." Isabella hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Son etkileşimimizin nasıl sonlandığı düşünülürse haklıydı. Kütüphaneden ona veda bile etmeden ayrılmamın üzerinden üç hafta geçmişti. En kibar halim değildi fakat Isabella'da öyle bir şey vardı ki, hem en iyi hem de en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyordu. "Şey, davetin için teşekkürler ama o akşam çalışıyorum..."

"Açılış gösterisini Hina Tanaka yapacak." Isabella'nın onu tanıyor olmasını umuyordum. Hina dünyanın en iyi piyanistlerinden biriydi ve yıllardır Amerika'da piyano çalmamıştı.

"Ah." Genç kadının yüzü bu sefer heyecanla aydınlandı. "O halde yerime bakacak birini bulabilirim sanırım."

"Kusura bakma ama sadece iki biletim var," dedim Leo'ya dönüp zoraki bir nezaketle gülümseyerek. "Yoksa seni de davet ederdim."

"Hiç sorun değil," dedi adam rahatça. "Zaten piyanoyla öyle fazla ilgilenmiyorum." Saatine baktı. "Yarım saate menajerimle buluşacağım için şimdi gitmem gerek. Sizinle tanışmak güzeldi. Isabella, eve döndüğümde sana *Zehir Küpü*'nün imzalı bir nüshasını gönderirim."

“Oldukça kendini beğenmiş bir adam, sence de öyle değil mi?” dedim Leo gittiğinde. “Seyahatleriyle övünüp duruyor.”

Isabella bana tuhaf bir bakış attı. “Leo mu? Bence tanıştığım en samimi insanlardan biri.”

“Onunla daha bugün tanıştın. Karakter tespiti doğru olduğundan nasıl emin olabilirsin?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hasta falan mısın acaba? Cidden çok garip davranıyorsun.”

Haksız değildi. Görgüsüz bir herif gibi davranıyordum ama kendime engel olamıyordum. Leo’yla o kadar rahat sohbet edip gülüşmesi mağara adamı içgüdülerimi tetiklemişti.

“Hasta değilim. Sadece...” Aniden sustum ve sakinleştirici bir nefes aldım. “Toplantıma geç kalıyorum. Bana adresini gönder, cumartesi akşamı yedide seni almaya gelirim.”

“Gerek yok. Seninle kulüpte buluşurum.” Isabella duraksadı. “Orada da beni veda bile etmeden bırakmayacaksın, değil mi?”

Gizli odamda olanlar hakkındaki imasıyla yanaklarımın hafifçe yandığını hissettim. “Hayır.”

“Bu bir randevu da değil, değil mi?”

“Tabii ki de değil.”

İki tanıdığın, belirli bir yerde ve zamanda dostça buluşmasıydı yalnızca.

Ona başımla selam verip Isabella’nın yanından ayrıldıktan sonra Alison’ı aradım. “Yirmi dakikaya ofiste olurum. Bu sırada Russell’la cumartesi akşamki yemeğimi lütfen başka bir güne al. Ona acil bir işimin çıktığını söyle.”

Şirketimizin COO’su* olan Russell bu hafta sonu bizi ziyarette gelecekti ve onunla ilgilenmem gerekiyordu ancak planım az önce değişmişti.

“Tabii. Her şey yolunda mı?”

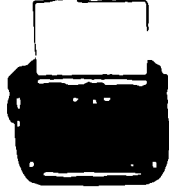
“Evet, her şey yolunda. Ama piyano barı açılışı hakkında fikrimi değiştirdim. Lütfen davetiyeye evet cevabı gönder ve bir konuk getireceğimi bildir. Teşekkürler.”

* Operasyon direktörü. (ç.n.)

ANA HUANG

Telefonu kapattım. Şu anda DigiStream krizini en iyi şekilde yönetme stratejileri bulmak için beyin fırtınası yapıyor olmam gerekirdi. Ancak taksiye atlayıp Manhattan merkezine doğru ilerlerken tek düşünebildiğim günlerin çabucak akması ve hafta sonunun gelmesiydi. Nabzım kesinlikle ama kesinlikle randevu olmayan, tamamen masum sayılabilecek bu buluşmanın beklentisiyle şimdiden şiddetle atmaya başlamıştı.

Isabella

Piyano barı, Meatpacking Semti'nde gözlerden uzak bir bodrum katındaydı. Sekiz yüz dolara yırtık kot satan trend butiklerden biriyle bir kafe arasındaydı.

İki devasa fedai, girişte davetiyeleri kontrol ediyordu. Onları geçip dar basamakları da aştığımda, 1920'lerin Chicago'sundan fırlamış gibi görünen tuğla duvarlar ve kristal avizelerle dekore edilmiş gösterişli bir salona geldim. Tasarımcı elinden çıkma şık akşam kıyafetleri içindeki varlıklı konuklar, masaların etrafında kıvrılan kırmızı kadife kabin koltuklara yerleşmişti. Salonun bir duvarını beş katlı devasa bir likör rafı kaplarken diğer duvarın önündeki sahneye bir kuyruklu piyano yerleştirilmişti.

Entelektüel zamanları anımsatan bu bar fazlasıyla göz alıcı ve benzersizdi.

Aynı zamanda inanılmaz derecede sıkıcıydı.

Bir başka piyanist sahneye çıkarken esnememi bastırdım. Gece aslında Hina'nın muhteşem performansıya -kulüp sahibinin hatırı için bu konseri son dakikada kabul eden kadın, Japonya'ya uçuşu olduğu için piyanonun başına belirlenenden erken oturmuştu- umut verici bir şekilde başlamış fakat dakikalar geçtikçe işkenceye dönüşmüştü.

Piyanoyu seviyordum ama saatlerce oturup klasik müzik dinlemek istemiyordum. Biraz *aksiyona* ihtiyacım vardı.

İçkimin kalanını kafama dikip performansı ilgiyle izleyen Kai'ye baktım. Profilden görünüşü tamamen net çizgilerden ve keskin elmacıkkemiklerinden oluşuyordu. Duman altı caz barlarını ve Eski Şangay şıklığını yansıtan klasik bir yakışıklılığa sahipti.

Kömür grisi özel dikim takım elbisesi geniş omuzlarını sarıyordu. Kar beyazı gömleği bronz teninde parlıyor, pahalı parfümünün kokusu hafifçe etrafına yayılıyordu.

İçime viski rengi bir sıcaklık dolduğunu hissettim. Vücudum rahatsız edici bir keyifle gerilirken nefesimi tutarak öne eğildim, o nefis kokusunu gereğinden daha fazla içime çekmek istemiyordum. Bu noktada artık parfümüne uyuşturucu türünde bir şeyler kattığından emindim.

“Kaç şarkı kaldı?” diye fısıldadım. İkiden fazlaysa şuracıkta ölebilirdim.

“Beş.” Kai gözlerini sahneden ayırmadı.

Beş mi? Soğuk bir hoşnutsuzluk duygusu içimdeki sıcaklığı bastırdı.

Aslında en başta buraya gelmemeliydim. Tessa bu akşam benim yerime çalışmayı kabul etmişti ama insanlardan son dakikada iyilik istemekten nefret ediyordum. Ayrıca Kai Young’la baş başa bir akşam geçirmeyi kabul etmek katıksız delilikti, özellikle de o gece kütüphanede olanlardan sonra.

Güz balosunun ardından onu üç hafta boyunca görmemiştim ve benden kaçtığına emindim. Tabii bu, geçen gün sokakta onunla karşılaştığımda kalbimde kelebekler uçuşmasına engel olmamıştı. Leo’dan hoşlanmadığını açıkça belli ettiğinde göğsüm bir tatmin hissiyle dolmuştu.

Elbette hayal etmiş de olabilirdim ama beni kıskandığına yemin edebilirdim.

Bu düşünce tenimin altında tuhaf bir karıncalanma oluşmasına neden oldu.

“Hina’nınki dışında herhangi bir performansı beğendin mi?” dedim en sonunda dayanamayıp. “Dürüst ol.”

Kai sonunda bana döndü. Aramızda kocaman bir masa vardı ama ilgisi vücudumun her santimini huzursuzluk verici bir sıcaklıkla kaplamıştı.

Garip şekilde nefessiz hissederek bacak bacak üstüne attım,

ardından yine bacağımlı indirdim. Bir *shot* tekila içmek için ölü-yordum ama Kai'nin bakışları çıplak bacağıma kaydığında al-kolle alakalı tüm düşünceler kafamdan uçup gitti. Açılan yırt-macımın altındaki tenim, onun karanlık ve anlaşılmaz bakışları altında yanıyordu.

Barın gürültüsü, sanki biri radyonun sesini kısmışçasına yok oldu. Tenimin bir kısmı daha onun için açılın diye bacağımlı ha-reket ettirmemek... ya da elbisemi çekiştirip yırtmacımı kapat-mamak için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti.

Aptalca bir şey yapmamalıydım.

Ondan uzak durmaya yemin etmişken birlikte piyano barına gelmeyi kabul etmek gibi mi mesela? Zihnimdeki ses beni kışkır-tıyordu.

Kapa. Çeneni.

Kendime verdiğim sözleri tutmamak gibi kötü bir alışkanlığa sahiptim. Bunun iyi bir şey olmadığını bilsem de kabullenmişim fakat yüzüme vurulmasından hoşlandığım söylenemezdi.

Piyanistin çaldığı sonat sona erince kalabalıktan nazik alkış-lar yükseldi.

Kai bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturduğu sırada kalça-mı, belimi, göğüslerimi ve boynumu yakan bir yol çizdi. Dola-bımdaki en ince elbiseyi -*Looking Glass* butikten ikinci el aldı-ğım bordo, kadife bir parçaydı- giymişim ama Sahra Çölü'nde kışlık montla geziyormuş gibi hissediyordum.

Göğsüm ve alnımda ter boncukları birikmişti. Neyse ki o te-kila *shot*'ı sipariş etmemişim, yoksa *Tchaikovsky*'nin 1. Piyano Konçertosu eşliğinde bir patlama yaşayabilirdim.

Kai'nin gözlerinden bir şeyler geçti. "Performanslar gayet iyi." Çoktan unuttuğum soruma cevap vermişti. İfade-siz sesi hiç-bir duygusunu açığa çıkarmıyordu ama tekrar önüne döndüğün-de bakışlarının hızlıca saatine kaydığı gözüm-den kaçmadı.

Bu küçük hareketinin neden olduğu şok beni şersemlikten kurtardı.

“Aman Tanrım,” diye bağırdım hafifçe. Sinir bozucu şehvetimi unutmuştum. “Sıkılmışsın!”

Normalde bu beni gücendirirdi çünkü mükemmel bir eşlikçi olduğumdan emindim ama akşamın başından beri neredeyse hiç sohbet etmemiştik. Kai'nin can sıkıntısı benimle alakalı değildi, -yani öyle umuyordum- iki saattir sonu gelmeyen klasik müzikle alakalıydı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sıkılmadım. Eğlenceli bir etkinlik.”

“Yalancının tekisin.” Boğazımdan yükselen kahkaha, yakındaki masalarda oturanların azarlayan bakışlarının hedefi olmama yol açtı. “Az önce saate baktın.”

“Saate bakmakla sıkılmak arasında doğrudan ilişki yoktur.”

“Tabii ki vardır.” Hina'nın performansı sona erdiğinden beri belki on kez saate bakmıştım. Ancak beni kim suçlayabilirdi ki? Burada ne dans ediliyor ne konuşuluyor ne de parça isteği yapılıyordu. Tanrı aşkına, kilisede falan mıydık? “İtiraf et. Hiç de eğlenmiyorsun.”

“Öyle bir şey yapmayacağım.” Kai duraksadıktan sonra ekledi. “Performanslar bitmek üzere. Sonrasında istersen başka bir yere gidebiliriz.”

Bu ondan koparabileceğim tek itiraftı. *Erkekler ve gururları.* Haksız olduklarını itiraf etmektense ölmeyi tercih ederlerdi.

Sözleri olmayan acı dolu parçaları dinleyerek bir dakika daha geçirirsem öteki dünyaya göç edecektim. “Neden şimdi gitmiyoruz?” diye önerdim. “Gece daha yeni başlıyor ve sen bana New York'un kendi tarafını gösterdin. Şimdi sıra bende.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Burası benim New York'um sayılmaz. Ayrıca erken ayrılmak kabalık olur.”

“Hayır, olmaz. Saygımızı gösterecek kadar uzun kaldık zaten.” Dizimle dizini dürttüğümde, ceketinin keskin çizgileri altındaki omuzları gözle görülür bir şekilde kasıldı. “Hadi ama. Şu hayatı biraz olsun yaşa, Young. Bu seni öldürmez, merak etme.”

“Ama sen öldürebilirsin,” diye mınıldandı.

Cevap vermeyip yavru köpek gözleriyle ona baktım. Ergenlikte annemin kıyafetlerini giyip çıkararak oyun oynarken en sevdiği elbisesini kazara yırtmıştım. Bu gözler beni büyük bir beladan kurtarmıştı. Annem bana hayatım boyunca evden çıkma-
ma cezası verebilecekken iki haftayla yetinmişti.

Kai bir dakika sessiz kaldıktan sonra bitkince iç geçirdi. “Ak-
lmda ne var?”

Masum bakışlarımın yerini bir sırtışın almasına izin verdim.

Başardım! Isabella, bir Kai, sıfır.

Onu götürebileceğim iyi bir yer bulmak için zihnimdeki liste-
leri dolaştım. Gece kulübü çok sıradan, seks zindanı aşırı abartı
olurdu. Onu fazla korkutmadan konfor alanından çıkarmak için
nereye götürebili... *Aha!*

Birkaç kilometre uzağımızda, haftada bir kez gerçekleşen bir
etkinliği hatırlamıştım. Ağabeyim sayesinde tanıdığım bu mekâ-
nı düşündükçe Kai için mükemmel yer olduğuna daha fazla ikna
oluyordum.

Sırtışım büyüdü. *Teşekkürler, Felix.*

“Sürpriz olsun,” dedim sorusundan kaçınarak. “Bana güveni-
yor musun?” Kanım heyecanla kaynarken çoktan masadan kal-
kıp çıkışa yönelmiştim.

Buradan çıkıp Kai’yi aklımdaki yere götürmek ve yüzündeki
ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kuşkuyla, “Pek sayılmaz,” dese de peşimden gelip vesti-
yer görevlisine biletlerimizi verdi. Kız bir dakika sonra benim
trençkotum -*Goodwill*’de yirmi beş dolardan daha düşük bir fi-
yata bulduğum bu gerçek deri parça, dolabımın en kıymetlilerin-
dendi- ve Kai’nin kişiye özel Delamonte paltosuyla geri döndü.
“Yasa veya etik dışı bir etkinlik değil, öyle değil mi?”

“Tabii ki de değil.” Alındığımı belli edercesine elimi göğsü-
me götürdüm. “Çok gücendim. Yasadışı aktivitelere karışırsam

ANA HUANG

bunu kendi başıma yaparım. Yanımda suç ortağı taşımayacak kadar akıllıyım.”

Bir kez daha -bu sefer daha bitkin bir şekilde- iç geçirdi. “İyi,” dedi paltosunu üstüne geçirirken. “Ama karanlıkta parlayan herhangi bir şey içeriyorsa oradan anında ayrılıyorum.”

Isabella

Kırk dakika sonra taksimiz Bushwick'in endüstriyel iç bölge-
sinde durdu.

Kai karşımızdaki binayı görür görmez, "Hayır," dedi. Çatlak
camlar ay ışığında ışıltıyor; parlak renklerden, çizgi karakterler-
den ve küfürlerden oluşan grafitiler kırmızı tuğla dış cepheyi süs-
lüyordu. En üst katta yanan sıra ışıklar dışında her yer karanlıktı.
"Burası seri katillerin, kurbanlarının cesetlerini sakladığı türden
yerlere benziyor."

"*Bana çok fazla gerilim hikâyesi dinlediğimi söyleyene bak.*"
Arka koltuktaki yerimden kayarak araçtan indim ve Kai acı dolu
bir yüzle sürücümüze ödeme yaparken onu izledim. İsteddiği ka-
dar şikâyet edebilirdi ama sonuçta buradaydı ve gitmiyordu. Eğer
isteseydi sürücüden onu eve götürmesini rica edebilirdi. "İnan
bana, son geldiğimde hiçbir yerde ceset falan yoktu. *Gerçi* o bir
ay önceydi, o zamandan beri bir şeylerin değişmediğine garanti
veremem."

"Komediye bu kadar çok sevdiğini bilseydim bu akşam seni
Comedy Cellar"a götürürdüm."

"Yazık oldu. Belki bir dahaki sefere gideriz," diyerek bir daha
buluşabileceğimizi ima ettim.

Hormonlara yenik düşmüş aptal kalbim bu ihtimal yüzünden
şiddetle atmaya başladı.

Balo akşamı kütüphanede neredeyse öpüştüğümüz konusunu
henüz açmamıştık. Üzerinden üç hafta geçtiği için yaşananlar ar-

* New York'un önde gelen komedyenlerinin sahne aldığı Manhattan'daki bir komedi
kulübüdür. 1982 yılında *Bill Grundfest* tarafından kurulmuştur. (ç.n.)

tık bir hayal gibi geliyordu. Belki de yorgunluğumun bir ürünü ya da fantezilerin gerçek hayata yansımaysdı. Şimdi dört bin dolarlık paltosu içinde dimdik ve son derece resmi görünen Kai'ye baktığımda kontrolünü o şekilde yitirebileceğini hayal edemiyordum.

“Belki.” Kai ambarın siyah metal kapısına sanki kolera virüsü taşıyormuş gibi baktı. Birileri kapının üzerine üç devasa meme çizip neon sarıyla *Titz* yazmıştı. “Ne hoş.”

“Aynen.” Üstü kapalı *yeni bir randevu* mesajıma herhangi bir şekilde tepki vermemesi nedeniyle hissettiğim hayal kırıklığını görmezden gelip barın şifresini girdim. Bir saniye sonra kapı vızıldayarak açıldı. “Ne derler bilirsin. Üç memede keramet vardır.”

Kai yumruğuna doğru öksürdü. Onu tanımasam kahkahasını sakladığını düşünebilirdim.

Kapı arkamızdan gürültüyle kapandı. Loş aydınlatmalı kordorda ilerleyip asansöre binerek en üst kata çıktık. Girişte mavi saçlarını iki yandan toplamış ve siyah ruj sürmüş bir kadın tarafından karşılandık. Binada hiç oda yoktu, her kat dev birer alandan ibaretti. Karşımızdaki kadın da mağaramsı arka planı önünde aşırı minik görünüyordu.

Çizim defterinden güçlkle başını kaldırıp kimliklerimize ve üye kartlarımıza göz attıktan sonra içeri girmemiz için elini salladı.

Stüdyo, kapıdaki mavi saçlı kadın ve içeride gövdesine sanki bebek yağıymışçasına mavi boya sürmekle uğraşan keçi sakallı sarışın adam dışında boştu. Herkes muhtemelen alt kattaydı ama ben Kai'yi derinlere sürüklemeyden önce biraz hazırlamak istiyordum.

Young medya imparatorluğunun genç vârisi, gri beton zemini kaplayan muşambanın kenarında durdu. Odanın ortasında, üstüne beyaz keten bezler ve boya dolu balonlar asılmış geçici bir ahşap duvar vardı. Duvarın yanında ise içki kadehleri, birkaç şişe

alkol ve içi kâğıt parçalarıyla dolu bir kavanoz taşıyan tekerlekli bar arabası bulunuyordu.

Kai'nin bakışları balonlardan bara, bardan da sarışın sanatçıya kaydı. Adam şimdi muşambada durduğu yerde yoga esneme-leri yapıyordu. Üzerinde belinden düşen bir şortla boya dışında herhangi bir şey olmadığı için oldukça değişik bir manzara oluşturunuyordu.

Adam *killer praying mantis** pozu yaptığında Kai yüzünü buruşturdu. "Isabella."

"Efendim?" dedim neşeyle.

"Bizi nereye getirdin böyle?"

"Yaratıcı bir topluluğa! Şu resim yapıp şarap içilen yerler gibi ama daha iyisi." Duvardaki keten bezi tuvallerden yere damlayan parlak renkli boyaları işaret ettim. "*The Princess Diaries*"[•]i izledin mi? Hani *Anne Hathaway*'in başrol olduğu? Orada Mia prenses olduğunu öğrendikten sonra annesiyle beraber..."

Kai boş boş bakıyordu.

"Her neyse. Bu onların filmde yaptıklarına benzer bir aktivite. Amaç, balonları dart okuyla patlatıp tuval üzerinde soyut bir sanat eseri oluşturmak. Eğer ıskalarsan kavanozdaki kâğıtlardan birini alıp çıkan soruyu dürüstçe cevaplıyor ya da Violet'in özel kaçak içkisinden bir yudum içiyorsun. Violet stüdyonun sahibi oluyor bu arada," dedim. "İçkisi de cidden çok fenadır. En son biri üç *shot*'tan fazlasını içtiğinde Bushwick sokaklarında milli marşı son ses söyleyerek çırılçıplak koşmuştu. Tabii bu yaptığından dolayı gözaltına alındı ama patronunun kızının en yakın arkadaşısı kefaletini ödeyerek serbest kalmasını sağladı çünkü ikisi yasak ilişki yaşıyordu ve..."

"Isabella," dedi Kai tekrar.

"Efendim?"

* *Killer praying mantis*, birkaç pozun bir araya geldiği kalça ve hamstring kaslarına derinlemesine baskı yapan bir poz türüdür. (ç.n.)

** *Acemi Prenses* 2001 yapımı bir Amerikan komedi filmidir. (ç.n.)

“Gereksiz detaylar veriyorsun.”

Eh... haklıydı. Herkes sıradan New York sakinlerinin seks hayatlarını benim kadar ilgi çekici bulmuyor olabilirdi. Tabii belki de hayatlarında seks diye bir şey *olduğu* için arkadaşlarıyla yabancıların deneyimlerini dinlemekle yetinmek zorunda değildi.

Neyse ki Kai tüm gece dart okuyla balon patlatma fikrini sıkıcı bulup hemen kapıya yönelmedi. Bunun yerine sarışın sanatçıdan gözlerini ayırıp paltosunu çıkararak yakındaki bir sandalyenin arkasına attı.

Rahat bir nefes aldığımda sinirlerim bozuldu. Kalıp kalmasını umursamamalıyım. Arkadaşlığından o kadar da hoşlanmıyordum.

Ben de trençkotumu onunkinin üstüne bırakıp sağımızdaki duvara asılmış önlüklerden ikisini kaptım.

“Bu yeri nereden öğrendin?” Kai gömleğinin kollarını kıvrıp ona uzattığım önlüğü aldı.

Seksi damarlarla ve açık renkli tüylerle kaplı, kaslı ve bronz kollarına hızlı bir bakış attım.

Omurgamdan elektrik yüklü bir ürperti geçerken bakışlarımı kaçırdım. Yeni Isabella, erkeklerin kollarına ağzının suyunu akıtarak bakmazdı. *Ne kadar seksi olurlarsa olsunlar.*

Kai tek kaşını kaldırdığında bana bir soru sorduğunu hatırladım.

“Ağabeyim Felix’ten duydum.” Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp önlüğü belime bağlarken gözlerimi karşımdaki tuvallerden ayırmadım. Böylesi daha güvenliydi. “Kendisi bir sanatçı. Tıkandığı zamanlarda buraya gelmeyi seviyor. Rahat bir ortamda diğer yaratıcı insanlarla beraber olmanın ilham verici olduğunu söylüyor.” Felix’in bu metodu bende hiç işe yaramamış olsa da eğlenceli bir egzersizdi. Kavanozdan soru çekme kısmında bazen diğer insanlarla eşleşiyor, bazen de sadece ok atmakla yetiniyordum. “Aslında Los Angeles’ta yaşıyor ama New York’a sık sık geldiği için tüm yeraltı mekânlarını biliyor.”

“Bir sanatçı. Bir yazar. Yaratıcı bir ailesiniz sanırım.” Yanıma geldiğinde Kai’nin sıcaklığı vücuduma çarptı. Çirkin siyah önlüğü giyerken bile, halkın içindeki bir prens gibi asil görünüyordu.

Yakınıımızdaki bir tepside bir ok alıp bana verdi.

Oku çekinerek aldım. Ellerimiz temas etmedi ama avucum yine de karıncalanmıştı. “Sadece Felix ve ben öyleyiz,” dedim. “Diğer ağabeylerim sanatla ilgilenmezler. En büyüğümüz Gabriel, aile işinin başında. Romero bir mühendis, Miguel de Berkeley Üniversitesi siyaset bilimi bölümünde öğretim üyesi.” Dudajımı bükerek gülümsedim. “Asyalı ailelerin çoğu çocuklarını hukuk, tıp ya da mühendislik alanlarına yönlendiriyor. Ancak bizimkiler, yasa ya da etik dışı olmadığı sürece istediğimizi yapmak konusunda bizi serbest bıraktı. *Habulin mo ang iyong mga pangarap*. Hayallerinin peşinden git. Aile *motto*’muz bu.”

Bu hayallere otuz yaşımızdan önce ulaşmamız gerektiği kuralından bahsetmedim. Ebeveynlerimiz, bir türlü karar veremediğimiz için hayatımız boyunca o tutkudan bu tutkuya koşup durmamızı önlemek amacıyla böyle yazılı bir şart koşmuştu. *Yani son on yıldır benim yaptığım şeyi önlemek amacıyla*.

Otuz yaşma kadar bir kariyer seçmezsek o zaman...

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Her şey yoluna girecekti. Daha zamanım vardı. Bana para, ün ve başarı ihtimalinden daha çok motivasyon veren bir şey varsa o da ağabeyime yanıldığını kanıtlama şansıydı.

“Sen yapıyor musun peki?”

“Ne?”

“Hayallerinin peşinden gidiyor musun?”

Tabii ki. Cevap dilimin ucundaydı fakat bir şey söylememi engelledi.

Gözlerim kısa bir an için Kai’ninkilerle buluştu ama hemen başka yöne baktım. Kalbim göğüs kafesime çarparsa da görmezden geldim ve balonlardan birine odaklanıp nişan alarak oku olabildiğince sert biçimde attım. Maalesef ki hedefe ulaşmadan tahtaya çarpıp yere düştü.

İçimi çektim. *Her zamanki gibi*. Buraya aylardır geliyordum ama sadece iki kez hedefi vurabilmişim.

“Sen seç.” Soru kavanozunu işaret ettim. “Ben el-göz koordinasyonu eksikliğimin yasını tutmakla meşgulüm.”

Ailedeki atletik genlerin hepsini Miguel ve Gabriel toplamıştı. Bu haksızlıktı.

Kai gözlerinde bir gülüşle kavanozdan bir kâğıt çekip açtı. “En büyük korkun nedir?”

Bu basit sorunun bir sürü basit cevabı olabilirdi; palyaçolar, sevdiğim insanları kaybetmek, yalnız kalmak. Özellikle de *It* filmini izledikten sonra gece geç saatlere kadar uykuya dalma-mı engelleyen korkular bunlardı. Fakat ağzımdan düşünmeden çıkan cevabın, katil palyaçolar ya da boş bir sokakta tek başıma ölmekle alakası yoktu.

“Amaçsız bir hayat.” Yanaklarım utançla yandı. Bu, üniversite birinci sınıfta okuyan bir öğrencinin felsefe dersinde verebileceği sıradan bir cevaptı ama yüzde yüz doğrudu.

“Metro raylarına düşmek ya da kafama klima düşmesi gibi somut bir korku değil,” dedim. New York’ta yaşayanlar arasında en yaygın olan iki korku buydu. Kai’nin dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bilemiyorum. *Bir şeyler* başaramadan ölme düşüncesi çok...” *Depresif. Boğucu. Dehşet verici.* “...stres verici. Özellikle de New York gibi bir şehirde yaşıyorsan. Buradaki herkes ne yaptığını ya da en azından ne yapmak *istediğini* biliyor. Hayatta kalmak için değil, amaçlarına ulaşmak için yaşıyorlar.”

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Bazı zamanlar sosyal medyada dolaşıp insanların nişan fotoğraflarını, terfi haberlerini ya da hayattaki diğer büyük başarılarını gördüğümde imrenme duygusunda boğulduğumu hissediyordum. Arkadaşlarım mutlu olduğu için onları asla kıskanmıyordum. Vivian evlendiğinde veya Sloane çok önemli bir isimle

* “O” Stephen King’in 1986 yılında yayınlanmış aynı isimli romanından uyarlanmıştır. 2017 çıkışlı Amerikan yapımı bir doğaüstü korku filmidir. (ç.n.)

çalışmaya başladığında onlar adına çok mutlu olmuştum. Ancak ben de espri ya da dedikodu dışında paylaşabileceğim bir şeyim olsun istiyordum. Geceleri düşüncelerimi işgal edecek ve fazla yalnız kaldığımda üzerime musallat olan huzursuzluk verici, biçimsiz kaygıyı unutmamı sağlayacak elle tutulur bir şeye ihtiyacım vardı.

Kai'nin dudaklarındaki kıvrım yok oldu. "Senin bir amacın var," derken boş konuşmamdan bıkmış gibi görünmüyor ve tanıdık bir netlikle konuşuyordu. *Bitireceksin.* "O da hikâyelerini paylaşmak."

İstediğim tam olarak buydu. Ancak hayattaki gerçek amacım bu olsa bile bir gün daha iyi olabilecek miydim?

Bundan emin olamadığımı dile getirmedi. Bu gece için yeterince kaygımı paylaşmıştım. Cumartesi gecemi kendime acıyarak geçirmek istemiyordum.

"Haklısın. Her neyse." Gözlerimi zorla ondan ayırıp yeniden tuvallere odaklandım. "Bu kadar sıkıcı varoluşsal kriz konuşması yeter. Sıra sende."

Kai'nin sıcak bakışlarını birkaç saniye daha yüzümde tuttuktan sonra gözlerini karşıya çevirdi. Ben de ona soru sormak için sabırsızlanıyordum. Ama oku balonlardan birini lazer güdümlü bomba gibi vurdu. Sonraki iki vuruşunda da hedefi ıskalamadı. Yarım saat sonra ben tüm vuruşları kaçırırken o hepsinde başarılı olmuştu.

"Yok artık." Boyayla kaplı duvara inanmazlıkla baktım. "Hile yapıyorsun!"

Kai siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Dartta nasıl hile yapılır ki?"

Ağzımı açıp kapattım. *Kahrolası adam.* Niye böyle görünmek ve yaptığı her şeyde başarılı olmak zorundaydı? Tanrının gerçekten favorileri olmalıydı.

"Bunu bilseydim hedefi çoktan vurmuş olurdum," diye homurdandım. "İyi. Belli ki bir çeşit insanüstü dart makinesisin."

Bu yüzden bir değişiklik yapalım.” Balonlara işaret ettim. “Eğer bu atışta başarılı olursam bir soruma cevap vermek zorundasın. Ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezken senin benim hakkımdaki her şeyi öğrenmen haksızlık.”

Zarafetle omuz silkti. “Makul bir istek.”

Kutudan bir ok daha alıp gözlerimi kısarak duvara baktım. *Bunu yapabilirim.* Mini minnacık bir balonu vurmak ne kadar zor olabilirdi ki?

İçime derin bir nefes çekerek nişan aldım ve oku atıp... tahtanın, keten bezinin ya da muşambanın tek bir santimine değmeden yere çarpmasını izledim.

Lanet olsun. Omuzlarım çöktü. *Balona yaklaşıpamadım bile.*

“Bilerek ıskaladığını düşünmeye başlıyorum,” dedi Kai. Sesi gülmek üzereymiş gibi çıkıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Herkes öyle yetenekli doğmu...” Arkama geçip saçlarımin göğsüne değebileceği kadar yakınımnda durduğunda kalp atışlarımin hızlandı. “Ne yapıyorsun?”

“Geceyi on ikiye sıfır skorla bitirmememiz için sana dart atmayı öğretiyorum.” Keskin sesinin esintisi enseme vurdu. “Böyle kolay galibiyetler bana göre zafer sayılmaz.”

Stüdyo çok büyük olduğu için köşedeki kalorifere rağmen içeride serin bir hava dolanıyordu. Fakat onun vücut sıcaklığı sayesinde aniden yok olmuştu. “Bu bir yarışma değil.”

“Her şey yarışmadır.” Kai ellerini kalçama koyup duvara çaprazlama durmam için bedenimin açısını ayarladı. “Dartta standart duruş budur. Ağırlık dağılımını yapıp daha kolay nişan almanı sağlar.” Yanımızdaki kutuya uzanıp bir ok alarak avucuma tutuşturdu, sonra da elini benimkinin üzerine kapatıp kolumu kaldırdı. Vücuduna değen sırtımda işkence misali karıncalanmalar oluşmuştu. “Oku çok sıkı tutmamalısın. Fazla baskı yapmak dengesini bozar ve...”

Teknik açıklamalarla aram iyi değildi ama şaşırtıcı bir şekilde Kai'nin sakin ve istikrarlı bir sesle verdiği talimatlar kısa sürede

aklıma girdi. Belki de sebebi aksanıydı. O aksan her şeyin kulağa iyi gelmesini sağlıyordu.

“Hazır mısın?” Sesi kulağımın üzerindeki hassas noktayı okşadı.

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken başımı salladım.

Kai elini benimkinden çekse de sırtımdaki temasını kesmedi. Kolumu geri çektim, nişan aldım ve oku fırlattım.

Yaklaştı...

Yaklaştı...

Balonların birinden akan parlak mavi boya, boş tuvali renklendirdi.

Beynim olanları idrak edemediği için öylece bakakaldım.

Ben az önce...

“Aman Tanrım,” dedim soluk soluğa. Başardığım şeyin farkına varmanın heyecanı içimde kıpırdanmaya başlamıştı. “Yaptım. Yaptım!”

Şokun yerini coşku alırken deli gibi cıyaktım ve hiç düşünmeden dönüp kollarımı Kai’nin boynuna sardım. Göğsüm gururla kabarmıştı. Okla hedefi tutturmak küçük bir şey sayılabilirdi ama benim için devasa bir başarıydı. Gözüme imkânsız görünen bir şeyi, küçük bir rehberlik ve destekle başarabileceğimin kanıtıydı.

Fazla bir şey olmasa da sayısız başarısızlık ve engelin ardından her türlü yüreklendirici şeyi kabul edebilecek durumdaydım.

“Dikkatli olmazsan bizim de her yerimiz boyanacak,” dedi Kai gülerek. Ellerini belime koyup dengemi sağlamasaydı gerçekten heyecandan yere düşebilirdim. “Ne sormak istiyorsun?”

“Hı?” dedim zafer sarhoşluğuyla. Etrafımızdaki yoğun akriliğe rağmen Kai çok güzel kokuyordu. Şu “imza kokusu” her neyse ona ödediği paranın hakkını veriyordu.

“Hedefi vurduğuna göre istediğini sorabilirsin,” diye açıkladı.

Doğru ya. Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Sorumu hemen sorup anlık hazzın tadını mı çıkarsam, yoksa iyi bir soru bulmak

için zaman mı kazansam bilemiyordum. Ona korkularını ya da en utandığı anı sormak, daha derinlere inme şansını kaçırmak anlamına gelirdi.

“Soru hakkımı daha sonraya saklayabilir miyim?”

“Bu kendi koyduğun kurallara aykırı ama.”

“Onlar kural değil yönergeydi. Ayrıca...” Ona haylaz bir gülümseme gönderdim. “... kurallar çiğnenmek için vardır.”

“Bunu söylemen beni niye şaşırtmadı?” Kai içini çekti. “İyi, tamam. İstedğin bir soruyu, istediğin bir tarihte sorabilirsin.”

“Teşekkürler.” Ona neşeyle baktım. “Gördün mü? Her şey siyah-beyaz değildir. Senin için de hâlâ umut var.”

“Bunu bilmek güzel. Çünkü artık endişelenmeye başlamıştım,” dedi kuru bir sesle.

Kollarım hâlâ boynundaydı. O da ellerini belimden ayırmamıştı. İlk andaki heyecanım azalırken nefeslerimin hızı onunkiy-le eşleşti.

Kai’nin gözlerinde farklı bir kıvılcım çakarken dudaklarımızdaki gülümsemeler soldu. Etrafımızdaki hava elektrikle yoğunlaştığı sırada hissettiğim baş döndürücü çekimin etkisiyle parmak uçlarımda yükseliyordum ki...

Gürültülü bir ses kıvılcımları söndürdü. Kai’yle aynı anda kafalarımızı muşambanın köşesine, sarışın sanatçının meditasyon yaptığı yere çevirdik.

Adamın burada olduğunu tamamen unutmuştum. Aslında dikkati bizde değildi ancak büyüüyü tamamen bozmuştu.

Kollarımızı birbirimizden ayırıp geriledik. Aramızdaki mesafeyi tuhaf bir hava doldurmuştu.

Yanakları kıpkırmızı kesilen Kai gergince, “Eh,” dedi. “Geceyi beklenmedik olsa da eğlenceli bir şekilde sonlandırmış olduk. Bu... aydınlatıcı deneyim için teşekkürler. Bizi eve götürmesi için bir araç çağırayım mı?”

Kaşlarını çatıttım. “Eve gitmek derken?”

“Saat gece yarısını geçti. Yorgun olmalısın.”

New York'ta çoğu parti gece yarısından önce başlamazdı. Hem hiç de yorgun değildim.

Kai ikimize de kolay bir kaçış yolu sunmaya çalışıyordu.

Akıllı olsaydım kaçırdım ama boş daireme geri dönme düşüncesi tüyler ürperticiydi. Monty'yi sevsem de bir yılanla ne yazık ki sohbet edilmiyordu.

"Aynen öyle, saat gece yarısını geçti. Yani eğlence daha yeni başlıyor." Muziplikle dolu yeni bir gülümseme yüzümü kapladı. "Sana bu binanın asıl bombasını henüz göstermedim."

Kai'nin renginin atması karşısında neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

"Bilmek ister miyim peki?"

"Muhtemelen hayır ama yine de göreceksin." Önlüğümü çıkarıp kirli sepetine attım. "Hadi gidelim. Tuvallerimizi sonra alırsınız. Eğlenceyi kaçırmak istemeyiz, değil mi?"

Kai zihninde *eğlenceden* daha farklı şeyler varmış gibi görünse de önlüğünü çıkarıp gönülsüzce beni takip etti. Paltolarımızı stüdyoda bırakıp asansörle bodrum kata indik.

Çelik kabin sarsılarak durduğunda, "Kendini hazırla," dedim.

Kaşlarının arasındaki endişe çizgisi büyüdü. "Neye..."

Kapılar açıldı ve bir gürültü dalgası, kelimelerinin geri kalanını yuttu. Endişesi gözle görülür dehşete dönüştüğünde kahkahamı daha fazla tutamadım.

Gündüzleri bu bodrum katı bir depo gibi görünüyordu. Ancak geceleri Brooklyn'in en popüler, en özel partilerine ev sahipliği yapıyordu. Adı yoktu, reklamı yapılmıyordu. Burada sadece iyi müzik, ucuz içki ve sıfır kısıtlama vardı.

Hulk'a benzeyen ve Felix'in büyük hayranı olan fedai beni görür görmez tanıdı. Ellerimize giriş sembolünü damgaladıktan sonra bana dişlerini göstererek sırtıp içeri girmemiz için el salladı.

"Bu bir... *rave* partisi' mi?" Müzik yüzünden Kai'yi tam ola-

* Kullanılmayan binalarda ya da gece kulüplerinde düzenlenebilen, genelde elektronik müzik çalınan ve çoğunlukla her şeyin sınırsız olduğu bir tür yeraltı partisi. (ç.n.)

rak duyamıyordum ama afallamış hali bana *rave* partileri hakkında ne hissettiğini açıkça gösteriyordu.

“Tabii ki de hayır!” diye bağırdım. “*Rave*’lerde daha çok uyuşturucu olur!”

Dudaklarımdan bir kahkaha daha döküldü. Kai koca bir limonu yutmuş gibi görünüyordu.

“Hadi gel!” Bileğinden tutup onu bara doğru çekiştirdim. Valhalla’nınki gibi şık olmasa da buranın içkileri oldukça sert, fiyatları da çok uygundu. Bazen insanın tek ihtiyacı bu oluyordu.

Hareket halindeki terli bedenlerin arasından ilerlemek biraz zordu ama sonunda diğer tarafa ulaşabildik. Barın girintisi, insanların bağırmadan birbirini duyabileceği bir ortam sağlıyordu. Mekânın spesiyal içkisinden iki tane sipariş edip birini Kai’ye verdim.

“İlk tur benden.” Plastik bardağımı kaldırdım. Söylediğim gibi şıklıktan uzaktı ama bardağı içmiyorduk sonuçta. “Konfor alanımızdan çıkmaya.”

Kai tereddütlüydü. İçkiye, az önce kapıya baktığı gibi bakıyordu. Sanki fazla yaklaşırsa onu öldürecekti. Bir an reddedeceğini sandım ama sonra başını iki yana salladı, *siktir et* gibi bir şeyler mırıldandı -tabii dudak okuma yeteneğime güvenilebilirse- ve bardağını benimkine vurdu.

“Konfor alanımızdan çıkmaya.”

Kafalarımızı geriye atıp içkileri aynı anda bitirdik. Viski sanki alevdenmiş gibi yemek borumu yakarak mideme indi. Tadı berbattı fakat sonrasında kafada oluşturduğu uğultu, tat tomurcuklarıma işkence etmeye değerdi.

“Tanrım.” Kai yüzünü ekşitti. “Ne koymuşlar bunun içine? Akü asidi mi?”

“Sorma. Bazen cehalet mutluluktur.” Onu dans pistine geri çektim.

Boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bir gün ölümüm senin elinden olacak.”

Birinin ölümüne neden olacak güce sahip olduğum fikrinden hoşlanarak gülümsedim. Yani gerçekte değil, mecazen. Cinayet

romanları okumayı seviyordum ama onları gerçekleştirecek değildim.

Birkaç şarkı ve *shot*'tan sonra Kai nihayet gevşedi ve okul balosundaki huysuz bir müdür gibi davranmak yerine normal bir insana dönüştü.

Beni döndürüp tekrar kendine çektiğinde keyifle güldüm. O katı duruşunu bozduğunda iyi bir dansçı sayılırdı.

“Fena değilsin.”

“Fena değil miyim?” Sahte bir gücenmeyle kaşını çattı. “Üniversitemin geleneksel dans yarışmasını dört yıl arka arkaya kazandım. Biraz saygın olsun.”

Gözlerimi devirdim. “Kazandığına eminim.”

Adamın yeteneği, *yetenekli olmaktı*. Bu aşırı sinir bozucuydu ama gözlerinde o çocuksu parıltıyla bana gülümseyerek baktığında öfkeme tutunmam zor oluyordu.

Kai, zarif ve keskin hatlarıyla her zaman çok güzel bir adamdı. Fakat bu gece farklı görünüyordu. Daha gerçikti, asıl kimliğini birazcık olsun gösterecek kadar katmanlarından sıyrılmıştı.

Müzik yavaşlayıp baştan çıkarıcı, hipnotize edici bir ritme dönüştüğünde bedenlerimiz de ona uyum sağlayarak nabzımı hızlandıran şehvetli bir ahenkle hareket etmeye başladı. Bu gece ikinci kez gülümsemelerimiz dudaklarımızı terk etti ve aşına olduğumuz bir farkındalık her yanımızı sardı.

Yanıp sönen mavi, yeşil, kırmızı ışıklar Kai'nin gözlük camlarından yansiyordu. Terden ıslanmış gömleği geniş omuzlarına yapışmıştı ve bir saattir dans etmekten ötürü darmadağın olan siyah saçının bir tutamı alnına düşmüştü. Saçını geri itmek için ani bir dürtü hissettim.

Nabzım artık müziği bile bastıracak bir hızda gümbürdüyordu.

Kai'nin gözlerindeki çocuksu parıltı gitmiş, yerine kaçınmamız gereken arzu alevleri gelmişti.

Yapmamalıyız. Ne tuhaf bir kelimeydi bu. Bir şey yapmamam için tek bir neden bile göremiyordum. Gerçi zaten düşünemiyordum.

Eli sırtımdan enseme doğru kaydığında baş döndürücü bir

sersemlik beni esir aldı. Kai kafasını eğdiğinde güneşe uzanan çiçekler gibi çenemi kaldırdım.

Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Sonra dudakları benimkini buldu ve zihnim tamamen boşaldı. *Bu an* dışında hiçbir şey yoktu. Bu sıcaklık, zevk, dudaklarının sert baskısı, dilinin benimkinin üzerinde kayması...

Parmaklarımı saçlarına geçirip başımı iyice geriye yatırarak ona daha fazla alan tanıdım. Ağzında viski ve nane tadı vardı. *Tanrım*. Bu öyle *ona has*, öyle leziz, öyle tanımlanamaz bir şeydi ki... kendimi bırakıp boğulmak istiyordum.

Dudaklarımdan kaçan inilti onunkilere çarptığında Kai acı çekercesine inleyip kalçamdaki ve ensemdeki ellerini sıktı. Bu hareketiyle bacaklarımın arasında bir kibrit çakmıştı.

İki yıldır ilk defa öpüşüyordum. Garip ya da en azından biraz rahatsız hissetmeliydim ama hissetmedim. Bir şekilde tamamen *doğru* geliyordu.

Kemiklerim sıvılaştı. Kai tutmasaydı muhtemelen dans pistinin ortasında erirdim.

İnkâr edilemez gerçeği artık biliyordum. Gösterişli aksanı ve sıkıcı hobileri olan dik duruşlu, soğuk Kai Young öpüşme konusunda inanılmaz iyiydi.

Bu terle kaplı, karanlık bodrum katında sonsuza dek mutlulukla yaşayabiliirdim ama bir gürültü patlaması bizi baloncuğumuzun içinden çıkardı.

Yumuşak R&B müzik bitip tempolu bir pop şarkısı çalmaya başlarken irkilerek birbirimizden ayrıldık.

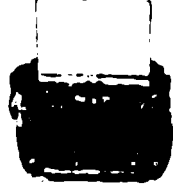
Göğüslerimiz hızla inip kalkarken birbirimize öylece bakıyorduk. Tempodaki değişiklik zihnimi saran pusu kaldırmıştı. Olanları yavaş yavaş fark ettiğimde dehşet hissine engel olamadım.

"Biz..."

"Geç oldu..."

Kelimelerimiz çarpışıp çılgın ritme karıştı ama önemli değildi. Kai'nin ne demek istediğini biliyordum çünkü aynı şeyler benim beynimde de yankılanıyordu.

Ne yaptık biz?

Isabella

Kai'yi öpmüştüm.

Sıkıcı, tutucu Kai'yi. Beni sürekli uygunsuz şeyler konuşurken yakalayan Kai'yi. Valhalla Kulüp üyesi Kai'yi.

Ve bu çok *hoşuma gitmişti*.

Dünya cidden tersine dönmüş olmalıydı.

Cumartesi gecesinin anısı zihnimde görünmez bir ipek makara gibi dönüp dururken ağır hareketlerle tezgâhı sildim. Kai'yle tek kelime etmeden bardan ayrılıp paltolarımızı ve tuvallerimizi aldıktan sonra ayrı taksilere binerek evlerimize dönmüştük. Üzerinden dört gün geçmişti ancak zihnim öpüşmemizi tekrar edip durmaktan vazgeçmiyordu.

Aklımda kalan şey sadece fiziksel temas değildi. *Hissettiklerimi* de unutamıyordum. Kai'nin kolları, olabileceğim en güvenli yer gibi gelmişti. Daha önce çok fazla erkekle öpüşmüştüm ama doğru hissettiren tek öpücük onunkiydi.

Ya da o gece gerçekten sarhoştum.

İç çekerek boş salona baktım. Şükran Günü'nden bir gün önce olduğu için kulüp bomboştı. Normalde bu vardiyaya bayılırdım çünkü neredeyse hiç iş yapmadan aynı maaşı alıyordum ama bu sessizlik beni delirtiyordu.

Otuz dakika daha dayanmalıyım. Sonrasında dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi en sevdiğim kafeye gidip kitabımın başına oturabilirdim. Şubat ayının yaklaştığını unutmamıştım fakat son zamanlarda dikkatim çok dağınık olduğu için buna pek odaklanamıyordum.

Göz ucuyla kapıdan içeri bir grilik girdiğini fark ettim. Başımı kaldırdığımda ciğerlerimdeki tüm oksijen sökülüp alındı.

Kai mekânın sahibiymiş gibi yürüyordu ve yönetim komitesinin bir üyesi olduğu için bu teknik olarak doğrudu.

Ceket giymemiş, kravat takmamıştı. Üstünde sadece kolları kıvrılmış beyaz gömleği, mükemmel dikilmiş antrasit kumaş pantolonu ve buna uyan pantolon askıları vardı. Alnındaki minik çizgi dışında her zamanki dik duruşunu takınmıştı.

Nefes almak için kendimi zorladım.

Öpüşmemizden beri ne konuşmuş ne görüşmüştük. Bu yüzden varlığının üzerimdeki etkisini hafife aldığımı şimdi fark ediyordum. O içeri girdiğinde hareket etmeyi kesmeseydim üç yüz dolarlık *Baccarat* kadehlerden birini kazara düşürüp kırabilirdim.

Gözlerimiz buluştuğunda etrafımıza eskisinden farklı olan ağır bir sessizlik çöktü. Yasak anıların ve dillendirilmemiş kelimelerin oluşturduğu bir ağırlıktı bu.

Kai bara ulaşip karşımdaki tabureye oturdu, ben de bir bardak viski doldurup hiçbir şey söylemeden ona doğru ittim.

İçkisini yudumlarken boğazının hareketi acayip seksiydi.

Dikkatimi vermem gereken başka müşteriler olmadığı için öylece onu izledim. Arzunun tembel parmakları karnımın içinde dolaşıyordu fakat sessizliğimiz hâlâ bozulmamıştı.

Kai bardağı bırakınca doğru şeyi söylemek için birbirimizin ifadesini tartıyormuş gibi bakıştık.

“Neden Londra’da değilsin?” diye sordum sonunda. Saatler gibi gelse de muhtemelen birkaç dakika geçmişti. “Şükran Günü için yani.”

Dudağının köşesi yukarı kıvrılarak gerginliğin bir kısmını eritti. “İngilizler Şükran Günü’nü kutlamaz.”

Doğru.

“Ayrıca...” Az önceki çizgi kaşlarının arasında bir anlığına belirip kayboldu. “İşle alakalı ilgilenmem gereken bir kriz var.”

“Bayram tatilinde mi?”

“Krizler o şekilde işlemez. İnsanların programlarına pek saygıları yoktur.” Cevap verirken gözleri gülüyordu.

“Yani tüm hafta sonu çalışacak mısın? Bu çok üzücü.” Herkes aileleriyle bayramı kutlarken Kai’nin sabaha kadar bilgisayar başında oturmasını hayal ettiğimde göğsümde bir sızı hissettim.

Onun için üzülmemeliydim. Bir günde, çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla para kazanıyordu ama yine de insandı. Herkes biraz tatili hak ederdi.

“O kadar da kötü değil. İşimi seviyorum.” Başparmağını bardağın ağzına sürttü. “Peki ya sen? Tatilde ne yapacaksın?”

“Kitabımı yazacağım, alışveriş yapacağım ve şubatı Noel-doğumgünüyeniyılçılınpartisine hazırlanacağım. Çok uzun bir kelime olduğunu biliyorum,” dediğimde dudağının köşesi yine oynadı. “Ama daha iyi bir isim bulamayacak kadar tembeliz.” Bir anlık tereddütten sonra ekledim. “Demek bu hafta sonu ikimiz de şehirdeyiz?”

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum. Dört günlük tatil boyunca yemek yemek, seks yapmak ve alışverişe çıkmak gibi şeyler için birbirimizi davet edecek değildik, öyle değil mi?

Kai başını yavaşça iki yana salladı. “Bu gece geç saatte San Francisco’ya uçuşum var,” dedi. “İş kriziyle alakalı.”

“Ah.” Hayal kırıklığı bir ağırlık gibi mideme çöktü.

Kai, “Kütüphaneye tekrar gittin mi?” diyerek aniden konuyu değiştirdi. “Yazmak için.”

“Henüz gitmedim.” Orası bana onu hatırlatırdı. Sessizliğini saymazsak, onu düşünürken orada kitap yazabileceğimden şüpheliydim. “Belki bir gün giderim.”

“Anlıyorum.” Bu sefer hayal kırıklığına uğramışa benzeyen oydu.

Bara tekrar sessizlik hâkim oldu, tek gürültü ısıtıcı cihazdan geliyordu. Tanrım, bu ne çeşit bir işkenceydi? Niye söylemek istediklerimi söyleyemiyordum?

*Çünkü bu kötü bir fikir. Çünkü kurallara aykırı. Çünkü...
Anladık. Kapa çeneni.*

Kai tereddütle söze girdi. "Cumartesi gecesi hakkında..."

"Bir hataydı," diye araya girdim. Zaten ortada olan gerçeği dile getirmesini istemiyordum. "Biliyorum. Söylemek zorunda değilsin. Biz... bunu yapmamalıydık."

Kaş çatışı derinleşti. "Ben öyle demeyecektim."

Öylece kalakaldım. "Demeyecek miydin?"

Duvar saati sessizlikte tıkırdamaya devam ederken kalbim de beni boğmakla tehdit eden duygu dalgalarıyla ona eşlik ediyordu.

"Hayır." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Tabii sen gerçekten hata olduğunu düşünmüyorsan."

"Ben..." Bir bakımdan hata sayılırdı. Kai ve ben farklı dünyaların insanlarıydık. Young servetinin vârisi olarak Kai'nin rolü muhtemelen Clarissa gibi oturaklı bir cemiyet üyesiyle evlenmeyi içeriyordu. Onunla daha fazla yakınlaşmak benim için kalp kırıklığına tek yönlü bilet almak gibi bir şeydi. Daha önce bu yoldan geçmişim ve bir daha aynı şeyleri yaşamak istemiyordum.

Diğer yandan...

Yutkundum. Kai'yle aramızdakinin ne olduğunu bilmiyordum ama bu bağı koparma düşüncesi bile tırpanla biçilmişim gibi hissettiriyordu.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin." Kai okunmaz bir ifadeyle yerinden kalkıp boş bardağına işaret etti. "Hesabıma yaz. Ben üst katta olacağım."

Beynim kelimelerini idrak edebildiğinde o çoktan gitmişti.

Ben üst katta olacağım.

Barı temizleyip kapatırken bu cümlesi kafamda dönüp duruyordu. Bana bunu söylemek için bir sebebi yoktu. Tabii eğer...

Şimdi cevap vermek zorunda değilsin... Ben üst katta olacağım.

Seçme hakkım vardı. Eve dönebilir ve öpüşmemiz hiç gerçekleşmemiş gibi yaparak hayatıma devam edebilirdim.

Ya da üst kata çıkabilirdim.

Yeni Isabella akıllıca olanı -yani ilk seçeneği- seçerdi fakat görünüşe bakılırsa hiçbir versiyonum *yapılması gerekeni* yapmakta iyi değildi.

Bar kapısını arkamdan kilitleyip ikinci kata doğru ilerledim. Bir yanıma bunu yaparak işimi riske attığımı farkındaydım. Maa-
lesef ki o yanımın sesi, kalbimin atışından duyamayacağım kadar cılızdı.

Kai'ye hissettiğim çekimi istediğim kadar mantık çerçevesi-
ne oturtmaya çalışabilirdim. Ancak gerçek şuydu ki, onunlayken
yıllardır olmadığım kadar canlı hissediyordum.

Piyano odasının kapısında durup elimi tokmağa koydum.
Kalbimin atışı şiddetlenmişti. *Artık geri dönmüş yok*

Kapıyı açıp içeri girdim... ve işte oradaydı. Aldatıcı şekilde
rahat bir pozisyonda piyanonun yanına dikilmişti.

Kara saçlar ve gözler... Yıkım her santimine işlemişti.

Kai üst kata çıkacağım söylemeseydi bile içgüdülerim beni
ona getirirdi. Kalabalıkta kilitlenen bakışlar, sessiz koridorlarda
buluşmalar... Nerede olursak olalım, görünmez bir güç bizi mık-
natisin çeliğe çekilmesi gibi birbirimize çekiyordu.

Bakışlarımız buluştu.

Kai'nin yüzünden bir duygu geçti. Gece denizden geçip giden
bir gemi gibi anlık bir şeydi ama bana yeterli gelmişti.

O gerginlikten kaskatı kesilmiş bedenini dikleştirirken yanına
doğru çekildim.

Beş adım.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Ondan birkaç santim uzakta durduğumda zihnim ve kalbim
deliye dönmüştü. Hiçbir şey söylemedim. Söylememe gerek
yoktu, varlığım gerekli cevabı veriyordu.

Kai'nin boğazı hareket etti.

Bir saniye geçti ve sonra... çarpıştık.

Ellerimiz, dudaklarımız, dişlerimiz birbirine çarptı.

Ağzı benimkine saldırırken parmaklarımı saçlarına geçirdim. Acil ihtiyaç hissi ve arzu, uzuvlarımı ağırlaştırıp güçsüzleştirmişti.

Bu kez etrafımızda kalabalık yoktu. Müzik de yoktu. Tek duyabildiğim, ona olabildiğince çok yaklaşmamı isteyen çaresizliğimin sesiydi.

Sırtım piyanonun yan tarafına çarptı. Keskin bir nefes aldım ama sebebi aldığım darbe değil, Kai'nin ereksiyonunu bacağım da hissetmekti. Acı duymuyordum. Kanım sıvı ateşe dönüşüp zevk, istek ve ihtiyaç dışındaki her şeyi yakmıştı.

Kai vücudunu benimkine bastırıp kollarını gövdeme sardı. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdiğinde boğazımdan bir inilti yükseldi.

Katı ve soğuk duruşlu CEO gitmişti. Bunun yerine müstehcen vaatler ve çarpık niyetlerle dolu, çılgınlar gibi öpüşen bir adam gelmişti.

Ellerim arzuyla yanan sıcacık teninde ve sert kaslarında do-laştı. Birbirimize öyle yapışmıştık ki, kalbinin delicesine atışlarını göğsümde hissedebiliyordum ama bu bile yeterli değildi.

Daha fazlasına olan açlığım la bedenimi ona doğru gerdiğimde inledi.

“Haklıydım. Ölümüm *gerçekten* senin elinden olacak,” diye mırıldandı.

Geri çekildiğinde itiraz etmek için ağzımı açmama fırsat olmadan gözlüğünü çıkarıp bir kenara attı ve beni daha yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Dudakları benimkini ustaca bir keşfe çıkmış, mantığının pencereden uçup gitmesine yol açmıştı.

Kuvvetli, sıcak elleri kalçalarım a kayarak beni piyanonun üzerine kaldırdı. Bir elini uyluğumda tutup yukarı doğru kaydırarak külotumdaki ıslaklığa sürterken diğerini sutyenimin altına sokup göğsümü avuçladı.

“Lütfen.” Mantığım yerinde olsa inlemeyle nefes alma arasındaki sesimden utanırdım.

Ciğerlerime yeterli oksijen girmiyordu. Başım dönüyor, bilincim tamamen merkezimde biriken sıcaklığa odaklanıyordu.

“Seni yalvarırken asla duyamayacağımı düşünürdüm.” Kai’nin ipeksi mırıltısı omurgamdan süzülüp bacaklarımla arasında kendine yer buldu. Külotumu yana çekip başparmağını hassaslaşmış klitorisime sürerken boş bir sızıyla zonkluyordum.

Görüşüm bulanıklaştı.

Tişörtümü yukarı itip dudaklarını meme ucumun etrafına kapattığını ya da beni yüksek sesle inleyen parmağını derinlerime daldırdığını görmedim. Kai beni diliyle ve dudaklarıyla tüketiyordu. Aklımı başımdan alana dek benimle oynadığı sırada zaman tüm anlamını yitirmişti.

Artık piyanonun üzerinde uzanıyordum. İçimdeki en hassas noktaya dokunduğunda boğazımdan keskin bir çığlık yükseldi. Vücudum hareket ederken parmaklarım yanlışlıkla fildişi tuşlara çarptı.

Akortsuz notalar havayı doldurmuştu. Dudaklarımdan kaçan inlemeleri ve Kai’nin parmaklarının içime girip çıkarken çıkardığı müstehcen seslerin oluşturduğu senfoniye bastırıyordu.

Tahrik olduğumun işareti bacaklarımdan akarak *Steinway*’in cilalı yüzeyine süzüldü. Hem çok fazla gelen hem de bir türlü yetmeyen bir ritimde kaybolmuştum, bütünüyle duyulardan oluşuyordum.

“İşte böyle, canım.” Kai’nin yumuşak kelimeleri çatallı emirlere dönüştü. “İyi bir kız ol ve benim için boşal.”

Bunu duymak, işimin bitmesi için yeterli oldu.

Orgazmım alev almış benzin misali içimde patladı. Şiddetliydi, yakıcıydı, dalga dalga üzerime çarpıyordu. Kai beni temizlerken bitmiş halde yatmaktan başka bir şey yapacak halim kalmamıştı.

O yumuşacık bir şeyle -belki de mendiliyle- bacaklarımı silip nazıkçe giysilerimi düzeltirken içimi tembelce bir haz kaplamıştı.

“Ne Şükran Günü kutlaması ama,” dedim sersemce. “Macy’s yürüyüşünden daha eğlenceli.”

Kısık gülüşü tenimi battaniye gibi örttü. “Teknik olarak Şükran Günü arifesindeyiz.”

Piyanodan inmeme yardım ettiğinde dizlerimin zayıflığı yüzünden dengemi sağlamakta zorlandım.

Bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattığı dakikalarla şu an arasında bir yerlerde Kai gözlüğünü tekrar takmıştı. Saçları karmakarışık ve yanaklarında kızılıklar vardı ama yine de benden daha derli topluydu.

“Hangi günde olduğumuzu hatırlayabilecek durumdaysan ortada bir sorun var demektir.” Bakışlarımı pantolonunun önündeki kabarıklığa çevirdiğimde boğazım kurudu ve yeni bir sıcaklık dalgası midemi vurdu. “Uçuşun ne zamandı?”

İkinci tur için vaktimiz var mı? Sorunun arkasındaki asıl anlamı ikimiz de biliyorduk.

Bakışları ısınıp karardı ancak dudaklarında acı bir gülümseme vardı. “Yarım saat sonra bir konferans görüşmem var. Bayramdan önceki son toplantım olacak. Herkes için uygun olan tek zaman buydu.”

İşle ilgili bir arama için seks teklifini geri mi çeviriyordu?

Gücenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

“Haftaya daha geniş bir vakitte konuşuruz,” dedi Kai. “Bunu... böyle bir şeyi... beklemiyordum ve...” Sustu. Bocalarken o kadar tatlı görünüyordu ki, sinirime daha fazla tutunamadım.

Haklıydı. Şükran Günü’nden önceki gün, aramızdaki şeyi irdelemek için doğru zaman değildi. Tanrı aşkına, adam az önce beni çalıştığım kulübün piyano odasında eliyle becermişti ve yönetimdekiler bunu duyarsa kovulmam kaçınılmazdı.

Kafam yerindeyken ve vücudum orgazmın etkisinde değilken oturup bir sonraki adımımı düşünmem gerekiyordu ama dehşet hissi şimdiden geri dönmüştü. Kendimi nasıl hep bu tür durumlarda buluyordum?

Kötü kararlar vererek, dedi zihnimdeki ses. *Hiçbir zaman plan yapmadığın için aklında bile olmayan yerlere giderek.*

Onu yalanlamaya zahmet etmedim. Zaten istesem de yapamazdım.

“Mantıklı.” Birdenbire güvensizlik hissederek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aramızdaki gerginlik haftalardır, aylardır biriktikten sonra nihayet serbest kalmıştı ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmemiz gerekiyordu. Sorun şuydu ki, temizlik işinde her zaman çok kötüydüm. Karmaşık durumlara balıklama atlar, kendimi nasıl kurtaracağımı önceden düşünmezdim.

Odayı ve kendimizi toparlarken sessizdik. O da ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Gerçi konferans görüşmesi için hazırlanıyor da olabilirdi.

Odadan ilk ben çıktım ama aniden durmadan önce sadece iki adım ilerleyebilmişim.

Kalbim çılgınca atmaya başladı çünkü koridorda biri vardı.

Uzun boylu, geniş vücutlu, son derece korkutucu, kocaman bir adam ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Gözleri neredeyse renksiz görünen, rahatsız edici bir buz mavisi tonundaydı. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve kaşından çenesine doğru, yüzünü çaprazlama olarak ikiye bölen bir yara izi vardı. Yara izi ve o korkutucu gözleri olmasa bu elmacıkkemikleriyle modellik işinden çok para kazanabilirdi.

Bakışlarım yüzünden aşağı indiğinde boğazını halat gibi saran kalın, kırmızı yanık izlerini fark ettim. Gözlerinin soğukluğunun aksine bu yanıklar adeta hiddetle zonkluyordu. Her an teninden fırlayıp beni boğacak gibi görünüyorlardı.

Boğazımda bir baskı hissettim. Bu yara izleri oluşurken kim bilir nasıl acılar çekmişti...

Adamın gözleri keskinleşip birer buz sarkıtına dönüştü. Kaba bakışlarım için beni azarlayacağını düşünsem de Kai'ye kısaca başım sallayıp etrafımdan dolaşarak köşeden döndü ve gözden kayboldu.

Karşılaşmamız sadece yirmi saniye sürmüştü ancak dik bakışlarının soğuk dokunuşu hâlâ tenimdeydi.

“Bu kimdi?” Adam her kimse kulüp üyesi olduğu kesindi ve Kai’yle beni piyano odasından beraber çıkarken görmüştü.

Kalbim artık panikle atmaya başlamıştı.

“Vuk Markovic. Sırp diye bilinir. Asıl adının kullanılmasından hoşlanmaz.” Kai daha fazla detaya girmedi ama ses tonu, hikâyenin arkasında daha fazla şey olduğunu gösteriyordu. “Merak etme, kimseye bir şey söylemez. Ketum bir adamdır.”

Akıl sağlığını korumak adına Kai’ye inanmayı seçtim.

Merdivene doğru ilerlerken omzumun üzerinden baktığımda koridor bomboştu fakat ensemde gezinen soğukluktan bir türlü kurtulamıyordum. Sanki biri tarafından izleniyordum.

16'

Rai

Şükran Günü tatilimi bir otel odasında, bir yandan işimle ilgilenip diğer yandan Isabella'yı düşünerek geçirmiştım. Aslında çalışmaya *çalışırken* Isabella hakkında fanteziler kurarak geçirdiğimi söylemem daha doğru olurdu.

Multimilyar dolarlık iş anlaşmam tehlikedeydi ama benim tek yapabildiğim şey hayatıma fırtına etkisiyle girip her şeyi darıma-dağın eden kadını düşünmekti.

Öpüşmemiz. Piyano odası. Hayatımın en iyi ve en kötü iki kararı.

Günler sonra bile Isabella'nın çığlıkları zihnimin içinde yankılanıyordu. Hayatım boyunca sayısız senfoni ve orkestra dinlemiş, dünyanın en iyi müziklerinin çalındığı performanslara katılmışım ama hiçbir şarkı onun sesi kadar tatlı değildi.

"Dikkatini vermiyorsun." Dante'nin rahatsız sesi anılarımı, ipeği kesen cam parçası gibi kesti.

"Efendim?"

Arkadaşım bana bitkin bir bakış attı. "Burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum, göt herif. En azından dinleyebilirsin. Bu toplantıyı bunun için ayarlamadık mı?"

Bugün öğle yemeğinde ofisinde beyin fırtınası yapmak için sözleşmiştik. Haftada bir kez yaptığımız ve birbirimizi her şekilde dövmeğe serbest olduğumuz boks maçları dışında, iş konularında sık sık birbirimize danışırdık. Tabii ben genelde Dante'nin tavsiyelerine uyamıyordum çünkü çoğu kanunsuzluk sınırında oluyordu. Ancak objektif bir görüş alabilmek her zaman iyiydi.

"Hayır. Neşeli, iyimser kişiliğini özledim sadece." Suyumu şerefe dercesine kaldırdım. "Günümlü aydınlattın."

Dante, “Siktir git,” diye homurdandı fakat dudaklarının kenarında beliren minik gülümseme gözümünden kaçmamıştı. “Mishra hâlâ seninle görüşmeyi kabul etmiyor mu?”

“Evet ama yola gelecek.” Colin Whidby hâlâ hastanede olsa da durumu stabildi. Paçayı kurtarmıştı. Sorun şuydu ki, birkaç ay ayağa kalkamayacaktı ve bekleme süremiz uzadıkça bir şeylerin ters gitme ihtimali artıyordu.

Ekibim ve ben, yıl sonu gelmeden DigiStream anlaşmasını sona erdirmek için gece gündüz demeden çalışıyorduk. Buna rağmen gün geçtikçe umutlar azalıyor gibiydi. Whidby’nin ortağı Rohan Mishra, kontrattaki belirli maddeler konusunda hâlâ sorun çıkarıyor ve benimle yüz yüze görüşmeyi reddediyordu. Oysaki tek yüz yüze görüşme, onlarca telefon görüşmesine değerd.

Lanet olasıca Whidby. Burnunu kokainden uzak tutup şu evrakları imzalayabilse böyle bir sorunumuz olmayacaktı. Bu anlaşmayı batırırsam iş dünyasının diline düşerdim. İtibarım zedelenir, mirasım elimden giderdi.

Bu düşünceyle tüylerim ürperdi.

Yine de çok fazla şey risk altında olmasına rağmen odaklanmakta güçlük çekiyordum. Geçen hafta Valhalla’da olanlar, ağacın köklerinin taze toprağa gömülmesi gibi ruhuma işlemişti. Dikkatimi bölüyor, zihnimin yarısının devamlı geçen çarşamba gününü tekrar etmesine neden oluyordu.

Gül ve vanilya kokusu. Isabella’nın güzel teni. İsmimin inlemelerine karışması.

Tenime iğneler battığını hissettim.

“Gerçekten sıkıştıysan tanıdığım birinden yardım isteyebilirim,” dedi Dante, dikkatimi yine şimdiki zamana çekmişti. “Mishra’nın kısa sürede yola gelmesini sağlayacak bilgiler bulabilir.”

Doğru. Mishra. DigiStream. Odaklan. “Tanıdığın kişinin Harper olduğunu söyleme,” dedim yüzümü hafifçe ekşiterek.

Harper Güvenlik’in CEO’su Christian Harper, teknoloji ve güvenlik alanlarında bir şeye ihtiyacı olduğunda Dante’nin koş-

tuğu ilk kişiydi. Harper'la ben de tanışıyordum ancak ilk müşterisi olan Dante onunla daha yakındı ve karanlık yöntemleri konusunda daha rahattı. Ben kanunun doğru tarafında olmayı tercih ediyordum. İtibarıma asla leke sürmemiştim ve bu şekilde devam etmeye kararlıyım.

Dante omuz silkti. "Çok çabuk halledebileceğini biliyorum."

Başımı iki yana salladım. "Mishra'yla kendim başa çıkabilirim." Dürüst olmak gerekirse adamın kontratı imzalamasını sağlamak için şantaja başvurmak isteyeceğimi düşünmesine biraz gücenmiştim.

Ben asla kaybetmezdim. Aklıma koyduğum şeyi başaramadığım olmamıştı. Öyle ya da böyle, DigiStream anlaşması *gerçekleşecekti*.

"Sen bilirsin," dedi Dante yavaşça. "Ama sana çözüm sunmadığımı söyleme."

Kapının tıklatılıp hafifçe gıcırdayarak açılmasıyla konuşmamız bölündü.

Dante hemen sırtını dikleştirdi. Kimin geldiğini anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu, gözlerinin böyle parlamasını sadece bir kişi sağlayabilirdi.

"Selam, Vivian," dedim gözlerimi tabağımdan ayırmadan.

Genç kadın güldü. "Selam, Kai."

Karısı masanın diğer tarafına geçip onu yanağından öpmek için eğildi. Dante son anda kafasını çevirdi ve öpücük dudaklarına denk geldi. Vivian'ın yanakları kızarken ağzımdaki ton balıklı *sushi*'nin dişimi çürüttüğünü hissettim.

"Toplantım erken bitince öğle yemeğinde sana sürpriz yapmak istedim," dedi Vivian. Soluksuz kalmış gibiydi. İki beyaz hazır yemek torbasını masaya bıraktı ve eşi onun için yanına bir sandalye çekerken bana özür dilercesine baktı. "Görüşmeniz olduğunu bilmiyordum. İsterseniz daha sonra..."

"Gerek yok," diye araya girdi Dante. "Toplantımız bitti. Kai'nin başka bir görüşmesi daha var." Bana bir bakış attı. "Çıkarırken kapıyı kapatırsın, değil mi?"

Vivian kaşlarını çatı. “Kabalık etme. Kai’nin tabağının yarısı dolu.”

“Hepsini yiyemez. Diyet yapıyor.” Dante bana imalı bir şekilde bakmaya devam ediyordu. “Öyle değil mi?”

“Aslında bugün oldukça acıkmışım,” dedim tembel tembel. “Masa’dan alınan *sushi*’nin çöpe gitmesi içime sinmez fakat Vivian’ın ne getirdiğini de merak ediyorum. Nefis kokuyor.”

Bakışlar öldürebilseydi Dante’ninkiler beni olduğum yerde yakıp kül ederdi. Ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Boks ve çeviriden sonra en sevdiğim hobim onu kışkırtmaktı.

“Moondust Lokantası’ndan hamburger, patates kızartması ve *milkshake* aldım.” Vivian yiyecekleri torbalardan çıkardı. “Kal lütfen. Hepimize yetecek kadar yemek var. Hem Monarch’tan beri sohbet etmedik.”

Dante’nin uyarıcı hırıltısını duymazdan geldim. Toplantımız için programımdan zaten bir saat ayırmıştım. Vivian’ın cömert misafirperverliğini reddetmem hoş olmazdı.

“Pekâlâ,” dedim. “Lezzetli bir hamburgere hayır demem.”

Daha sonra boks ringinde bunun bedelini ödeyecektim ama korkmuyordum. Dante’yle gücümüz eşit düzeydeydi ve teklifi kabul ettiğimde yüzünde oluşan ifadeyi görmeye değerdi.

O somurtarak otururken Vivian’la sohbete başladık. Genç kadının lüks bir etkinlik planlama firmasına sahipti ve çılgınca istekler, çok fazla şey talep eden müşteriler gibi konularda anlatacak bir sürü hikâyesi vardı. Üstelik anlattığı kişilerin çoğu ortak tanıdıklarımızdı.

Onu kibarca dinleyip gerektiğinde soru sormaya ya da sorularını cevaplamaya özen gösterdim. Ancak aklım belirli bir ortak tanıdığımızı kayıp duruyordu.

Vivian ile Isabella çok yakın arkadaşlardı. Isabella geçen hafta olanları ona anlatmış olabilir miydi? Gerçi Vivian’ın bana farklı davranmamasına bakılırsa hiçbir şeyden haberi yoktu.

Buna sevinsem mi, yoksa üzülsem mi bilemiyordum.

Vivan, “Bu arada, bu akşam geç saatlere kadar evde olmaya-
cağım,” dedi Dante’ye. “Kızlarla dışarı çıkacağız. Isa’nın erkek
yasağını çiğnemesine yardımcı olmakta kararlıyız.”

Suyumdan aldığım yudum yanlış boruya kaçtı. Ben boğulur-
casına öksürürken Dante kaşlarını çatmıştı.

“Erkek yasağı da ne oluyor?”

“İki yıldır kimseyle çıkmadı çünkü... eski sevgiliyle boş
olmayan şeyler yaşamıştı,” diye açıkladı Vivian. “Biz de kurak
dönemine biraz canlılık katalım dedik.”

*Buna sikseler izin vermem. Ayrıca kurak dönemine çoktan
canlılık katıldı. Benim tarafımdan.*

Tepkim öyle keskin ve içgüdüsel olmuştu ki, ciğerlerimde
hava kalmadığını hissettim. Kanımı kaynatan karanlık, mantıksız
sahiplenme hissinin ya da başka bir adamın ellerini Isabella’ya
sürdüğünü hayal ettiğimde gözümü kan bürümesinin bir açıkla-
ması yoktu. Ben kıskanç biri değildim. Üstelik tek bir öpücük ve
orgazm, aramızda bir ilişkinin olduğu anlamına gelmezdi.

Fakat bu önemli değildi. Konu Isabella olduğunda eski alış-
kanlıklarımın tamamı uçup gidiyordu.

“Kendisi bunu istiyor mu, yoksa siz mi ayarlıyorsunuz?” diye
sorarken ses tonumu rahat tutarak telefonuma bakıyordum. Fakat
Vivian’ın cevabını beklerken kaslarım gerilmişti.

“İstediğinden eminim. Bizim düğünde kendisi söylemişti ama
o akşam her zamanki gibi çok fazla şampanya içti ve bir şey ya-
pamadan sızıp kaldı.” Vivian güldü. “Doğum günü de yaklaştığı
için onu eğlenmeye götürmenin tam vakti olduğunu düşünüyo-
ruz.”

“Nereye gideceksiniz?” diye sordum yine rahat bir tavırla.

Dante’nin gözleri hızla bana döndü. Lazer keskinliğindeki ba-
kışlarını görmezden gelip Vivian’a odaklandım.

“Verve’e. Şehir merkezindeki şu yeni gece kulübü.” Genç ka-
dın, kocasının giderek artan şüphesinden bihaber gibiydi. “Orası
açıldığından beri Isa sürekli bahsedip duruyordu.”

“Laurent’ın yeri. Duymuştum.” İmparatorluklarını restoranları aracılığıyla kuran Laurent ailesi, son zamanlarda hizmet sektöründeki diğer alanlara doğru açılıyorlardı. “Isabella’nın doğum gününün bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum.”

“On dokuz aralık. Kendisinin de hep dediği gibi yay burcunun özelliklerini bütünüyle taşıyor,” dedi Vivian gülümseyerek.

“Isabella’ya olan bu ani ilgin nereden çıktı?” diye sordu Dante. “Sonunda annene o çok istediği gelini vermeye mi karar verdin?”

Ona dik dik baktım. Bazen Dante’nin kaş çatmaktan ve insanları yumruklamaktan başka bir şey yapmadığı günleri özleyordum. Şimdi bir de bu şakalarla uğraşmak zorundaydım.

“Hayır,” dedim kayıtsızca. “Sık sık görüştüğüm bir tanıdığım hakkında sorular soruyorum sadece. Buna sosyal nezaket denir, sen de öğrensen iyi olur.”

“Ah, tabii öyledir. Kusuruma bakma.” Dante’nin gülümsemesi daha fazla büyürse yüzü ikiye ayrılacaktı. Pislik herif nasıl da eğleniyordu. Ofisinde kalıp Vivian’la baş başa vakit geçirmesini engellediğim için benden intikam aldığı kesindi.

Hiç sorun değildi. İsteddiği şeytanca zevki alabilirdi ama Isabella’yla ilgilendiğime dair bir kanıtı yoktu. Bölgesini işaretlemek isteyen bir mağara adamı gibi akşama Verve’e gidip Isabella’ya yaklaşan adamları uzaklaştıracak değildim.

Benim bir gururum vardı.

17

Kai

Verve'e adım attığım anda sıcaklık, alkol ve gürültü dalgası üzerime çarptı.

Bu gece kulübe gelmeyi gerçekten planlamamıştım. Kalabalık yerlerden, sarhoşken yapılan aptallıklardan, baş ağrıtan şarkılardan, kısacası gece kulüplerinin barındırdığı hiçbir şeyden hoşlanmazdım.

Ancak Young Korporasyon'un yöneticilerinden biri idim. Üstelik dünyanın önde gelen moda ve yaşam tarzı dergilerinden Mode de Vie'nin yayımcılarından biri olarak şehrin popüler mekânlarının nabzını tutmak benim işimdi. Verve'e kadar gelip etrafa göz atmazsam görevimi hak ettiği şekilde yerine getirmiş olmazdım, değil mi?

Kalabalıkta kendime zar zor yer açarak ilerlerken son çıkan trend parçalardan birinin gümbürtüsü kemiklerimi sarsıyordu. Nereye baksam gürültüyle ve insanlarla -darpdar elbiseler içindeki kadınlarla, onlardan daha dar kotlar giymiş erkeklerle ve dans etmekten çok zina yapıyormuş gibi görünen çiftlerle karşılaşırıyordum. Ancak henüz İsabe... tanıdığım birilerini görememiştım.

Belirli birini aradığım yoktu elbette.

VIP alanına yaklaşırken particilerden biri bana çarptı, içkisi neredeyse ayakkabılarıma dökülecekti.

Gözleri uyuşturucu, alkol ya da her ikisiyle birden bağlantılı olabilecek şekilde parlayan kız, "Ayyy! Çok özür dilerim!" diye cıyıkladı. Boştaki eliyle koluma tutunup beni süzdü. "Ah, ne hoş bir şeysin sen. Kız arkadaşın var mı?"

“Beni boş verip kendi arkadaşlarını bulmaya ne dersin?” diye önerdim. Kendimi nazikçe elinden kurtarıp onu bar bankosundaki arkadaşlarına -onları bileklerindeki bekârlığa veda kurdelelerine bakarak tespit etmişim- yönlendirdim ve bar görevlisine seslendim. “Hanımefendiye bir şişe su verir misiniz lütfen?”

Barmen döndüğünde kız çoktan standart bir *Armani* takım elbisesi içindeki bir adamla *shot* atmaya başlamıştı.

Suyunu içeceğinden şüpheliydim ama onu orada bıraktım. Bir gece kulübündeki tek ayık insan olmak, bir oda dolusu yabancıya bebek bakıcılığı yapmaktan farksızdı.

Kendim için bir viski sipariş ederken buraya gelme kararım- dan pişmanlık duymaya başlamıştım. Tam o sırada tanıdık bir sesin gürültüyü bastırdığını duydum.

“Kai? Sen misin?”

Sese döndüğümde karamel rengi parlak saçları, mavi-gri gözleri olan bir kadınla karşılaştım. Yüzümde rahat bir gülümseme belirdi.

“Alessandra, ne güzel bir sürpriz bu böyle. Seni bir gece kulübünde görmeyi hiç beklemezdim.”

Dominic’in karısı gülümsememe minik bir tebessümle karşılık verdi. Objektif olarak baktığımda, tanıdığım en güzel kadınlardan biriydi. Doksanlı yıllarda Brezilya’nın en ünlü süper modellerinden biri olan annesinin genç versiyonu olduğu söylenebilirdi. Fakat güzelliğine ve Wall Street’in en zengin adamlarından biriyle olan evliliğine rağmen -ya da belki güzelliği ve evliliği *yüzünden*- etrafında daima bir melankoli havası olurdu.

Dominic benim arkadaşımdı ancak kusurlarını görmezden gelemezdim. İş romantikliğe geldiğinde adam bir kayanın hassasiyetine sahipti.

“Normalde gece kulübü insanı değilim ama Dom işiyle meşgul ve ben de uzun zamandır hiç kızlar gecesi eğlencesine katılmamıştım...” Omuz silerken gözlerinden anlık bir hüznün geçti. “Evden çıkmak iyi olur diye düşündüm. Orada ne kadar çok zaman geçirdiğimi Tanrı biliyor.”

Kızlar gecesi. Kafamda bir soru işareti belirse de sohbeti ola-
bildiğince rahat ilerletmeye çalıştım. “Açıklamak zorunda de-
ğil-
sin. Seni anlıyorum.” Bir an duraksadım. “Kimlerle geldin?”

“Vivian ve arkadaşlarıyla. Geçen sene güz balosunda tanışmış
ve irtibatı koparmamıştık. Bu akşam için planım olmadığını du-
yunca beni de davet etti.” Alessandra başıyla asansörü işaret etti.
“Bize katılmak ister misin? VIP alanında masamız var.”

Vivian ve arkadaşları. Yani Isabella da oradaydı.

Bunu duymak kanımda bir kibrit çakmıştı ama görünür bir
tepki vermekten kaçındım. “Kızlar gecenizi bölmek istemem.”

“Öyle şey olur mu hiç? Bu gecenin amacı zaten karşı cinsle
tanışmak. Yani, Vivian’la benim için değil tabii,” dedi parmağın-
daki alyansı döndürerek. “Ama Sloane ve Isabella geldiğimiz-
den beri bir sürü erkekle tanıştı. Daha doğrusu Sloane hepsini
savuşturdu ama Isabella çoğuna evet dedi.” Güldü. “Kulüpteki
erkeklerin yarısıyla dans etmiş olabilir.”

Göğsümde istenmeyen, karanlık bir duygu uyandı.

“Ne hoş,” dedim gergin bir sesle. Isabella’ya elini süren her
sikik herifin adını öğrenme arzusuyla dolsam da kendimi gülüm-
semeye zorladım. Normalde bu şiddet içerikli düşünceler beni
afallattırdı fakat Isabella’yı gördüğüm ilk günden beri normal de-
ğildim.

*Kremsi, yoğun bir kahkaha havayı keserek konsantrasyonu-
mu tuzla buz etti.*

*Rahatsızlıkla başımı kaldırdım. Savaş Sanatı çevirimde ilerle-
me kaydetmişken bu kaba ses işimi bölmüştü.*

*Barı inceledim ve bakışlarım, daha önce hiç görmediğim ka-
dının üzerinde durdu. Mor-siyah saçları, esmer teni ve Valhal-
la’nın siyah çalışan üniformasını dolduran inanılmaz kıvrımları
vardı. Kulaklarında gümüş küpeler parlıyor, yüzüne düşen saçla-
rını geri itmek için elini kaldırdığında bileğinin iç kısmında bir
dövmenin siyah sarmalları görülüyordu.*

Çalışma arkadaşı bir şey dediğinde genç kadın bir kahkaha

daha attı. O tarafa bakmasaydım bile bu kahkahanın ona ait olduğunu anlardım. Gülüşü de onunla aynı çılgın, bağımsız enerjiyi taşıyordu.

Konuşurken ellerini sürekli hareket ettiriyordu ve yüzü hayat doluydu. Ne anlattığını ya da neden ona baktığımı bilmiyordum ama kafamı ne zaman başka yöne çevirsem varlığı gri gökyüzündeki bir gökkuşağı gibi dikkatimi çekiyordu.

Göğsümün derinliklerinde bir huzursuzluk baş gösterdi.

Bu kadın her kimse, onunla hiç konuşmamış olmama rağmen bir gün başıma dert olacağını biliyordum.

“Kai?” Alessandra’nın sesiyle kulübe geri döndüm.

Gözlerimi kırıştırarak anıyı uzaklaştırıp rahat bir gülümseme takındım. Odaklan. “Peki o halde, size katılayım. Gecemi yabancılarla geçirmektense arkadaşlarımla geçirmeyi tercih ederim.”

“Harika.” Alessandra da gülümsedi. “Vivian seni gördüğüne çok sevinecek.”

Asansörle üçüncü kata çıkarken sıradan konulardan konuştuk ama açıkçası dikkatimi çok fazla veremiyordum.

Hem işlerim çok yoğun olduğundan hem de henüz ne düşüneceğimi bilemediğimden Şükran Günü arifesinden sonra Isabella’yla iletişime geçmemiştim.

Mantıklı yanımla her şeyi olduğu gibi bırakıp hayatıma devam etmemi söylüyordu. Isabella’nın peşinden koşmak bana iyi gelmezdi, özellikle de yönetim kurulunun gözleri üzerimdeyken. CEO seçimlerinden önce bir skandala adımın karışmasını asla istemezdim ve Isabella’yla ilgili her şeyin -uygunsuz sohbet konularından, tek bir gülümsemesiyle tüm savunma duvarlarımı indirme yeteneğine kadar- skandala davetiye çıkarma olasılığı yüksekti.

Mantıksız yanımla bunları sikine bile takmıyordu.

Sanırım hayatımda ilk kez mantıksız yanımla kazanmak üzeriydi.

Alessandra’yla birlikte VIP alanına girdiğimizde gözlerim

otomatik olarak artık aşına olduğum gamzeleri ve koyu renkli saçları aradı.

Ama bulamadı.

Köşedeki bir masada oturan Vivian ile Sloane'un yanında Isabella yoktu.

Tuvalette ya da içkisini tazelemeye gitmiş olabilirdi. Ya da... kulüpte bir yerlerde birileriyle dans ediyor olabilirdi.

Kanıma bir tür zehir yayıldığını hissettim.

Ömrümde bir kez bile birini kıskandığım olmamıştı. Kıskanmaya ihtiyacım yoktu çünkü her zaman bulunduğum ortamdaki en hızlı, akıllı ve başarılı insan olmuştum. Rakiplere dikkatimi bile vermezdim çünkü *kimse* rakibim olamazdı.

Fakat şu anda farazi bir insan nedeniyle duyduğum kıskançlık yüzünden nefes alamıyordum.

Masaya yaklaşırken çalkantılı ruh halimi nötr bir maskeyle gizlemeye çalıştım. Gerçi orman yangınından yükselen dumanlar kadar yoğun ve tüketici olan bu hisleri gizlemekte ne kadar başarılı olabileceğimi bilmiyordum.

"Bir misafir getirdim, umarım sizin için sorun olmaz." Alessandra beni görünce kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış olan Vivian'ın yanına oturdu. "Kai'yle alt katta karşılaşınca onu da davet ettim. Sayımız ne kadar çok olursa o kadar eğlenceli olur diye düşündüm."

"Araştırma için geldim," dedim Vivian'ın sorusunu tahmin ederek. "*Mode de Vie*'de Manhattan gece hayatı hakkında bir yazı yayımlayacağız."

Kendime not: Mode de Vie eğlence editörüne ulaş ve Manhattan gece hayatı hakkında bir yazı yazıp Verve'den de bahsetmesini söyle.

"Anladım." Vivian'ın gözlerinin içi gülüyordu. "Eh, Ale'nin de dediği gibi, sayımız ne kadar çok olursa parti o kadar eğlenceli olur. Umarım... dergideki yazı için güzel şeyler bulursun."

"Araştırmayı kendin mi yapıyorsun?" Sloane arkasına yas-

lanıp soğuk, şüpheli gözlerle beni süzdü. Alessandra ve Vivian gece için uygun giyinmişti ancak sıkı topuzuna ve geniş paçalı pantolonuna bakılırsa o direkt ofisten gelmişti. “Bu kıdemsiz yazarların işi değil mi?”

“İlgimi çeken projelere şahsen müdahale etmeyi tercih ederim.”

“Sanırım bunlar gece hayatını da içeriyor.”

Gülümsemem gergindi. “Öyle.”

“Enteresan.” Sloane yeni bir tur sorgu için hazırlanıyor gibiydi ancak yakınlardaki bir masadan yükselen kahkaha dikkatini çekti. Gözleri hızla sağa dönerken ifadesi öyle bir buz kesti ki, soğuğu adeta kemiklerimde hissettim. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Sert bakışlarını takip ederek karşıımızdaki kabin masada oturan ünlü çocuklarına, sosyete züppelerine ve birkaç beleşçiye baktım. Aralarından biri geç kaldığı için masaya güçlölkle sığabilmişti.

Adamın arkası bana dönüktü ancak o dövmleri nerede görsen tanırdım. Rakip ailenin armasını koluna dövme yaptıracıcek tek bir kişi vardı.

Kolombiya’nın en zengin bira fabrikatörünün en küçük oğlu Xavier Castillo.

Sloane fırtına gibi eserek oraya gitti. Xavier döndü ve genç kadının belirgin hoşnutsuzluğuna rağmen ona sırtarak baktı. Ne dediklerini duyamıyordum ama Sloane’un el hareketlerine ve Xavier’ın ilgisiz ifadesine bakılırsa bir cinayete tanık olmak üzereydim.

Alessandra kaşlarını çatı. “Bu Xavier mı? Ibiza’da olduğunu sanıyordum.”

Onu şehirde gördüğüme ben de şaşırmıştım. Günlerini genellikle yatında, kendi gibi haz düşkünü vârislerle ve modellerle geçirirdi. Şirketini sıfırdan bugünlere getirmiş olan bir babanın oğlu olsa da Xavier’da hırs ve azimden eser yoktu.

“Haftalar önce New York’a taşındı. Sloane’un en yeni müş-

terisi.” Sloane’un genç adama taşı bile delebilecek bakışlarla baktığı sırada göğsüne parmağını bastırmasını izlerken Vivian yüzünü buruşturdu. Xavier ise hiçbir şeyi dert etmiyormuşçasına esniyordu. “İlk günleri biraz zor geçiyor.”

Öfkeli birkaç söz daha söyledikten sonra Sloane çıkışa yöneldi ve masamızın yanından geçerken kasvetli bir şekilde, “Hemen dönerim,” dedi.

Peşinden giden Xavier aynı anda hem sikkın hem de eğleniyormuş gibi görünmeyi başarıyordu. Bana başıyla selam verdi ve gitmelerini acı bir gülümsemeyle izleyen Alessandra ile Vivian’a göz kırptı.

“Böylece üç kişi kaldık,” dedi Alessandra. “Kızlar gecesi de buraya kadarmış.”

“Isabella nerelerde acaba?” diye sordum kaygısız bir tavırla. Sloane’un müşterisiyle kavgasını izlemek ilginç olsa da Xavier’la -ya da *Xavier’a*- ne yaptığı umurumda değildi. Gerçi *stiletto*’sunun topuğuyla kafasını deldiğini duysam hiç şaşırmazdım.

“İkinci katta.” Vivian içkisinden mütevazı bir yudum aldı. “*Muhteşem* bir adam ona dans teklif edince biraz baş başa kalsınlar diye peşlerinden gitmedik. Adam çok yakışıklıydı. Öyle değil mi, Ale? Biraz Asher Donovan’a benziyordu.”

Alessandra’nın kaş çatışı derinleşti. “*O kadar da...*”

Vivian ona sert bir bakış attı.

İkisinin arasında kadınsal bir sessiz iletişim geçtikten sonra Alessandra’nın yüzü gevşedi ve gözleri hızla bana döndü. “Ah, aslında evet. Oldukça yakışıklıydı. Isabella kesinlikle öyle düşündü.”

Dişlerimi öyle sıktım ki canım yandı. “Onun bir yabancıyla gitmesine izin mi verdiniz? En son ne zaman gördünüz peki? Adam şu anda ona *ilaç veriyor* olabilir.”

Haberleri okumuyorlar mıydı? Suç etrafta kol geziyordu. Her hafta sokaklara yeni bir tür uyuşturucu yayılıyordu. Bu kadınlar Isabella’nın arkadaşlarıydı! Onun iyiliğini düşünüyor olmaları

gerekirdi. Asher Donovan'a benzediği için önlerine gelen adamlar baş başa kalmasına izin vermemelilerdi.

Tanrı aşkına. Ayrıca Donovan o kadar yakışıklı bile değildi.

"Isabella kendi kararlarımı verebilecek bir yetişkin. Başının çaresine bakabilecek kadar da akıllı biri," dedi Vivian sakince. "Ayrıca bu akşamın tüm amacı ona tek gecelik bir ilişki ayarlamaktı."

"Ya da birden fazla," diye ekledi Alessandra.

Vivian'ın gözleri parladı. "Aynen öyle."

İkisi de durumun ciddiyetini anlamışa benzemiyordu.

Göğsüme dolan rahatsızlık hissi, tenimin altında köpüren tedirginliği besledi. "Kusuruma bakmayın." Aniden kalktığımda neredeyse yanımdan geçen bir garsonun tepsisindeki kadehleri devirecektim. "Sizi görmek çok güzeldi ama biraz kulübü gezmem gerekiyor. Araştırma için."

"Elbette." Vivian'ın gülümsemesi genişledi. "Bol şans."

Onları arkamda bırakırken Vivian'ın yüzünde tuhaf ve bilmiş bir ifade vardı, Alessandra ise afallamış görünüyordu.

Asansörü bekleyecek sabrım yoktu, hızlıca ikinci kata inmek için merdivene yöneldim. Basamaklardayken telefonum Dominic'ten gelen bir aramayla titredi ama görmezden geldim. Gerçi zamanlaması garipti, beni asla bu saatte aramazdı ve şu anda ofisinde çalışıyor olması gerekiyordu. İş modundayken rakamlardan başka bir şeye dikkatini verdiği çok nadirdi.

Fakat varış noktama ulaştığımda Dominic'in aramasıyla ilgili tüm düşünceler aklımdan çıktı. Geniş ve rahat VIP alanın aksine ikinci kat yirmili ve otuzlu yaşlarda görünen sarhoş insanlarla doluydu. İçeride yüksek sesle *reggaeton* müzik çalıyordu. Seks, alkol, ter kokuları birbirine karışmıştı.

Kulüpteki kalabalık göz önünde bulundurulduğunda Isabella'yı kısa sürede bulmam uzak bir ihtimaldi. Ancak kafamı çevirdiğim anda onu gördüm. Yüzlerce kişinin arasında bile çalıların arasındaki bir günebakan gibi parlıyordu.

Yüzü kızarmıştı, gözleri ıslı ıslıldı ve pervasız gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkarmıştı. Sirtına gevşek dalgalar halinde dökülen kuzguni mor ipeksi saçlarını yumruğuma dolamak istedim. Tek bir çekişle tamamen benim olabilirdi. Dolgun dudaklarını tadabilir, boynuna dilimi ve dişlerimi sürtebilirdim.

Zihnim izinsiz fanteziler bölgesine girerken aletim sertleşti. Hissetmek istemediğim arzuları kilitli kutulara saklamakta yıllar içinde ustalaşmıştım fakat Isabella'ya bir kez bakmak bile o kilitlerin anında paramparça olmasına neden oluyordu.

Karşısındaki adama bakmak için başını geriye yatan Isabella'nın kahkahası müziğin üzerinden kulaklarıma doğru süzüldü. Adamın kahverengi saçları vardı, bedenine uymayan bir gömlek giymişti ve bir politikacının ya da araç satış görevlisinin beyazlatılmış dişlerine sahipti. *Bunun neresi yakışıklı? Sikik pisliğin tekine benziyordu.*

Hissettiğim arzu, kıskançlığın keskin kenarlarına çarpıp parladı. Adamın kolunu Isabella'nın omzuna atıp kulağına bir şeyler fısıldamasını izlerken içimde yangın çıkması için bir kıvılcım yeterdi.

Isabella bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü adama cevap vermek yerine başını bana doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler şaşkınlıkla açılmış, benimkiler ise detaylıca incelemeye çok gönüllü olmadığım duygularla kararmıştı.

Gülümsemesi soldu ve nefesinin kesildiğini durduğum yerden bile duydum.

Bu imkânsız olmalıydı ama ona öyle odaklanmıştım ki, insanlarla dolu bir kulüpte de olsak en küçük hareketini bile fark edebilirdim.

Araç Satış Görevlisi kulağına yine bir şey söylerken Isabella göz temasımızı kesti. Bense çoktan yürümeye başlamıştım, ayaklarım kendiliğinden ona doğru ilerliyordu.

"İşte buradasın, hayatım." Elimi Isabella'nın beline, pislik herifin kolunun üstüne koydum. Kibar gülümsemem, kanımı

köpürten vahşi sahipleniciliği maskeliyordu. “Yeni bir arkadaş edindiğinden bahsetmemiştin.”

Adamın gözleri kısıldı. Kolunu hâlâ Isabella’nın belinden çekmemişti. “Sen de kimsin?”

“On saniye içinde yanımdan ayrılmazsan yüzünü dağıtacak kişiyim,” dedim keyifle. “Sahte *Patek Philippe* saatin zamanı düzgün gösteremiyorsa ben söyleyeyim, on saniye çok hızlı geçer.”

Ona on saniye vererek cömertlik etmiştim. Yumruğumu onu ilk gördüğüm anda yüzünün ortasına geçirmeyi tercih ederdim.

Yüzünde kızıl lekeler belirdi. “Siktir git. Senden mi...”

Gülüşüm keskinleştğinde çenesini kapattı. Ring dışında şiddete başvurmaktan hoşlanmazdım ama bu adamın dişlerini yerinden söküp ona yutturmak asla hayır diyemeyeceğim bir şeydi.

Nabzım beklentiyle kükredi.

Niyetimi gözlerimde görmüş olmalıydı çünkü hızlıca kolunu indirdi, bir bahane mırıldandı ve koşarak uzaklaştı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Isabella. Belindeki elimi itip bana dik dik bakmaya başladı. “Flörtümü kaçırdın!”

Çenemdeki bir kas seğirdi. “Birlikte gelmediğin kişiye flörtün diyemezsin.”

Valhalla’dan birilerinin bizi görebileceğinin farkındaydım ama kulüptekiler genelde böyle yerlere uğramazdı. Uğrasalar bile kalabalık dans pistlerinde değil, VIP alanında olurlardı. Buna rağmen dürüst olmam gerekirse, şu anki kızgınlığım birinin bizi görüp görmeyeceğini umursayamayacağım kadar fazlaydı. Yönetim kurulu üyelerinin tamamı karşımda olsa da dikkatim Isabella’da olurdu.

Genç kadın çenesini kaldırdı. “Buradan onunla ayrılırsam flörtüm diyebilirim ama.”

“Korkup kaçması için tek cümlem yeterli olduysa seni hak etmiyor demektir,” dedim soğuk bir tavırla. “Buradan onunla ayrılırsan, başlığı bile olmayan kirli bir yatakta, tatmin edicilikten uzak, iki dakikalık bir cinsel ilişkiyle yetinmek zorunda kalırsın.

Koşma şekline bakılırsa basit bir anaokulu şarkısına bile eşlik edecek ritme sahip değil. Geceni nasıl unutulmaz hale getirsin?”

Isabella’nın ağzı kocaman bir şekilde açılmıştı. Bana uzun bir süre baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. “Vay canına. Cinsel ilişki, ha? Bugünlerde böyle konuşan kaldı mı?”

“Haksız mıyım?”

“Bilemem. Bunu doğrulamama fırsat bırakmadan onu korkutarak kaçır...” Kolumu beline sarıp onu kendime çektiğimde cümlesi keskin bir nefesle bölündü.

“Onunla vakit geçirmekten hoşlanır mıydın, Isabella?” diye sordum yumuşak bir sesle. “Onun için de çığlık atar mıydın? Tıpkı parmaklarım o tatlı, küçük amının içindeyken ve elimin üzerine boşalırken benim için attığın gibi? Çığlıkların hâlâ kulaklarımda, canım. Her günün her lanet saniyesi hem de.”

Yanakları kıpkırmızı kesildiği sırada gülüşü kayboldu. Gözleri, mantığımı mahveden alevlerin aynısını taşıyordu. “Yapma.”

“Ne yapmayayım?” Boştaki elimi belinden aşağı doğru kaydırduğımda teninin sıcaklığı avucumu yakarak damgaladı.

“Böyle şeyler söyleme.”

Barın gürültüsü soluksuz kelimelerini bastırabilirdi ama onu boş bir odadaymışız gibi net bir şekilde duyuyordum.

Parmak eklemlerimi çıplak tenine sürttüğümde boğazı bir yutkunmayla hareket etti. Elbisesinin sırtı beline kadar açıktı ve dokunuşumun altında cildi ipek gibiydi.

“Nasıl şeyler? Gerçekleri mi söylemeyeyim?” Başımı eğip dudağımı kulağına değdirdim. “Pişman olduğum bir şey varsa, o da piyano odasında başladığım şeyi bitirmeden gitmiş olmak.”

Bitirmiş olsaydık belki de geçtiğimiz hafta onun anısıyla o kadar acı çekmezdim. Belki bu vahşi, şiddetli ihtiyacım ve düşünemediği tek erkek olana dek içine işleme arzum son bulurdu.

Bir gece kulübüne gelmek için kitaplarımla geçirebileceğim bir geceyi kaçırmıştım. *Tanrı aşkına!* Geri dönülemez bir sarmalın içine girdiğimin en büyük işareti buydu.

Isabella'nın bedeninden bir ürperti geçti. Ağzımı kulak memesine kaydırıp hafifçe ısırduğımda başı geriye doğru düştü. "Kai..."

Adımı böyle nefesi kesilmiş bir şekilde söylemesi, sahip olduğum son kontrolü de yerle bir etti.

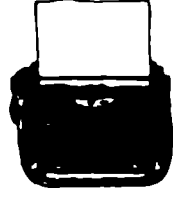
Hemen ardından şehvet damarlarımı sarıp geri kalan mantık kırıntılarını da yok etti.

Hayatta çok az şeye kesin gözüyle bakılabilirdi. Fakat şu anda bir şeyden emindim. Eğer Isabella da beni, en az benim onu istediğim kadar istemiyorsa ve ona en yakın zamanda sahip olamazsam ölüp gidecektim.

"Yukarı çıkıp arkadaşlarına gitmen gerektiğini söyle." Elimi ensesine götürüp sıkarken sesim öyle kısık ve karanlıktı ki ben bile kendimi tanıyamıyordum. "Beş dakikan var, güzelim. Yoksa her zaman düşündüğün gibi bir centilmen olmadığımı ilk elden şahit olursun."

Duzenleme
Ny.Ozlem

Isabella

Bardan erken ayrılmak için arkadaşlarıma nasıl bir bahane sunduğumu hatırlamıyordum. Aslında saat gece yarısını geçmişken Kai'yle buraya nasıl geldiğimi de hatırladığım söylenemezdi. Ancak kalbimin boğazımda attığını ve tüm sinir uçlarımla zonkladığını hissedebiliyordum.

Barber'daydık. Adının anlamını taşıyan bar gerçekten de bir berber dükkânına benziyordu. Şampuan gibi görünen şişelerde alkol servis ediliyordu ve DJ'ler ek iş olarak modellik yapabilecek kadar iyi görünüşlüydü.

Verve'ün kaosunun aksine bu mekân oymalı giriş bileklikleri, şehvetli müziği ve bu yerin varlığından haberdar olan birkaç şanslı kişinin parfüm kokularıyla *ayrıcalık* diye bağınıyordu. Diğer kulüpten sadece birkaç blok uzakta olsak da tamamen ayrı bir dünyada gibiydik.

Kai'yle birlikte ana katı VIP alanından ayıran kadife perdenin arkasına geçerken beklenti hissi içimi kıpır kıpır ediyordu. Kai benden otuz santim kadar uzundu fakat adımlarımız mükemmel bir uyum yakalamıştı. Ara sıra gömleğinin kolu tenime sürtünüyordu ya da saçlarım onun koluna çarpıyordu. İkimiz de gözle görülür bir tepki vermiyorduk ama her küçük temas, gerginliğimizi daha da arttırıyordu.

Beş dakikan var, güzelim. Yoksa her zaman düşündüğün gibi bir centilmen olmadığımı ilk elden şahit olursun.

Bacaklarımla arası sızlamaya başladı. Geçen hafta yaşananlardan sonra, onun centilmenlik dışı olan çok fazla şey yapabildiğinden şüphem yoktu. İhtimallerin beni bu kadar tahrik etmesini hem sevmiştim hem de bundan nefret etmiştim.

Perde arkamızdan kapanıp bizi bir koza gibi sardığında beklentim bedenimi baştan aşağı kaplayan bir karıncalanmaya dönüştü. Burası da... bir çeşit berber dükkânına benziyordu. Yerlere siyah-beyaz fayans döşenmiş, kişiye özel bankoların etrafına siyah minderli koltuklar yerleştirilmişti. Bankoların üzerindeyse berberlerdeki taraklar, saç kurutma makineleri ve jölelerin aksine kadehler vardı. Hemen yanında da çerezler ve alkollü içecekler bulunuyordu.

İçerisi tuhaf şekilde boştu fakat Kai bankolardan birine gidip üzerindeki aynaya tıklattığında kalbim şaşkınlıkla bir takla attı. Ayna kayarak açılıp arkasındaki papyonlu barmeni ortaya çıkardı. Adam ona iki tane şişe uzattıktan sonra ayna tekrar kapandı.

Bu düzen inanılmaz derecede havalı mıydı, yoksa tüyler ürpertici miydi karar veremiyordum.

Yüzümde her ne gördüyse Kai'nin gözlerinin içi gülüyordu. Şişelerden birini bana uzattığında hiçbir şey söylemeden kabul ettim.

Verve'den ayrıldığımızdan beri konuşmamıştık ancak sessizlik, arzumu yatıştırmak yerine daha da şiddetlendirmişti. Sohbet ederek dikkatimi dağıtmadığı için zihnim onlarca farklı yöne kayıyordu. Bushwick'teki bodrum katında öpüştüğümüz ilk anı, Kai'nin bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattığı piyano odasını ve onu dans pistinde gördüğüm anda nabzımın itiraf edemeyeceğim kadar hızlandığı Verve'ü düşündüm.

İçkimi içmek için başımı geriye yatırırken gözlerimi onun kilerden ayırmadım. Kai'nin yüzünde tembel bir ilgi vardı ama bakışları ateşe fazla yaklaşmışım gibi beni kavuruyordu.

"Verve'de ne işin vardı?" diye sordum sonunda. Merakım aramızdaki narin dengeyi bozma korkusunu yenmişti. "Bana hiç gece kulübü tipi gibi görünmemiştin."

Vivian dergi yazısıyla ilgili bir şeyler söylemişti ama buna hiç inanmamıştım. Multimilyar dolarlık şirketlerin başkanları ayak işi yapmazdı.

Kai o karanlık ve bilmiş gözleriyle beni inceledi. “Cevabını bildiğin sorular sorma, Isabella.”

Tenimden bir ürperti geçti. Tanrım, adımı söyleyişinde bazen öyle bir utanmazlık oluyordu ki... Gölge köşelerdeki çalıntı öpücükler gibiydi. Siyah kadifenin üzerine yayılmış pürüzsüz ipek gibiydi. Görünürde oturaklı, gerçekte baş döndürücü derecede şehvetliydi.

Ona durmasını söyledim ama sesine, dokunuşuna, onunla ilgili her şeye bağımlı olmuştum. Bana bakışları, kontrolü kaybetmek üzere olan tek kişi olmadığımı söylüyordu.

“Gel buraya.” Kısık emri omurgamı titretti.

Beynim karşı gelemeden ayaklarım harekete geçti. Bir adım, iki adım, üç adım... Bedenlerimiz neredeyse dokunacak kadar yakınken durdum. Vücut ısısı tenime çarpıyor, direncimin sınırlarını zorluyordu.

“Bunu yapmamalıyız,” dedim nefes nefese. “Valhalla kurallarına aykırı.”

Kendime bunu söyleyip duruyor, gemi kazası atlatıp bir tahta parçasının üzerinde hayatta kalmaya çalışan biri gibi bu kurala tutunuyordum. Bu kural can simidimdi, beni vahşi arzu dalgalarının arasında boğulmaktan uzak tutan tek şeydi. Fakat gelgitin çekimi öyle kuvvetliydi ki, kollarımda güç kalmadığını şimdiden hissedebiliyordum. Tek bir anafomla işim biterdi.

“Biliyorum,” dedi Kai. Ses tonu Central Park’ta yürüyüşteymişiz gibi sakindi. “Kurallar umurumda değil.”

Kalbim tekledi. “Bu hiç senlik bir şey değil.” Kelimeler ağızımdan hızla çıkarak birbirine dolanıyordu ama susarsam boğulacağımdan korktuğum için konuşmaya devam ettim. “Kurallara adeta bir dinmiş gibi tapıldığını sanırdım. İngiliz eğitimi böyle değil mi? Oxbridge’in bu tür konularda çok sıkı olduğundan eminim. Sen...”

“Isabella.”

Güçlkle yutkundum. “Efendim?”

“Çenenı kapa ve seni öpmeme izin ver.”

İşte anafor çarpmıştı.

Düşünecek vaktim olmadı. Bir saniye içinde Kai'nin dudakları benimkileri buldu ve kemiklerim utanç verici bir hızla eridi. Onun kollarında olmasaydım çoktan sıvılaşıp zemine karışmıştım.

Brooklyn'deki öpüşmemiz tatlı, çekingen bir sürprizdi. Bu ise bütün savunma duvarlarımı tek bir hamleyle indiren bir sertliğe sahipti.

Kai saçlarımı yumruğuna dolamıştı. Şehvetli dudaklarını benimkine bastırduğunda, sersemletici sıcaklığı ve kokusu dört bir yanıma sarmıştı.

Zayıflıklarımın her birini yağmalayıp onlara boyun eğdirdi.

Başım dönüyordu ama bizi bir sandalyeye döndürdüğünde karşı koymadım. Bir yanım hâlâ halka açık bir yerde olduğumuzu ve her an birilerinin içeri girebileceğinin farkındaydı. Ancak Kai saçlarımı bu şekilde tutup dudaklarımı çekiştirirken bunun hiçbir önemi yokmuş gibi geliyordu.

Ürpertilerim birbirine karışırken sonu gelmeyen zevk sarsıntılarının esiri oldum.

Ardından Kai geri çekildi ve tam nefes almaya çalıştığım sırada beni kucağına çekti. Bu pozisyonu nasıl aldığımızı anlamasam da şikâyetçi değildim. Dudakları boynumda alevden bir yol çizirken ve ereksiyonu arkama batarak tüm oksijenimi tüketirken nasıl şikâyet edebilirdim?

Ona sürtünerek bir serap gibi ufukta parlayan orgazmın peşine düştüm. Dokunabileceğim kadar yakın, ulaşamayacağım kadar uzaktı.

“Benim için bacaklarını aç, canım.” Kai'nin mırıltısı damarlarıma bal gibi aktı. *Tanrım, bu aksan.*

Söylediğini yaptım. Eli tembelce uyluğumun içinde kayarak sırlıklam haldeki tangama yaklaşırken bacaklarımın arasında bir baskı birikmişti. İhtiyacımın şiddetiyle dudaklarımdan kısık,

utanç verici bir inilti yükseldi. Henüz bana dokunmamış olmasına rağmen mahvolmuş durumdaydım.

“İşte böyle.” Diğer eliyle omuzlarımdaki askıları indirip elbisemi aşağı çekiştirdi. Sutyen takmamıştım, sertleşmiş ve hassaslaşmış meme uçlarıma değen serin hava kadınlığıma doğru elektrik akımları gönderiyordu. Daha fazla temas için çaresizlikle kıvransam da bu pozisyonda avantaj bende değildi. “İzin ver de ne kadar ıslak olduğunu hissedeyim.”

İç çamaşırımı kenara itti.

İki parmağını içime soktuğunda, “Kai,” dedim nefes nefese. Acı verici ama tatlı gerilme hissiyle alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. “Bunu yapmamalı...” Göğsümü avuçladığında cümlemin geri kalanı havaya karıştı. İki parmağı daha derinlerime ilerlerken göğsümde duran elinin başparmağıyla meme ucu mu okşadı.

İçimde şehvet ve ihtiyatın savaşı yaşanırken başım geriye doğru düştü. Bizi barın geri kalanından ayıran tek şey kadife bir perdeydi. Biri kumaşı azıcık çekse bile her şeyi görebilir, beni onun kucağında yarı çıplak halde bir oyuncak gibi dururken bulabilirdi.

“Birileri duyacak.” Parmaklarını iyice derine sokup başparmağını şişmiş klitorisime bastırduğunda dudaklarımdan yüz kızartıcı bir inilti kaçtı.

Tenimin altında minik havai fişekler patlıyordu. Bara alçak ve ritmik bas sesi hâkimdi ama kalbimin şiddetle atışını diğer taraftaki insanların duyabildiğinden emindim.

“Duymazlar.” Kai delirtici derecede sakin görünüyordu. Beni halka yarı açık bir yerde parmaklarıyla tatmin etmiyormuş da akademik bir makaleyi inceliyormuş gibiydi. “Neden biliyor musun?”

Başımı sağa sola salladım. Dişlerimi altdudağıma sertçe bastırduğымda dilime bakır tadı geldi.

“Çünkü boşalmayacaksın,” dedi kısık sesle. Bir yandan da

uyarırcasına meme ucumu çimdikledi. Vücudumun her iki hassas bölgesinden yükselen zevk kıvılcımları boğazımdan bir inilti daha kaçmasına neden oldu. Zevk suyum uyluklarımdan süzülüyor, mükemmel ütülenmiş pahalı pantolonuna damlıyordu. “Herkes açık bir yerde olduğumuz için bu fazlasıyla uygunsuz kaçır.”

Kadife perde hafifçe hareket etti. Bulunduğumuz noktaya çok yakın bir yerden bir yabancıнын kahkahası geldi ama umurumda değildi.

Bütün vücudum ihtiyaçla zonkluyordu. Açtım, boştum ve sadece Kai’nin verebileceği o şeyi istiyordum.

Bu fiziksel yakınlığın ötesiydi. Daha önce de seks yapmıştım ama hiçbirini bu kadar çok *istememiştim*. Eğer Kai hemen içime girmezse ölebilirdim.

“Lütfen.” Başparmağını klitorisime sürttüğünde kelime ağzımdan iniltiyle bölünmüş halde çıktı.

Yavaştı. Sertti. Adeta bir uzman gibi işkence ediyordu.

Ona doğru dönmeye çalışsam da kolunu belime sararak beni yerimde tuttu.

“Dönebileceğini söylemedim.” Dudakları boynuma geri dönmüş, kelimeleri tüy hafifliğindeki öpücüklerle tenime işlemişti.

Nefesim kesildi. “İnsanlar her zaman senin söylediğini mi yaparlar?”

Omzumdaki dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. “Evet.”

Tek bir kelime bu kadar seksi olmamalıydı ama... *siktir*. Öyle seksi gelmişti ki! Ayrıca artık beklemekten sıkılmıştım.

Nihayet kolunu itecek kadar güç topladım. Tabii bana izin vermese bunu yapabileceğimden emin değildim.

Tek bir pürüzsüz hareketle döndüm ve bacaklarımı iki yanına atarak kucağına oturdum. Çıplak göğüslerim gömleğinin yumuşak kumaşına değiyordu.

Kai’nin nefesleri rahat, yüz ifadesi sakindi ancak gözlerinin ateşi ikimizi de bütün halinde yutacak kadar yoğunlu.

Gösterdiği kadar sakin olmadığının ispatını görmek bana cesaret verdi. “Komik. Ben de her söylediğimin yapılmasına alışkırım.”

Bakışları parladı. “Bir şey yapmamı mı emredeceksin, Isabella?”

“Evet.” Öne eğilip memelerimi göğsüne bastırduğumda gözlerindeki o eğlence parıltısı kaybolup geride yalnızca karanlık havuzlar bıraktı. “Becer beni.”

Bir saniye geçti.

Kai hareket etmedi.

Çenesindeki ve boynundaki kaslar gerilmişti ama gözlüğünü çıkarmak için uzandığımda ölümcül sükûnetini bozmadı.

Onu aramızda bariyer olmadan görmek istiyordum.

Gözlüğü arkamdaki tezgâha bıraktığımda hafif bir tıkırtı sesi çıktı.

Bu küçük ses, Kai’nin nihayet bir tepki vermesini sağlayan şey oldu.

Öyle ani doğruldu ki, neredeyse kucağından düşecektim. Keskin nefesimi cezalandırıcı bir öpücükle böldüğünde zihnimde düşüncelerden eser kalmadı.

Ellerimiz. Dudaklarımız. Dişlerimiz.

Onunkiler nerede bitiyor, benimkiler nerede başlıyor bilemiyordum. Önemli de değildi. Önemi olan tek şey *buydu*. Onu tatmak ve hissetmek, herhangi bir uyuşturucudan daha sarhoş ediciydi.

Kollarımı boynuna doladığım sırada bacaklarımı kavrayıp beline sararak beni en yakındaki duvara bastırdı.

Az önceki kontrollü hareketleri kaybolmuştu. Bu saf ve katıksız şehvetti. Mantık gibi şeylere burada yer yoktu.

Kai yüzümden göğsüme doğru öpücükleriyle yakıcı bir yol çizdi. Meme ucumu ağzına alarak yalayıp dişlediğinde içimden bir ırperti geçti. Paramparça olmama saniyeler kalmıştı.

Elleri morartacak bir sertlikle kalçamı kavradığında dişlerimi

çaresiz bir istekle boynuyla omzu arasındaki boşluğa batırdım Terden, ısıdan, taşkınlıktan ibarettik ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Ellerinden birini kalçamdan çekti. Bir fermuarın açılma ve bir folyonun yırtılma sesini zar zor duydum.

Aletin sıcak, sert ucu girişime değdiğinde yakarırcasına inleyerek kalçamı oynattım ama lanet adam *harekete geçmedi*.

“Bana bak,” dedi kabaca.

Çenemi eğerek bulanık gören gözlerimi kırıştırdım. Şok ve daha ilkel bir duygu hançer gibi göğsüme saplandı.

Şehvet onun kibar görünüşünü tamamen yok etmiş, yüzüne sert çizgiler çekmişti. Elmacıkkemikleri gerilirken gözleri kap-kara kuyulara dönüşmüştü.

Onu tanıyamıyordum ancak bacaklarımın arasındaki ısrarcı sancı, bu versiyonuna umursamazca karşılık veriyordu.

Kai kendini işkence edercesine yavaş bir şekilde içime doğru iterken bakışlarımız arzuyla birbirine karıştı. Bu neredeyse dayanılmaz bir şey olsa da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ta ki tüm uzunluğunu içime ittiğinde göz kapaklarım keskin bir nefes eşliğinde otomatik olarak kapanana dek.

İlk önce şiddetli bir acı hissettim. Sonra bunu akkor şeklinde bir zevk patlaması takip etti. Son iki yıldır oyuncaklarım bana yatakta eşlik etmişti ama hiçbirisi en derinlere girecek kadar büyük değildi. İç kaslarım, ciğerlerimdeki oksijeni tüketecek bir şiddetle gerilirken vücudum ona uyum sağlamak adına kendiliğinden eğilip bükülüyordu.

“Lütfen.” Durması için mi, yoksa boşalmamı sağlaması için mi yalvarıyordum hiç bilmiyordum. Belki ikisi için, belki de hiçbirisi içindi. Önemli değildi. Tek bildiğim yalnızca Kai’nin verebileceği bir şeye yoğun bir açlık duyduğumdu. Bunun ne olduğunu onun çözmesini çaresizce ümit ediyordum çünkü şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyordum.

Kai geri çekilirken beni yerimde tutmak için kalçamı kavradı.

Yavaşça, sadece aletin başı içimde kalana dek geriledi. Ardından daha sert ve hızlı şekilde iyice derinlere girdi.

O beni duvara dayamış becerirken akıl sağlığımı tamamen yitirdiğimi hissettim. Kemiklerim sarsılıyordu, her yer bulanıklaşmıştı. Tırnaklarımı omuzlarına bastırırken dudaklarımdan minik ciyaklamalar ve inlemeler dökülüyordu. Onun homurtularına ve hoparlörlerden yükselen kalın, ritmik bas sesine karşıyordu.

Bedenim tamamen hassaslaşmıştı. Kai'nin ne kadarını alsam da yeterli gelmiyordu.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kai'nin dişleri boynuma değdi. "Hâlâ sıkıcı olduğumu düşünüyor musun?" Gergin fısıltısı, vahşi itişiyile aynı anda kulağıma dolmuştu.

Yakıcı hislere tutsak oldum. Gözlerimden yaşlar süzülürken ehlileştirilmemiş bir kısrak gibi vahşice ve kontrolsüzce kıvranıyordum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, tırnaklarım bulabildiği yeri tırmalıyordu. Ağzım pervasız bir çığlık için açıldığında Kai'nin avucuyla sesim kesildi ve haykırışımın boğuk kırıntıları parmaklarının arasında kaldı.

"Sessiz ol." Kai'nin sesi yumuşacık, kalçasının acımasız itişlerinin aksine nazikti. "Birinin içeri girip bu güzel amın sıkım tarafından parçalandığını görmesini istemeyiz, öyle değil mi?"

Aristokratik aksanıyla dillendirdiği bu beklenmedik edepsiz sözler beni uçurumdan aşağı iten şey oldu.

"Tanrım, Kai."

Orgazm içimi parçalayarak geçti ve bilincimi yok eden zevk dalgalarını bedenimin her bir santimine yaydı. Nefesim kesilirken dünya bir süreliğine durdu, ardından güçlü bir darbeye gerçekliğe savruldu.

Kai'nin derin itişleri daha fazla hızlanmıştı. Dişlerinin arasından nefes alıyordu. Sonunda gürültülü bir hırıltıyla boşalırken ona tutunmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım.

Birbirimizi sıkı sıkı tutarken göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu. Sırtım duvara dayalı olmasaydı yere yığılabilirdik.

Aman Tanrım. Konuşmayı denedim ama ses tellerim çalışmaz olmuştu. Son derece bitkin olsam da halimden memnundum.

Bir süre sonra kalp atışlarımız normale döndü. Kai geri çekilip beni yere indirdi ve prezervatifini atıp üstümüzü başımızı düzeltti.

“Zannediyorum ki...” Elbisemi aşağı çekiştirirken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “...ilk defa bu kadar uzun süre konuşmadığım görüyorum.”

Seks sonrası transtan anında çıkıp ona sahte bir sert bakış attığımda göğsü bir kahkahayla sarsıldı.

“Bu kadar kendini beğenmiş olma,” dedim. “İki yıldır ilk defa seks yaptığım için böyleyim sadece. Düşündüğün gibi bir seks tanrısı değilsin.”

Bu bariz bir yalandı ama egosunu daha fazla şişirerek onu uçurmak istemiyordum. Uçup giderse *o zaman* bana kim böyle orgazm yaşatırdı?

“İlginç.” Kai tezgâhtan gözlüğünü alıp taktı. “Aletimin üzerine boşalırken hiç öyle söylemiyordun.”

Sözleri karnımın alt kısmımı karıncalandırırken yanaklarımın kızardığını hissettim. “Cidden katlanılmazsın.” Çıkışa doğru ihtiyatlı bir bakış attım. “Kimse bizi görmediği için şanslıyız.”

Yakalanma ihtimali, heyecanı inkâr edilmez şekilde arttırıyordu fakat *gerçekten* yakalansak büyük felaket olurdu.

“Göremezlerdi. Güvenlik görevlileri, ben işaret verene kadar buraya kimseyi sokmamaları gerektiğini biliyorlar,” dedi Kai omuz silkerek. “Beş yüz dolar iyi bir motivasyon oluyor.”

Ağzım kocaman açıldı. “Kimse içeri girmesin diye başından beri birinin dışarıda nöbet tuttuğunu mu söylüyorsun?” Bir de beni, sarhoş biri perdeyi açarsa tüm barın bizi göreceğine inandırmıştı. İnanılmaz biriydi.

“Tabii ki. Birilerinin bizi görmesine izin veremezdim.”

“Çünkü Young ailesinin vârisinin bir bar köşesinde cinsel aktivitelere karıştığının duyulması CEO seçimlerini riske atardı.”

“Hayır. Çünkü biri seni öyle görse onu öldürmek zorunda kalırdım.” Bunu öyle rahat ve sakın şekilde söylemişti ki, söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

İdrak ettiğimdeyse ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Aniden *Kai Young*’la seks yapmış olduğumu fark ettim. Hem de bir barda. Biri birkaç hafta önce böyle bir şeye karışacağımı söylese yüzüne kahkahalarla gülerdim.

Şimdiyse erkeklerden uzak durma yeminim ezilmiş halde ayaklarımızın dibinde yatıyordu. Ayrıca seks sonrası tuzağa düşmek, yani bu anlık yakınlaşmanın arkasında bir şeyler aramak üzereydim.

Eski Isabella bunun ne anlama geldiğini kafasına takmaz, elde edebildiği küçük kırıntıları almakla yetinirdi. Bazen cehalet gerçekten de mutluluktur, özellikle de aşka ya da biraz yakınlığa ihtiyaç duyan genç ve deneyimsiz biriyken.

Ancak ben o yollardan geçmiştim ve oraya bir daha adımımı atmak istemiyordum. Bu yüzden, seks sonrası ciddi konuşmaları başlatan taraf olmaktan nefret etsem de aklımdakini direkt dile getirmeliydim. İlişkimiz zaten yeterince karmaşıktı, bir de böyle şeylerin havada kalmasına izin veremezdik.

“Eee, şimdi ne olacak?” Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki, adeta göğsümü delecekti.

Kai’nin kaşlarının arasında soru sorar gibi bir çizgi belirdi.

“Bunu diyorum.” İkimizi işaret ettim. “Bizi yani. Şu anda ne yapıyoruz?”

“Mükemmel orgazm sonrası anların tadını çıkarıyoruz.”

Hayal kırıklığı kilolarca ağırlığıyla mideme çöktü. “Aptalı oynayamayacak kadar zekisin,” dedim düşüncesiz tavrına gücenerek.

Ben onun için kaç yıllık yeminimi bozmuştum ama o beni anlamlı bir konuşma yapacak kadar bile ciddiye almıyordu.

Kai'nin gülümsemesi ağır ağır soldu. Gözleri yüzümde dolaşınca gördüğü şey yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Haklısın. Özür dilerim,” dedi alçak sesle. “Sadece... anladığımı sanmıştım.”

Bu sefer kafası karışan taraf bendim. “Neyi anlayacaktım?”

“Bunun geri dönüşü olmadığını.” İtirafı tenime çarpan sıcak bir nefesti. “Sana sahip olmama asla izin vermemeliydin, Isabella. Çünkü artık seni bırakabileceğimi sanmıyorum.”

19

Kai

Hapı yutmuştum. Hem de tamamen yutmuştum.

Seks yapmadan önce Isabella zaten her gün zihnimi işgal ediyordu ama artık düşüncelerim tamamen ondan ibaretti. Onu Barber'a götürmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Tadı ve anısı hâlâ zihnime net bir şekilde kazınmış durumdaydı.

Dudaklarımı ovuşturup annemin kapanış konuşmasına odaklanmaya çalıştım. Şirketin geleneksel yönetici kampının son günündü. Bu sene Manhattan ofisimiz kampa ev sahipliği yapmıştı. Dört gün süren seminerler, atölyeler ve profesyonel çevre edinme etkinlikleri için yüksek mevkili yöneticiler dünyanın dört bir yanından gelmişti.

Dikkatim dağınık olabilirdi ancak satışlar, zekâ ve performans konularında hâlâ Young Korporasyon'un diğer tüm üyelerini gözlerim kapalı geçebilirdim.

Telefonum yeni bir mesajla titredi.

"...piyasa istikametinde ilerlemeyi başaran daha büyük ve daha iyi bir şirket olma gayesiyle, liderler olarak bireysel güçlerinizi..." Mesaj kutumu kontrol ederken annemin sesi arka planda kaldı.

Isabella: şu anda yalnız mısınız?

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Ben: Hayır. Şirket kampındayım.

Kamp başladığından beri onu görmemiş olsam da her gün mesajlaşıyorduk. Sohbetlerimiz çoğunlukla Isabella'nın gönderdiği *meme*'lerden ve komik videolardan, benim gönderdiğim ilgi çekici makalelerden ve yemek tavsiyelerinden oluşuyordu. Bir de ikimizin gönderdiği flörtöz imalar vardı. Normalde uzun mesajlaşmalardan hoşlanmazdım çünkü bir noktada amaçlarını kaybettiklerini, hatta bazen amaçsız olduklarını düşünüyordum. Ancak bu ne kadar utanç verici olsa da Isabella'nın mesajlarını sabırsızlıkla beklemeye başlamıştım.

Isabella: süper. o zaman sana bi foto göndereyim ;)

Ekranda bir fotoğraf belirince içgüdüsel olarak telefonumu masadan aldım. Ama neyse ki, müstehcen bir şey değildi. Gerçi bu beni birazcık üzmüş olabilirdi.

Isabella kütüphanedeki gizli odada bulunan koltuğa yayılmıştı. Haylaz gülümsemesiyle gamzeleri ortadaydı ve saçları ipeksi ametist tutamları halinde başının etrafına dağılmıştı. Boştaki elinde bir şişe Meksika kolası vardı.

Isabella: şahit olun, geleceğin çoksatan yazarı son sürat çalışıyor

Gülümsemem bir santim daha genişledi.

Ben: Çalıştığını görebiliyorum. Ellerin görünmez klavyede yazı yazmaktan bitkin düşmüş olmalı.

Isabella: birincisi... beyin fırtınası da çalışmak olarak kabul edilir, bay yargıç.

Isabella: ikincisi... yazdığım inanılmaz detaylı seks sahnesini sana anlatacaktım.

Isabella: ama bu kabalığın yüzünden vazgeçtim.

Kasıklarım alev aldı ama duygularımı nötr bir ifadeyle maskelemeyi başardım.

Ben: Belki de aynı detaylı çalışmayı noktalama ve büyük harfle başlama üzerinde de yapmalısın. Bunun yazarlar için gerekli bir beceri olduğunu duydum.

Isabella: ...

Isabella: bu ne cüret

Isabella: burada mesaj yazıyoruz mezuniyet tezi değil

Isabella: ve evet şu anda noktalama işaretlerini bilerek kullanmuyorum

Isabella: umarım tetiklenirsin :)

Boğazımdan kısık bir kahkaha yükseldi ve sessizlikte doğal olmayacak şekilde gürültülü çıktı.

Toplantı devam ediyordu. *Siktir.*

Başımı kaldırdığımda salondakilerin hepsi bana bakıyordu. Annem onaylamaz biçimde kaşlarını çatmıştı. Toplantı bittikten sonra güzel bir azar yiyeceğim anlamına geliyordu.

“Neye güldüğünü bizimle de paylaşmak ister misin?” Tobias annemin hemen yanındaki dalkavuk koltuğundan seslendi. “Yeni bir anlaşma haberi mi geldi? DigiStream konusunda sonunda işler yoluna mı girdi?”

Onun diğer yanındaki Richard Chu sırttı. Genelde yönetim kurulu üyeleri bu yönetici kamplarına katılmazdı. Ancak bu sene CEO seçim komitesi “seçeneklerini daha iyi gözden geçirebilmek adına” bizimle beraberdi.

Richard’ın varlığı, Tobias’a bana açıkça sataşmak için cesaret vermişti. Küçük pislik, bir çocuğun annesinin eteğinin arkasına saklanması gibi kuruldaki destekçisinin arkasına saklanıyordu. Richard’ın onu bu kadar çok sevmesinin sebebi de muhtemelen buydu, kolaylıkla kontrol edilebileceğini biliyordu.

“Anlaşma çok yakında tamamlanacak,” dedim rahatça. “Di-

giStream gibi büyük anlaşmalar zaman alır. Bu senin deneyimli olduğun bir alan değil tabii. Neyse ki bu tür şeyleri öğrenmek için bu kampları düzenliyoruz.”

Tobias’ın pis sırtışı değişmedi. “Bunu senden duymak komik.” Gözlerindeki parıltı, omurgama ilk huzursuzluk dalgasının yayılmasına neden oldu. En küçük bir hakarete bile tepki gösteren kırılgan bir egosu vardı ancak bu seferki laf sokmamı görmezden gelmişti. “Bugün sende önemli haberler olmayabilir ama bende var.” Elini kravatının üzerinde kaydırırken rüküş altın saati kibirle parladı. “Kapalı kapılar ardında aylardır süren müzakerelerin ardından, Black Bear Eğlence Dünyası’yla bir anlaşmaya vardığımızı bildirmekten mutluluk duyarım.”

Kelimeleri bir süre havada dolaştı, ardından masada bir gürlüğü koptu. Yalnızca annem, bir diğer CEO adayı ve ben sessiz kalmıştık.

Black Bear Eğlence Dünyası, dünyanın en verimli eğlence şirketlerinden biriydi. Bünyemize katılmalarının, abonelik sistemine dayalı video yayın hizmetimize içerik katkısı gerçekten devasa olurdu çünkü firmamızın en zayıf yönü bu video yayın hizmetiydi. Senelerdir orayı canlandırmaya çalışıyorduk.

Mevcut CEO olarak annemin bundan haberi olduğundan emindim. Tamamlandığında bize en az üç kat daha fazla fayda sağlayacak DigiStream anlaşmasına gölge düşüreceğinden endişe etmiyordum fakat Tobias’ın gösterişli bir haberle beni yenmesi canımı çok sıkıyordu. Black Bear’in peşinde olduğunu hissetmişim aslında ama başaracağını hiç düşünmüyordum.

Sessiz kalan diğer adaya baktım. Paxton James, okunması zor bir yüz ifadesiyle Richard’ın yanında oturuyordu. İş geliştirme grubunun başkan yardımcısı, benimle beraber bu salondaki en genç kişiydi. Keskin zekâlı, nûktedan ve yenilikçi biriydi. Adaylar arasında en çok onu seviyordum ancak Tobias’ı hafife aldığım gibi onu da hafife almamam gerektiğinin farkındaydım. Çoğunlukla CEO pozisyonunu istemiyormuş gibi davranıyor olsa da

kısa sürede bu mevkiye gelmesinin altında sağlıklı bir hırs dozu olduğu aşikârdı.

Muhtemelen şu anda da amacını belli etmeden otururken Black Bear bombasının oylamayı nasıl etkileyeceğini hesaplıyordu.

Diğer adayların Tobias'ın haberine nasıl tepki verdiklerini inceledim.

Haberleşme daire başkanımız Laura Nguyen sırtı kasılmış bir halde oturuyor, memnuniyetsizliğini gergin gülümsemesinin ardına saklıyordu. Young Korporasyon'un genel profilini son beş yılda zirveye taşımıştı ve Tobias'tan, belki benden bile daha çok nefret ediyordu. Basından ve insanlardan iyi anladığı belliydi.

Onun yanındaki Russell Burton koltuğuna gömülmüştü. On yıldan uzun süredir şirketimizin operasyon direktörü olan Burton, iki çocuk babasıydı. İnsanlardan çok sistemleri anlayan sessiz ve mütevazı bir adamdı. Adaylığı yıllardır verdiği kaliteli hizmetin ardından bir formaliteydi. Ama oylama konusu ne zaman açılrsa midesi bulanıyormuş gibi görünmesine bakılırsa, CEO koltuğunun sorumluluğunu üstlenmektense gözüne bıçak batırmayı tercih ederdi.

“Tebrikler.” Sesim gürültüyü adeta bir kılıç gibi kesti. Salona tekrar sessizlik çökerken Tobias'a kibarca gülümsedim. “Şirket için önemli bir kazanım. Nereye gideceğini görmek için heyecanlıyım.”

Daha büyük tepki göstererek onu tatmin etmek istemiyordum. Kıskançlık etmenin ya da fevri davranmanın bana bir faydası olmazdı. Ayrıca zaten kıskanmamıştım, sadece sinirime dokunmuştu.

Toplantı resmi olarak son bulunca herkes dışarı çıkmak için ayağa kalktı. Salonu kısık sohbet sesleri ve metalin halıya sürtünme sesi doldurmuştu. Kamp sonrası toplanmak opsiyoneldi ancak kimse bir şeyler içip birlikte vakit geçirme fırsatını kaçırmazdı.

Caddenin aşağısındaki, önümüzdeki iki saat için rezerve etti-

ğimiz barda dolanırken Isabella'yı düşünmemeye çalışıyordum. Akşamımı onunla geçirmeyi tercih ederdim fakat burada da boy göstermem gerekiyordu.

Bir durgunluk anında Paxton yanıma gelip direkt konuya girdi. "Black Bear'in, Tobias için kayda değer bir adım olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet ama yeterli olmaz."

"Onu bu kadar çabuk gözden çıkarma derim. Kurnaz herifin tekidir."

Paxton'a bir bakış attım. Onun uysal görünüşünün altında da bir köpekbalığı yatıyordu. "Bana tanıdığım başka birini hatırlattı."

Söylediğimi inkâr etmeye zahmet etmeden sırtıttı. "Benim rolüm o kadar da büyük değil. Otuz beş yaşmdan önce bir Fortune 500 şirketinde başkan yardımcılığı, Nebraska'dan gelen bir çocuk için hiç de fena bir pozisyon değil. CEO pozisyonu da hoş olabilirdi ama bunu umduğum söylenemez. Bununla beraber..." Tobias'ın, Richard ve diğer iki komite üyesiyle sohbet ettiği yeri başıyla işaret etti. "...bazı saçmalıklara toleransım düşüktür. CEO ben olamayacaksam senin olmanı tercih ederim."

Kadehimin üzerinden onu inceledim. "İttifak teklif ediyorsun."

"Uzlaşma diyelim," diye düzeltti. "İttifak, kulağa çok resmi geliyor. Fakat sana karşı dürüst olacağım. Seçim komitesinden iki kişi şu anda benden yana. Fazla bir şey olmasa da beraberlik halinde her oy önemli olacaktır. Oylarını sana vermeleri için onları ikna edebilirim."

"Bunu sırf iyi niyetinden yapacaksındır eminim," dedim kuru bir sesle.

"Hem o hem de terfi şartıyla," dedi Paxton hiç beklemeden. "Sullivan emekli olduğunda tanıtım ve reklam departman başkanlığını istiyorum. Adamın bir ayağı zaten kapıda. Bu işte iyi olabileceğimi biliyorsun."

"Biraz aceleci davranmıyor musun? Sullivan'ın şirkette bir beş yılı var."

Paxton bana tuhaf bir bakış attı.

Eh, haksız sayılmaz. Sullivan'ın kondisyonu, marketteki bu-
ruşuk yeşilliklerle yarıştırdı. Reklam verenlerimiz onu seviyordu
ama şirkette en fazla iki yıl daha kalacağını düşünüyordum.

“Geçtiğimiz hafta yeteri kadar iş konuştuk,” dedim. “Bu ak-
şam içkilerin ve yemeklerin tadını çıkar. İş meselelerini daha
sonra tartışalım.”

Bilerek net bir cevap vermemiştim. Paxton'ı insan olarak se-
viyordum ama güvenimin tam olduğunu söyleyemezdim.

“Tabii.” Teklifine ne sıcak ne soğuk yaklaşmam karşısında
görünür bir tepki vermeden kadehini kaldırdı. “İple çekiyor ola-
cağım.”

Eğlence akşam dokuz civarı bitti. Şirketimizin liderleri tek
tek bardan ayrıldılar ve geriye sadece bir avuç insan kaldı.

Nihayet. Ben de artık izin isteyip kalkabilirdim. Önümüzdeki
bir yıl yetecek kadar profesyonel ağ oluşturmuştum.

“Kai.” Annem tam çıkarken beni durdurdu. “Biraz konuşalım.”

İç çekişimi bastırdım. *Kurtulamadım.*

Onu içeride kalan yöneticilerin gözlerinden uzağa, barın ses-
siz bir köşesine kadar takip ettim.

Akşamın başından beri yüzünde olan profesyonel gülümseme
silinmiş, yerini gerginlik çizgileri almıştı.

“Endişe etme,” dedim. “Black Bear anlaşması, DigiStream'le
yarışamaz bile. Komite bunun farkında.”

Annem zarif, siyah kaşlarından birini kaldırdı. Londra'nın en
iyi estetiisyeniyle kuaförül sayesinde elde ettiği pürüzsüz teni ve
gür siyah saçlarıyla ellili yaşların değil de otuzlu yaşların sonun-
da görünüyordu. “DigiStream anlaşması gerçekleşecek mi peki?”

“Elbette,” dedim bunu sormasına gücenerek. “Ben ne zaman
başarısız oldum?”

“Söylentilere bakılırsa Mishra inat ediyormuş ve Whidby,
CEO pozisyonunu kalıcı olarak kaybedebilirmiş. Bunları ben du-
yuyorsam kurul da duyuyordur. Gidişattan hiç memnun değiller.”

Omuzlarım gerildi. “Farkındayım. Her türden senaryo için tedbirim hazır.”

“Eminim öyledir ancak bu yeterli değil.” Annem dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu sadece anlaşmalarla ilgili değil, Kai. CEO seçimleri, kâr-zarar cetvelleri kadar net değildir.”

“Biliyorum.”

“Bildiğini sanmıyorum.” Sesini alçalttı. “Bu, hakkı olana teslim edilecek bir seçim değil. İşin içinde politika var. Soyadın senin hem avantajın hem de dezavantajın. Bazı kurul üyeleri, istikrara önem verdikleri ve sen bir Young olduğun için seni destekliyorlar. Fakat diğerleri tam da bu yüzden sana destek vermiyor. DigiStream gecikmesini ve... gelecekle ilgili modern görüşleriyle şirkete taze kan katma arzunu kullanıyorlar. Bu kesimin sesi her geçen gün daha da artıyor.”

Havada süzülen ürpertici serinlik kemiklerime işledi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hem adına hem de geçmişine güvenmeyi bırakman ve seçilmene karşı olanların suyuna gitmen gerektiğini söylüyorum. Yoksa seçimi kaybedeceksin.”

Kaybetmek kelimesi bir yaratığın sivri dişleri gibi içime battı.

Tarih kazananları hatırlardı. Kaybedenler hiçliğe karışırdı ve isimleri zamanla unutulurdu. Hiç var olmamış gibi her yönden ölüp giderlerdi.

Göğsümde yoğun bir baskı oluşmuştu.

“Kaybetmeyeceğim,” dedim niyetlendiğimden daha soğuk bir sesle. “Ben asla kaybetmem.”

“Kaybetmemek için elinden geleni yap.” Annem pek de ikna olmuşa benzemiyordu. “Her neyse, söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Bu oylamada tarafsız olmam gerekiyordu ama işin içinde soyadımız var. Bir Young, Young Korporasyon’un CEO koltuğunu kaybederse insanların neler diyeceğini düşünebiliyor musun? Bu utançtan asla kurtulamayız.”

Bana dostunu da düşmanını da titreten bakışlarından attı. “Bu

iş için kampanya yürüt, Kai. Onları mutlu etmek için ne gerekiyorsa yap. Bunun sana yakışmayacağını düşündüğünü biliyorum fakat gururunun, galibiyetin önünde engel olmasına izin vermemelisin. Tobias'ın ofis köşelerinden sana emir yağdırmasını istemiyorsan bunu yapma.”

Midem altüst oldu.

Kaybetmek kelimesinden ne kadar nefret ediyorsam *kampanya* kelimesinden de o kadar nefret ediyordum. Kendini satmaya çalışmak son derece... utanç vericiydi. Sahte gülümsemeler, kış yalamalar, her iki tarafın da yalan olduğunu bildiği ama dillendirmediği basmakalıp sözler.

Fakat annem tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu ve Tobias Foster'dan emir almaktansa bir şişe zehir içmeyi tercih ederdim.

Bardan çıktığımda dondurucu gece havası öfkemi serinletti. Ancak tenimin altında hiddet hâlâ köpürüyordu ve evime dönme düşüncesi eskiden olduğu kadar çekici gelmiyordu.

Telefonumu çıkarıp mesajlarımı açtım.

Ben: Hâlâ Valhalla'da mısın?

Bu kadar sosyalleşme yeterli gelmiş olmalıydı ama Isabella'yla konuşmak hiçbir zaman diğer insanlarla konuşmak kadar yorucu olmuyordu.

Isabella: Hayır, eve döndüm

Isabella: Bu akşam vardiyam yok

Bu açık bir davetiyeydi.

Ben: Yirmi dakikaya oradayım.

20

Isabella

Zil ona beş kala, Kai'ye adresimi mesaj attıktan tam yirmi dakika sonra çaldı.

Kapıyı açıp onu rüzgârda dağılmış saçları ve kızarmış yanaklarıyla karşımda bulduğumda kalbim şiddetle atmaya başladı. Görüşmeden geçen bir haftanın ardından onu görmek, uzun süre nefesimi tuttuktan sonra içime oksijen çekmek gibiydi.

Serin bir coşku hissi ciğerlerimi doldurdu.

“Selam,” dedim soluksuzca.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Selam.”

“Zamanlamanın korkunç olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Bu kadar uzun bir cümleyle söylemediler.” Rahat bir tavırla omuz silkti. “Senin için sorun olacaksa daha sonra gelebi...”

“Sakin gitmeye kalkma.” Bileğini tutup onu içeri çektiğimde güldü. “Ama kendinden de bu kadar memnun olma. O kadar temizliğin boşa gitmesini istemiyorum sadece.”

Kai daha da memnun olmuş gibiydi. “Benim için temizlik mi yaptın? Gururum okşandı.”

Boynum ve göğsüm kızardı. Şu anda bana dokunsa muhtemelen eli yanardı. Gerçi bunu *hak ediyordu*. “Öyle bir şey söylemedim. Zaten evi biraz temizleme vaktim gelmişti. Zamanlama tamamen tesadüf.”

“Anlıyorum.”

“Neyse.” Gözlerindeki bilmiş parıltıyı görmezden gelip ona sırtımı döndüm ve kolumu savurarak yeni düzenlediğim mekânımı tanıttım. “Fakirhaneme hoş geldin. East Village’in tam kalbinde -elli beş metre karede- kiralık lüks bir yaşam.”

Stüdyo dairem konusunda aslında çok şanslıyım. Bir arkadaşımın arkadaşı benden önceki kiracıydı. O Arizona'ya taşındığında evi daha piyasaya çıkartılmadan kapmışım. Düzgün doğal ışığı ve apartman içinde çamaşır yıkama alanı olan, hamamböceği ya da fare istilasına uğramamış bir şehir merkezi dairesini altı yüz dolara kapatmak hiç kolay değildi. Özellikle de New York standartlarında görülmemiş şeydi.

Kai yanıma gelip burayı yuvaya benzetmek için yaptığım küçük dokunuşları inceledi. Seyahatlerimde topladığım *shot* bardağı koleksiyonuna ve pencerenin yanına sıkıştırdığım orga bakıyordu. Bir doğum günümde Vivian ve Sloane'un şaka olarak yaptırdığı, Monty'yi beyaz fırfırlı yaka takmış bir Viktorya dönemi aristokrati gibi gösteren yağlı boya portresi de ilgisini çekmişti. Bu portre gördüğüm en saçma şeydi ama çok seviyordum.

Burası muhtemelen Kai'nin dolabı kadardı ancak evimle abartılı bir gurur duyuyordum. Benimdi. Yani en azından kirasını ödeyebildiğim sürece benim olacaktı. Hülyalı gözlerle etrafta dolaşan göçmenleri ne olduklarını bile anlamadıkları bir hızda çiğneyip yutabilecek bir şehirde yaşamayı ve bu yeri evim yapmayı başarmışım.

"Evin seni yansıtıyor," dedi Kai. Gözlerinin içi gülen sıcak bakışları, kapının yanında duran ve içinde tavuskuşu tüyleri bulunan altın rengi vazoun üzerindeydi.

Göğsümde bir şeyler kanat çırpı. "Teşekkür ederim."

Ardından evin asıl sahibini tanıtmamak kabalık olacağı için vivaryuma gidip yeşilliklerin arasında kıvrılmış dinlenen pitonu mu çıkardım.

"Bu Monty." Onu New York'a taşındıktan birkaç hafta sonra almışım. Top pitonlar bakılması aşırı kolay ve ucuz hayvanlardı. Yani işimle maaşıma en uygun hayvan buydu. Monty bir köpek ya da kedi gibi kucakta durmuyordu. Yaptığı tek şey yemek, içmek ve uyumak olsa da boş eve gelmektense beni bekleyen bir evcil hayvanım olması güzeldi.

Monty omzuma dolanıp merakla Kai'ye baktı.

"Piton Monty. Ne sevimli," dedi genç adam gülümseyerek.

"Babam *Life of Brian** filmine bayılıyordu," diye itiraf ettim. Ben filmi onun kadar sevmezdim ama içindeki espriler gayet iyiydi. Ayrıca babam hâlâ hayatta olsaydı, yılanıma bu adı ver-meme çok sevinirdi.

"İlginç. Seni *Pomeranian* bakacak biri olarak düşünürdüm."

"Çok tatlı olduğum ve harika saçlarım olduğu için mi?"

"Hayır. Minik ve geveze olduğun için." Koluna vurduğumda Kai'nin gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

"Terbiyeni takın, yoksa Monty'yi üstüne salarım."

"Boş bir tehdit. Dost canlısı bir top piton değil de engerek olsaydı korkabilirdim," dedi tembel bir şekilde.

Onun sözünü kanıtlamak ister gibi Monty kafasını onun uzat-tığı eline sürttü.

"Hain. Seni besleyen kim, ha?" diye homurdandım ama bu sevimli manzara karşısında gülümsememi saklayamıyordum.

Çoğu kişi kötü niyetli, çirkin ya da zehirli olduklarını düşün-düğü için yılanlardan korkardı. Bazı yılanlar gerçekten öyleydi ama birkaç çürük elma yüzünden tüm yılanları yargılamak, seri katil nüfusu yüzünden bütün insanlığı yargılamak gibi bir şeydi. Bu haksızlık mide bulandırıcıydı ve Monty'ye ilk fırsatta vahşi hayvan kontrol memurlarını çağıracaktı gibi bakmaktansa say-gıyla yaklaşan insanlara zaafım vardı.

Birkaç dakika sonra onu vivaryumuna bıraktığımda Monty esneyip mutlulukla top şeklini aldı. Sosyal bir hayvandı ve ku-cakta tutulmaya diğer yılanlardan daha çok toleransı vardı. Yine de yabancılarla uzun süre temasına izin vererek onu strese sok-mak istemiyordum.

"Kamp nasıldı?" Ellerimi yıkadım ve benden sonra ellerini yıkayan Kai'ye döndüm. "Dört günlük liderlik eğitimi, kurumsal

* Yönetmenliğini *Terry Jones*'un yaptığı, İngiliz komedi grubu *Monty Python*'ın 1979 yapımı komedi filmidir. (ç.n.)

cehennemin derinliklerinden çekilip alınmış türden bir işkenceye benziyor.”

Üstüne *para verseler* böyle bir kampa katılmazdım.

Aslında bir milyon dolar karşılığında belki katılabilirdim ama daha aşağısı kurtarmazdı.

“O kadar da kötü değil,” dedi Kai yine gülerek. “Örneğin, faaliyet alanlarının çeşitlendirilmesi ve konsolidasyonu üzerine yaptığımız seans son derece aydınlatıcıydı.”

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıstırdım. “Böyle terimler kullanan bir adamla seks yaptığımı inanamıyorum. New York’ta flörtleşme bu noktaya mı geldi?”

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Birkaç gece önce adımı haykırırken hiç şikâyet etmiyordun.”

Aylar önce biri, aşırı resmi Kai’nin böyle güleceğini söyleseydi hangi uyuşturucuyu kullandığını sorardım. Şimdiyse manzara karşısında yüzümün kızarmasına engel olmakta zorlanıyordum.

“Kendini bir şey sanma,” dedim kibirle. “Böbürlenmeden önce aynı performansı tekrar göstermen gerek. Kim bilir? Belki de tek seferlik şansın dönmüştü.”

“Belki de.” Bana doğru bir adım atarak kalbimin delirmesine, başımın beklentiyle dönmesine neden oldu. “Teorini test edelim mi, ne dersin?”

Biz insanların en büyük sorunu, anlık memnuniyet için mantığımızı hep bir kenara atmamızdı.

Mesela ben her hafta pizza yemenin sağlıklı olmadığını biliyordum ama yine de yiyordum.

Ya da her sabah Netflix’in başına oturmadan önce biraz yazmam gerektiğini biliyordum ama yazmıyordum.

Kai’yle yakınlaşmanın kötü fikirler tarihindeki en kötü fikir olduğunu biliyordum ama yıllarca tek başıma boğulduktan sonra bir tek onun yanında nefes alabildiğimi hissediyordum.

Beni öptüğünde ya da o çevik, hünerli parmaklarının birkaç

hareketiyle kıyafetlerimizi söküp attığında karşı koymadım. Hatta ben de ona katılıp çıplak tenini ve iri kaslarını keşfe çıktım.

İlk seferimiz patlayıcı etkiliydi çünkü ayların birikmişliği vardı. Bu kez daha tatlı, daha yavaştı. Korku yüzünden kendimizi sınırlandırmıyorduk ve bir hafta ayrı kaldıktan sonra açlığımız artmıştı. Önümüzde olasılıklardan oluşan sonsuz bir tuval halinde uzanan geceyi öpücüklerle, iç çekişlerle boyadık. En sonunda haz dalgaları tek bir cesur darbeye hepsini süpürdü.

Kai geri çekilirken yatağa iyice gömüldüm. Uzuvarım gevşemiş ve ağırlaşmıştı.

“Viv ve Sloane’a söyleme ama... sen ağırladığım en iyi misafirsin. On numara beş yıldız veriyorum.”

Egosunu daha da şişiriyorsam bile umurumda değildi. Haz bulutlarının üzerinde süzülürken bunu düşünecek halde değildim.

Kahkahası beni gülümsetti. Kendini tutmadan gösterdiği her tepki, yeni bir katmanını indiriyordu. Maskesi düşüyor, gerçek Kai ortaya çıkıyordu. Bu halinden itiraf etmek istemeyeceğim kadar hoşlanıyordum.

“Sırrın benimle güvende.”

Gözlerindeki gülüşe rağmen sesinde hafif bir gerginlik sezebiliyordum. Kaşlarının arasında da minicik ama fark edilir bir çizgi vardı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. “Daha yeni seks yapmış birine göre fazla stresli görünüyorsun. Cevabın beni ya çok kıracak ya da endişelendirecek, haberin olsun.”

“Seninle ilgili değil,” diye açıkladı. “İşle ilgili.”

“Tabii ya. Devamlı işini düşünmesen New Yorklu bir iş adamı sayılmazsın,” diye takıldım, hemen ardından ciddileştim. “Di-giStream meselesi mi?”

“O da var.” Uzun bir duraksama oldu. Sonra neredeyse duyamayacağım kadar kısık sesle, “Annem, CEO seçimini kaybedebileceğimi söyledi,” dedi.

Bu şok edici itirafı beni seks sonrası sersemliğinden çıkardı.

Hızla doğrulduğumda yatak örtüsü üstümden kaydı. Kai'nin gözleri bir anlığına parladı ama örtüyü tekrar çektiğimde yüzü düştü. Şu anda çok kızgın olmasaydım bunu sevimli bulabilirdim.

“Nedenmiş o? Sen bu iş için en doğru kişisin!” diye karşı çıktım. Onun ne gibi işlerle ilgilendiğini ya da diğer adayların kim olduğunu bilmesem de Kai'den daha akıllı ve yetenekli başka birini hayal edemiyordum.

Ayrıca o bir *Young*'dı. Şirketin gökdeleninin üzerine yazılmış soyadı, kilometrelerce uzaktan görünebilecek kadar büyük ve parlaktı. Seçimi nasıl kaybedebilirdi?

“Ofis politikaları.” Bana durumu kısaca anlattı ama kızgınlığım yatışmadı.

“Bu çok aptalca,” dedim konuşmayı bitirdiğinde. “Zenginler neden kıçlarının yalanmasına bu kadar meraklılar? Bir süre sonra can sıkıcı olmuyor mu?”

Kai'nin dudaklarının kenarı seğirdi. “Mükemmel soru, hayatım. Zannediyorum ki en büyük sebep ego. Ayrıca evet, can sıkıcı oluyor ama umurlarında değil.” Yatak örtüsünün üzerinde parmaklarını benimkilere geçirdi. “Benim adıma böylesine gücendiğin için minnettarım.”

Bu çok muhtemel görünmese de, “Annen yanılıyor olabilir,” dedim. Benmerkezci kurul üyelerinin suyuna gitmek dünyanın sonu değildi. Fakat Kai'nin bu işteki başarıları gün gibi ortadayken yağcılığa başvurmak zorunda bırakılması çok sinir bozucuydu. “Neden koltuğunu bu kadar erken bıraktığını öğrenebildin mi?”

“Hayır. Doğru zaman gelene dek söyleyeceğini sanmam. Onu tanıdığım kadarıyla doğru zaman hiç gelmeyebilir.”

“Peki ya baban? O ne düşünüyor?” Kai ondan hiç bahsetmiyordu. Leonora Young spot ışıkları altında medya imparatorluğunu yönetirken, kocası esrarengiz bir figürden ibaretti. Onu sadece bir ya da iki fotoğrafta görmüştüm.

“Babam Hong Kong’da. Orada Young Korporasyon’dan ayrı bir finansal hizmet işi yürütüyor. Annemle babam ayrılar.” Kaşlarını kaldırdım. Annesi Hong Kong’dan oldukça uzak olan Londra’da yaşıyordu. “On yıldır ayrı yaşıyorlar ama gerektiğinde kamuoyu karşısında birlikte boy gösteriyorlar. Ayrılıkları herkesçe bilinen bir sır.”

“Boşanmayla sonuçlanmayan bir ayrılık için fazla uzun süre.”

“Birbirlerine beraber yaşayamayacak kadar sinir oluyorlar ama ayrılmayı göze alamayacak kadar da âşıklar. Ayrıca boşanmaya çalışırlarsa mal varlıklarını bölmenin çok karmaşık olacağını biliyorlar,” dedi Kai alaycı bir şekilde. “Bu hiç sağlıklı bir durum değil ancak kardeşimle bu duruma alıştık. Başka bozuk ailelere bakınca iyi olduğumuzu düşünüyoruz.”

Vivian’ın babasının, Dante’ye evlilik için şantaj yaptığını düşünürsek bozuk aile tanımını biraz hafif kalırdı.

“Neden ayrıldılar peki?” Kai’nin göğsüne yaslanıp sesinin ve dengeli kalp atışlarının beni sakinleştirmesine izin verdim.

Genelde dışarıda geçirilen akşamları, evde geçirilenlere tercih ederdim fakat burada böyle sonsuza dek uzanıp onun konuşmasını dinleyebilirdim. Özel hayatı hakkında çok fazla içini açmıyordu, bu yüzden tek bir saniyeyi bile israf etmek istemiyordum.

“Annem çok fazla çalışıyordu, babam da bu yüzden ona günden güne daha fazla gücendi. Böyle şeyler işte.” Kai sanki kendi ailesinin değil de başka bir ailenin geçmişini anlatırcasına kayıtsız konuşuyordu. “Sebebin bu kadar klişe olması utanç verici. Yine de klişeler bir sebepten ötürü varlar.”

“Doğru,” diye mırıldandım. Benim annem de çalışmaya devam ederken babam beni ve ağabeylerimi yetiştirmek için öğretmenliği bırakmıştı. Anneme güvenmemişti ama kariyerinin ilk günlerinde akşam yemeklerini ya da aile gezmelerini kaçırdığında biraz da olsa rahatsız olurdu.

“Beni yeterince konuştuk,” dedi Kai. “Gizli odada yazma seansının geri kalanı nasıl geçti?”

“Şey... iyiydi,” dedim kısaca. Taslağıma devam etmeyi denemiştım ancak tam da beklediğim gibi sessizlikte fazla ilerleme kaydedememiştım. Kulaklığım la son ses müzik dinlemek de fazla işe yaramamıştı. “Dediğim gibi, bugün yazmak yerine beyin fırtınası yaptım. Bu da ilerleme sayılır.”

“Hmm.” Kai başını eğip omzuma tembel bir öpücük kondurdu. “Detaylı bir seks sahnesinden bahsettiğini hatırlıyorum...”

Karnımın derinliklerinde bir kıvılcım çıktı. “Ben de kabalığundan ötürü sana hiçbir şey anlatmayacağımı söylediğimi hatırlıyorum,” dedim resmi bir şekilde.

“Samimiyetle özür dilerim. Seni o şekilde kırmamalıydım.” Boştaki eliyle göğsümü okşadığında içimi kaplayan zevk bir inleme halinde dışarı yansıdı. “Belki bunu telafi etmem için bir yol vardır.”

Tabii ki vardı. Kai sözüne sadık kalıp yıldızlar kırpışarak gözden kaybolana, şafağın ilk bulanık renkleri görünür olmaya başlayana dek hatasını telafi etti.

21

Kai

Sonraki hafta seks, iş ve daha fazla seksten oluşan bir bulanıklık halinde geçti. Isabella'yla beraber değilken kampanya stratejimi geliştirmekle uğraşıyordum. Hiç istemesem de bunu yapmak zorundaydım ama kurul üyelerine Noel için kişiselleştirilmiş hediyeler göndermek dışında, yılbaşına kadar yapmam gereken bir şey yoktu. Bayram sırasında herkes kendi hayatıyla meşgul olurdu.

Ne yazık ki yerine getirmem gereken başka sosyal zorunluluklar vardı. Boş zamanlarımı hep Isabella'yla geçirmek istesem de yasak ilişkimiz, onu davet edildiğim organizasyonlara götüremeyeceğim anlamına geliyordu. Buna Saxon Galeri'nin büyük kış sergisi de dahildi.

Karşılama görevlisinin uzattığı tepside bir şişe şampanya alıp salonu inceledim. Burası genellikle şehir merkezindekilere hitap ediyordu fakat kış sergisinde eserleri sergilenecek önemli isimler, ulusal ve uluslararası birkaç VIP konuğu da çekmişti. Dante ile Vivian, el ele sergiyi geziyorlardı. Süper model Ayana kırmızı tül den elbisesini uçurarak içeride süzülürken, Sebastian Laurent bir köşedeki kalabalığın ilgi odağıydı.

Vuk Marković bile kırk yılda bir katıldığı davetlerden biri olarak bunu seçmişti ancak birileriyle etkileşime geçmekle ilgilendiği söylenemezdi. Köşede dikilmişti ve kış soğuğu taşıyan gözleriyle kalabalığı inceliyordu.

“Kai, gelebilmene çok sevindim.” Clarissa yanımda belirdi. Siyah kokteyl elbisesi ve kulaklığıyla çok şık ama bitkin görünüyordu. Galerinin sanatçı koordinatörlüğünü yapıyordu ve beni

şahsen davet etmese bu organizasyona muhtemelen katılmazdım. Güz balosundan beri görüşmemiştik. O gece ona yanlış mesaj verdiğim için suçluluk hissediyordum.

“Sergi muhteşem görünüyor,” dedim. “Ekibinle harika bir iş çıkarmışsınız.”

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü.

Onunla olan sohbetlerim, Isabella’yla yaptığım sohbetler kadar rahat ve heyecan verici değildi ama güz balosunda gayet iyi bir şekilde sohbet etmiştik. Ancak bu akşam Clarissa’nın dikkati dağınık gibiydi. Zihni bedeninden binlerce kilometre uzaktaydı sanki.

“Fazla sohbet edemeyeceğim. Sanatçıların tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmam gerek. Yaratıcı tipler biraz sorunlu olabiliyor.” Gülümserken sesinde garip bir ton vardı. Gözleri birini arıyormuşçasına galeride dolaştıktan sonra tekrar bana döndü. Yüzünde merak uyandırıcı bir kararlılık belirmişti. “Yakın zamanda buluşup bir şeyler içelim. Valhalla balosundan erken ayrıldığım için sana hâlâ telafi borçluyum.”

“Olur tabii,” dedim. Onun muhtemelen randevu olarak düşündüğü bir şeyi kabul ettiğim için rahatsızlık hissetmiştim. “Müsait olduğunda haber verirsin.”

Clarissa yüzündeki dalgın ifadeyle yanımdan ayrıldıktan sonra Dante ile Vivian’ın olduğu tarafa yöneldim. Yolu henüz yanılamıştım ki, biri bana içkimin neredeyse elimden düşmesine neden olacak bir şiddetle çarptı.

“Çok özür dilerim!” Tanıdık ses başımı hızla sağa çevirmeme neden oldu. “Ben... Kai?”

“Isabella?”

Şaşkın yüzlerle birbirimize baktık. Bana kendisinin de bu akşam bir organizasyona katılacağını söylemişti ancak milyon yıl düşünsem burada karşılaşacağımız aklıma gelmezdi. Siyah kadife elbisesi kıvrımlarını sarmış, esmer teninin büyük kısmı-

nı gözler önüne sermişti. Siyah *stiletto* çizmeleri de göz hizama ulaşmasını sağlamıştı. Burada konuk olduğu belliydi ama Chelsea'de bir galeri açılışından çok East Village'da bir yeraltı parti-sine uygun giyinmişti.

"Sen burada ne aryorsun?" İlk kendine gelen Isabella oldu.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Ağabeyimle geldim. Kendisi şu anda... bir yerlerde." Elini etrafında salladı. "Onu bir süre önce kaybettim ama neyse ki, meşgul olmamı sağlayacak yeterince şarap ve atıştırmalık var."

"Anlıyorum." Gülünç hali şaşkınlığının azalmasını sağladı. Boştaki elinde taşıdığı tabakta Pisa Kulesi'ni andıran yükseklikte ve eğiklikte bir yığın ordövr bulunuyordu. "Yeterli yiyecek aldığın'dan emin misin, canım?"

Burnunun ucuyla yanakları hafifçe pembeleşti. "Aslında hayır. Tam biraz daha almaya giderken *biri* yoluma çıktı."

"Ne kabalık ama."

"Aynen öyle. Bugünlerde kimsede görgü yok."

"Toplumsal çöküş yakındır." Çenemle üzerindeki işaret ederken dudaklarını beğeni dolu, tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Karamsar konuşmaları bir kenara bırakırsak, gerçekten çok güzel görünüyorsun. Bu elbiseyi ben varken giymemen iyi olmuş, yoksa ikimiz de şu an burada duruyor olmazdık."

Günü onun dairesinde geçirmiş, sonra etkinlik için üstümü değiştirmek üzere evime geçmiştim. Şimdiyse orada kalmış olmayı diliyordum, bu sergideki sanatçılara yaratıcılıkta meydan okuyabilecek bir sürü fikrim vardı.

Isabella'nın sahte kızgınlığı, kızarmış yanakların altında eridi. Etrafımızı yoğun ve sıcak bir hava sarmaya başladığında başını iki yana salladı. "Şşt." Gözleri salonda gezindi. "Birileri duyacak. Dante'yle Vivian *tam karşımızdalar*."

"Dante ile Vivian'ın gözleri birbirlerinden başkasını görmüyor."

Ama Isabella haklıydı. Masum bir konuşma -şimdilik- yapıyor olsak da dikkatleri üzerimize çekmek akıllıca olmazdı. Bizi

piyano odasından çıkarken gören Vuk zaten şüphelenmişti. Neyse ki adam hiç konuşmuyor, başkalarının işine mecbur kalmadıkça asla burnunu sokmuyordu. Fakat her zaman böyle şanslı olmayabilirdik.

O sırada konuklardan biri, muhabbet ettiği kişiden ayrılıp bana doğru gelmeye başladı. Adam şirketimizin ana gazetesinin sanat ve kültür muhabiri olduğundan onunla biraz ilgilenmeliydim.

“Galerinin arka tarafında, dalga heykelinin hemen arkasında hücre gibi bir oda var,” diye mırıldandım muhabir yaklaşırken. “Bir saat sonra benimle orada buluş.”

Isabella cevap vermeden arkasına döndü ama hemen öncesinde gözlerindeki parıltıyı görmeme izin vermişti.

Sonraki elli beş dakikayı, gönülsüzce de olsa insanların arasına karışarak geçirdim ve en sonunda tuvaleti kullanmak için izin isteyip ayrıldım. Ancak sağ taraftaki tuvaletlere yönelmek yerine arka tarafa doğru ilerledim. Sergi ana odada gerçekleştiği için bu kısım ısıtıcının kısık uğultusu dışında sessizdi. Düzgün bir yapıda olmayan dalga heykeli, girintiyi gözlerden uzakta tutuyor ve kaçamak için mükemmel bir yer haline getiriyordu.

İçeri girdiğimde Isabella çoktan oradaydı.

“İlk iki sefer şaka yapmıştım ama bu tesadüf olamaz. *Kesin* beni takip ediyorsun,” diye takıldı.

Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattım. “Kendinizi çok önemli görüyorsunuz, Bayan Valencia.”

Sırtışı büyüyerek güzel gamzelerini ortaya çıkardı. “Ama haksız mıyım?”

“Kesinlikle değilsin.”

Nefesi göğsüme çarparken gül ve vanilya kokuları duyularımı kışkırttı. Tanrıçaların bile bu kadar ilahi kokmadığından eminim.

Avuçlarım, parmaklarımı o ipeksi siyah dalgalara daldırmak ve vücudunun her bir santimini -zarif boynunu, pürüzsüz omzu-

nu, bel oyugunu ve kalçalarının çıkıntılarını- okşamak için karnıcalanıyordu. Kadife ve ipeklere sarınmış bir güzellikti.

İhtiyaç içimde canlı bir varlıkmış gibi nefes alıyordu ama ona uzanmadım. Isabella da bana dokunmak için harekete geçmedi. Tanıdıklar ve gazetecilerle dolu bir etkinlikte gizli işler çevirmek son derece tehlikeliydi fakat ondan uzak durmak, okyanusa kıyından uzak durmasını söylemekle aynıydı.

İmkânsızdı.

Başımı eğdiğim sırada çenesini kaldırdığı için göz göze geldik. Konuşmadık. Temas kurmadık. Yine de gecemin en güzel anı buydu.

“Sanatçılar resmi konuşmalarına başlamadan önce gitmek istiyorum,” diye mırıldandım. “Ancak bu nezaketsizlik olurdu, öyle değil mi?”

“Muhtemelen.” Isabella, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığımda yutkundü. Kendime engel olamıyordum, aklımı yitirmeden önce bir şekilde ona dokunmaya ihtiyaç duyuyordum. “Ama nezaket abartılıyor bence.”

Güzel. Çünkü şu anda aklımdaki düşünceler nezaketten çok ama çok uzaktı.

“Vay... beklenmedik bir manzara.”

Bu çirkin ses, aramızdaki samimiyetin sıcaklığına bir kova buzlu su boşalttı. Elimi hızla çektim ve Isabella’yla farklı yönlerde savrulan kuklalar gibi birbirimizden uzaklaştık.

“Kai Young, halka açık bir etkinlikte bir çalışanla oldukça samimi. Bugünü göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Odanın girişindeki kişi Victor Black’ten başkası değildi. Gözleri Isabella ve benim aramda dönerken kötücül bir memnuniyetle parlıyordu. Sergiye yeni gelmiş olmalıydı, onu daha önce görmemiştim.

Göğsümde bir dehşet düğümü oluştuğunu hissettim.

Isabella’yla teknik olarak yanlış bir şey yapmıyorduk. Ancak Victor en masum olayı bile çarpıtıp ucuz bir hikâyeye dönüştürerek millete satma yeteneğine sahipti.

“Valhalla’da değiliz,” dedi Isabella soğuk bir sesle. “Burada konuk olarak bulunuyorum. Sana çıkışı gösterecek birine ihtiyacın varsa isim etiketleri gayet belli olan çalışanlara rica etmeni tavsiye ederim.”

“Ah, benim hatam. Bir fahişe gibi giyindiğin için fark edemişim.” Victor dikkatini yeniden bana çevirirken kinci bir gülümseme takınmıştı. “O gün bizi konuşurken gördüğünde öyle öfkelenmene şaşmama...”

Odayı tepki vermesine bile fırsat bırakmadan hızla arşındırdım. Kolumu boğazına bastırarak onu duvara dayadığımda cümlesinin geri kalanı ağzına tıklandı.

“Gecenin ikinci hatasını yaptın, Black,” dedim kısık sesle. “Benim bulunduğum yerde *hiçbir* kadına böyle saygısızlık yapamazsın.” *Özellikle de Isabella’ya.*

Soğuk bir öfke, pürüzlü kenarlarını göğsüme batırıp gözümü kana bürümüşü. Victor’ın yüzünü, kırılğan noktalarını -gözlerini, burnunu, çenesini ve şakaklarını- vurgulayan bir harita olarak görüyordum. Tek bir yumrukla herhangi birini ya da hepsini parçalayabilirdim.

Isabella’nın varlığı kendimi dizginleyebilmemi sağlayan tek şeydi. Aşırı tepki göstermem Victor’ın şüphelerini doğrulardı. O pis yüzünü parçalamaktan alacağım kısa süreli zevk, uzun vadeli kötü sonuçlar doğururdu.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, gözlerindeki korku parıltılarına rağmen geri adım atmadı.

“Tabii.” Boğazını sıktığım için sesi tiz ve tuhaf çıkıyordu. “Haklısın. Mükemmel Kai Young, şirketinin CEO oylaması bu kadar yakınken Valhalla’nın *bar görevlisiyle* ilişkiye girmek gibi aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllıdır.” Kolumu daha fazla bastırdığımda acı dolu bir nefes verdi.

“Kai.”

Isabella’nın kaygılı sesi, görüşümdeki kanın kalkmasını sağladı.

Kolumu indirip Victor'a sertçe baktım. Sırtını dikleştirip öksürerek konuştu. "Konu skandallar olduğunda kurul üyeleri çok tutucu olur. Birkaç sene önce, Greentech'in yönetici adaylarından biri evdeki dadıyla yasak ilişkisi olduğu için pozisyonunu kaybetti. On beş yıllık çalışması boşa gitti."

O skandalı hatırlıyordum. Aylarca manşetlerden inmemişti.

Ancak ben evli değildim. Kiminle istersem onunla çıkabilirdim.

Bunu Valhalla'dakilere ve şirkettekilere söyle, diye fısıldadı içimdeki sinsi ses.

Dişlerimi sıktım. Victor'ın yüzündeki ihtiyatın yerini yavaşça galibiyet aldı. Hedefi on ikiden vurmuştu ve bunun farkındaydı.

"Sen de bir CEO'sun," dedi Isabella yanıma gelerek. "Bu, yönetim kurullarının aslında skandallara o kadar önem vermediği anlamına gelmez mi? Geçen sene araban havaya uçmamış mıydı?"

Victor'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. *Porsche*'sinin patlama haberi geçen bahar çok ses getirmişti. Bundan kimin sorumlu olduğunu bulamamıştı ancak düşmanlarının listesi oldukça uzundu. Yani herhangi biri olabilirdi.

Normalde mülke gereksiz yere zarar verilmesini tasvip etmezdim ama Victor'a maalesef sempati duyamıyordum. Hem zaten kimse de ölmemişti. Yalnızca egosu, arabası ve itibarı zarar görmüştü ama sonuncusu en baştan lekeliydi.

"İsa!" Keten gömlek ve pantolon giymiş bir adam odaya girdiğinde Victor cevap veremedi. "İşte buradasın. Bir süredir seni arıyorum."

Onu hemen tanıdım, galeride bugün eserleri sergilenecek sanatçılardan biri olan Oscar'dı. Uzun boylu, ince bir adamdı. Omuz hizasındaki siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve boynundaki puka kabuklu kolyeyle, *Chealsea*'deki özel bir sergide değil de sörf tahtasıyla Hawaii denizlerinde olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Şaşırmış görünen Victor'ı geçip kolunu Isabella'nın omzuna attığında omurgam kaskatı kesildi.

"Birazdan konuşmamı yapmaya çıkacağım. Eserlerimden birine ilham olduğun için sen de yanımda durursun diye düşündüm."

Isabella burnunu kırıştırdı. "Yok, ben almayayım. Konuşmalardan nefret ederim. Ayrıca bu gece senin gecen."

Az önceki hiddetim yerini farklı türden bir gerginliğe bıraktı.

Adamın kolunu onun omzundan çekme dürtümle savaştım. "Isabella, Oscar'ı tanıdığını bilmiyordum," dedim gergin bir gülümsemeyle.

"Tanışmaktan öteye geçiyoruz. Kendisi gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri olur." Genç kadın, Oscar'a parlak bir gülümsemeyle baktı.

Çenemde bir kas seğirdi. "Ne hoş."

Ben neyim peki? Doğranmış ciğer mi?

Isabella'yı başka bir adama gülerken gördüğümde dönüştüğüm kıskanç ve sahiplenici mağara adamını sevmiyordum. Zaten ona karşı hissettiğim çekim tamamen mantık dışıydı.

Sert ses tonum karşısında gözlerini kırıştırdı, ardından bir şeyi çok komik bulmuşçasına gülümsedi. "Oscar benim..."

"Ay, çok özür dilerim!" Çok güzel görünen Asyalı bir kadın, dalga heykelinin yanında kalakaldı. Victor çoktan ortadan kaybolmuştu. Gittiğini görmemiştım, umurumda da değildi. "Bölmek istememiştik. Biz... şey... burada birilerinin olacağını düşünmedik." Yanakları hafifçe pembeleşti.

Yanında, kahverengi saçları ve buraya ilk biz gelmiş olsak da onların işini bölmüşüz gibi soğuk bakan yeşil gözleri olan, tanıdık bir adam vardı.

Klasik Volkov.

"Alex, Ava. Sizi görmek çok hoş." Oscar ve Isabella yüzünden duyduğum rahatsızlığı gülümsememin altına sakladım. *Adam niye kolunu hâlâ Isabella'nın omzundan çekmedi?* "New York'ta olduğunuzu bilmiyordum."

“Ava sergiyi gezmek istediği için geldik.” Alex Volkov’un sesi, karısının adını söylerken sesine hâkim olan hafif yumuşaklık dışında odanın derecesini saniyeler içinde düşürecek kadar soğuktu.

Mesafeli duruşuyla tanınan gayrimenkul milyarderinin soğukluğu, kutuplardaki buz mağaralarınıninkiyle yarışırdı ancak birkaç yıl önce Ava’yla çıkmaya başladığında oldukça değişmişti.

Onunla dost olmasak da aramız fena değildi. Young Korporasyon’un merkezinin bulunduğu gökdelen ve yaşadığım sokağın yarısı Alex’e aitti. Ona da Christian Harper’a baktığım gibi bakıyordum fakat en azından Alex’ten ne bekleyebileceğim belliydi. Christian ise özel dikim kuzu kostümü içindeki bir kurttu. Dante, Rohan Mishra’nın ve diğer CEO adaylarının kirli çamaşırlarını bulmak için ona başvurmamı birkaç kez daha önermişti ama her defasında reddetmiştim.

Dante etik sınırları zorlamakta sakınca görmüyordu. Bense hile yaparak kazanmayı reddediyordum. Bu tür zaferler bana sahte geliyordu.

İti an çomağı hazırla.

“Burada gizli bir parti var ve kimse bizi davet etmedi, öyle mi? Kırıldım doğrusu.” Dante’nin kalın sesi, kendinden önce bize ulaştı. Girişte görüldüğünde yanında Vivian da vardı. “Herkesin nereye gittiğini merak ediyordum.”

“Konukların büyük çoğunluğunun hâlâ sergi alanında olduğuna inanıyorum,” dedim alaycı bir sesle. Isabella’yla samimi buluşmamızın nasıl bu sirke döndüğünü düşünüyordum.

Sonra sanki oda yeterince kalabalık değişmiş gibi Clarissa bir fırtına bulutu halinde içeri daldı. Bakışları çok sertti.

“Tüh.” Oscar sonunda kolunu Isabella’nın omzundan çekti. “Galiba başım belada,” dedi ama çok da endişeli değil gibiydi.

“Sonunda buldum seni,” dedi Clarissa gergin bir sesle. “Konuşman üç dakika içinde başlayacak. Benimle gelmen gerek. *Derhal.*”

Onu daha önce hiç bu kadar sinirli konuşurken görmemiştim. Gerçi yıllardır hiç konuşmadığımız da bir gerçektir.

“Hemen geliyorum.” Oscar harekete geçmedi. Clarissa da olduğu yerde kaldı.

Kısa bir sessizlikten sonra adam iç geçirip onun peşinden dışarı çıktı. Diğer herkes de teker teker çıkışa yöneldi.

Isabella’yla yürüyebilmek için geride kaldım. “İkiniz çok yakın görünüyorsunuz,” dedim. “Nereden tanışıyorsunuz?”

Genç kadın gülen gözlerini bana çevirdi. “Kai, Oscar benim ağabeyim. Asıl adı Felix, mahlas olarak babamızın adını kullanıyor. Sanırım ona saygısmı ve hürmetini göstermek için.”

Ağabeyi mi?

Bir şok dalgası vücudumu sardı. Oscar’ın -Felix’in- başının arkasına baktım. “Ama nasıl...”

Esmer tenli olmasına rağmen Oscar/Felix’in beyaz ırktan olduğu belliydi. Isabella ise Filipinliydi.

“Felix bebekken ebeveynleri ölmüş,” dedi. “Annemle babam onun vaftiz ebeveynleriymiş, sonra da onu resmi olarak evlat edinmişler. Ben daha doğmadan önce ailemizin bir parçası olmuş.” Gamzeleri yine ortaya çıkmıştı. “Gördün mü? Kıskanacak bir şey yok.”

Tenimin yandığını hissettim. “Kıskanmadım.”

“Tabii, kesin öyledir. Adamlara onları parçalara ayırıp mangalda pişirmek ister gibi bakıyorsun.”

“Eğer şu anda baş başa olsaydık seni dizime yatırıp bu küstahlığın için cezalandırırdım,” dedim kısık ve sakın bir sesle.

Isabella’nın nefesi duyulur şekilde kesildi. “Rüyada görürsün.”

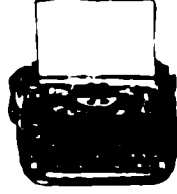
Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ancak bu eksik bir zafferdi. Çünkü tehdidimi gerçekleştiremiyor olmak, onun için olduğu kadar benim için de işkenceydi.

Ana salona adım attığımızda Oscar/Felix çoktan sahneye çıkıp konuşmasına başlamıştı.

Elimi cebime sokup yanımdaki kadına değil de ağabeyinin sözlerine odaklanmaya çalıştım. Parmaklarıma kâğıt parçasına benzeyen bir şey değdiğinde soğuk bir şaşkınlık ürpertisi duydum.

Kâğıdı gizlice çıkarıp açtım. Diğer konuklar sahnedeki konuşmayı dinlemekle meşgul oldukları için notu okurken nasıl gerildiğimi fark etmediler.

Kâğıtta isim ya da imza yoktu. Sadece iki basit cümle yazıyordu.
Dikkatli ol. Herkes görüldüğü kişi değildir.

Isabella

Aralık ayının ikinci yarısında Kai'nin şirketi de Valhalla da boşalmıştı. Bu da bize istediğimiz her yere gizlice girip eğlenme fırsatı tanıyordu. Tabii herkes St. Moritz ya da St. Barts'a gitmiş olsa da ihtiyatı elden bırakmamak için şehrin popüler mekânlarından uzak duruyorduk.

Bunun yerine vaktimizin çoğunu parama kıyıp aldığım yatağında ve kulübün gizli köşelerinde geçiriyorduk. Ara sıra fazla kişinin gözüne çarpmayacak yerlere gittiğimiz de oluyordu; Bronx'taki New York Botanik bahçesi, Flushing'de bulunan minik mantı ve çay dükkânları gibi. Bir kere de Harlem'de yeraltı komedi gösterisine gitmiştik.

Buralar, vakit ve mesafe sıkıntısı yüzünden kendi başıma hiç gitmediğim yerlerdi. Kai'yle keşfetmek çok hoşuma gitmişti. Fakat hâlâ en sevdiğim yer, her şeyin başladığı yerd.

Gizli odamıza adım attım. Kitaplık arkamdan bir tıkırtıyla kapandı ve Kai'nin çoktan içeride olduğunu gördüğümde kalbim heyecanla atmaya başladı. Tekli koltuğa oturmuştu, o bayıldığı klasiklerden birini okuyordu. Kollarını kıvırdığı gömleği, pantolon askısı ve burnunun ucuna yerleştirdiği gözlüğüyle dünyanın en seksi profesörü gibi görünüyordu.

“Üniversitedeki hocalarım sana benzeseydi okuldan kaçıp plaja gitmek yerine sınıfta daha çok vakit geçirirdim,” dedim.

Kai kaldığı sayfaya ayraç yerleştirip kitabını bir kenara bıraktı. “Plaj mı?” dedi abartılı bir ilgiyle. “Bu iddianı ispatlayacak fotoğrafların yoktur, değil mi? Yalnızca doğrulamak için soruyorum.”

“Tabii, ondan soruyorsundur,” dedim ciddi bir sesle. “Fotoğrafım yok ama daha iyi bir şeyim var.” Trençkotumun önünü silktim. “Bunu en sevdiğim *vintage* mağazasında buldum. Tam bir casus giysisi, değil mi? Gizli yerler için ideal.”

Kai hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. “Öyle denebilir sanırım,” dedi kuşkuyla. “Tarz bir... giysi olduğu kesin.”

“Hmm.” Düşünceli bir kaş çatışla başımı yana eğdim. “Belki içine giydiğim şeyi görürsen daha çok hoşuna gidebilir.”

Trençkotun kemerini yavaşça çözmeye başladım. Ardından vardiyamdan sonra giydiğim siyah renkli, dantel ve ipek karışımı tek parça iç çamaşırını ortaya çıkardım. Fiyatı dudak uçuklatıcıydı ancak Vivian sayesinde, Dante’nin şirketinin bünyesinde bulunan lüks markalardan biri olan Delamonte’de ömür boyu arkadaş ve aile indirimi ayrıcalığına sahiptim.

Kai hareketsiz kaldı. Bakışları bir yırtıcının avına odaklanması gibi çamaşırımın incecik kumaşına odaklanmıştı.

Trençkotu yere bırakıp tüylü halının üzerinde kolaylıkla kayan topuklu ayakkabılarımla ona doğru ilerledim.

“Bugün bir oyun oynayalım.” Bacaklarımı iki yanına atarak kucığına oturup kollarımı boynuna sardım.

“Ne oyunu?” Sesi takdire şayan şekilde sakın çıksa da dudaklarımı çenesine bastırdığımda nefes alış verişleri hızlandı.

“Boşalana kadar bana dokunmana izin yok.” Boynundan boğaz boşluğuna doğru öpücüklerden bir yol çizdim. Öyle leziz kokuyordu ki, onu bir battaniye gibi etrafıma sarmak istiyordum. “Dokunursan kaybedersin ve bir ay boyunca yalnızca benim seçtiğim kitapları okursun.”

Kai, DigiStream anlaşması ve iş yüzünden çok stresliydi. Bu oyunun onu biraz gevşetmesini umuyordum.

“Kazanırsam ne olacak?” Kelimeleri yoğunlaşan havaya yükselen bir duman gibiydi.

“Kazanırsan...” Parmaklarımı pantolon askılarına geçirip çekıştirdim. “Yirmi dört saat boyunca senin istediğin şeyleri yapacağım.”

Gözleri karanlık bir ilgiyle parladı. “Ne istersem mi?”

Bu hem korkutucu hem tahrik ediciydi. “Evet.”

Bu teklifi daha önce kimseye yapmamıştım ama Kai’ye güveniyor, bu fırsatı kötüye kullanmayacağını biliyordum.

Ayrıca kaybetmek gibi bir niyetim yoktu.

Kai arkasına yaslandı. Beni, öğrencisini izleyen bir profesör ya da bir köylüye yukarıdan bakan bir kral gibi incelerken yüzüne bir perde inmişti.

Gözleri, “*Elinden geleni ardına koyma,*” diye meydan okuyordu.

Pantolon askısını çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözerken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Gövdesi yavaş yavaş açığa çıktı, çıplak teninin sıcaklığını şimdiden dilimde hissedebiliyordum.

Nefeslerimiz ve saatin yumuşak *tik tak* sesleri odayı doldurmuştu.

Bir bilgenin zihnine ve bir sporcunun vücuduna sahipti. İnce ve sert kaslarını spor salonunda değil, boks ringinde geliştirmişti.

Dilimi meme ucuna değdirdiğim an ürpermesi karşısında gülümsedim.

Ardından yolculuğuma göğsünün ve karın kaslarının üzerinden devam edip kemerine ulaştım. Aramızdaki engelleri aşmak bir dakikamı bile almamıştı.

Aleti tüm sertliğiyle ortaya çıktığında ucu çoktan ıslanmıştı. Tadını ve verdiği hissi hatırladığımda ağzım sulandı.

“Tanrım, seni ağzıma almak için sabırsızlanıyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Etkileyici uzunluğunu avuçlarıma içine alıp dilimi ucunda döndürerek bedenini titreten ürpertilerin tadını çıkardım.

Kai’ye sakso çekmeye bayılıyordum. Onun kontrolünü kaybettiğini görmek ve bu zevki ona benim yaşattığımı bilmekten daha tahrik edici bir şey yoktu. İstedğim kadarını alabilir ya da verebilir, zirve anını istediğim kadar erteleyebilirdim.

Ama bugün hiçbir şeyi ertelemeyi düşünmüyordum.

Kafamı aşağı yukarı oynatarak onu yaladım, emdim ve her hareketimde daha da derine aldım. Yüzüne bakıp nasıl çıplak bir yoğunlukla çarpıldığını gördüğümde karnımdaki alev topu kızıştı. Çenesini öyle bir sıkımişti ki, kasların nasıl kasıldığını görebiliyordum.

Daha derine... daha derine...

Aleti boğazımın gerisine çarptı. Boğulacak gibi olurken gözlerim sulandı ve öğürme refleksim devreye girdi. Ağzımın suyu dudaklarımın kenarlarından çeneme doğru akıyordu.

Giderek artan hızıma, klitorisimin zonklaması da eşlik ediyordu. Kendime dokunmak için ölüyordum ama bunu yaparsam pes eder ve beni becermesi için yalvarırdım.

Kai'nin koltuğa tutunan parmakları beyaza dönmüştü. Oyun başladığından beri tek bir ses çıkarmamıştı. O kontrolü güçlkle elinde tutmaya çalışırken odanın benim ağzımın çıkardığı ıslak seslerle dolması aşırı seksiydi.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans etmeye başlayınca geri çekilip nefes almaya çalıştım. Cığerlerimi dolduran oksijen başımı döndürdü ama Kai konuştuğunda yeniden soluksuz kaldım.

“Geri çekilebileceğini söylemedim.” Sesinde anormal bir sakinlik vardı. “Emmeye devam et, Isabella.”

Emri erimiş lav gibi üzerime aktı. Bu oyunda direktif veren taraf ben olmalıydım ancak direncim daha oluşmadan kırılmıştı.

Dediğini yapıp onu tekrar ağzıma aldım.

“Siktir.” İnlemesi doğrudan bacaklarımın arasındaki sancılı bölgeyi buldu. “Aynen böyle, güzelim. Aletimle çok iyi ilgileniyorsun.”

Bana hiç dokunmasa da teşvik edici sözleri en az dokunuşu kadar etkiliydi. Saçlarıma dolanmış yumruğu gibi beni hızlandırıyor. Avuçlarını göğüslerimde, parmaklarını klitorisimde hissedebiliyordum. Uyluklarımın arasındaki ıslaklık artık gözyaşlarıma, tükürüklerime ve yüzümü kaplayan meniye eşlik ediyordu.

Kai kafasını geriye attı. Boynundaki tendonlar gerildi ve hırıltılı nefes sesleri benim boğulma seslerime karıştı. En sonunda da ağzıma boşaldı.

“Her bir damlayı yut. İşte böyle.” Parmaklarını saçlarıma daldırdı. “Böyle dizlerinin üzerinde, ağzın benimle doluyken çok güzel görünüyorsun.”

Göğsümde bir gurur pırıltısı hissederek inledim ve ağzımdakileri yuttuktan sonra yere oturdum.

“Aferin kızım,” diye mırıldandı başımı okşayarak.

Gururumun parlaklığı artmıştı ama oyunun amacını unutmuşum.

“Bana dokundun,” dedim nefes nefese. Sesim boğuktu. “Yani kaybettin.”

Kai’nin yüzünde bunu komik bulmuş gibi bir ifade belirdi. “Boşaldıktan sonra dokundum, canım. Yani kazandım.”

“Bu...” Kendimden emin olamayarak duraksadım. Kendi meşguliyetime öyle dalmıştım ki, zamanlamaya dikkat etmemiştim.

Kai saçımı biraz sıktıktan sonra bıraktı. “Bir kitap seç.”

“Ne?” Konunun birden değişmesiyle afalladım.

“Kitap diyorum.” Raflardaki deri kaplı kitaplara başıyla işaret etti. “Birini seç.”

Merakıma yenik düşerek kalkıp rasgele bir kitap seçtim.

“Aç şimdi.”

Ortalardaki bir sayfayı açtım. Ne tesadüftü ki, sevdiğim sayılı klasikten biri olan *Pride & Prejudice*’ kitabını seçmiştim.

“Şimdi kanepeye doğru eğilip bacaklarını iki yana aç.”

Kafa karışıklığım kanımın alevlenmesine engel olmadı. Bu pozisyonda vücudum ona tamamen açıktı. İncecik çamaşırım, şişmiş klitorisimi ya da uyluğuma akan sıvımı saklayamazdı.

“Yeni bir oyun oynayacağız.” Kai arkama geçti. “Çok basit. Bir sayfayı durmadan ya da kekeleymeden okuyup bitirmeyi başarırsan boşalmana izin veririm.”

“Ne...” Dantel kumaşı kenara çekip klitorisime bir tüy sürttüğünde keskin bir nefes aldım. *Tüyü hangi cehennemden buldu?*

* Gurur ve Önyargı, İngiliz yazar Jane Austen’in ikinci romandır. 28 Ocak 1813’te yayımlanan roman, 1796-1797 yılları arasında kaleme alınmıştır. (ç.n.)

Tüy tekrar vücuduma temas ettiğinde onu nereden bulduğunu düşünemez oldum.

Boğazımdan bir inleme sesi yükseldi. Kendimi ona doğru itmeye çalıştım ancak diğer eliyle kalçamı tutarak beni engelledi.

“Okumaya başla, Isabella.” Sesi demir gibiydi. “Yoksa tüm gün burada kalırsınız.”

Sadist adam. Sayfayı okumaya çalıştığım sırada elindeki tüyle bana işkence etmeye devam ederken düşünebildiğim tek şey buydu. Dokunuşu zevk kıvılcımlarını uyandıracak kadar sertti ama ne kadar kıvransam da orgazma ulaşmamı sağlayamazdı.

“Bay Darcy, büyük bir nezaketle, onunla dans etmek...” Tüy fazlasıyla hassas bir noktaya değdiğinde cümlem bir iniltiyle kesildi ve omurgama minik ürpertiler yayıldı.

Kai’nin avucu, çıplak kalçama sert bir şaplaqla temas edince şoke olarak cıyaktım. Nefes kesici acıyı bir yanma hissi takip etti.

“Baştan başla,” diye emretti Kai. Ses tonunda acımasız bir profesörün sertliği vardı.

Baştan başladım fakat duraksamadan ya da kekelemeden iki paragraf bile ilerleyemedim. Her hatamın cezası bir şaplaqla oluyordu ve gözlerim yaşlarla dolarken bedenim kıvranıyordu. Acı ve haz, tatlı bir işkencede bir araya gelmişti.

Artık kitaba dikkatimi veremiyordum. Öyle bir noktadaydım ki, ağzımdan çıkan her kelime bir şaplaqla son buluyordu.

“Lütfen,” diye hıçkırdım. “Ben yapamıyorum... İhtiyacım var...”

“Yapabilirsin.” Kai’nin sesi de cezası gibi acımasızdı. İki parmağını sıırılsıklam haldeki kıvrımlarıma daldırdı.

Ah, Tanrım. İçim düğüm düğümdü ve nefes seslerim inlemelerime karışıyordu. *Çok yakınlım.* Elini azıcık daha hareket ettir-se...

“Belki de bilerek kekeliyorsundur, ha?” Parmaklarını eklem yerlerine kadar içime soktu. “Bu seni tahrik mi ediyor, Isabella? Edepsiz bir okullu kız gibi cezalandırılmak kışkırtıcı mı?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum,” diye inledim. Başım çok fena dönüyordu ve düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum. Parmaklarını içeride kıvrıp büktüğünde yanaklarımdan gözyaşları aktı. Tekrar kıvransam da işe yaramadı. İçimde kaynayan noktaya ulaşamıyordum. “Boşalmaya ihtiyacım var... izin ver... *lütfen*.”

Ne kadar yalvarıp yakarsam da Kai pes etmedi.

“Görevini tamamlarsan boşalabilirsin. Oyunun kuralı bu.” Elini çekip tüyle işkencesine geri döndü. “Ama bu hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Şimdi en baştan başla.”

Nasıl başardığımı bilmiyordum ama nihayet gücümü ve zihnimi toplayıp sayfayı hiç takılmadan okudum. Kelimeler hızla dudaklarımdan döküldü ve son cümlede sesim soluksuz bir kresendoya ulaştı.

Kai’nin parmakları tekrar ıslaklığımı buldu. Başparmağını klitorisime bastırırken diğer eliyle de kıcıma son bir şaplak attı.

Orgazm, beynimi uyuşturan bir darbe gibi üzerime çarptı. Yoğunluğundan bedenim iki büklüm oldu ve kitap gevşek parmaklarımdan düşerken gözlerimin ardında ışıklar patladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kendime geldim. Vücudum orgazmın şiddetinden dolayı hâlâ ürperiyor, çılgınlıklarının yankıları devam ediyordu. Yanaklarımdan utançla kızardığını hissettim.

“Mükemmel.” Kai’nin sesi yumuşamıştı. Tekrar kendi kimliğine dönmüş, beni kim bilir kaç saat boyunca orgazmın keskin sınırında tutan o zalim efendi gitmişti. Güçlü ve nazik elleriyle tenimi ovuşturarak acısını gidermeye çalıştı. “Başarabileceğini biliyordum. Harika bir iş çıkardınız, Bayan Valencia.”

“Siktir git,” diye mırıldansam da sesime gerekli sertliği katacak halim kalmamıştı. “*Jane Austen* kitaplarını bir daha asla normal bir şekilde okuyamayacağım.”

Kai beni döndürüp büzülmüş dudaklarıma gülümseyerek bir öpücük kondurdu. “İyi tarafından bak. Bundan sonra ne zaman bir engelle karşılaşsan, biri seni kışkırtırken yüksek sesle tam bir

sayfa *Pride & Prejudice* okumaktan daha zor olamayacağını bileceksin.”

Dudaklarımdan kahkaha ve hırıltı karışımı bir ses kaçtı. “Seksi tuhaf bir motivasyon aracına çevirebilecek tek kişi sensin sanırım.”

“Bu özel bir yetenek. Akıcı Latince konuşma ve muhteşem orgazmlar yaşatma yeteneklerimi de unutmamak gerek elbette.”

“Hmm. *Muhteşem* kısmından çok emin değiyim...”

Beni kaldırıp koltuğa attığında cıyaktım. “Bir derse daha mı ihtiyacın var?” diye tehdit ederken gözleri kalbimi eriten haylaz ışıltıyla doluydu. Seks ve laf dalaşı bir kenara bırakılırsa, Kai’nin en sevdiğim versiyonu bu rahat haliydi. Devamlı aşırı stres halinde olduğu için onu böyle mutlu görmek beni mutlu ediyordu.

“Olabilir. Okulda hiçbir zaman iyi değildim.” Onu yanıma çekip bir bacağımla bir kolumu sanki dev bir oyuncak ayıymışçasına üstüne attığımda karşı gelmedi. Birdenbire üzerime bir baskı çökmüştü. Esneyerek ona sokuldum. “Ama önce...” Yine esnedim. “Biraz dinlenelim. Enerji toplamam gerekiyor.” Son cümleyi göğsüne doğru mırıldanarak söyledim.

Sonrasında rahatlatıcı bir sessizliğe gömüldük. Son birkaç hafta baş döndürücü seks seansları ve randevularla geçmişti ama böyle sessiz anlar gibisi yoktu. Sonsuza dek burada uzanıp kalp atışlarını dinleyebilirdim.

Kai bir süre sonra, “Noel’de ne yapacaksın?” diye sordu. Dalgınca saçlarımdan uçlarıyla oynuyordu ve bu samimi dokunuşu içimi ısıtmıştı.

“Klişe romantik komediler izleyip annemin geleneksel Noel tariflerini mahvedeceğim,” dedim. “Bir gün ben de onun kadar lezzetli *buko pandan** yapacağım, bundan eminim. Sen ne yapacaksın peki?”

“Klişe aksiyon filmleri izleyip dışarıdan yemek söyleyece-

* *Buko Pandan* rendelenmiş hindistan cevizi ve bir kase tatlı krema içine pandan jelatin küpleri atıldıktan sonra karıştırılarak yapılan bir tatlı türüdür. (ç.n.)

ğim.” Yanıtını bir sessizlik takip etti. Ardından neredeyse onu duyamayacağım kadar kısık bir sesle, “Tatili benimle geçirmek ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi ona çevirdim. “Ne?”

“Noel’i benimle geçir. İkimiz de şehirde olacağız. Filmler konusunda da anlaşmaya varabiliriz.”

Şaşkınlığımın altında kalbim şiddetle atıyordu.

Seks ve randevu bir şeydi, tatili birlikte geçirmek başka bir şey. Ailem lojistik sebeplerle bayram kutlamasını ileri bir tarihe almış olabilirdi ancak Noel bizim için kutsaldı ve kiminle geçirdiğimiz çok önemliydi.

Ayrıca zaten bu ilişki konusunda diken üstündeydik. Şimdi eğleniyor olsak da ayrı dünyaların insanları olduğumuzu biliyorduk. Her şeyin elimizde patlaması an meselesiydi.

Bu düşünceyle göğsüm sızladı.

Fakat diğer yandan... sahip olduğumuz bu şey bir gün sona erecekse şu anda her saniyesinin tadını çıkarmamız gerekmez miydi?

Fazla düşünme. Neyin doğru olduğunu hissediyorsan onu yap. Babamın nasihatı zihnimde yankılandı.

Bu sözü söylerken müzikten bahsediyordu ama prensip aynıydı.

Ani bir karar verdim. Bu yeni Isabella’nın yapacağı bir şey değildi ama yeni benliğim şimdilik çenesini kapatabilirdi.

Gülümseyerek dudaklarımı Kai’ninkilere sürttüm. “Noel’i seninle geçirmeyi çok isterim.”

Bayramı Isabella'yla geçirmeyi dört gözle beklesem de Noel'den önce kutlamamız gereken bir şey daha vardı. Kendisi iki kutlamayı bir arada yapmakta ısrar ediyordu ama bunu kabul edemezdim.

“Doğum gününü ayrı kutlamalıyız.” Kollarımı beline sarıp çenemi boynuyla omzunun arasındaki girintiye dayadım. Yatağında oturuyorduk. Isabella sırtını göğsüme yaslamıştı ve bedenlerimiz bu akşamki doğum günü partisinin ardından bitkindi.

“Bu akşam kutladık ya zaten.” Isabella esnedi. Arkadaşları seçkin bir İtalyan restoranında özel bir oda, sonra da yakındaki bir gece kulübünde VIP masa ayırtmışlardı. “İki kez kutlamaya gerek yok.”

“Bu akşamı arkadaşların ayarladı. Aynı şey değil.” Vivian beni nezaketinden dolayı davet etmişti. Arkadaşları bizi bilmediği için tüm gece Isabella'yla sıradan tanıdıklar gibi davranmaya mecbur kalmıştık. Onu öpememiş, onunla dans edememiş ya da istediğim gibi konuşamamıştım. Ama Isabella çok mutlu bir akşam geçirmişti ve önemli olan da buydu. “Bana dileğini söyle,” dedim parmağımı yavaşça teninde gezdirerek. Sıcacık ve yumuşacıktı, onunla sonsuza dek burada böyle kalabilirdim. “Ne istersen olur.”

Isabella bana bakmak için başını çevirdi. “Gerçekten mi? Her şey olur mu?”

“Kahvaltı için Paris'e, akşam yemeği için Barcelona'ya gideyim mi? Jetimi bir saat içinde hazırlatırım.”

Gülüştü göğsümü okşadı. “Kai yarın Avrupa'ya gitmeyeceğiz.”

“Evet. Çünkü bu akşamdan gidiyoruz.”

Beni daha iyi görebilmek için geri çekildi. “Yapma şunu. Bu akşam da gitmeyeceğiz.”

Yüzündeki inanmazlık beni gülümsetti. “Neden olmasın? Hafta sonundayız.” Bencilceydi ama tüm gülümsemelerini ve kahkahalarını kendime saklamak istiyordum. Bu mümkün olmadığı için de onu olabildiğince çok gülümsetmekle yetinecektim. Arkadaşları onunla yeterince vakit geçirmişlerdi, şimdi sıra bendeydi. “Kahvaltıda kruvasan yiyip sonrasında Montmartre’da yürüyüş yapabilir, insanları izleyebilir, *Shakespeare & Company*’de kitapları inceleyebilir, Marais’ye *vintage* alışverişine gidebiliriz.”

Karşı konulmaz bir Paris tablosu çizmeye çalışıyordum. Hafta sonu kaçamağının düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Meraklı gözlerden ve çiğnenmesi imkânsız kurallardan uzakta, baş başa şehrin tadını çıkarabilirdik.

Isabella’nın ifadesi saniyelik olarak dalgalansa da teklifimi yine reddetti. “Baştan çıkarıcı ama ben başka bir şey istiyorum. Daha normal bir şey.”

“Lincoln Center’da özel bir gösteri gibi bir şey mi?” Bu Avrupa’ya uçmaktan daha kolaydı.

“Hayır.” Isabella’nın gözleri muziplikle parlıyordu. O anda korkunç bir hata yaptığımı anladım. “Coney Adası’na gitmek istiyorum.”

Isabella

Brooklyn’in güneyinde, Sea Gate ile Brighton Beach arasında bulunan Coney Adası; lunaparkı, plajları ve iskelesiyle tanınıyordu. Yaz aylarında aşırı kalabalık olurdu ancak kış olduğu için lunapark kapanmış, bölge hayalet şehre dönmüştü.

Bu da radara takılmak istemeyen bir çift için burayı mükemmel randevu yeri yapıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedim neşeyle. “Çok eğlenceli değil mi?”

“Aklıma gelen ilk kelime *eğlenceli* olmazdı,” dedi Kai kuru bir sesle. Bugün normal bir insan gibi kazakla kot pantolon giymişti. Evet, kazağı kaşmirdi. Ayrıca kotu muhtemelen ortalama bir insanın aylık kirası kadardı ama en azından takım elbiseyle kravat tercih etmemişi.

Takım elbise içinde aşırı seksi görünüyordu ancak normal kıyafetlerle resmen alev alıyordu.

“Hadi ama,” dedim. “Kışın plaj keyfi yapamıyor olabilirsin ama sosisli sandviçler gayet lezzetliydi, değil mi?”

“Şehirde de sosisli sandviç yiyebilirdik, canım.”

“Burasıyla aynı olmazdı. Coney Adası’nın sosislileri bir başka oluyor.”

Kai yarı eğlenmiş, yarı sıkılmış gibi bana baktı.

Tahta iskelede yürüyorduk. Lunapark bir yanımızda, Atlantik Okyanusu diğer yanımızdaydı. Bugün geçtiğimiz haftalar kadar soğuk değildi. Buna rağmen Kai kolunu omzuma dolayıp beni kendine çektiğinde itiraz etmedim.

Vücudumu bir sıcaklık sararken aptal gibi gülümsemek için dudağımı ısırđım.

Paris’e gitmek muhteşem olabilirdi ama benim istediğim buydu. Normal ve hoş bir çift olabileceğimiz *normal ve hoş* bir randevuydu. Maceralara bayılsam da normalliğın de kıymetinin bilinmesi gerektiğini düşünüyordum.

“Benimle buraya geldiğın için teşekkür ederim,” dedim. “Avrupa kadar olmasa da daha sıradan bir günün hoş olacağını düşündüm. Son birkaç hafta çok yoğun geçti.”

Kai’nin yüzü yumuşadı. “*Ne istersen* söyle derken ciddiydim. Buna Coney Adası’na gelmek de dahil.” Yüzünü hafifçe ekşitti.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. “Züppeleşme. Sanki kışın ortasında Atlantik Okyanusu’nda yüzmeni istedim.”

“Birincisi, uç noktadaki ısı derecelerinde mükemmel yüzerim. İkincisi, ben züppe değilim. Sadece zor beğenirim.”

“Zor beğenmekten kastın *sıkıcı olmaks*a haklısın.”

Şakalaşmalarımız New York Akvaryumu’na kadar devam etti. İçeri girdiğimizde, bazı deniz canlılarına dokunulabilmesi için özel olarak yapılmış akvaryumların başında keyifli vakit geçirdim. Uzun dil dökmeler sonucunda Kai’yi de ellerini suya sokması için ikna etmeyi başardım.

“Balıklardan korkuyor musun?” diye sordum. Temkinli ifadesi karşısında gülmemek için kendimi tutuyordum.

“Hayır, balıklardan *korkmuyorum*. Fakat dokuları...” Kocaman sırtışıma gördüğünde sustu. “Sen çok fenasın.”

“Olabilir ama aynı zamanda doğum günü kızıyım. Yani ben ne dersem o olur. Peki ya ahtapotlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Sonraki birkaç saat boyunca Kai’yi Coney Adası’nda oradan oraya sürükledim. Akvaryumdan sonra buz patenine gittik ve yerel bir *pub*’da haddinden fazla içtik.

Kai, Brooklyn ya da bira adamı değildi ama balık olayının dışında bir kez bile şikâyet etmek için ağzını açmamıştı. Hatta tanınmış bir pizzacıdan aldığımız geniş pizza dilimleriyle günü bitirirken neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“İtiraf et,” dedim ağız dolusu peynirle *pepperoni*’nin arasından. “*Gerçekten* eğlendin.”

“Senin sayende.” Kai dilimindeki *pepperoni*’lerden birini çıkarıp benimkine koydu. Bu malzemeden nefret ediyordu, ben de çok seviyordum. Yani kusursuz pizza partnerleriydik. “Bu yer sayesinde değil.”

Midemde kelekler uçtu. Hiç çaba göstermeden doğru şeyi söylemeyi her zaman nasıl başarıyordu?

Onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri buydu. Düşünceli ve şefkatli olmak *doğasında* vardı, yaptıklarının altında başka bir niyet yatmıyordu.

Yemeklerimizi bitirip tekrar yürümeye başladığımızda, “Diğer doğum günlerine kıyasla bu seneki nasıldı?” diye sordu. Güneş ufukta alçalmıştı ve günbatımmdan önce şehre dönmek istiyorduk.

“Oldukça iyiydi. Aslında...” İskelenin ortasında durup kollarımı boynuna sardım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. “Mükemmeldi. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” derken dudakları benimkilere sürtünüyordu. “Doğum günün kutlu olsun, canım.”

Bana daha önce ametist taşlı çok güzel bir altın kolye hediye etmişti fakat en güzel hediyesi bugün bana eşlik edip benimle zaman geçiriyordu.

Sağlam bir sıcaklık hissi tüm kemiklerimi sardı. Kış mevsiminde olmamız ya da yüzümün rüzgârdan donması önemli değildi. Kai elimi tutuyor olmasaydı sıcacık mutluluğumla havalara uçabilirdim.

“Doğum günü dileğimin ilk kısmı gerçek oldu,” dedim yürümeye devam ederken. “Umarım ikinci kısmını da gerçekleştirebilirim.” Ne yazık ki, paranın satın alabileceği bir şey değildi.

Kai bana şaşırmış gibi baktı. “İkinci kısım mı?”

“Noel’de anneminki kadar lezzetli *buko pandan* yapmak. Yıllardır bunu deniyorum.” Kendimi sevimli bir önlükle mutfakta koştururken ve şaheserim olan tatlıyı Kai’ye yedirip yüzündeki hayranlık ifadesini izlerken hayal ettim. “Ama başaracağım. Bekle ve gör.”

24

Kai

Isabella maalesef annesininki kadar lezzetli *buko pandan* yapamadı.

Valencia aile reisinin ünlü tarifini deneme fırsatım hiç olmamıştı. Ancak soğuk tatlıdan bir kaşık almam bile Isabella'ninkinin başarılı olmadığını anlamam için yetti.

"Anlamıyorum." Isabella tatlıya tiksintiyle bakıyordu. "Bu sefer tüm malzemeleri doğru miktarda koyduğuma yemin edebilirim! Annem nasıl yapıyor bunu?"

Geyik desenli yün kazağa sarılmış bedeniyle çaresizce mutfak taburesine çöktü. O kadar sevimli görünüyordu ki, durumun hassasiyetine rağmen gülümsememe engel olamadım.

"Belki de bazı süper güçlere sadece anneler sahip olabiliyordur." Buharı tüten sıcak çikolata fincanının üzerine ekstra marshmelov ekleyip ona doğru ittim. "Geleneksel yemekleri pişirmek de bunlardan biri."

Isabella aşırı şekerli içeceğinden bir yudum alırken hâlâ somurtuyordu. "O kadar kötü mü gerçekten?"

Evet. Tatlı olarak yenen bir yemeğin içinde bu kadar... tuz olmaması gerektiğinden emindim. Fakat hayatımı dürüstlük prensibiyle yürütsem de bu gerçeği ona asla söylemezdim.

"Yenilebilecek kadar iyi bence." Çayıma süt eklerken yorumumda detaya girmemi ya da bir kaşık daha almamı istememesi için dua ettim. "Ama şu anda Noel'deyiz. Yemek yapmakla uğraşmak yerine günümüzün tadını çıkarmalıyız. Eve kahvaltı söyleyelim mi, ne dersin?"

Bir iç çekerek kabullendi. "İyi fikir sanırım."

Gizlice rahat bir nefes alıp telefonumdan yemek siparişi verdim.

Annesinin tariflerini dün akşam denemeyi planlamış olsak da Isabella kırmızı bir elbiseyle kapımda belirdiğinde oldukça... dikkatimiz dağılmıştı. Aslında elbise onun standartlarına göre kapalı sayılırdı ama önemli değildi. Patates çuvalı bile giyse beni kalbimden vurmaya başarabilirdi.

Bunun son derece kaygı verici bir şey olduğunu kabul ediyordum. Bilim alanına bir sonraki yatırımımda, Isabella'nın benim üzerimdeki bu şok edici etkisinin araştırılmasını istemeliydim.

Mutfaktan yemek odasına geçtik. Ev idarecim, Şükran Günü'nden sonra burayı devasa bir Noel ağacıyla süslemişti. Beyaz mermerden rengeyiği heykelleri, altın rengi şık çelenkler ve üzerine kar yağmış gibi görünen kadife çoraplarla bayram atmosferini yakalamıştı.

"Ne kadar güzeller." Isabella elini çorapların üzerinde gezdirdi. "Yerinde olsam bunları hiç kaldırmazdım."

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim.

Ev idarecimden her yıl aynı dekoru yapmasını istiyordum. Her bayram değişiklik yapmak hem zaman hem de verimlilik kaybıydı ve süslemelere çok kafa yorduğum da söylenemezdi. Fakat onları Isabella'nın gözünden görmek, ayrıntıları biraz daha takdir etmemi sağlamıştı.

"Kaldırmayabilirim," dedim. "Ama o zaman sonbahar dekoru, Cadılar Bayramı ya da Çin Yeni Yılı dekorları yapamayız."

"Mantıklı." Tekrar iç geçirerek elini indirdi. "Sürekli böyle mantıklı konuşmana gıcık oluyorum."

Yemeklerimiz şaşırtıcı bir hızla geldi. Netflix mi izlesek, yoksa masa oyunu mu oynasak diye seçenekleri değerlendirdik. Ardından tarçınlı pankek, şampanyalı *donut*, Benedict usulü yumurta ve tatlı patates yemeğinden oluşan kahvaltımızı yaparken rekabetçi bir *Scrabble* oyununda karar kıldık.

"Vizkaça mı? Şaka mı yapıyorsun?" Üçüncü turu da kazan-

dıgımda Isabella avucunu tahtaya vurdu. “Bu kelimeleri *nereden* buluyorsun?”

“Bir önceki turda sen de *küesal* yazdın,” diye belirtti.

“Birincisi, üniversitedeyken Guatemala’ya gitmiştim. İkincisi, o turda da kaybettim.” Gözlerini kıstı. “Hile mi yapıyorsun?”

“Hile yapmama gerek yok,” dedim gücenerek. “Hile yapmak, zekâsını kullanmak istemeyenlerin ve sahtekârların işidir.”

Sonraki turlarda Isabella beni yenmeye çok yaklaşırsa da oyunu beşe sıfır skorla bitirdik. Son turda neredeyse kazanmasına izin verecektim fakat acınmaktan hoşlanmayacağını biliyordum. Ayrıca zaferi bilerek başkasına vermek hoşuma gitmiyordu.

Zaten o da vizkaça patlaması dışında sorun çıkarmadı ve yenilgiyi doğal karşıladı.

“Sana bir hediyem var,” dedi yemeğimizi bitirip *Scrabble* tahtasını kaldırdıktan sonra. “Hediye konusunu konuşmadığınızı biliyorum. Ama bunu görünce karşı koyamadım.”

Çantasına uzanıp bana kahverengi kâğıda sarılmış bir paket uzattı. Üzerinde imzası olan kıvrımlı el yazısıyla, “*Kai’ye. Mutlu Noeller!*” yazıyordu. / harfinin noktasını, paketin kurdelesine uyacak şekilde kırmızı kalp olarak çizmişti.

Kendi elleriyle çizdiği kalbi görmek içimin sızlamasına neden oldu.

Hediyeyi büyük bir özenle, kâğıdı ya da kurdeleyi yırtmama-ya dikkat ederek açtım ve paket yere düşünce daha önce hiç görmediğim türden bir kitapla karşılaştım.

Kapağa bakarken düzgün bir cümle kuramayacak kadar afallamıştım. “Bu...”

“*Wilma Pebbles*’ın son dinazor erotikası *Bir Yırtıcı Korsemi Yırttı*’nın imzalı bir nüshası,” diye doğruladı Isabella. “Wilma her yıl sadece birkaç imzalı kitap sattığı için çok kıymetli. Tükenmeden önce alabilmek için bilgisayarımda üç pencereyi birden açık

* Hem Guatemala para birimidir hem de Orta Amerika’da bulunan, dilimize “*küesal*” olarak geçmiş olan renkli bir kuşun adıdır. (ç.n.)

tuttum. Yani tebrikler.” Gamzeleri derinleşti. “Edebi koleksiyonun artık tamamlandı. Üstelik yönetim kurulu canını sıktığında çevirmek için yeni bir kitabın olmuş oldu. *Hemingway*’den daha rahatlatıcı olacağına bahse girerim.”

Yazıdaki kalp, savunma duvarlarımdın dış kısımlarını çatlatmıştı. Bu hediye ve Isabella’nın açıklamasıysa duvarı tamir edilmesi mümkün olmayacak şekilde yıktı.

Hayatım boyunca bana sayısız hediye verilmişti. On altıncı doğum günümde kişiselleştirilmiş bir *Audi*, Oxford’a kabul edildiğimde sınırlı üretim bir *Vacheron Constantin* saat, Cambridge’den yüksek lisans derecesiyle mezun olduğumda Hong Kong’daki Peak bölgesinin zirvesinde bir çatı katı dairesi bunlardan birkaçıydı. Fakat hiçbirisi bu basit *Velociraptor* erotikası gibi kalbime dokunmamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim göğsümdeki tuhaf baskının anlamını çözmeye çalışırken. Kalp krizinin ilk sancılarını çekiyor olmamayı diliyordum. Bu Noel’imizi mahvederdi.

“Bekle, hepsi bu kadar değil.” Isabella çantasından kahverengi bir zarf çıkardı.

“Yoksa bu yırtıcının korse yırtmayı seven bir erkek kardeşi de mi var?” diye takıldım.

“Ha ha. Doğruyu söylemek gerekirse bir kardeşi *var* ama o kitaptaki çarpık şeylere hazır olduğunu düşünmüyorum. Aslında bu... şey... şimdiye kadar yazdığım taslağın bir kopyası.” Zarfı bana fark edilir bir gerginlikle uzattı. “İyi olduğuna garanti veremeyeceğim için bu bir hediye sayılır mı emin değilim ama okumak istediğın için getirdim. Sadece... ben *gidene kadar* okumayacağına söz vereceksin.”

Dinozor kitabı hakkındaki hislerim böylece bir kenara atılmış oldu çünkü Isabella’nın kendi kitabı konusunda bana güvenmesi...

Siktir. Boğazımdaki dev yumruyu yutmaya çalıştım.

“Söz veriyorum.” Zarfı, *Wilma Pebbles*’ın kitabının altına koyup ağacın altındaki kutuyu aldım. Hediye paketlerinin çoğu

dekor olsa da aralarından ikisi istisnaydı. “Yeri gelmişken, benim de sana bir sürprizim var. Anlaşılan ikimiz de hediye konusunda aynı şekilde düşünmüşüz.”

Isabella’nın yüzü aydınlandı. “Sürprizlere bayılırım.” Kutuyu alıp nazikçe salladı. “İçinde ne var? Makyaj malzemesi mi? Ayakkabı mı? Yeni bir dizüstü bilgisayar mı?”

Güldüm. “Aç da gör.”

Isabella benim aksime oylanmadan, tereddütsüzce metalik ambalajı yırttı ve içindeki düz siyah kutuyu ortaya çıkardı.

Kapağı açıp tamamen sessiz kaldığında aşına olmadığım bir anksiyete içimi kapladı.

“Aman Tanrım,” dedi bir süre sonra. “Kai...”

Kutunun içinde, pelür kâğıdının üzerinde 1960’lardan kalma bir *vintage* daktilo duruyordu. Üretici on yıllar önce fabrikayı kapatmıştı ve açık artırma salonlarında ya da antika dükkânlarında bu daktilodan sadece birkaç tane bulunuyordu. Noel’den önce tamir edilip kullanılabilir halde getirilmesi için bir servet ödemiştım ama buna değmişti.

“Yazdıklarını sürekli sildiğini söylemiştin, ben de bu yardımcı olur diye düşündüm.” Kutunun yan tarafına hafifçe vurdum. “Daktilolarda silme seçeneği yok.”

“Muhteşem bir şey.” Parmaklarını tuşların üzerinde kaydırırken gözleri şüpheli şekilde sulanmıştı. “Ama bunu kabul edemem. Çok fazla. Tanrı aşkına, ben sana sadece *dinozor erotikası* aldım. Bu hiç adil olmaz.”

“Adil olmasına gerek yok, bu bir hediye.”

“Ama...”

“Ev sahibinin hediyesini reddetmek kabalıktır,” dedim. “Bana inanmıyorsan görgü kuralları kitabımda bundan bahseden bölümü gösterebilirim.”

“Gerçekten bir görgü kuralları kitabın mı... Her neyse, bilmek istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Sana inanıyorum.” Uzanıp beni öperken yüzü duygularla yumuşamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Elimi yüzüne götürerek öpücüğü derinleştirirken zihnime hücum eden düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyordum. Onunla birlikte uyandığımda aylardır ilk kez biraz huzurlu hissettiğimi ya da tüm Noel’leri onunla baş başa, mutlulukla geçirebileceğimi söyleyen uygunsuz fikirlerdi bunlar. Ona şu anda yaşadığımız şeyin ötesine dair bir vaat veremeyecekken bu tür şeyler aklıma bile gelmemeliydi.

İçim burkuldu ama huzursuzluk hissini bir kenara atıp arkama yaslandım. “Unutmadan, bir şey daha var.” Kutuya işaret ettim. “Yan tarafı kontrol et.”

Isabella kutuyu karıştırıp içinden daha küçük, daha ince bir kutu çıkardı. Kindle boyutundaydı fakat klavyesi nedeniyle iki katı kalınlığındaydı.

“Dijital daktilo,” diye açıkladım. “Seyahat ederken kullanmaya uygun.”

“Her şeyi düşünmen beni nasıl şaşırtmadı?” diye takıldı. Ardından yüzü yumuşarken elimi tuttu. “Tekrar teşekkür ederim. Bunlar hayatımda aldığım en iyi hediyeler. Belki Monty portresi dışında.”

“Anlıyorum. Bir on dokuzuncu yüzyıl aristokratının yağlı boya portresini yenmek zor tabii.”

“Aynen öyle.”

Gözlerimiz buluştu ve... öyle kaldı. Aramızdaki küçük mesafeye binlerce dillendirilmemiş kelime sığabilirdi. Sonra ikimiz de aynı anda bakışlarımızı kaçırdık.

Geçtiğimiz yirmi dört saatte pek çok kez seks yapmıştık. Ancak acı verici derecede özel hissettiren böyle küçük anlardı.

Elle çizilmiş bir kalp.

Basit bir teşekkür.

Olmamız gereken yerde bulunduğumuza dair anlatılması zor ve istilacı bir his.

“Hadi film izleyelim,” dedi Isabella gerginliği kırarak. “Bayram filmleri maratonu yapmadan Noel geçirilmez.”

“Filmi sen seç.” Alnına yumuşak bir öpücük kondurup doğrulurken ciğerlerimdeki baskıdan kurtulmaya çalışıyordum. “Bende mısır patlatayım. Ama kraliyetlerle ilgili bir şey *olmasın*.” Son birkaç yıldır bitmek tükenmek bilmeyen Kraliçe Bridget ve Prens Rhys peri masallarından sonra kraliyet hikâyeleriyle işim bitmişti.

“Ama çoğu Noel filmi öyle!” diye karşı çıktı Isabella. “Bana öyle bakma. Of, tamam. Umarım fırıncılara gazezin yoktur yoksa izleyecek bir şey *bulamayız*.”

Mutfağa girip patlamış mısır makinesini çalıştırırken dudaklarımda bir gülümseme vardı. Isabella’nın yakınlarında değilken nefes almam kolaylaşmıştı. Buna sevinmeliydim ama ciğerlerime dolan oksijen neredeyse rahatsız ediciydi.

Mısırları kâseye döktüğüm sırada telefonum çaldı.

Bilinmeyen numara.

Reklam araması olduğunu düşünerek görmezden gelebilirdim ama pazarlama aramalarını engellemek için yüklü bir miktar para ödemiştim. Seçili birkaç arkadaşım, aile üyelerim ve iş ortaklarım dışında kimsede şahsi telefon numaram yoktu.

“Alo?”

“Mutlu Noeller, Young.”

Christian Harper’ın kendine has pürüzsüz konuşmasını duyduğumda omurgam kasıldı. Numaramı nereden bulduğunu sormaya zahmet etmedim. Adam özel bilgilere ulaşma konusunda çok becerikliydi. Dante de onun hizmetlerini bu yüzden sık sık tercih ediyordu.

“Mutlu Noeller,” dedim soğuk ama nazik bir sesle. “Bu zevki neye borçluyum?”

“Hediyemi açma şansı buldun mu diye merak ettim. Dün bir kurye tarafından ulaştırılması gerekiyordu.”

Dünyü siyah saçlı, sıska kuryeyi ve bana teslim ettiği küçük kutuyu düşündüm. Aslında hemen açacaktım ancak Isabella hemen sonrasında gelince kalmıştı.

Her sene buna benzer hediyeler bolca geldiğinden dolayı pek düşünmemiştim ama şimdi sırtımda sinsî parmakların dolaştığını hissediyordum.

“Ne gönderdin?”

“Aç da gör.” Benim az önce Isabella’ya söylediğim şeyi tekrar etmiş olması ürperticiydi.

Sessiz kaldım. Christian Harper’dan gelen -kendim istemediğim- bir paketi açtığım gün ancak Times Meydanı’nda hür irademle çıplak dolaştığım gün olabilirdi.

Christian iç çekişine hem durumu komik bulmuş hem de bundan sıkılmış gibi bir ifade katmayı başarmıştı. “Ortak bir dostumuzun hediyesi. Ocak ayının sonunda Fortune 500’ün en genç CEO’larından biri olmanı garantileyecek her şeyi içinde bulunduran bir çip. Rica ederim.”

Yaptığı ima bir tuğla duvara çarpmışım gibi hissettirdi.

“Şantaj,” dedim düz bir sesle.

Dante’yi *gebertecektim*. Böyle bir şey yapabilecek tek ortak arkadaşımız oydu. Niyeti iyi olabilirdi ama yöntemleri şaibeliydi.

“Önlem,” diye düzeltti Christian. “Dante o bilgileri kullanmayacak kadar ahlaklı olduğunu söyledi ancak elinde koz bulundurmaktan zarar gelmez. Neyi tercih edeceğin benim umurumda değil ama bir şey sunmadığımı söyleme. Şimdi, izin verirsen kız arkadaşıma dönmem gerekiyor. İyi tatiller.”

Cevap verme fırsatı tanımadan telefonu kapattı.

Atıştırmalıklarımızla oturma odasına döndüğümde, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Isabella. “Dönmen çok uzun sürdü.”

“Evet.” Yanına oturup Christian’ın aramasını zihnimin en gerilerine ittim. Nükleer bombaya eşdeğer bilgiler göndermiş olsa dahi umurumda değildi, onları asla kullanmayacaktım. “Her şey yolunda.”

Isabella

“Daha hızlı yazarsan bileğini inciteceksin,” dedi Sloane. Bilgisayarından başını kaldırmadan konuşmuştu. “Biraz yavaşla.”

“Yavaşlayamam. Bu kitabı bitirmek için bir aydan az zamanım kaldı ve daha...” Kelime sayısını kontrol ettim. “...kırk iki bin altı yüz dört kelime yazmam gerek.”

Yeni yıldan sonraki haftadaydık. İnsanlar tatilden dönmüştü ve Sloane’la kamp kurduğumuz Yukarı Batı Yakası kafesi cıvılcıvıldı. Sloane’un bir saat sonra yakınlarda bir yerde müşterisiyle toplantısı vardı, ben de odaklanabileceğim gürültülü bir yere ihtiyaç duyuyordum. Bu nedenle de buraya gelmiştik.

Normalde yazmak için Vivian’ın ofisini kullanırdım, o da aynı sırada yöneticilik işleriyle uğraşırdı. Fakat kendisi bugün ofis dışında çalışacağı için bu kafenin ahşap taburesiyle yetinmek zorundaydım. Taslağımı şekillendirmeye uğraşırken kalbim şiddetle atıyor, ellerim dört fincan *espresso* yüzünden titriyordu.

Bayram rüya gibi geçmişti. Kai’yle beraber yiyip içmiş, uyu-muş, şehri dolaşmış ve hiçbir şeyi umursamamıştım. Ama artık tatil sona ermişti. Manhattan her zamanki çılgınca enerjisini geri kazanmış ve tamamlamam gereken görevin imkânsızlığı Everest Dağı gibi gözümde büyümeye başlamıştı.

Dört haftada kırk bin kelime yazmalıydım. *Tanrım*, neden daha önce disiplinli çalışmamıştım?

Çünkü dikkatin dağınıktı.

Çünkü zorluklardan her zaman kaçarsın.

Çünkü zor şeyleri, artık yarınlar kalmayana dek yarına ertelemek daha kolay.

Paniğim ve kendime olan nefretim boğazımda sıkı bir düğüm oluşturdu.

Karşımdaki Sloane, havalı bir yetkinlik ifadesiyle bilgisayarımda bir şeyler yazıyordu. Aşağı yukarı aynı yaşlarda olmamıza rağmen onun son derece başarılı bir işi vardı. Vivian'ın da öyle. Onlar nasıl hayatlarını toparlayabilmişlerdi de ben bir türlü becerememiştim? Sırları neydi?

Düzenli bir gelirim ve yaşantım vardı ama onlar hayatını yaşarken ben güçlkle hayatta kalabiliyordum. Başarılı oldukları için arkadaşlarıma asla kin duymuyordum ancak kendi başarısızlıklarımın ağırlığı artık fazla geliyordu. *Gerektiğinde neden kendim için bir şeyler yapamıyorum?*

“Xavier’la işler nasıl?” diye sordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa üretkenliğimi kaybedip yine çorak topraklara savrulacaktım. Kendimden şüphe etmek, yaratıcılığımı çok kötü etkiliyordu. “Hâlâ hayatta mı, yoksa onu öldürüp cesedini bagajına mı sakladın?”

“Şimdilik hayatta ama yirmi dört saat sonra tekrar sor,” diye mırıldandı Sloane. “Yersiz şakaları sinirlerimi bozuyor ve onu kasap bıçağıyla parçalara ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu yaparsam adım çıkar ama olayı çarpıtabilirim. Gerçekten katlanılmaz bir adam.”

Yan tarafımızdaki *Lululemon* kombinli sarışın kafasını kaldırıp bize baktı ve oturduğu uzun masanın diğer tarafına doğru yavaşça kaydı.

“Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden müşterin olarak kabul ettin?” Sloane onu havalimanından aldığı günden beri Xavier hakkında yakınıp duruyordu. Şimdiye anlaşılmaya başladıklarını sanmıştım ama siniri günden güne artmış gibiydi.

“Babası rica ettiği için.” Sert ses tonu daha fazla detaya girmeyeceğini söylüyordu. “Merak etme. Xavier Castillo’yla başa çıkabilirim. Aptal gülümsemesi, gamzeleri ve şaka yapmak için verdiği hediyeler...” Klavyesinin tuşlarına şimdi daha sert basıyordu. “...beni görevlerimden *alıkoyamaz.*”

Kaşlarımı kaldırdım. Sloane'u tanıdığım yıllar boyunca bu kadar hararetlendiğini hiç görmemiştim.

"Tabii ki." Duraksadım. "Görevlerin neydi bu arada?"

"*Profesyonel olmak...*" Derin bir nefes aldı, içinde tuttuğundan sonra bırakıp mükemmel topuzunu düzeltti. Devam ederken sesi dengeliydi. "...ve cemiyetin *değerli* bir üyesi olarak imajını oluşturmak, geliştirmek ve korumak. Hayatta bir amacı ya da hırsı olmayan savurgan bir hovarda olmadığını kanıtlamak."

"Eh, bunu biri başarabilirse o ancak sen olursun," dedim neşçyle. Xavier'ın elle tutulur bir hedefi olmayan, savurgan bir hovarda olduğu gerçeğini görmezden gelmişim. "Sana inancım tam."

"Teşekkür ederim."

Sonrasında yine sessizliğe gömüldük.

Yazdıklarımın iyi olup olmadığını bilmiyordum ama yazmaya devam ettim.

Kai, Noel'de ona verdiğim bölümler hakkında yorum yapmamıştı ve bu kaygımı daha da arttırmıştı. Acaba okumuş muydu? Okuduysa neden bir şey söylemiyordu? *O kadar* mı kötü yazmışım? Okumadıysa neden okumamıştı? Belki ilgisini çekmiyordu. Belki de henüz yarısı bitmiş, düzenlemesi bile yapılmamış bir taslağı eline tutuşturarak onu zor duruma sokmuşum. Ona sormalı mıydım? Sormam durumu daha da tuhaflaştırır mıydı?

"İsa." Sloane'un sesinde bir gariplik vardı.

"Hıı?"

Of, Kai'ye dinazor erotikasını hediye ettikten sonra durmalıydım. Ne demeye kendi kitabımı da vermişim?

"Haberleri gördün mü?"

"Hayır. Neden? Asher Donovan yine mi araba kazası yapmış?" diye sordum dalgınca.

Cevap gelmedi.

Başımı kaldırıp Sloane'un nötr ifadesini gördüğümde omurgamdan bir soğukluk geçti. Bu ifadeyi sadece çok ama çok yanlış bir şey olduğunda takınırdı.

Ekranını görebilmem için bilgisayarını yavaşça çevirdi.

National Star gazetesinin her zaman kullandığı kırmızı-siyah yazı tipi karşımdaydı. Fosforlu manşetler ve çirkin ünlü fotoğrafları internet sitesinin ön sayfasını doldurmuştu, bunda sıra dışı bir şey yoktu. Çöp değerindeki bu tabloid gazete genellikle yanlış haberler yapmasıyla...

Bir dakika.

Tanıdık bir elbise gözüme takıldı. Uzun kolları olan zümrüt yeşili kaşmir elbisenin eteği uyluklarımı sarıyordu. Bu *Looking Glass*'ın bodrum katının derinliklerinden on beş dolara kaptığım bir parçaydı ve iki hafta önce Kai'yle randevuya çıktığımda giymiştim.

Midem altüst oldu.

Bunlar ünlü fotoğrafları değildi. *Bizim* fotoğraflarımızdı. Birlikte Coney Adası'na gittiğimizde New York Botanik Bahçesi'ni gülüşerek gezerken, Queens'teki *dim sum* restoranında Kai bana muhalebbili turta yedirirken, ben darmadağınık ve hafiften suçlu halde onun apartmanından çıkarken çekilmişlerdi.

En samimi anlarımız şu anda bir internet sitesindeydi. Göze çarpmayan mekânlarda tanıdığımız kimseyle karşılaşmayacağımızı sanmıştık ama görünüşe bakılırsa fena halde yanılmıştık.

Tenim cayır cayır yanıyordu. Kahvaltıda yediğim *muffin*'i her an Sloane'un tertemiz MacBook'una çıkaracakmış gibi hissediyordum.

Bittim ben.

Kulüptekiler bunu gördüğünde her şey bitecekti. İşimi kaybedecek ve muhtemelen kara listeye alınıp Valhalla'nın seksen kilometre çevresindeki herhangi bir barda bile çalışamayacaktım. Daha da kötüsü, muhabirler *birazcık* araştırma yaptılarsa öğrendikleri şeyler...

"Nefes al." Sloane'un keskin sesi panik bulutunu delip geçti. Bilgisayarının kapağını kapatıp elime bir bardak tutuşturdu. "Bunu iç. Ona kadar say. Her şey yoluna girecek."

“Ama...”

“Söylediğimi yap.”

Sloane’dan sıcak bir teselli beklenmemesi gerektiğini biliyordum. Fakat kriz yönetiminde en iyisi oydu. Suyumu bitirdiğimde çoktan bu bombanın etkilerini azaltmak için on maddelik bir plan hazırlamıştı bile.

Birinci adım: Haberin kaynağını kötölemek.

“Haberin *National Star*’da çıkması iyi,” dedi. “Kimse o çöpü ciddiye almıyor. Ama...”

“Kızgın değil misin?” diye araya girdim. Midemde çalkalanan sızılar midemi bulandırıyordu. “Kai meselesini senden ve Viv’den sakladığım için yani.”

Sloane gözlerini devirdi. “İsa, lütfen. Çalışan bir beyni olan herkes birbirinizi nasıl istediğinizi anlayabilirdi. Bu konuda bir şey yapmanızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım sadece. Ayrıca bize söylememeni anlıyorum. İşin nedeniyle hassas bir durum. Bu da ikinci maddemiz oluyor. Valhalla seni...”

Yine sözü kesildi ama bu seferki çalan telefonum yüzündendi.

Parker. Beklenen arama gelmişti işte.

Midem şimdi daha da bulanıyordu. “Bir dakika.” Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. “Efendim?”

Kesinlikle bitmiştim.

“Isabella.” Müdürümün sesi buz küpleri kadar soğuktu. Her zamanki sıcaklığından eser yoktu. “Mümkün olan en kısa sürede Valhalla’ya gel lütfen. Konuşmamız gerek.”

Yarım saat sonra Valhalla Kulüp’ün yönetim ofisine adım atarken karnımın içinde bir yığın beton blok vardı.

Yönetim komitesi üyelerinin arasından her üç yılda bir seçilen komite başkanı için ayrılan maun panelli ofis, bir George dönemi kütüphanesiyle bir katedralin birleşimi gibiydi. Odanın en ucunda koyu renkli, devasa bir çalışma masası vardı.

Vuk Markovic, askerlerini inceleyen bir generalin katı duruşuyla masanın arkasında oturuyordu. Komitenin mevcut başkanı o olmalıydı. Kulüp politikalarına dikkat etmediğim için Kai ve Dante dışındaki yönetim komitesi üyelerinin bile kim olduğunu bilmiyordum ama tam şu anda fark etmiştim ki, ikisi de Vuk'un masasının önünde oturuyorlardı. Onlar sağ taraftaki koltuklarda, Parker ise gergin yüzüyle sol taraftaki koltuktaydı.

İçeri girdiğimde tüm gözler bana döndü.

Tenim güvensizlikle karıncalandı. Odada ilerlerken Kai'yle göz göze gelmekten kaçındım çünkü ona bakmanın, göğsümdeki baskıyı patlatacağından korkuyordum.

"Isabella." Parker yanındaki sandalyeye işaret etti. "Otur." Odadaki en düşül mevkili kişi oydu ama doğrudan konuya girerek toplantıyı başlattı. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Ellerimi uyluklarımın altına sıkıştırıp boğazımdaki dehşet düğümünü yutmaya çalıştım. Aptalı oynamanın anlamı yoktu. "*National Star*'da çıkan fotoğraflar yüzünden."

Parker, Vuk'a baktı. Adamın ürkütücü ve soluk gözleri beni rahatsız edici bir dikkatle izliyordu ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Kulübün üyeleri ve çalışanları arasında hiçbir şekilde ilişki kurulmaması konusunda net bir kuralımız var," dedi Parker. Vuk konuşmamıştı. "Burada çalışmaya başlamadan önce imzaladığın işe alım sözleşmesinde de açıkça yazıyor. Bu kuralın ihlal edilmesi halinde..."

"İlişki kurduğumuz söylenemez." Kai'nin sesi, Parker'ın cümlesini böldü. "Isabella ile ortak arkadaşlarımız var. Kulüp dışında sık sık görüşüyoruz. Dante buna şahitlik edebilir."

Kafam hızla ona doğru döndü. Dikkatini Parker'dan ayırmıyordu ama rahatlatıcı varlığının beni sardığını *hissedebiliyordum*.

Boğazım yine düğümlendi.

"Doğru." Dante sıkılmış gibi konuşuyordu. "Kai ve ben arkadaşız. Isabella da karımla çok yakın arkadaş. Matematigi siz yapın."

Kendi de olaya dahil olduğu için Kai'nin toplantıda bulunmasını anlardım ama onun neden burada olduğunu bilmiyordum. Belki de şahit olarak gelmişti. Mahkemede falan değildik ancak öyleymişiz gibi hissediyordum.

Dante'nin desteğı için minnettardım fakat birazcık suçluluk duymuyor değildim. Kai'yle kuralları bilerek çiğnemiştik ve bizim yüzümüzden başkaları da buna sürüklenmişti.

Parker aptal yerine konmadan -fotoğraflar aramızdaki samimiyetin yeterli bir kanıtıydı- ya da patronlarını kızdırmadan nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi duraksadı.

“Saygısızlık etmek istemem, Bay Young. Ancak bu fotoğraflarda Isabella'yla baş başasınız,” dedi dikkatlice. “El ele tutuşuyorsunuz ve...”

“Engebeli bir yolda ona yardım ediyordum sadece,” dedi Kai. Sesi öyle pürüzsüz ve özgüvenliydi ki, bahanesinin saçmalığını örtüyordu. “Vivian'a sürpriz bir doğum günü partisi planlamak için tatilde birkaç kez buluştuk.”

“Vivian Russo için Coney Adası'nda sürpriz parti mi planlıyordunuz?” diye sordu Parker kuşkuyla.

Odada kısa bir sessizlik oldu.

“Vivian dönme dolapları sever,” dedi Dante.

Bunu daha uzun bir sessizlik takip etti.

Parker yardım istercesine Vuk'a döndü ama adam yine cevap vermedi. Düşünüyordum da şimdiye dek bir defa bile onun konuştuğunu duymamıştım.

Yanlış Kai'yle birlikte yapmış olmamıza rağmen hatalı konumundaki tek kişi olduğum da dikkatimden kaçmamıştı. Ne de olsa o zengin, güçlü bir VIP üyeydi. Bense bir çalışandım. Ayrımcılık adil olmasa da beklediğim bir şeydi.

“O fotoğraflar, üye-çalışan ilişkisi yasağını deldiğimizin kanıtı olamaz,” dedi Kai. “Ayrıca haberi yapan *New York Times* değil, *National Star*. Son sayılarında, hükümetin Nebraska'da uzaylı yumurtası yetiştirdiğini yazmışlardı. Güvenilirlikleri sıfır.”

Parker'ın dudakları genildi.

Suçluluk duygum katlanarak artıyordu. Müdürümü seviyordum. Bana hep iyi davranmış, sırtımı da bu zamana kadar saklamıştı. Onu zor bir duruma sokmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Anlıyorum, efendim," dedi. "Ancak bu meseleyi görmezden gelemeyiz. Diğer üyeler..."

"Diğer üyeleri düşünmeyi bana bırak," dedi Kai. "Ben..."

"Hayır, Parker haklı." Sessiz itirazım, tartışmalarına son noktayı koydu. Kalbim belirsizlikle atıyordu ama cesaretimi kaybetmeden devam ettim. "Kuralları biliyordum. Yani detaylar önemli değil. Gerçek ne olursa olsun dışarıdan görülenler ne biz ne de kulüp için hoş değil."

Kai bana baktı. *Ne yapıyorsun?*

Sessiz mesajı zihnimde yankılandı. Beni böyle ısrarla savunması, hiç yalan söylemeyen biri olarak benim için yalan söylemesi karşısında kalbim ne kadar ısınsa da onu duymazdan geldim.

"Söylemeye çalıştığım şu ki... yaptığım şeyin farkındayım." Tekrar Parker'a odaklandım. *Bu sadece bir iş.* Başka bir yerde iş bulabilirdim. Muhtemelen aynı imkânlarla, maaşa ya da çalışma saatlerine sahip olamazdım ama hayatta kalırdım. Gabriel yine iş değiştirdiğim için sorun çıkarırsa... eh, bunu daha sonra düşünebilirdim. "Sonuçlarına katlanmaya hazırım."

Başkalarının benim için savaşmasına memnuniyetle izin vereceğim zamanlar da olmuştu fakat artık yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenme vaktim gelmişti.

Kai'nin bakışları yanağımda bir delik açmak üzereydi. Yanındaki Dante sırtını dikleştirmiş, odaya girdiğimden beri ilk kez ilgi belirtisi göstermişti. Gerçi burada olmasının sebebi Kai'ye olan sadakatiydi, benim Valhalla'daki geleceğimle ilgilenmesi değildi.

Parker pişmanlıkla dolu bir iç geçirdi. En sevdiği çalışanlarından biriymdim ama kurallara da uymak zorundaydı. Müdürüm olarak o da eleştiri oklarının hedefindeydi.

GURUR KRALI

Onay almak için Vuk'a baktı ve adam çenesini hafifçe eğdiğinde bunu beklesem de, hatta *kendim istemiş olsam da Parker'in* sonraki sözleri içimi acıttı.

"Isabella, kovuldun."

26'

Kai

Isabella çıktıktan sonra peşinden gitmedim. İçgüdülerim onu teselli etmeye koşmam için çılgık çılgığa bağırıyordu ama mantığım bu defa galip gelmişti. Şu anda üzerimizde çok fazla göz vardı ve onun başım daha fazla derde sokmak istemiyordum.

Üstelik özel hayatıma odaklanmadan önce yatıştırmam gereken yüz kadar daha insan vardı.

Muhabirler, kurul üyeleri, şirket yöneticileri, arkadaşlar, aile üyeleri... Bu sabah fotoğraflar internete sızdığından beri telefonum susmuyordu. *Rock* yıldızı ya da tanınmış bir aktör değildim fakat zenginlerin skandallarıyla ilgilenen çok fazla insan bulunuyordu. Bir de bu skandal, dünyanın en büyük ve en ünlü korporasyonlarından birinin geleceğini etkiliyorsa daha da fazla dikkat çekerd.

“Ne düşünüyordun?” New York ve Londra arasında binlerce kilometre olmasına rağmen annemin öfkesi hattın diğer ucundan bile hissedilebiliyordu. “Ne yaptığının farkında mısın? Seçime sadece birkaç hafta kaldı. Bu *her şeyi* mahvedebilir.”

Bir migren ağrısı kafatasımı mengene gibi sıktı. Valhalla'nın konferans odasının camından dışarı bakarken midemde duygulardan oluşan bir kokteyl çalkalanıyordu.

Bu işin arkasında Victor Black'in olduğuna şüphem yoktu. *National Star* ona aitti ve şerefsiz herif, egosunu yaraladığım için peşime adam takacak kadar adi ve kindardı.

“Masum fotoğraflardan ne zarar gelebilir ki?” dedim. “Ayrıca haberi yapan *National Star*. Kimse orayı ciddiye almaz.”

Bu bahaneyi Parker'la konuşurken de kullanmıştım. Ancak annem onun kadar kolay pes etmeyecekti.

“*Masum* bir fotoğraf, seni Dünya Kitap Günü’nde çocuklara kitap okurken gösterirdi. *O kadınla* New York’ta gezerken değil,” dedi annem soğuk bir sesle. “Bir *barmeni* mi seçtin gerçekten? Sana Clarissa gibi birini ayarladım ama sen gidip sıradan bir servet avcısını mı hayatına aldın? Kadının saçları mor, Tanrı aşkına. Bir de *dövmeleri* var.”

Kızgınlık utancı bastırarak bir patlama yaşamama neden oldu. “Onun hakkında böyle konuşma,” dedim ölümcül sessizlikteki sesimle.

Annem bir anlığına sessiz kaldı. “Ona âşık olduğunu söyleme.” Sesinde hafif bir küçümseme vardı.

Tabii ki âşık olmadım.

İnkâr dilimin ucundaydı ama ne kadar denesem de çıkaramadım.

Isabella’dan hoşlanıyordum. Hem de hatırlayabildiğim herkesten çok. Fakat *hoşlanmak* ve *âşık olmak* arasında kocaman bir fark vardı. İlki güvenliydi, net bir yol çiziyordu. İkincisi ise aniydi, bir uçurumun kıyısından ölümcül bir atlayış yapmaya benzetilebilirdi. Henüz buna hazır değildim.

Isabella için duygularımı nasıl kategorize edeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim onu bir daha görememe ihtimalini düşününce, göğsüm tırtıklı bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissettiğimdi.

“Durumu hâlâ kurtarabiliriz. Senin de dediğin gibi haber sadece *Star*’da çıktı.” Annem konuyu değiştirdi. Isabella konusunu değmemesinin sebebi muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir cevap alacağından korkmasıydı. “Ne kadar güvenilmez olduklarına baskı yaparak kurulu ikna edebilirsin. Ama o kadınla görüşmeyi bırak.”

Telefonu tutan elimi sıktım. “Ondan ayrılmayacağım.”

Geçtiğimiz birkaç ayın berbat olduğunu ve Isabella’nın şu anda hayatımdaki tek güzel şey olduğunu söyleyebilirdim. Eğer onunla görüşmezsem...

Siktir.

Kravatımı gevşetip göğsümdeki ani baskıyı hafifletmeye çalıştım.

“Ciddi olur musun?” İngilizceden Kantoncaya geçiş yapmıştı. Bu fazlasıyla öfkeli olduğunun en büyük göstergesiydi. “Bir kız için geleceğini, uğruna çalıştığın her şeyi, aileni, *mirasını* heba etmek mi istiyorsun?”

Dişlerimi sıktım. “Fazla abartıyorsun. Sadece bir gazeteye fotoğraflarım basıldı.” Tehlike teşkil edecek görüntüler bile değillerdi.

Kahretsin, daha fazla önlem almalıydım. Kibir yapmış, dikkatsiz davranmıştım. Kimsenin beni yakalayamayacağından emindim.

Ne düşünüyordum ki?

Sorun da bu ya. Düşünmüyordun.

Isabella’nın dikkatimi tamamen dağıtmasına izin vermiştim ve şimdi sonuçlarına ikimiz de katlanıyorduk.

Aklıma Saxon Galeri’de cebimde bulduğum not geldi. Şaka olduğunu düşünüp umursamamıştım fakat belki de düşündüğüm-den daha ciddi bir şeydi. Zamanlaması korkunç şekilde şüphe çekiciydi.

Dikkatli ol. Herkes görüldüğü kişi değildir.

“Şimdilik sadece fotoğraf,” dedi annem dikkatimi yeniden kendine çekerek. “Kim bilir ileride başka neler çıkacak? Yangının başlaması için tek bir kıvılcım yeterli olur. Bulaştığın skandal ne kadar küçük olursa olsun çok önemli oyları kaybetmene neden olabilir.”

İçimdeki baskı büyüyerek görüşümü bulanıklaştırdı. Odaklanamıyordum. Her zamanki serinkanlılığım kaybolmuş, ardında çalkantılı bir deniz bırakmıştı. Kafamın içinde binlerce farklı ses konuşuyor, metronun en yoğun saatlerinde itişip kakışan insanlar gibi birbirlerini ezmeye çalışıyorlardı.

Bırakma onu. Ayrıl ondan.

“Her şeyi düzelteceğim.”

“Sadece birkaç...”

“Ne kadar vaktim kaldığını biliyorum.” Aile üyelerime çıkıştığım neredeyse hiç olmazdı. Asyalı çocuklar, ne kadar büyüseler ve başarılı bir hayata sahip olsalar da ebeveynlerine karşı gelmezlerdi. Fakat beş dakika içinde telefonu kapatamazsam bir patlama yaşayacağım kesindi. “Söylediğim gibi, durumu düzelteceğim. İki hafta içinde fotoğraflar unutulacak ve ben CEO seçilmiş olacağım.”

Diğer seçenek düşünülemez kadar korkunçtu.

Kaybetmek. Tobias'tan emir almak. Alay konusu olmak.

Ağzım kül tadıyla doldu.

“Umarım öyle olur.” Annem nadir öfke gösterimden bahsetmedi, şu anda düşünülecek çok daha önemli şeyler vardı. “Yoksa kendi ailesinin imparatorluğunu kaybeden Young olarak tarihe geçersin. Bir dahaki sefere yeni kız arkadaşınla şehirde dolaşırken bunu düşün.”

Telefonu kapattıktan sonra çağrıları telesekretere yönlendirdim ve arabaya atlayıp Isabella'nın evine gittim. Takip edilme ihtimaline karşı şoföre dolanarak gitmesini söylemiştim ama ne kadar tedbir alsam da boşunaydı. Fotoğraflar fazlasıyla hasar vermişti.

Isabella kapıyı açtığında son derece sakin görünüyordu.

Ben daha sormaya fırsat bulamadan, “Ben iyiyim,” dedi. Burunun ucu ve gözlerinin içi kızarmış olmasaydı ona inanabilirdim. “Sadece bir iş. Başka bir yerde çalışırım. Bak, aramaya başladım bile.” Bilgisayar ekranındaki iş bulma sitesini işaret etti. “Özel yetenekler kısmına ‘habersiz fotoğraflarda bile iyi çıkarım’ yazmayı düşünüyorum.” Çenesinin hafifçe titremesi esprisine ihanet etti.

Gülmedim. “İsa.”

“Daha önce de kovulduğum oldu. Aslında işi bırakan taraf genelde ben oldum ama ikisinin de sonucu aynı.” Yüzünden gül-

lümsemeye benzer bir şey geçti. “Bir başarısızlık daha nedir kı? Benim...”

“İsa.”

“Büyük çerçeveye bakılınca fark eden bir şey olmuyor. Tek sorun, Parker’ın beni kara listeye alması olur. O zaman diğer barlarda da iş bulamam. New York gece hayatı endüstrisindeki herkesi tanıyor. Yani bana bunu yapacağını *sanmıyorum* ama...”

“Isabella.” Kollarımı açtım. “Gel buraya, canım.”

Sessizleşti. Gözleri yaşlıydı. Hızlı konuşmaktan dolayı göğsü inip kalkarken uzun bir saniye boyunca hiç hareket etmeden durdu.

Sonra yüzü buruştu ve beni bir şarapnel gibi parçalayan sessiz bir hıçkırıkla kendini kollarıma bıraktı. Ağlarken başımın tepesine bir öpücük kondurup onu sıkı sıkı sardım. Gözyaşları karşısında bu kadar çaresiz olmamayı diliyordum.

Valhalla kurallarını hiç kimse, yönetim komitesi üyeleri bile yok sayamazdı. Ona kolaylıkla başka bir iş bulabilir ya da yeni bir yerde çalışmak *zorunda kalmaması* için faturalarını ödeyebilirdim fakat bunu iyi karşılayacağını sanmıyordum. Birilerinden iyilik kabul etmeyecek kadar bağımsız bir kadındı. Ayrıca onu, Valhalla’dan kovulmasının esas sorun olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bunu bir dakikadan kısa süre içinde başını kaldırıp kıpkırmızı ve şişmiş gözlerini yüzüme çevirerek doğruladı.

Bu halini görmek göğsüme ve kalbime pençeler batıyormuş gibi hissetmeme yol açıyordu.

“Özür dilerim,” diye hıçkırdı. “Bu çok aptalca. Şık ve muhtemelen fazlasıyla pahalı gömleğini gözyaşlarımla kirletmek istemezdim.” Siyah rimel lekeleri sihirli bir şekilde silinecekmiş gibi pamuklu kumaşa başparmağını sürttü.

“Bu sadece bir gömlek.” Bileğini tutup onu durdurdum. “Üstelik ortada aptalca olan bir şey yok. Son derece... zor bir gün geçirdin.”

“Kai Young, meseleleri hafife alma kralı.” Gülümsemesi geldiği hızla yok oldu. “Beni asıl üzen şey kovulmam değil. Yani, tabii ki üzıldüm ancak bir yanımda bunun olmasını bekliyordum. Sadece...” Güçlkle yutkundum. “Kendimi tam bir fiyasko gibi hissediyorum. Annemin doğum gününe birkaç hafta kaldı ve ben daha kitabımı bitirmedim. Şimdi bir de eve gidip aileme işten atıldığımı söylemem gerekiyor. Bu çok kötü çünkü onlar beni her zaman desteklediler. Eh, Gabriel dışındakiler destekledi ama o ayrı bir hikâye. Bunca zamandır bana inanıyorlar fakat ben onları hayal kırıklığına uğratacağım.”

“Aileni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Başarı için bir zaman sınırı yoktur ve onlar senin ailen,” dedim. “Mutlu olmanı isteyeceklerdir.”

“Seninle ya da arkadaşlarımla beraberken mutluyum. Ama yalnızken tamamen... kaybolmuş hissediyorum. Hayatta nerede olmam gerektiğini bilmiyorum.” Son kelimeleri acı verici bir fısıltı halinde dudaklarından çıkmıştı.

Acı giderek yoğunlaştı ve şifası olmayan bir zehir gibi kemiklerimle damarlarıma işledi. Bankada milyarlarca dolarım, telefon rehberimde dünyanın en güçlü insanları olsa da kendimi hiç bu denli aciz hissetmemiştim.

“Yalnız değilsin,” dedim yumuşak bir sesle. “Bana sahipsin.”

Karşımda başka biri olsa bu kelimeleri ağzımdan kerpentenle bile alması çok zor olurdu. Fakat Isabella’yla beraberken itirafım dudaklarımdan bir nefes kadar kolay dökülmüştü.

Gözleri yeni yaşlarla parladı. Bir tanesi yanağından süzülünce başparmağımla yakaladım. Keşke ona kelimelerimden ya da vaatlerimden daha fazla şey sunabilseydim. Onun anlık olarak değil, gerçekten mutlu olmasını istiyordum. Korkusuzca, kaygısızca, özgürce yaşadığını görmek için her şeyi verebilirdim.

“Birlikte kayboluruz.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle hafifçe gerildi. “Şanslısın ki, benim yön duygum mükemmeldir.”

“Çok komik çünkü bende *hiç* yön duygusu yok.” Yüz ifadesi hafifçe değişirken başını iki yana salladı. Yoğun melankolisi biraz olsun azalmıştı. “Bütün erkekler mükemmel yön duyguları olduğunu düşünüyor. *Gerçekten* kaybolduğunda yön sormayı bile reddediyorsundur eminim.” Burnunu çekerek güldü. “Neyse, beni boş ver. Sendeki durumlar nasıl? Yönetim kurulu çıldırmış olmalı. Bir CEO’ya uygun bir partner olmadığım aşikâr.” Gözlerindeki anlık gülüşün yerinde şimdi kaygı vardı. “Bu haber oylamayı etkilemeyecektir, değil mi?”

Sorusu kalbimi sıkıştırdı. İşten atılan oydu ama *benim* için endişe ediyordu.

O anda, kendisini bir fiyasko, bir hayal kırıklığı gibi hissetmesine neden olan herkesi tek tek bulup gömmek istedim. Çünkü bu kadın mükemmelden başka bir kelimeyle tanımlanamazdı.

“Biraz karışıklığa sebep oldu ama başa çıkamayacağım bir şey değil.” Alnına bir öpücük kondurarak kaş çatışını yok ettim. “Sen beni düşünme, canım.”

“Daha dikkatli olmalıydık,” dedi kısık sesle. “Ama hiç pişman değilim. Bu kötü bir şey mi sence?”

“Hayır.” Dudaklarımı yanağından ağzına doğru kaydırdım. “Çünkü ben de pişman değilim.”

Fotoğraflar internete düştüğünden beri son üç ayı sürekli kafamda tekrar etmiştim. Piyano odasını, tatili, Brooklyn’deki ilk “randevumuzu” ve kütüphanedeki son buluşmamızı... Hepsinde de pervasızdık ama griye boyanmış hayatımdaki tek gün ışığı o anlardı. Isabella ıssız bir çölün ortasında açan gül gibiydi. Tüm renkleri, enerjisi ve canlılığıyla çıkıp ‘gelene dek dünyanın ne kadar sade olduğunu fark etmemiştim.

Onunla geçirdiğim anları, dünyadaki tüm sükûnete değişmezdim.

Kaostan nefret ettiğimi sanıyordum ama bir şekilde sevmeye başlamıştım.

“Ne yapacaksın?” diye fısıldadı Isabella. “*Star* muhabirleri hâlâ peşimizde olabilir.”

“Ben o işin icabına baktım.” Fotoğrafları görür görmez tuttuğum özel ekip, bir kan tazısının kemiği anında bulması gibi peşimizdeki insanları tespit edebilirdi. Bu yeterli olmalıydı ama bir dürtüyle ve Isabella’nın yüzündeki endişeyi silme ihtiyacıyla kendimi tutamayıp devam ettim. “Hadi kaçalım buralardan.”

İrkilerek geriledi. “Ne?”

“Hafta sonu için uzaklara gidelim. Biraz dinlenir, enerji toplarsınız.” Düşündükçe, meraklı gözlerden ve şehrin buz gibi pençelerinden kurtulmak için sıcak bir yerlere kaçma fikri daha çok hoşuma gidiyordu. “Ailemin Turks ve Caicos Adaları’nda bir mülkü var. Orada bizi kimse rahatsız etmez.”

Isabella yalınayak Kaliforniya’ya yürümeyi teklif etmişim gibi baktı. “Öylece kalkıp *gidemeyiz*.”

“Neden?”

“İşte!” İlk defa ben spontane davranırken o ihtiyatlıydı. “Zaten fotoğraflar yüzünden zor durumdasın. Peşindeki insanlar bizi oraya kadar takip edemese bile birileri fotoğraflarımızı çekip magazinlere satabilir.”

“Öyle bir şey olmaz. Söz veriyorum.” Başımla bilgisayarını işaret ettim. “Senin kitabını bitirip yeni bir iş bulman gerekiyor. Ben de çıkan krizleri halledip CEO koltuğuna oturabilmek için yeni bir strateji geliştirmek zorundayım. Birlikte çalışabiliriz. Yönetici kampı gibi bir şey olabilir.”

Isabella tereddüt etti.

“Mekân değişikliğinin nasıl iyi geleceğini bilemezsin,” dedim. “Bir düşün. Şehir merkezindeki aşırı kalabalık bir kafede mi çalışmak istersin, yoksa güzel bir tropik adada mı?”

“Şehir merkezindeki kafelere gitmiyorum. Fazla depresif oluyorlar.” Yavaş yavaş kabulleniyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. “Kimsenin bizi görmeyeceğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Tanrım. Ne gün ama!” Boğazından isterik bir kahkaha yükseldi. “Uyandım, işten atıldım ve şimdi Turks ve Caicos Adaları’na kaçmayı düşünüyorum.”

“Bence kovulduktan sonra bir yerlere kaçmak gibisi yok,” dedim. “Sınırsız tatil işte.”

Küçük ama gerçek bir kahkaha daha attığında dudaklarım yukarı kıvrıldı. Profesyonel hayatım alevlere atılmış olabilirdi fakat Isabella’nın tek bir gülümsemesi dünyamı güzelleştiriyordu.

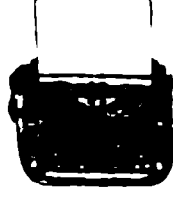
“Beni bir şekilde ikna etmeyi başardın.” Gözlerinin derinliklerinde hâlâ biraz hüznün vardı ama her zamanki ışıltısı ağır ağır da olsa geri dönüyordu. Isabella bunu şu an görmese bile tanıdığım en güçlü ve dirençli insandı. “Bir gün yöneticilikten sıkılırsan tatil satış işine girmelisin. Parayı kırarsın.”

Gülümsemem biraz daha büyüdü. “Bunu aklımda tutarım.”

“Şimdi asıl soruya geelim.” Isabella sırtıttığında mideme yoğun bir sıcaklık doldu. “Karayipler’de hafta sonu tatili için valize ne konulması gerekir?”

27

Isabella

Kai, ailesinin Turks ve Caicos Adaları'nda mülkü olduğunu söylediğinde, hasır mobilyaları ve hoş bahçeleri olan rüzgârlı bir sahil malikânesi hayal etmiştim. *Kocaman bir adaya* sahip oldukları aklımın ucundan bile geçmemişti.

Jade Cay* ismi etrafını saran yeşim rengi sular nedeniyle verilmişti. Yemyeşil bitki örtüsü, tertemiz sahilleri ve egzotik yaban hayatıyla bin altı yüz dönümlük alanı kaplıyordu. Bali stili ana konut, üç yüz altmış derecelik bir Karayipler manzarası sunuyordu ve beş yıldızlı lüks bir otelin tüm imkânlarına sahipti. Sekiz yatak odası, konutu çevreleyen üç terası, iki sonsuzluk havuzu ve hayatımda tattığım en leziz ıstakozu pişirmiş olan özel bir şefi vardı.

Burada mutlulukla yaşayıp ölebilirdim.

Uçağımız dün öğlen iniş yaptıktan sonra geceyi eve yerleşerek geçirmiştik ancak bugün oldukça hareketliydik. Sabah ben kitabımla meşgul olurken Kai telefon görüşmelerini tamamlamıştı, ardından da beyin fırtınası yapmıştık. Kai haklı çıkmıştı. Tropik bir cennetteyken taslağım üzerinde çalışmak, New York'un Noel sonrası kış kâbusunun tam ortasında çalışmaktan daha keyifliydi.

Şu anda da konutun en üst terasında öğle yemeği arasındaydık. Kitabı bitirmek zorunda olduğum tarih kapıyı çalmak üzere olsa dahi hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissetmediğimi söyleyebilirdim. Burada dört bir yanımda okyanus ve güneş ışığıyla çevriliyken *Star*'daki fotoğraflarımızı ve kovulduğumu neredeyse unutmuştum.

* Jade Türkçede "yeşim" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Ana yemekle tatlı arasında Kai izin isteyip tuvalete gitti ve elinde ince, siyah bir dosyayla geri döndü.

“Kaldır onu,” dedim masanın altından ayağını dürterek. “Yemek sırasında çalışmak yoktu, unuttun mu?”

“Bu iş sayılmaz. Bir hediye.” *Yürüyüş* kelimesini duyan köpekler gibi yüzüm aydınlandığında gözlerinin içi güldü.

“Hediye mi? Benim için mi?”

“Yazar tıkanıklığı yaşadığını söylemiştin, ben de biraz araştırma yapıp bunu nasıl yenebileceğine dair bir liste hazırladım.” Dosyayı bana uzattı. “Bu metotların bilimsel doğruluğu konusunda birkaç nörobilimciden de onay aldım.”

Taze sıkılmış greyfurt suyum boğazıma kaçtı. “Yazar tıkanıklığım için *nörobilimcilere* mi danıştın gerçekten?”

Omuz silkti. “Her sene çeşitli bilimsel organizasyonlara bağış yaparım. Bu sayede bazı kişisel ricalarımı geri çevirmezler.”

Dosyayı açıp önerileri inceledim. Çoğu internette araştırırken karşılaştığım şeylerdi. Meditasyon yapmak, her günün belirli saatini yaratıcı bir etkinliğe ayırmak, Pomodoro tekniğini kullanmak gibi. Daha önce görmediğim birkaç tavsiye daha vardı ama Kai bana yoga dersi broşürü vermiş olsa bile fark etmezdi.

Tanrı aşkına, adam kalkıp benim için çözümler aramış ve nörobilimcilere danışmıştı! Eski erkek arkadaşlarım, evime gelirken bir paket pizza aldıkları için bana iyilik yaptıklarını zannederlerdi.

Karşılıksız aldığım son iyilik, belirli bir milyarderin bana ailesinin gizli odasını göstermesi ve orayı yazmak için kullanabileceğimi söylemesiydi.

Boğazımda duygulardan bir yumru oluşurken kafamı eğip gözlerimdeki utanç verici batmayı sakladım. İstedğim son şey tabağımdaki yengeç etiyle pirince gözyaşlarımı dökmekti. Bu hafta Kai'nin önünde zaten bir kere ağlamıştım, ikincisi abartı olurdu.

Karmaşık duygularımla başa çıkmaya çalışırken sayfaları gü-

rûtlülü bir şekilde çevirdim. Sondan bir önceki maddeyi gördüğümde boğazımdaki baskı azaldı.

“Tıkandığınızı hissettiğinizde sık ve düzenli olarak cinsel aktivitelere başvurun,” diye okudum yüksek sesle. “Orgazm, yarancılığı besler.” Kai’ye şüpheli bir bakış attığımda bana masum gözlerle karşılık verdi. “Ah, acaba bunu kim bulmuş?”

Sırtışı yavaşça büyüyüp erimiş bal gibi sıcacık oldu. “Merak etmene gerek yok. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey, aşkım.”

Aşkım.

Dünya tüyler ürpertici bir sessizliğe büründü. Kuşlar cıvılda-mıyor, dalgalar kıyıya vurmuyordu. Rüzgâr bile kesilmişti.

Kai bana daha önce pek çok kez sevgi sözcükleriyle hitap etmişti ama hiç *aşkım* dememişti.

Tek kelime. İki hece.

Bazen bu kadarı bile çok büyük fark oluşturabilirdi.

Ne dediğinin farkına vardığında Kai’nin gülümsemesi yok oldu. Aramızda bir gerginlik çatırdadı ve gövdemi sarıp bir beton blok gibi göğsümün içine yerleşti.

Nahoş olmasa da altında büyük anlamlar yatan ve gizli itiraf-lara gebe olan sessizlik bir süre daha devam etti. Çünkü henüz o türden konuşmalara hazır değildik.

Bu duraksama bizi bazı şeyleri dillendirmeye mecbur bırak-madan konuyu değiştirdim.

“Pekâlâ, orgazm teorisini test etmeden önce diğer önerilerin işe yarayıp yaramayacağına bakalım,” dedim rahatça. “Senden ne haber, bu arada? Mishra’yla görüşmeler nasıl gidiyor?”

National Star’da çıkan fotoğraflarımız yüzünden Kai’nin söndürmek zorunda olduğu pek çok yangından biri DigiStream’di. Kendi CEO’ları yüksek dozda uyuşturucu nedeniyle hastanede yatarken Kai’nin boş zamanlarını kiminle geçirdiğine bu kadar kafayı takmaları bana göre ikiye bölünmüştü. Başka bir şey değildi. Ama ben ne bilirdim ki? Ben sadece bir barmendim. Gerçi yakında yeni bir iş bulamazsam *eski* barmen olarak kalacaktım.

Kai kıpırdadığında dünya birdenbire eski hareketli haline döndü. Kuş ve okyanus sesleri geri gelirken rüzgâr saçımı yüzüme doğru savurdu. Gerginlik, güneşin altında kalan buz gibi eriyip gitti.

“Whidby iki gün önce CEO görevinden alındı,” dedi. “Yerine resmi olarak Mishra geçti ve diğerlerini safına çekti. Yani yeniden sıfır noktasındayım. Orada işler çok karışık.”

“Ortağı imza atmaya o kadar hevesliyken Mishra neden bu anlaşma konusunda gönülsüz ki?” Kai’yle sık sık iş konuşmazdık. Bunun beni sıkacağını söylüyordu ve çok haklıydı. Ancak DigiStream anlaşmasını gerçekten merak ediyordum.

“Whidby ikna edilmesi kolay biriydi. Parayı istiyordu. Mishra ise sadelik yancısı. DigiStream’in kontrolünü, onun deyimiyle şirketi ‘*tahrip edecek*’ bir korporasyona teslim etmek istemiyor.”

Sonraki kelimelerimi dikkatlice seçtim. “Öyle yapar mısın peki?”

“Hayır. DigiStream’in başarısının büyük kısmı, kültürlerinden ve dinamiklerinden geliyor. Bunu mahvetmek istemem,” dedi Kai. “Fakat tüm şirket satın alımları, hem satıcı hem de alıcının değişikliğe hazır olmasını gerektirir. Şirketin faaliyetlerini korporasyonun dinamiğine göre yürütmeleri gerek.”

“Uzlaşmaya varamadığınız konu da tam olarak bu,” diye tahmin yürüttüm.

Kai çenesini indirerek doğruladı. “Evet, en büyük sorun bu. Mishra entegrasyon konusunda endişeli. DigiStream’in faaliyetlerinin şu anki gibi yürütülmesini kabul edeceğimiz bir anlaşma istiyor. Tabii ki bu mümkün değil. Ben kabul etsem de yönetim kurulu kabul etmez. Yeni satın alımlar için stratejik bir plan yapılmalı ve bunu onlar da onaylamalılar.”

“İstisnaların olmadığı bir anlaşma yerine, sadece onu endişelendiren değişiklikler konusunda taviz verebileceğiniz bir anlaşma yapsanız nasıl olur?”

Kai’nin kaşları kalktı. “Bu mümkün. Detaylar karmaşık an-

cak Whidby ekarte edilmeden önce biz de buna benzer bir plan üzerinde çalışıyorduk.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bir de iş konuşmayı sevmediğini söylüyorsun.”

“Sevmiyorum. Böyle muhabbetlerin yüzde doksanı uykumu getiriyor. Şanslısın ki, bu konuşma yüzde onluk dilimde kaldı.” Kahkahası yüzümü güldürdü ama sonraki sorumu sorarken gülümsemiyordum. “Bunun olacağını söylemiyorum ancak kazanamazsan ne olacak?”

“Unvanım ve pozisyonum bende kalacak fakat alay konusu olacağım.” Yüzü tamamen ifadesizleşti. “Kazanma ihtimalleri zaten düşük olduğu için diğer adaylar işlerine geri dönüp hayatlarına aynen devam edecekler. Ama ben bir Young’ım. Sonsuza dek ailesinin şirketini bir yabancıya kaybetmiş adam olarak tanınacağım.”

“Hâlâ hissedar olacaksın,” diye belirttim. Bunu araştırmıştım. Korporasyonun hisselerinin çeyreğinden fazlası Kai’nin üzerineydi. Ondan daha fazla hissesi olan tek kişi ise annesiydi.

“Aynı şey değil.” Çenesinde bir kas seğirdi. “İnsanlar liderleri hatırlar, seçmenleri değil.”

“Bence insanlar her ne olursan ol seni hatırlayacaklar,” dedim. “Daha CEO değilken bile bir sürü rekor kırdın. İşlerinde başarılı olmayan bir sürü yönetici var. Senin başarıların bir unvandan daha önemli.”

Yüzü yumuşayan Kai bir şey demek için ağzını açtı ama o sırada telefonum çaldı.

Ekranı gördüğümde hem şaşırdım hem de kafa karışıklığı yaşadım. “Alessandra arıyor.”

Onunla iyi anlaşmıştık ama beni durup dururken araması için bir sebep düşünemiyordum.

“Aç,” dedi Kai. “Seni hafta sonu arıyorsa önemli bir şey olmalı.”

En sonunda merakıma yenik düştüm ve terasın diğer tarafına doğru yürüyerek telefona cevap verdim. “Selam, Ale.”

“Selam. Müsait misin acaba?”

Kai’ye ve yarısı yenmiş yemeğime baktım. “Evet, kısa bir süreliğine müsaitim. Bir şey mi oldu?”

“Biraz hadsizlik ediyor olabilirim, bu yüzden öncelikle özür dilerim.” Sesinde hafif bir utanç vardı. “Valhalla’yla... şey... yolları ayırdığınızı ve senin yeni bir iş aradığını duydum.”

Başımı yerden kaldırdım. “Doğru duymuşsun. Barmen arayan birini mi tanıyorsun?”

“Hayır. Fakat...” Sonraki sözlerini ölçüp tartıyormuş gibi duraksadı. “Ben bir asistan arıyorum. Aracı şirketlere başvurmak istemedim, tanıdığım ve güvendiğim biriyle çalışmayı tercih ederim. Bu nedenle de aklıma sen geldin.”

Duyduklarımınla hayal kırıklığına uğradım. “Çok teşekkür ederim ama dürüst olmam gerekirse benden hayatta kişisel asistan olmaz. Kendi takvimime bile yetişemiyorum, başkasınınla ilgilenemem.”

“Ah, hayır, kişisel asistan demek istemedim,” dedi Alessandra hızlıca. “İşletme asistanı arıyorum. Daha açık konuşmalıydım.”

Kaşlarımı çattım. “Senin bir işletmen mi var?”

“Henüz yok. Asistana da bu sebeple ihtiyaç duyuyorum zaten.” Tuhaf bir kahkaha attı. “Aklımda bir sürü fikir var ama onları hayata geçirmem için yardım gerekiyor. Vivian senin bir ara yeni kurulan küçük bir şirkette çalıştığından bahsetti. Sıfırdan bir işletme inşa etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalısın.”

“Vivian yaptığım şeyi biraz abartmış galiba,” dedim alaycı bir şekilde. “Ben sadece birkaç aylığına pazarlama asistanı olarak çalıştım ve fintekçilere* daha fazla katlanamayacağımı anlayınca işi bıraktım.” Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Yeni bir işe ihtiyacım olsa da başarılı olamayacağım bir şeyin sözünü vermek istemiyordum. “Dominic bu konuda sana daha çok yardımcı

* İngilizce orijinali “*fintech (financial technology)*” olan bu kelime, modern teknolojiden faydalanarak finansal ürünler ve hizmetler sunan kişiler ve kuruluşları tanımlamak için kullanılan bir kısaltmadır. (ç.n.)

olabilir. Adam multimilyar dolarlık bir şirketi sıfırdan kurmuş.”
Ayrıca kendisi senin kocan.

Son kısmı *tabii ki* de kendime sakladım. Alessandra evliliğinden fazla bahsetmiyordu fakat birtakım sorunları olduğu aşikârdı.

“Aynı multimilyar dolarlık şirket fazla vaktini aldığından dolayı böyle küçük projelerle ilgilenemiyor maalesef.” Rahat ses tonundan anlık bir hüznün geçti. “Sana karşı dürüst olacağım. Seni sevdim ve bence birlikte iyi işler yapabiliriz. Taslağın üzerinde çalışman için vaktin kalması adına sana esnek saatler ve piyasaya uygun bir maaş sunabilirim.”

Kalbim bir takla atsa da heyecanını anında kaybetti. Bu harika bir teklifti ama ben işletme kurmak ya da asistanlık yapmakla ilgili ne bilirdim ki? *Hiçbir şey.* Yeni bir işe girişip tekrar korkunç bir başarısızlıkla karşılaşmak istemiyordum. Bildiğim yoldan devam etmeyi tercih ederdim.

“Şöyle yapalım mı?” dedi Alessandra hızlıca. “Sana detayları e-posta olarak gönderebilirim. Böylece bir göz atıp düşünme şansın olur. Kısa süre içinde birini işe almak istiyorum, yani bir ya da iki hafta içinde cevabını verebilirsen harika olur.”

Kısa bir tereddütten sonra kabul ettim ve telefonu kapatıp masaya döndüm. Öğle yemeğimi bitirirken Alessandra’nın teklifini Kai’ye anlattım. Genç kadının kendi işini kurduğundan bahsettiğimde Kai’nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı ancak iş hakkında benimle aynı tereddütlere sahip değildi.

“Kabul etmelisin,” dedi. “Ale çok iyi bir insandır. Onunla çalışmak, şehirde herhangi bir barda çalışmaktan çok daha iyi olacaktır.”

“Ama hiç işletme asistanlığı yapmadım.” Midem gerginlikle kasıldı. “Ya sıçıp batırırsam ve şirketini daha kuramadan mahvedersem?”

“Öyle bir şey olmayacak.” Kai’nin dengeli ve özgüvenli sesi her zamanki gibi içimdeki düğümleri gevşetti. “Başkalarına inancın olduğu kadar kendine de inancın olsun, Isa.”

Keşke kendime inancım olsaydı ama zihnim binlerce olumsuz ihtimalle doluyken bu çok zordu.

Kai içimde kopan fırtınayı fark etmiş olmalıydı çünkü sandalyesini iterek kalktı.

“Bugünlük bu kadar iş yeter,” dedi elini uzatarak. “Hadi gidip adanın tadını çıkaralım. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Sonraki dört saat boyunca Kai'yle koca bir tropik adada baş başa olmanın tüm avantajlarının tadını çıkardık. Şnorkelle yüzdük, *jet ski*'ye bindik ve etrafımızda süzülen balıkların pullarını bile görebileceğimiz kadar berrak sularda mest olarak vakit geçirdik. Güneş ufukta alçalmaya başlarken de kurulanıp manzara eşliğinde ana konuta doğru yola çıktık.

“Bu yaptığım en klişe şey,” dedim. “Günbatımında sahilde uzun bir yürüyüşe çıkmaktan bahsediyorum. Bir balayı broşürünün kapağına fotoğrafımızı bassalar hiç sıırtmayız çünkü *tüm o sıradan çiftler* gibiyiz.” Dudaklarımdan hılyalı bir iç çekiş kaçtı. “Yine de buna bayıldım.”

Başka bir adada, başka bir günbatımında, başka bir adamla olsaydım bundan nefret edebilirdim. Yürüyüş yapmanın nesi ilginçti ki? *Hiçbir şeyi.*

Fakat yanımdaki kişi Kai'ydi. Tembel gülümsemeleri ve benim bile göremediğim yanlarını tespit eden gözleriyle düşünceli, muhteşem, göz alıcı Kai. Adayı düşlerdekine benzer puslu bir örtüyle kaplamış olan altın rengi parıltıyı izlerken bir şeyden emindim ki, şu anda onunla beraber yürümekten başka bir şey yapıyor olmayı tercih etmezdim.

“Seveceğini tahmin etmiştim,” dedi bayıldığım o gülümsemelerinden biriyle. Bir zamanlar onun fazla resmi ve sıkıcı olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Tamam, inanabiliyordum ama o zamanlardan beri fikrim çok değişmişti. “Fakat henüz en güzel kısmını göstermedim.”

“Aletini çıkarıp beni sahilde tahrik etmeye çalıştığın kısım değildir umarım,” diye takıldım.

“Hayatım, seni tahrik etmeye çalışsaydım o dudakların çoktan aletimin etrafında çığlık atıyor olurdu,” dedi Kai ağır ağır. Rahat ses tonu edepsiz kelimelerine değişik bir vurgu katıyordu.

Yanaklarım yanarken midem heyecanla gerildi. “Yeteneklerine fazla güveniyorsun.”

“Olumlu geri dönüşlerin bir sonucu.”

Sahilin sonundaki kayalık bir çıkıntıya yaklaşırken burnumu kırıstırıp kalçamı onunkine vurdum. “Egomanyak.”

Kai güldü. “Daha kötülerini duyduğum oldu.” En büyük kayanın önünde durdu. “Geldik.”

Yıpranmış kireçtaşı oluşumuna kuşkuyla baktım. Bana göstermek istediği şey *bu* muydu? Her sahilde olan kayalıklardan bir farkı yoktu. “Ah. Oldukça... aşınmış durumda.”

“Göstermek istediğim şey kaya değil, canım,” dedi alaycı bir sesle. “*Bu*.”

O zaman, kayanın okyanusa bakan yüzeyine kazınmış bir kalbin içinde C+M harflerini fark ettim. Lise tuvaletlerinde bulunan tatlı ama klişe aşk ilanlarını anımsatıyordu. İnsan özel bir Karyip adasında bunu görmeyi beklemezdi.

“Bunu birkaç yıl önce buldum,” dedi Kai. “Ailem adayı ilk aldığı anda. Buranın ilk sahiplerinin baş harfleri olmadığı için C ile M’nin kim olduğunu bilmiyorum ama bir yerlerde mutlu sonlarını yaşadıklarını düşünmek hoşuma gidiyor.”

Parmaklarımı kayanın sert yüzeyine değdirdim. Neden bilmiyordum ancak bu basit, içten sevgi gösterisi kalbimi sızlatmıştı. “Kai Young, yoksa sen gizli bir romantik misin? Bu kimin aklına gelirdi?”

“Hepsi Noel’de hediye ettiğin dinozor erotikası sayesinde. Gözlerim yepyeni bir romantik dünyaya açıldı.”

“Of, sus ya.” Güldükten sonra duraksadım. “Gerçekten okudun mu?”

Dudakları bir sırtıtışla gerildi. “Asla öğrenemeyeceksin.”

Taslağım hakkında hâlâ bir şey söylememişti. Şu noktada

artık unuttuğunu düşünmeyi tercih ediyordum. Kötü olduğunu düşünüyorsa bile bilmek istemiyordum.

“Bu harflerin ne kadar eski olduğunu bilmiyorum ama en az beş yıllık varlar,” dedi Kai düşünceli bir yüzle. “Şimdiye kadar silinmiş olmaları gerekirdi. Bu kişiler her kimse gerçekten izlerini bırakmışlar.”

Kai gibi ben de bu gizemli çiftin dünyanın bir yerlerinde, belki bir sahilde *mai tai* yudumlayıp el ele dolaştıklarını umuyordum. Ama beraber olmasalar bile bu işaretleri, bir zamanlar sahip oldukları aşkın beklenmedik bir anıtı olarak dünyada kalmıştı. Her ne olursa olsun birbirlerini çok sevdikleri, hatta bu sevgiyi bir taşa kazıyarak ölümsüzleştirdikleri bir an ve mekân olduğunun kanıtı bu harfler olacaktı.

Kai elini cebine sokup bir keski çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum yarı telaşla. Keskiyi nereden bulmuştun?

“İsimsiz dostlarımıza eşlik edecek bir şeyler çizelim diye düşündüm.” Keskiyi bana uzattı. “Ne dersin?”

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Anlık bir tereddütten sonra elindekini alıp temkinli bir şekilde kayaya dokundurdum. Nem yüzünden yumuşayan kireçtaşı, kazınmaya elverişli hale gelmişti.

Kai’yle sırayla keskiyi kullanarak harfleri oluşturduk. Ne yazacağımızı konuşmamıza gerek yoktu, ikimiz de zaten biliyorduk.

Bir kalbin içinde K + I harfleri.

İşte bu gerçekten de hayatımda yaptığım en klişe şeydi ama kaburgalarımın harika bir sızıyla kaplanmasına engel olmadı.

Bu harfler bir yüzük sayılmazdı. Vaat de değildi. Hatta normal bir aşk ilanı oldukları da söylenemezdi. Fakat bir şekilde, dünyaya izimizi bıraktığımız gerçeği benim için tüm bu şeylerden daha anlamlıydı.

Küçük bir şeydi ama bizimdi. Mükemmeldi.

Kai'nin eli benimkini buldu. Parmaklarımız birbirine dolandı ve baskı, patlayacakmış gibi hissedene dek arttı.

“Gizli bir romantik olan Kai'den giderek daha çok hoşlanıyorum,” dedim. Boğazımdaki yumrunun arasında sesimi rahat tutmaya çalışıyordum. “Eğer bu durum dinazor erotikasının bir sonucuysa, gelecekte daha fazla *Wilma Pebbles* okuyacağından emin olabilirsiniz.”

“Güzel. İlkini Latinceye çevirmeyi yeni bitirdim zaten.”

Gözlerim onun gülen gözlerini buldu. “Sen ciddi mi...”

Bir öpücükle sözümü kesince cümlemin geri kalanı, ağzının ısrarcı sıcaklığında eriyip kayboldu.

New York'ta bayram tatili. Tüm yabancı gözlerden gizli bir oda. Karayipler'in kalbindeki özel bir ada.

Zamanın içindeki bu sihirli anlar ve mekânlar sadece bize aitti.

Ufuktaki güneş parlaklığını yitirirken ve öpücüğümüzün gölgeleri alacakaranlığın serinliğine karışırken bu adamla birlikte olduğum bu anda sonsuza dek kalabilmeyi diledim.

28

Isabella

Hafta sonunun geri kalanı iş ve eğlencenin muhteşem bir karışımıyla geçip gitti. Kai'nin yazar tikanıklığı önerilerini, sanki kendiliğinden gerçekleşeceklermiş gibi boş boş okuyup durmak yerine hayatıma geçirmeyi denedim.

Meditasyonun bana uygun olmadığını kısa süre içinde fark ettim ama yaratıcı etkinlik çözümü işe yaradı. Orgazm önerisi de çok faydalı çıktı ve bu Kai'nin -tabii benim de- çok hoşuna gitti.

New York'a döndüğümüzde yirmi beş bin kelime yazmış ve Alessandra'nın iş teklifine oldukça fazla kafa yormuştum. Sonunda teklifi kabul ettim.

Kai haklıydı. Kendime daha fazla inanmalıyım. Ayrıca artık iş arama sitelerinde vakit öldürme motivasyonum kalmamıştı ve Alessandra *harika* bir maaş teklifinde bulunmuştu.

İşi kabul ettiğimde her şey hızla gelişti. Şehre dönüşümüzden üç gün sonra Alessandra'nın işletme -ne işletmesi olduğunu hâlâ bilmiyordum- asistanı olarak çalışmaya başladım. Kai yine DigiStream görüşmeleri için Kaliforniya'ya gitmişti ve ilk iş gününe ondan gelen fazlasıyla cesaret verici bir mesajla başladım.

Unutma, sen kıcına şaplak atılırken tam bir sayfa Austen okumuş insansın. Bunu yapabildiysen her şeyi yaparsın.

Bir yönden haklıydı. Ama bu durum, bir apartman dairesinde Alessandra'nın peşinde ilerlerken midemin gerginlikle kasılmasına engel olmamıştı.

Davenport çifti, Hudson Yards'daki geniş ve modern bir çatı katında oturuyordu. Dairenin zeminden tavana pencereleri, spiral şekilli cam hayalet merdiveni ve küçük bir havuzuyla ateş çuku-

ru bulunan özel bir terası vardı. İki kişi için aşırı büyüktü ve paha biçilmez bir sürü eşyayla dekore edilmişti. Yanlışlıkla iki milyon dolarlık bir *Fabergé* yumurtasını falan kırarım diye korktuğum için hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyordum.

“Ne üzerine işletme kurmayı düşünüyorsun?” diye sordum.

Bunu muhtemelen işi kabul etmeden önce sormalıyım ama insan bazen umduğunu değil bulduğunu almak zorunda kalırdı. Ayrıca adalardayken yemek yemek, yazmak ve bol bol seks yapmak gibi başka önceliklerim vardı.

“Şimdi göreceksin,” dedi Alessandra gizemli bir gülümsemeyle. Tanıştığım en güzel kadın olabilirdi ama taşıdığı melankoli havası, güzelliğine gölge düşürüyordu.

“Metamfetamin falan değil, öyle değil mi?” Yılbaşında Kai’yle yaptığımız *Breaking Bad* maratonu aniden gözümde canlandı.

Genç kadının kahkahası evde rüzgâr çanları gibi çınladı. “Malesef kimya hiçbir zaman benim alanım olmadı.” Koridorun sonundaki kapıyı açtı. “Benimki biraz daha... yaratıcı bir şey.”

İçeri girdiğimde fark ettiğim ilk şey koku oldu. Beni anında Karayipler iklimine ısınlayan yoğun bir aromaydı. Ardından masanın ve pencere eşiğinin üzerine dizilmiş rengârenk çiçek buketlerini gördüm. Son olarak da bakışlarım odanın diğer ucundaki duvara, şık ahşap çerçevelerle asılmış ve preslenmiş çiçek tablolarına kaydı.

“Ah, vay canına,” dedim hayranlıkla. Ne beklediğimi bilmiyordum ancak *bunu* beklemediğim kesindi.

“Aptalca bir hobi aslında,” dedi Alessandra yanakları kızarak. “Kansere falan tedavi bulmadım. Ama eğlenceli bir şey ve kocam çalışırken zaman geçirmeme yardımcı oluyor.”

“Hiç aptalca değil. Bunlar *muhteşem* olmuş.” Parmaklarımı siyah kâğıt üzerine preslenmiş kocaman bitki buketini koruyan cam çerçeveye dokundurdum. “Bunu yapman ne kadar zamanını aldı?”

“Kuruma vakti de sayılırsa bir ay kadar. O en sevdiklerim-

den biri. Hepsi gece açan çiçekler olduğu için siyah arka plan seçtim.” Alessandra altdudağını dişledi. “Bunları bazen arkadaşlarıma hediye ediyorum. İnsanların hoşuna gidiyormuş gibi görüldüğü için neden internet üzerinden satmayayım ki diye düşündüm. Küçük bir çevrimiçi dükkân olacak tabii.”

“Bu harika bir fikir.”

Paraya ihtiyacı yoktu ama sanat tutkusu olduğu belliydi. Oda da en az bir düzine çiçek tablosu saydım. Bunu en az bir yıldır yapıyor olmalıydı.

Yüzü gevşedi. “Teşekkür ederim. Böyle düşünmene sevindim. Metamfetaminden çok daha iyi, değil mi?”

Güldüm. Alessandra haklıydı, birlikte çok iyi işler çıkaracaktık.

İlk günüm olduğu için sonraki iki saati çalışma programımı, lojistiği ve beklentilerimizi konuşarak geçirdik. İkimiz de ne yaptığımızı tam olarak bilmesek de birlikte çözmek güzeldi.

Gerektiğinde değiştirilebilecek geçici bir görev listesi oluşturduk. Ona araştırma, pazarlama ve yönetim gibi konularda yardım edecektim. Ayrıca işletme için isim bulmak adına birlikte beyin fırtınası yapacaktık. Alessandra ilk başlarda fazla açılmak istemiyordu ama yönümüzü bulup lojistiği çözdüğümüzde işe başkalarını da alacaktı. O zamana dek sadece ikimiz olacaktık.

Benim belirli çalışma saatlerim yoktu. İşleri belirtilen zamanda bitirdiğim sürece istediğim yerde, istediğim zaman çalışabiliirdim.

“Hatta istersen burada da kitabın üzerinde çalışabilirsin.” Alessandra elini yavaşça savurarak daireyi gösterdi. Bir *Super Bowl* maçına ev sahipliği yapabilecek kadar geniş olan oturma odasındaydık. “Tabii ki zorunlu hissetme ama yalnız kalmaktan sıkılırsan kapım sana her zaman açık.”

“Bu teklife hayır demem. Yalnız çalışmaktan nefret ediyorum.” Bir an tereddüt etsem de devam ettim. “Dominic için sorun olmayacağından emin misin?”

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Fark etmez bile.”

Evlilikleri beni ilgilendirmezdi ama onun için birazcık üzüldüm. “*Para, mutluluğu satın alamaz*” dedikleri bu olsa gerekti.

Bakışlarım şöminedeki düğün fotoğrafına takıldı. “Ne kadar güzel çıkmışsınız.”

Fiziksel özellikleri yıllar içinde çok değişmemiştir. Alessandra hâlâ aynı cam gibi bir tene ve göz alıcı kemik yapısına, Dominic ise aynı altın rengi saçlara ve keskin çene hattına sahipti. Ancak bu fotoğraftaki insanlar benim tanıdığım Davenport çiftine ait değildi. Alessandra fotoğrafta neşeyle parlarken yeni kocası belirgin bir hayranlıkla ona bakıyordu. Çok genç, mutlu ve inanılmaz âşık görünüyorlardı.

Şimdiki soğuk Wall Street deviyile ve sessiz, melankolik kadınla onları bağdaştırmak gerçekten çok zordu.

“Teşekkürler.” Alessandra’nın gülümsemesinde gerginlik vardı. Dönüp şömineye bakmadı. “Fotoğraflardan bahsetmişken... İşletme için sosyal medya hesapları açmamız gerekiyor, değil mi? Fotoğrafçılıkta iyi değilim ama bir profesyonel tutabilirim.”

Konuyu değiştirdiğinde ona uyum sağladım. Evliliği hakkında konuşmak istemiyorsa onu zorlayamazdım.

İki saat sonra evinden ayrıldığımda öğleden sonra geç saatlerdi ve toplantının coşkusu hâlâ üzerimdeydi. Taslağı bitirmenin yanı sıra halletmem gereken bir yığın işim daha olmuştu. Yine de Valhalla’dan kovulduktan sonra yeniden bir işe yarayacak olma hissi güzeldi.

En yakın metro istasyonuna girerken haber sitesinden gelen bir bildirimle coşkum sönüverdi. Sloane’un tavsiyesiyle, ismin geçtiği haberleri alabilmek için bir uygulamaya başvurmuşum. İnsanların hakkımda neler dediğini bilmek *zorundaydım*.

Kai ve benimle ilgili magazin haberleri bekleyerek telefonu cebimden çıkardım. Belki de Turks ve Caicos’tayken birileri bizi görmüştü. Çalışanları, bizimle beraber adada olan tek kişilerdi ama kimseye güven olmuyordu. *National Star* gibi sülüklerin her yerde gözü kulağı vardı.

ANA HUANG

Fakat manşetleri süsleyen en yeni haber, hafta sonu kaçamamızla alakalı değildi. Benimle... ailemle ve geçmişimle alakalıydı.

Boğazım safrayla doldu.

Siktir.

29

Kai

Hastaneye yatırılıp görevden alınmadan önce Colin Whidby, DigiStream müzakerelerinde öncelikli irtibat kurduğum kişiydi. Karizması, sokulganlığı ve abartılı konuşmalarıyla dergilerin kapaklarını süslüyordu. Ayrıca viral röportaj kliplerinde başrolü oynayan türden bir şirket kurucusuydu.

Rohan Mishra ise onun tam tersiydi. Yirmi dört yaşındaki bu sessiz, sakin, sistematik dâhi beni kuşkucu gözlerle izliyordu.

En sonunda onu bir kez daha yüz yüze toplantı yapmaya ikna etmiştim. Ancak konuşmalarımız henüz e-postalarda ya da video konferans görüşmelerinde olduğundan ileri gidebilmiş değildi.

“Kullanıcı tabanına ve teknolojiye sahipsiniz fakat bu işin talep ettiği hızda ilerleme kabiliyetine sahip değilsiniz,” dedim. “İzleyici kitlenizi ABD, Kanada ve birkaç Avrupa ülkesi oluşturuyor. Sizi küresel medyaya taşıyabiliriz. Yükselen piyasadaki varlığımız...”

“Yükselen piyasa falan sikimde değil benim,” dedi Rohan. “Sana söyledim. Mesele para değil. Colin ve ben bu şirketi sıfırdan inşa ettik. Stanford’ı bırakıp kıçımız çıkana kadar çalışarak bugünlere ulaştık. Colin’in gözü onca sıfırı görünce açılmış olabilir ama ben ona benzemem. Araştırmamı yaptım, Young. Bir korporasyonun akbaba gibi üzerimize çöküp bizi de Black Bear’e yaptığı gibi parçalara ayırmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

Tanrının cezası Tobias.

Çenemi sıktım. Daha Black Bear kontratının üzerindeki imzalar kurumadan “önemli yeniden yapılandırmalar” tasarısını zorla

hayata geçirmişti. Toplu işten çıkarmalar gerçekleşmiş, dolayısıyla moraller sıfıra inmişti. Orada durumlar cidden karmakarışık.

“Black Bear anlaşmasının başındaki yönetici ben değilim,” dedim. “Seni temin ederim, benim gözetimimim altında DigiStream bizimle sorunsuz ve pürüzsüz şekilde bütünleşecek.”

“Anlaşmanın başındaki adam olup olmaman hiç fark etmez. Hepsi aynı kapıya çıkıyor.” Rohan başını iki yana salladı. “Siz sadece kendi nihai kâr-zarar tablonuzla ilgilenirsiniz, başkalarınınkiyle değil. Whidby de ayrıldıktan sonra bu şirkete değişiklik değil, istikrar gerekiyor.”

Kızgınlık ve hayal kırıklığı tenimin altında köpürüyordu.

Lanet olası Whidby. Bu cümle aklımdan o kadar çok geçmeye başlamıştı ki, dövmesini yaptırsam yeri ydi.

“Bana endişe duyduğun konuların listesini ver,” dedim. “İşten çıkarmalar, ekibin yeniden yapılandırılması, işyeri kültürü gibi. Hepsinde uzlaşabiliriz. Müzakerelerimiz bir yıldan uzun süredir devam ediyor. İkimiz de biliyoruz ki, birleşmek her iki taraf için de yararlı olacak. Milyar dolarlık bir anlaşma sadece birkaç küçük detaya takılmış durumda.”

“Küçük ama önemli detaylar.” Rohan parmaklarını koltuğun kolçağına vurdu. “Magazin haberlerini gördüm, söylentiler de kulağıma geldi. CEO olarak seçilmen garanti değilmiş.”

Omurgam kaskatı kesildi. Turks ve Caicos’tayken acil krizleri halletmiştim ama henüz ilgilenemediklerim de vardı. Jade Cay’e gittiğimi öğrenen annemin aramalarını bir haftadır görmezden geliyordum. Hafta sonu bana gizemli bir sesli mesaj bırakan Clarissa’yla konuşmam gerekiyordu. İttifak teklifiyle tekrar irtibata geçen Paxton’ı da unutamazdım. Olup biten her şeyi düşününce ittifakı ciddi ciddi düşünür olmuştum.

“Dürüst olmak gerekirse senin bir hovarda olacağını düşünmemiştim,” dedi Rohan keskin gözlerini yüzüme dikerek. “Bir bar görevlisiyle gizli gizli çıkmak, daha önce sergilediğin imaja hiç uymuyor.”

Çenem sinirle sertleşti. Kaybetmek kadar nefret ettiğim bir şey varsa o da sahte olduğumun söylenmesiydi. “Ben de özel hayatımın bu müzakerelerle ilgisi olduğunu düşünmemiştim.”

“Olmamalı ancak Whidby karmaşasından sonra, adı bir skandala karışan biriyle iş yapmakta neden tereddüt ettiğimi anlayacağından eminim.”

“Onun aksine ben uyuşturucu kullanmadım. Sadece bir çalışanla çıktım,” dedim düz bir sesle. Gerçeğin üzerini örtme pahasına da olsa bilerek geçmiş zaman eki kullanmıştım. CEO seçimleri bitene dek kimse Isabella’yla ilişkimin devam ettiğini bilmek zorunda değildi. “Ayrıca kendisi artık Valhalla’da çalışmıyor, bu yüzden bunu gündeme getirmek anlamsız.”

“Olabilir.” Parmakları şimdi daha hızlı oynuyordu.

“Bir bar görevlisiyle gizli gizli çıkmak, daha önce sergilediğin imaja hiç uymuyor.”

İmasını anlayabiliyordum. Rohan aslında Isabella konusunu önemsemiyordu. Çıkan haberler karakterimin sorgulamasına yol açmıştı ve o da kandırılmaktan korkuyordu.

Maalesef ki ne kadar uğraşsam da onu ikna etmeyi başaramadım.

Yarım saat süren beyhude bir çabanın ardından, “Seçimden sonra son bir kez konuşuruz,” dedi Rohan. “Yeni CEO bu anlaşmanın şartlarına hem kâğıt üzerinde hem de gerçekte uyacağını göstermediği sürece hiçbir şeyi imzalamam. Şirketimi riske atamam ve senin de dediğin gibi bu konuşmalar artık çok uzadı. Eğer CEO seçilirsen ve yine uzlaşmaya varamazsak kusura bakma, sonunda anlaşmayı unutman gerekir.”

Rohan’ın ofisinden çıktıktan sonra doğrudan otelimın barına giderek sert bir şeyler sipariş ettim. Başım şiddetli bir migren ağrısıyla zonkluyordu ama viski bile işe yaramadı.

Dört ay önce DigiStream anlaşmasını garantilemişim, CEO koltuğu uzanabileceğim kadar yakınımdaydı ve baş belası duygularımı kontrol altında tutabiliyordum. Şimdiyse hem profesyonel hem de özel hayatımın dizginlerini elimden kaçırmam an meselesiydi.

Her şeyin yokuş aşağı gitmesi, Valhalla'da üst kata çıkıp Isabella'yı *Hammerklavier* çalarken dinlememle başlamıştı. O gün barda kalmayı seçseydim şu anda tamamen farklı bir durumda olabilirdim.

Sorun şuydu ki, bunu yapsaydım Isabella'yla sadece tanıdık olarak kalırdık. Gizli odada yaşadıklarımız, Brooklyn randevumuz, Noel'de film maratonlarımız, ada kaçamağımız hiç gerçekleşmezdi. Cehennem gibi geçen birkaç ayı katlanılabilir kılan anların hiçbirini yaşayamazdık.

Bu düşünce içimi sızlattı.

Elimle yüzümü ovuşturup toparlanmaya çalıştım. Buraya iş için gelmişim, ihtimallere ve varsayımlara kafa yorup şikâyet etmek için değil.

Telefon ekranım bir haber bildirimiyle yandı.

Bir göz atayım derken *National Star* manşetini görerek öylece kalakaldım.

“Kai Young’ın Metresinin Yalanları Gün Yüzüne Çıktı!”

Midem ekşimeye başladı. Bildirime tıkladığımda Isabella'nın ucuz bir barda çalışırken çekilmiş dev bir fotoğrafıyla karşı karşıya geldim. Kısacık, dapdar şortu ve mini *crop* bluzuyla bar bankosuna eğilirken kocaman gülümsüyordu. Karşısındaki birkaç üniversiteli oğlan da ağızlarından sular akıtarak göğüs dekoltesine bakıyorlardı.

Yüzlerini tamamen göremesem de aniden hepsini tek tek bulup gözlerini yuvalarından sökme isteğiyle doldum.

Belli bir süre geçtikten sonra öfkemi yutup yazıyı okumaya geçtim.

Barmen, milyarder erkeklerin eğlence malzemesi ve... milyoner bir vâris. Yanlış okumadınız! Kai Young'ın son kaçamağı, gözünü ona diken işverenin ağına yakalanmış masum bir çalışandan ibaret değil! [Görünüşte son derece "kibar" olan milyarderin, seçkin Valhalla Kulüp'teki gücünü kötüyeye kullanarak kendisinden yaşça küçük olan kadını nasıl tuzagına düşürdüğünü okumak için tıklayın.]

Zavallı genç kadının geçmişini biraz araştırdığımızda, Isabella Valencia'nın pek de yoksul olmadığını keşfettik. Kendisi aslında Hiraya butik otel zincirinin kurucusu ve CEO'su olan Perlah Ramos'un tek kızı. Ailenin reisi olan kurnaz Bayan Ramos kızlık soyadından vazgeçmezken çocukları kocasının soyadını almışlar...

Soğuk şok dalgaları omurgama çarptı. Hiraya Otelleri mi? Şu anda içki içtiğim bar, tam da bu otellerden birinin içindeydi.

Yetenek Valencia ailesinin kanında olmalı çünkü Ramos'un en büyük oğlu Gabriel, Hiraya Otelleri'nin CÖO'su. Diğer üç kardeşin biri ödüllü bir mühendis, biri Berkeley Üniversitesi'nde kadrolu bir profesör, biri de ünlü sanatçı Oscar (asıl adı Felix Valencia) olarak tanınıyor. Ailenin en küçük ve tek kız çocuğunun kimliğini herkesten saklamasına şaşırmamak gerek! Birkaç kısa ömürlü barmenlik işi ve bunlardan daha da az süren vasıfsız işler dışında genç kadının adını taşıyan herhangi bir başarı bulunmamakta. Ağabeyleri tarafından bu denli gölgede bırakılmak onun için çok zor olmalı.

Oscar dışında, Ramos/Valencia ailesi basından uzak durmalarıyla biliniyorlar. Perlah Ramos, sekiz yıldan uzun süredir hiç röportaj vermemiş. Bu durum Isabella'nın kimliğini daha önce kimsenin keşfetmemiş olmasını açıklasa da küçük dağları ben yarattım havasındaki Kai Young'ın neden bir çalışanla ilişki kurduğunu açıklamıyor. Isabella Valencia, varlıklı bir ailenin vârisi olsun ya da olmasın, Young'ın geçmişteki Ivy League eğitilmiş sevgililerinden çok farklı.

Valenciaların en küçüğünün, beynini kullanmasını gerektiremeyecek başka alanlarda yetenekli olduğunu tahmin ediyoruz...

Yeterince okumuştum.

Hiddet, hissettiğim şoku bastırırken damarlarıma akkor bir sıcaklık doldu ve gözümü kan bürüdü.

Kaliforniya'yı da DigiStream'i de sikerler. National Star'a öyle bir dava açacaktım ki, Black'in medya şirketinden geriye bir iğne bile kalmayacaktı. Geride kalan leşine yırtıcılar bile yaklaşmak istemeyecekti. Sonra da Victor Black'i elime geçirip gebertecektim.

"Kai Young?"

Tanımadığım bir ses, şiddet içerikli düşüncelerimi böldü.

Kafamı kaldırdığımda hemen yanımda benim yaşlarımda bir adamın durduğunu gördüm. Mükemmel ütülü takım elbisesi, dolabımdakilerle yarışacak şıklıktaydı.

Yükselen öfke alevleri arasında adamın kim olduğunu anladım.

Kimliğini sormama gerek yoktu. Esmer teni, siyah gözleri ve dolgun dudakları çok yakından tanıdığım birininkilerin aynısıydı. Onun yüzü renklerin canlılığıyla parlarken, bu adamın yüzü annesinin rahminden çıktığı andan beri çürümüş limon kemiriyormuşçasına ekşiydi. Fakat yine de benzerlikler inkâr edilemezdi.

"Ben Gabriel Valencia, Hiraya Otelleri'nin COO'su." Isabella'nın ağabeyi bana hafifçe gülümsedi. "Sizinle konuşmamız gerek."

On beş dakika sonra Gabriel'in ofisindeki bir koltukta otuyordum.

Hiraya'nın genel merkezi Los Angeles'ta olsa da eyaletin dört bir yanında otelleri vardı. COO olan Gabriel'in, hepsinde olmasa bile çoğunda ofisi olduğunu düşünüyordum.

Masanın üzerinden temkinli bir şekilde birbirimize baktık.

Isabella'nın ailesinden biriyle bu şekilde tanışacağımı düşünmemiştim ama adam en azından beni cinayet dahil birkaç suç işlemekten alıkoymuştu.

“Öncelikle size o şekilde yaklaştığım için kusura bakmayın,” dedi Gabriel gergince. “Konuklarımızın mahremiyetine çok önem veririz fakat otellerimizden herhangi birine bir VIP giriş yaptığında mutlaka bana haber verilir. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda, adınızı görünce sizinle görüşmeyi neden istediğimi anlayacağınızı düşünüyorum.”

“Şartlar derken *National Star*’da çıkan karalama haberlerden mi bahsediyorsunuz?” Onları gerçek haber niteliğinde görmüyordum. Gazete yazılarının bir parça da olsa objektiflik barındırması gerekirdi ancak son yazdıkları iftiradan başka bir şey değildi. Neyse ki avukatlarımın onlarla işi bittiğinde *Star*’dan geriye bir şey kalmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Victor kısa süreli galibiyetinin tadını çıkarırken uzun vadede hayati bir hata yaptığının farkında değildi.

Gabriel’in ağzı dümdüz bir çizgi halini aldı. “Sizin yüzünüzden kız kardeşim o paçavraya malzeme oldu. Aile ismimize çamur attılar. Otellerimize, merkez ofisimize, şahsi hatlarımıza gölge düşürdüler.” Sanki bu anı bekliyormuş gibi ofis telefonu tiz bir sesle çaldı ama genç adam açmadı. “Haber çıkar çıkmaz telefonlar başladı.”

“Böyle tacizlerle başa çıkmak zorunda kaldığınız için üzgünüm ancak bunu yapan *National Star*,” dedim sakince. “O fotoğrafları ben sızdırmadım. En son çıkan haberle de bir ilgim yok.”

Son çıkan haber derken, Isabella’nın Hiraya Otelleri servetinin vârisi olduğunu ortaya çıkaran yazıdan bahsediyordum.

Mide bulandırıcı yalanlarına o kadar odaklanmışım ki, asıl bombaya dikkat edememişim. Isabella’nın gerçek kimliği şimdi anlamaya başlıyordum.

Bunu neden sır olarak saklamıştı? Arkadaşları gerçeği biliyor muydu? Habersiz olan tek kişi ben miydim?

Göğsümde bir huzursuzluk düğümü oluştu.

“İlginiz olmayabilir fakat siz olmasaydınız kardeşim bu duruma düşmezdi,” dedi Gabriel. “Daha önce hiç tanışmasak da

namınızı duydum. Çalışanlarından faydalanacak biri olduğunuzu düşünmezdim.”

Çenem kasıldı. Bugün üçüncü kez karakterim sorgulanıyordu ve bundan artık bıkmıştım.

“Ondan faydalanmadım,” dedim soğuk bir tavırla. “İlişkimiz karşılıklı rıza dahilindeydi. Hayatım boyunca hiçbir kadına istemediği şeyleri zorla yaptırmadım.”

“Geçmiş zamandan mı bahsediyoruz, yoksa şimdiki zamandan mı?”

Duraksadım. Isabella’nın bu durumu ailesine nasıl anlatmak istediğini bilmiyordum ancak sessizliğim gereken cevabı vermiş olmalıydı.

Gabriel’in burun delikleri genişledi. “Isabella daha önce de sizin gibilerle çıktı,” dedi. “Bir skandal patlayana kadar onu gizli tutmakta bir sakınca görmeyen, istediğini elde etmeye alışkın, zengin, etkileyici erkeklerle yani. Kardeşim güçlü görünüyor olabilir ama özünde romantik biridir ve ağabeyi olarak onu kendimden bile korumak benim görevim. Çünkü kendisi kötü kararlar verme alışkanlığına sahiptir.”

Koltuğun kolçağını sıktım. Kız arkadaşımın ağabeyini yumruklamak muhtemelen iyi bir hamle olmazdı ama kardeşine bebek muamelesi yapmasından nefret etmiştim. Isabella’nın benden sır saklamasının nedenini, Gabriel’i tanıyınca anlamaya başlamıştım. Ben de böyle bir akrabam olduğunun bilmesini istemezdim.

“O bir yetişkin,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. “İyi ya da kötü olsun, kararları kendisine ait. Hayatına müdahale etmeye hakkınız yok.”

“Daha önce müdahale etmediğimde neler olduğunu gördük. Easton sorunu. Valhalla’dan kovulması. *Sizinle* ilişki kurması.” Gabriel parmaklarını masasına vurdu. “Young ailesinin vârisinin, istediği herhangi bir kadını elde edebilecekken neden benim küçük kardeşimle vakit geçirdiğini açıklamak ister misiniz?”

Çünkü Isabella çok güzel, akıllı ve komik bir kadın. Çünkü onun gülümsediğini görmek güneşin doğuşunu izlemek gibi.

Çünkü sadece onunlayken yaşadığımı hissediyorum ve başka hiçbir kadın bununla yarışamaz.

“Bunu sormanız bile onu ne kadar hafife aldığınızı gösteriyor,” dedim alçak sesle.

Gabriel’in yüzünden anlık bir şaşkınlık geçse de çabuk toplandı. “Diğer erkeklerden farklı olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz ancak değilsiniz,” dedi. “Isabella’dan uzak durun. Bir başka fırsatçı pisliğin, hayatını mahvetmesine ihtiyacı yok. Bu size ilk ve son uyarım.”

“Uzak durmazsam ne olur?” diye sordum kibarca.

Soğuk yüz ifadesi benimkinin aynasıydı. “Ne olacağımı yakında görürsünüz.”

Tehdidi beni etkilemedi bile. Gabriel bana istediği kadar gözdağı verebilirdi ama ben aşırı korumacı ağabeylerden çok daha kötüleriyse başa çıkmıştım. Isabella beni istemezse bunu kendisi söyleyebilirdi. Başka insanların onun için savaşmasına ihtiyacı yoktu.

Fakat Gabriel’in söylediği tek bir şey tüm öğleden sonra ve gece boyunca aklımdan çıkmadı.

Easton denen herif de kimdi?

Isabella

Tam iki gün boyunca eve kapanıp aramaları, mesajları ve e-postaları görmezden geldim. Ailem, arkadaşlarım, medya hiç durmadan bana ulaşmaya çalışıyordu. Bazılarının niyeti iyi olsa da diğerlerinin öyle olmadığını biliyordum. Zaten onlarla yüzleşecek enerjim de yoktu.

Dış dünyayla tek bağlantım işim nedeniyle Alessandra'yla konuşmak oldu. Neyse ki o da *National Star* haberleri hakkında bir şey sormayıp yalnızca iş konuştu. Kimliğim açığa çıktıktan sonra gazete benim hakkımda yazılar yazıp söylentiler yaymaya devam etmişti. Elbette hepsi de düpedüz yalandı.

Kokain bağımlılığım nedeniyle rehabilitasyona gittiğimi, -üniversitede okurken orada gönüllü olarak çalışmıştım- işe alınmak için önceki patronlarımla yattığımı, -ancak *rüyalarında* görürlerdi- ve birkaç sene önce şampiyona finalinin ardından ulusal beysbol ligi takımının bütün üyeleriyle seks partisi yaptığımı -kutlamak için bara geldiklerinde onlara servis yapmış, ardından onlarla birlikte sadece *bir* kadeh içmiştim- iddia ediyorlardı.

İddiaları o kadar saçmaydı ki, dikkate değer bile bulmuyordum. Birileri seks partisinde çocuk peydahlayıp şimdi Kanada'da sakladığımı düşünecek kadar safsa bu onların problemiydi.

Fakat gerçeklerle başa çıkmak zordu.

Birkaç kısa ömürlü barmenlik işi ve bunlardan daha da az süren vasıfsız işler dışında genç kadının adını taşıyan herhangi bir başarı bulunmamakta.

Varlıklı bir ailenin vârisi olsun ya da olmasın, Young'ın geçmişteki Ivy League eğitilmiş sevgililerinden çok farklı.

Midem tepetaklak oldu.

Kai mutfağından iki fincan çayla gelirken elimi uyluğumun altına sıkıştırıp dizimi sallamaya başladım.

Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, her zaman düzgün olan saçları parmaklarıyla karıştırılmış gibi dağılmıştı. Gerginliği sıkı dudaklarından ve geniş omuzlarından belli oluyordu.

Gözle görülür bitkinliği karşısında kalbim sızladı.

New York'a bu öğleden sonra dönmüş ve buluşmak için hemen mesaj atmıştı. *National Star*'ın son haberinden bu yana ilk defa konuşuyorduk ve bu hiç normal bir durum değildi.

Uzattığı çayı sessizce kabul ettim.

Kai kaşları çatık bir halde kanepede yanıma oturdu. "Nasılsın?"

Sesi içimde bir utanç dalgasının kabarmasına yol açtı. O gide-li bir hafta bile olmamıştı ama bana bir ömür gibi gelmişti.

"İyiyim." Zayıfça güldüm. "Sen yokken ünlü oldum. Şöhret insanı ciddi etkiliyormuş."

Esprime gülmedi. "Black'le ilgileniyorum. *Star*, o haberleri geri çekecek."

Benim de zoraki gülümsemem yok oldu. "Ama ailemle ilgili olan kalacak," dedim sessizce. "Çünkü doğru."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet, öyle." Çayını orta sehpayaya bırakıp yüzünü ovuşturdu. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben..." Duraksadım. "Bilmiyorum. O kadar uzun zamandır sır olarak saklıyorum ki, bahsetmek aklıma bile gelmedi. Böyle bir şeyi saklamanın aptalca görüldüğünü biliyorum. Ama ailem mahremiyete *son derece* önem verir. Geçtiğimiz hafta ölüp ölüp dirilmiş olmalılar."

Suçluluk duygusu ve utanç midemde birbirine karışmıştı. "New York'a ilk taşındığımda her şey çok çılgıncaydı ve yaptıklarımın onları kötü etkilemesini istemedim. İnsanlar kim olduğumu bilirse ismim dedikodu sitelerinden eksik olmazdı. Ayrıca kendi yolumu çizerken ailemin adını ve parasını kullanmayacağıma yemin ettim. Yeminimi tuttum da. Bazıları bu fırsattan ya-

rarlanmadığım için ahmak olduğumu düşünebilir ama ailesinin servetini kullanıp *boş boş oturan* zengin çocuklarından olmak istemedim.”

Annem özel hayatlarımızı on yıllardır medyadan uzak tutmayı başarmıştı. En göz önündeki ağabeyim Felix bile röportajlarında yalnızca işinden bahsetmeye özen gösterirdi. New York’a geldiğimde ailemin adına leke sürmekten korkmadan şehri keşfetmeyi ve *hayatımı yaşamayı* arzulamıştım. Bir vâris olduğum için insanların bana farklı davranmasını istemiyordum.

Kimsenin gözü üzerinde olmayacaktı. Kimse baskı yapmayacak, benden bir şeyler beklemeyecekti.

Bu uzunca bir süre işe yaramıştı da.

“Haberden önce birileri biliyor muydu?” diye sordu Kai. Yüzünde okunması zor bir ifade vardı.

“Viv ile Sloane biliyordu.” Parmaklarımı fincanıma dolayıp sıcaklığında teselli buldum. “Birkaç yıl önce annem sürpriz yapıp ziyaretime geldiğinde öğrendiler. Sloane onu tanıdı. Parker da beni işe almadan önce geçmiş araştırması yaptığı için biliyordu ama kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etti.”

Güven fonum benim için hem bir lütuf hem de lanetti. Henüz paraya erişimim yoktu fakat sevdiğim bir meslek bulup işimi “düzene oturttuğumda” fonumu kullanabilecektim. Bu annemle Gabriel’in ortak kararıydı. Otuz yaşına girdiğimde henüz bir kariyer edinmemişsem parayı bir hayır kurumuna bağışlamam gerekecekti.

Teorik olarak, hâlâ güvenebileceğim bir paramın olduğunu bilmek güzeldi. Gerçekçi açıdan bakarsam da yaş meselesi üzerimdeki baskıyı arttıyordu. Bunu fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşününce nefes alamıyordum.

Mesele paranın kendisi bile değildi. Önemli olan sembolize ettiği şeydi. Eğer güven fonumu kaybedersem bu başarısız olduğum anlamına gelecekti ve önümde bir sürü kapı açıkken başarısız olmayı başarmak cehennem gibi bir şeydi.

“Kaliforniya’dayken ağabeyinle konuştum.”

Kai’nin itirafı beni kendime acıma çukurundan çekip çıkardı. “Ne?” dedim hızla kafamı kaldırarak.

Rohan Mishra’nın ultiatomundan Gabriel’in barda yanına gelmesine kadar yaşanan her şeyi giderek artan bir inanmazlık ve öfkeyle dinledim.

Bu kadar stresli görünmesine şaşırmamak gerekirdi. Demek son birkaç gün benim için olduğu kadar onun için de işkenceydi.

“Buna hiç hakkı yoktu,” dedim öfkeden köpürerek. “Seni o şekilde pusuya düşürmeye kesinlikle hakkı yoktu.”

“O senin ağabeyin. Sadece seni korumak istiyor,” dedi Kai sakince.

Korumak mı istiyor? Gabriel önce kendini korumayı öğrense iyi olurdu çünkü onu çok sevdiği ipek kravatlarından biriyle boğacaktım.

“Easton adında birinden de bahsetti.” Kai’nin bakışları hâlâ üzerimdeyken kanım buz kesti. “O kim?”

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Kravatla boğmak ağabeyim için hafif kalırdı. Dolabındaki bütün takım elbiseleri bahçe makasıyla keserken ona izletecek, geriye kalan parçaları da boğazına tıkarak onu gebertecektim.

Boğazımda acı bir tat birikti. İlk içgüdüm, Easton adında birini tanımadığım yalanını söylemek oldu ama olanların gölgesinde yaşamaktan usanmıştım. O şerefsizin hayatımı yeterince yönetmesine izin vermiştim. Artık geçmişi tamamen geçmişte bırakma vaktiydi.

“Easton benim eski sevgilim. Senden önce birlikte olduğum son adam. İki yıldır kimseyle çıkmamamın sebebi de o.” Acı tat, göğsüme ve mideme yayıldı. “Onunla bir barda tanışmıştım. O gece çalışmıyordum, sadece eğlenip yeni insanlarla tanışmak istemiştım. Sloane da Vivian da şehir dışında oldukları için kendi başımaydım ve Easton bana yaklaştığında mükemmel biri olduğunu düşünmüştüm. Akıllı, yakışıklı ve başarılıydı.”

Kai'nin gözleri karardı ama ben konuşmaya devam ederken sessiz kaldı.

“İlişkımız hızlı ilerledi. Tanışmamızın ikinci haftasında beni hafta sonu kaçamağına götürüp pahalı hediyeler almaya başladı. Onu sevdiğimi sanıyordum ve öyle kör olmuştum ki, açık ve net görünen tehlike işaretlerini fark etmedim. Beni randevu için sadece sessiz sakin yerlere götürmesi, beni “sadece kendisine istediği” için iş arkadaşlarıyla ya da dostlarıyla tanıştırmaması gibi.” Genç Isabella'nın saflığına yüzümü buruşturdum. “Bahanelerini romantik niyetlerin arkasına saklamıştı ama gerçek çok basitti. Adamın Connecticut'ta bir karısı ve iki çocuğu vardı.”

Kahkaha ve hıçkırık arası bir ses boğazımı yakarak dışarı çıktı. “Ne klişe ama. Sence de öyle değil mi? Ailesini banliyöde saklayıp şehir merkezinde karısını aldatan şerefsiz bir herif. Üstelik henüz korkunç kısma gelmedik. En kötüsü, karısının seksin ortasında bizi basması.”

Kai'nin rengi attı.

“Aynen öyle. Kocasının yasak ilişkisi olduğundan şüphelenince peşine bir dedektif takmış. İçkiyi biraz fazla kaçırdığı bir gece, özel dedektif ona kocasının konumunu attığında kalkıp geldi. Bizi görünce çılgılık çılgılığa bağırıp ağladı. Tahmin edebileceğin üzere dehşete düştüm çünkü hiçbir şeyden haberim yoktu...” Sıkışan ciğerlerime oksijen doldurmaya çalıştım. “Easton ile karısı büyük bir kavgaya tutuştular. Ben oradan ayrılmaya çalıştım çünkü varlığım her şeyi daha da kötüleştiriyordu ama kadın o anda... bir tabanca çıkardı.”

Otel odasının ışıkları altında parlayan soğuk metali, kemiklerime işleyip soluğumu kesen korkuyu ve bir cesedin üzerine örtülen beyaz örtü misali odaya sinen soğuk sessizliği hâlâ hatırlıyordum.

“Easton da ben de onu tabancayı bırakması için ikna etmeye çabaladık ama kadın çok sarhoş ve üzgündü. Easton, elinden almak için bir anda onunla boğuşmaya başladı ve tabanca kazara patladı. Sonra...” Nefeslerim giderek yavaşladı.

Çığlıklar. Haykırışlar. Kan. Çok fazla kan.

“Kurşun bir şekilde kadına isabet etti. Şu anda yaşıyor ama bir daha asla yürüyemeyecek.” Bunu bilmek beni mahvediyor, göğsümün acıyla dolmasına neden oluyordu. “Tabancayı çıkarmamalıydı ama... suç onda değildi. Kocasını onu *benimle* aldatmıştı ve kadın acı çekiyordu.”

Omuzlarım bir hıçkırıkla sarsıldı. Çok uzun zamandır bu konudan bahsetmemiştim. Arkadaşlarım bile olanları tüm detaylarıyla bilmiyorlardı. Sadece karısını aldatan bir pislikten ayrıldığımdan haberdarlardı.

Kai’ye anlatmak duygularımın önündeki seti yıkmıştı ve her şey -suçluluk, öfke, dehşet, utanç- üzerime çullanmıştı.

Ben ağlarken Kai kollarını gövdeme sıkıca sardı. Easton, Valhalla, *National Star*, taslağımı bitirme tarihi... Son birkaç yıldır yaptığım her hata ve tüm başarısızlıklarım bir ıstırap nehri halinde içime akıyordu.

“Senin hatan değil,” dedi kısık sesle. “Haberin yokmuş ki. Karısım aldatmasını sen istememişsin ya da kadının tabanca çekmesini sen söylememişsin. Sen de bu olayda bir kurbanısın.”

“Biliyorum ama benim hatammış gibi geliyor.” Geri çekildim. Hıçkırıklarım yüzünden sesim çatallanmıştı. “Çok aptaldım. İşaretleri görmeliydim.”

“Onun gibiler aldatma konusunda uzman olur. Gençmişsin, o da bundan faydalanmış. Senin hatan değil,” diye tekrar etti kararlılıkla. Ardından yanağımdaki gözyaşını sildi. “Ona ne oldu?”

“Son duyduğumda Chicago’ya taşınıp iflas etmişti ve çocuklarını göremiyordu. Artık on sekiz yaşını geçtiler, annelerine olanlar yüzünden onu asla affetmemiş olmalılar.”

Easton’ın şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, cehennemin çukurlarında yanıyor olmasını diliyordum.

“Anladım.” Kai’nin yüz ifadesi içimi ürpertti.

“Peşine düşme sakın,” dedim. “Ciddiyim. Onu geçmişte bırakmak istiyorum. Senin başının belaya girmesini de istemiyorum.”

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı. "Varsayalım ki peşine düştüm. Ona ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Bilmem." Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Sakat mı bırakırsın?"

"Bu kesinlikle aklımdan geçti," diye mırıldandı. "Ben..."

Zilin ince sesiyle cümlesi bölündü.

Kai'yle birbirimize ihtiyatlı bakışlar atarken sırtım gerilmişti. CEO seçimine kadar göze batmamaya karar vermiştik -bugün de binanın arka kapısından girmiştım- ve bugünlerde kapımızın beklenmedik şekilde çalınması bizi endişelendiriyordu.

Kai kapıya bakmak için kalkarken vücudumdan bir ürperti geçti. Bir magazin muhabiri bir şekilde güvenliği aşmış olabilir miydi? Saklanmalı mıydım?

Antreden mırıltılar geliyordu. Kai'nin söylediği şeyleri duymasam da şaşkınlığı belirgindi.

Bir dakika sonra oturma odasına döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Arkasındaki kişileri gördüğümde kalbim endişeyle tekledi. Birden, gelenin *gerçekten* magazin muhabiri olmasını diledim.

Onlarla hiç şahsen tanışmamıştım ancak haberlerde fotoğraflarını görmüştüm.

Leonora ve Abigail Young karşımdaydı.

Kai'nin annesi ve kız kardeşi.

31

Kai

Dördümüz oturma odasına yerleştik. Isabella'yla ben bir kanepedeydik, annemle Abigail de tam karşımızdakinde oturuyordu.

Savaş alanındaki muhalif ordular gibi birbirimize bakıyorduk. Her iki taraf da ilk kurşunu diğerinin atmasını bekliyordu. Gergin bir sessizlik tüm odayı kaplamıştı. Tek ses, insanların değersiz kavgalarını donuk bir yüzle izleyen bir tanrı gibi köşede duran saatten geliyordu.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Annemin er ya da geç geleceğini biliyordum. Leonora Young, özel hayatım üzerindeki kontrolünü bırakmaya gönüllü değildi. Fakat kardeşimi de kendisiyle birlikte sürüklemesini beklemiyordum. Abigail burada olmaktansa kışın ortasında And Dağları'nda yürüyüş yapmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

“Mishra'yla toplantının iyi gitmediğini duydum.” Annem doğrudan konuya girdi. Isabella'yı ilk gördüğü anda yüz hatlarının belli belirsiz gerilmesi dışında onun varlığının farkında değilmiş gibi davranıyordu. “Neyse ki DigiStream probleminin etkisini yok edecek iyi haberlerim var. Tobias seçimden çekildi. Bir saat kadar önce adaylığını geri aldı.”

Mishra meselesi açılınca girdiğim savunma hali, bu son haberle şoka dönüştü. “Seçimden mi çekildi? Niye?”

“Bir sebep sunmadı. Şu anda bu rol için uygun olmadığını hissettiğini söyledi.”

Bu hiç mantıklı değildi. Black Bear anlaşmasını tamamlamıştı ve oylamaya bir haftadan birazcık fazla zaman kalmıştı. Adaylar arasında seçimden çekilmesi *en az* muhtemel olan Tobias'tı. Bitiş çizgisine bu kadar az kalmışken bunu yapmazdı. Tabii eğer...

İçimde bir şüphe tomurcuğu belirdi.

Fotoğraflar. Seçimden çekilme.

Seçilme ihtimali en yüksek olan iki aday olarak, bir hafta arayla ve oylamaya günler kala darbe almıştık ve toparlanıp yükselişe geçmemiz için fazla zamanımız kalmamıştı. Belki de tesadüftü ama zamanlama öyle demiyordu.

Yine de annem konuşmaya devam ederken yüzümü nötr tutmayı başardım. İçgüdülerim yerine somut kanıtlarım olana dek kimseyi suçlamak istemiyordum.

“Zamanlaması iyi oldu aslında,” dedi annem. “Tobias’ı sevirim ama en büyük rakibin oydu. Şimdi ona verilecek oylar boşta kaldı, yani son dakika kampanya stratejisi için mükemmel fırsat.”

“Olanlardan sonra seni bir kontrol edelim dedik,” diye ekledi Abigail. “Tobias haberi de mükemmel zamanda geldi. Şimdi oyları toplamak için beyin fırtınası yapabiliriz.”

“Abby.” Ona bir bakış attım. “Sen iş konuşmaktan nefret edersin.”

Kardeşimin profesyonel olduğu alan sosyeteydi ve kampanyaya deneyimi, balo komitesi başkanlığı yapmaktan ibaretti. Beni Isabella’dan ayrılmaya ikna etmesi için annemin onu zorla getirdiğinden emindim. Kendisini dinlemeyeceğimi biliyordu ama kardeşimin sözlerini ciddiye alacağımı düşünmüş olmalıydı.

“Yine de fikir sunabilirim herhalde,” dedi Abigail. “Sen benim ağabeyimsin. Seçimi kazanmanı istiyorum.”

“Yapmamız gereken ilk şey basında iyi bir izlenim oluşturmak,” dedi annem konuşmamızı bölerek. Tartışmaya başladığımızda saatlerce devam edebileceğimizi biliyordu. “Clarissa’yla sana halka açık bir yerde randevu ayarladım.”

Isabella oturduğumuzdan beri ilk defa kıpırdandı. Ben de ellerimi yumruk yaptım ama annem konuşmayı bitirene dek kendimi gevşemeye zorladım.

“Anlaşılacağı üzere tereddütlüydü, onu soktuğun durumu he-

pimiz biliyoruz. Fakat yine de kabul etti. Bu randevu, söylentileri bastıracaktır. Sen ve... arkadaşınla ilgili olanları yani.” Bakışları memnuniyetsizlikle Isabella’ya kaydı. “Gerçi magazincilerin sizi birlikte yakalamasını dert etmiyor gibi görünüyorsunuz.”

Haklıydı. *National Star* skandalından sonra bile Isabella’yla görülmekten korkmuyordum.

Akıllı olsaydım seçim sonuçlanana kadar onunla görüşmezdim ama bir şekilde beynime sızmayı başarıyordu. Belki de problemin bir kısmı buydu. Isabella’yla ne zaman yan yana gelsem evren çok daha... parlak görünüyordu. O yanımdayken dünya yanıp kül olsa dahi dert etmezdim.

“Öncelikle, Clarissa’yla randevuya çıkmayacağım,” dedim soğuk bir tavırla. “Onu yanlış yönlendirmek istemiyorum. İkinci olarak, Isabella şu anda hemen yanımda oturuyor.”

“Onu yanlış yönlendirmek mi?” Annem şekilli kaşlarından birini kaldırıp Kantoncaya geçiş yaptı. “Isabella’ya olan hevesin zamanla geçecek. Konu soy, eğitim ve mizaç olunca Clarissa’nın senin için çok daha uygun biri olduğunu anlayacaksın. Sana baskı yaptığımı düşünüyor olabilirsin ama ben senin annenim, sadece iyiliğini istiyorum. Korkunç seçimler yapan bir sürü asi çocuk gördüm ve senin onlardan biri olmanı önlemeye çalışıyorum. Goh ailesine bak, kızları o *berbat* havuzcu çocukla kaçtı ve mirasından mahrum kaldı. Ebeveynleri o günden beri cemiyette yüzlerini gösteremiyorlar.”

Sakinliğimi korumak için çaba göstererek, “Clarissa ve Isabella birer köpek değil,” dedim Kantonca. “Onları yan yana getirip soyu iyi devam ettirebilirler mi diye yanıştıramayız. Ayrıca bunu yapacak olsaydık bile Isabella’nın da Hiraya Otelleri’nin vârisi olduğunu unutmaman gerekir. İlk başta düşündüğün gibi düşük seviyeli bir bar görevlisi değil.”

Ailesini benden sakladığı için Isabella’ya kızgın değildim. İlk öğrendiğimde bana söyleyecek kadar güvenmediği için incinmiştim ama neden yaptığını da anlıyordum. Dürüst olmak gerekirse

ailesi hakkındaki gerçeğin ortaya çıkması, ilişkimizi hem aileme hem de yönetim kuruluna kabul ettirmemi kolaylaştırmıştı. Bir Young'ın bir bar görevlisiyle çıkması skandal olsa da bir vârisle çıkmasından daha doğal bir şey yoktu.

Annemin dudakları gerildi. "Mesele zenginlik değil. Denklik. O..."

Isabella, "Partnerinin kendisine denkliği konusunda karar veren kişinin Kai olması gerekmiyor mu?" diye araya girdi, ardından annemin yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümsedi. "Ben Filipinli-Çinliyim. İngilizce, Tagalogca, Hokkien, Mandarin ve Kantonca biliyorum. Eğitiminiz ve yetiştirilme şekliniz göz önünde bulundurulunca bunu düşünememiş olmanız beni şaşırttı."

Sırtışımı saklamak için elimle ağzımı siliyormuş gibi yaptım. Abigail'in dudaklarında da gülümseme vardı.

Annemizi sevsek de insanların ona baş kaldırmasını izlemeye bayılıyorduk. Gerçi bu sık sık karşılaştığımız bir şey değildi.

Leonora Young her zamanki gibi hızlıca toparlandı. "O halde oğlumla neden uyumlu olmadığınızı anlıyorsunuzdur," dedi buz gibi bir sesle. "Sen olmasaydın şu anda bu... çıkmazda olmaya-caktık. Şirketimiz yüz yıldan uzun bir süre önce kurulduğundan bu yana başında hep bir Young olmuştur. Ucuz bir hevesin, mirasımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Ne komik," dedi Isabella. "Kai'nin bir Fortune 500 şirketini yönetmesini istiyorsunuz fakat ona kendi kararlarını veremeyen bir çocukmuş gibi davranıyorsunuz. Bu ikisi nasıl bağdaşabilir?"

Sırtışım genişledi.

Şu anda DigiStream'i, Tobias'ın şüpheli bir şekilde adaylıktan çekilmesini ve annemle kardeşimi evimden olabildiğince hızlı bir şekilde göndermenin yollarını düşünüyor olmalıydım. Ancak tek düşünebildiğim şey Isabella'yı kollarımın arasına alıp öpmekti.

Annem *tabii ki* Isabella'nın karşı koymasından hoşlanmadı.

“Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?” Öfkeli gözlerini bana çevirirken yanakları hiddetle kızarmıştı. “Geleceğini *böyle* bir kadın için mi tehlikeye atmak istiyorsun?”

“Hiç kimse hiçbir şeyi tehlikeye atmıyor.” Gülüşüm kaybolmuş, yerini acımasız bir ciddiyet almıştı. “Bunların hiçbirinden Isabella sorumlu değil. İlişkiler iki taraflıdır. Beni kendisiyle çıkmaya zorlamadı. *National Star*’a haberimizi yaptıran da o değildi. O da herkes gibi Victor Black’in kurbanı.”

“Victor’dan bahsetmişken, o konuda ne yapacaksın?” diye sordu Abigail. Geçen sene *Star*’da bağış fonlarını hortumladığı ima edildiğinden beri o da Black’ten en az benim kadar nefret ediyordu.

“Hallediyorum.” Dikkatime değer biri olmadığı için geçmişte yaptığı saçmalıkları görmezden gelmiştim fakat artık sınırı aşmıştı. Onunla işim bittiğinde geride ne şirketi *ne de* itibarı kalacaktı.

“Özel ilişkini daha sonra tartışırız,” dedi annem katı bir yüzle. Isabella hemen yanımda otururken aklıma giremeyeceğini fark etmiş olmalıydı. “Ancak aranızda başından beri bir ilişki *olmadığına* ve o fotoğrafların masum olduğuna dair basın açıklamamız geçerliliğini koruyor. Tobias’ın geri çekilmesi sana yeniden bir avantaj vermiş olsa da hemen rahatlayamayız. Medyaya karşı atakta bulunmalıyız.”

Korporasyonun mevcut CEO’su olduğundan dolayı benimle strateji yapmamalıydı ama ailemizin itibarı ipin ucundaydı. Leonora Young’ın doğasında kuralları çiğnemek diye bir şey olmasa da zorunda kaldığında bir sakınca görmüyordu.

“Clarissa’yla randevuya çıkmam bu karşı atağın bir parçası mı olacak sence?” dedim düz bir sesle. Konuşurken hiç düşünmeden elimi Isabella’nın kucağında duran buz gibi elinin üzerine koymuştum. Az önceki cesaretli çıkışına rağmen oldukça gergindi.

Göğsümü bir korumacılık dalgası kapladı. Elini hafifçe sıkıldığında aynı şekilde karşılık verdi.

Annem dudaklarını büzdü. “Evet. Clarissa bu randevunun amacını anlıyor ve yardımcı olmaya istekli. İmajını düzeltmemiz gerek. Seçimler bu kadar yakınken en küçük bir yardıma bile hayır diyemeyiz.”

“Ben seninle aynı fikirde de...”

“Yapmalısın.”

Şok içindeki üç çift göz Isabella’ya döndü.

“Pardon?” dedim yanlış duyduğumdan emin olarak.

“Yapmalısın,” diye tekrar etti. “Sen de Clarissa da bunun gerçek bir randevu olmadığını biliyorsunuz, yani onu yanlış yönlendirmiş olmayacaksın. Bu yalnızca bir reklam. Oyları kazanmanı sağlayacaksa yapmaya değer.”

Annemin yüzünden bir onaylama gölgesi geçti. “İlk defa aynı fikirdeyiz.”

“Bence de iyi bi fikir,” diye araya girdi Abigail. “Tek bir randevu, medyayı bir hafta boyunca oyalar.”

Yüce İsa.

Clarissa’yı kendi amaçlarım için kullanma düşüncesinden nefret ediyordum. Bu cidden ucuz bir davranıştı fakat basının nasıl işlediğini biliyordum. Annem doğru söylüyordu, bazen en küçük bir yardım bile işe yarardı.

“Tamam,” dedim. İş hayatımın nasıl olup da şirket anlaşmalarından reklam kampanyalarına dönüştüğünü düşünüyordum. “Tek bir randevuyu kabul ediyorum.”

Tek umudum daha sonra başıma bela olmamasıydı.

Annemle kız kardeşimin gelişinden iki gün sonra dişimi sıkıp Richard Chu’yu 5. Cadde’deki evinde ziyaret ettim. Annemlerin davetsizce gelmesinin ilk kızgınlığını atlatınca dördümüz farklılıklarımızı bir kenara koyup oturmuş ve iki haftalık planımı yapmıştık. İlk adım, Clarissa’yla reklam randevusuydu. İkinci adım ise yönetim kurulumuzun en güçlü üyesiyle yüz yüze görüşmeydi.

Annemin de dediği gibi, Tobias'ın adaylığını geri çekmesi üstündeki baskının bir kısmını almıştı ancak yine de ipleri elimden bırakmamalıydım.

“Bu benim için sürpriz oldu.” Richard ellerini karnının üstünde birleştirip bana gülen gözlerle baktı. Bakışlarındaki hafif zafer ışıltısı rahatsız ediciydi. “Korkusuz Kai Young, beni görmek için *evime* kadar gelmiş. Ne büyük onur.”

Sert bir cevap vermemek için dişlerimi sıktım.

Ofisinin eski, küflü kokusunu hiç sevmemiştim.

Richard'ın yüzündeki kibirli ifadeyi hiç sevmemiştim.

En çok da kırıntılara muhtaç bir sokak köpeği gibi ondan yardım dilenmekten nefret etmiştim.

Bir yanımda bunu yapmaktansa Brooklyn Köprüsü'nden atlamayı yeğliyordu ama gururumdan daha tehlikede olan şeyler vardı. En azından kendime böyle söylüyordum.

“Konuşmamız gereken çok şey var.” Gülümsemem hoşnutsuzluğumu saklıyordu. “Eminim sen de böyle düşünüyorsundur.”

“Geleceğin ipin ucundayken konuşmayı istemen komik.” Richard gür gri kaşım kaldırdı. “Tüm o dijital gürültüler konusunda çok hızlı gittiğini söylediğimde beni dinlemek istememiştin.”

Çünkü tavsiyelerin, dekorasyon zevkinden daha demode.

Ofisi yirminci yüzyıl sonlarından eserler sergileyen bir müze-ye taşınsa asla aykırı durmazdı.

“Tobias artık aday olmadığı için birlikte çalışmak ikimizin de yararına olur,” dedim imalı sözünü duymazdan gelerek. “Bu iş için en doğru kişi olduğumu ikimiz de biliyoruz. Paxton fazlasıyla deneyimsiz, Russell da fazla yumuşak başlı. Laura iletişim konusunda iyi fakat CEO olabilecek biri değil. Ben ise doğduğumdan beri bu göreve hazırlanıyorum. Benden hoşlanmasan da şirket için en iyisini istiyor olmalısın. Bu da benim başa geçmemle gerçekleşebilir.”

Richard burnundan alaycı bir nefes verdi. “Gençlerin kibri

gibisi yok. Peki o zaman.” Ellerini açtı. “Madem buraya kadar gelmişsin, seni bir dinleyeyim.”

Patronluk taslayan sesi sinirlerimi bozmuştu ama kendimi zorlayıp görmezden geldim ve teklifimi sundum. Basit bir şeydi, bana oy vermeye söz verirse CEO olarak ilk yılımda onu kıdemli danışman olarak atayacaktım. Bu da şirketin faaliyetleri üzerinde ona kayda değer bir söz hakkı verecekti. İlk yıl, özellikle de ilk yüz gün yeni CEO için çok önemliydi. Liderlik hatları bu süreçte çizilir ve öncelikler belirlenirdi.

Richard’ı işyerinde yakın çevreme kabul etmekle büyük taviz vermiş oluyordum ancak endişelerini yatıştırıp oyunu garantiye almak için tek yol buydu.

“İlginç,” dedi bitirdiğimde. “Düşüneceğim.”

Omurgam kaskatı oldu. *Düşünecek* miydi? Damarlarıma yavaş yavaş alevler yayılmaya başladığını hissettim. “Alabileceğin en iyi teklif bu.”

Yalvaracak değildim. Yapmam gerekenden daha fazlasını yapmayacaktım.

Adam bana gizemli bir gülümseme gönderdi. “Eminim.” Ayağa kalkıp elini uzatması, gitmem için açık bir mesajdı. “Seni görmek güzeldi, Kai. Seçimde iyi şanslar.”

Asansörle aşağı inip lobide ilerlerken sakinliğimi korudum. Ancak dondurucu ocak havası kontrolümü tamamen alıp götürdü. Dizginleyemediğim öfkem her yerime yayıldı.

Ben: Bu akşam maç için müsait misin?

Dante bir dakikadan kısa süre içinde cevap verdi.

Dante: Acil durum mu?

Ben: Arkadaşın olarak rica ediyorum.

Dante: Tamam. 7’de görüşürüz

GURUR KRALI

Dante: Bu arada bana borçlusun. Bu akşam Viv'le film izleyecektim

Ben: Eminim Yıldız Tozu'nu yirminci kez izlemek, ilk defa izlemek kadar heyecan verici olurdu.

Dante: Siktir git

Telefonumu cebime koyarken boks maçını garantiye aldığım için öfkem biraz olsun yatışmıştı. Bazı insanlar terapiye giderdi. Ancak biz birbirimizi yumruklamayı tercih ederdik. Daha hızlı ve etkili bir çözümdü. Aynı zamanda egzersiz yapmış oluyorduk.

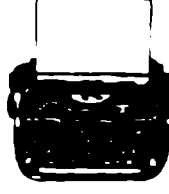
Dışarıda bekleyen aracıma binip şoföre beni ofise geri götürmesini söyledim.

Richard nüfuzu sayesinde yöneticilerin seçilmesinde büyük etkisi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama bu seçimi onsuz da kazanabilirdim.

Ben Kai Young'dım.

Asla kaybetmezdim.

Isabella

Yapamadım. Esnek çalışma saatlerime, Kai'nin nöro bilimci onaylı yazar tıkanıklığı önerilerine ve Gabriel'in kibirli "*Blöf yaptığını biliyordum*" ifadesiyle karşılaşacak olmama rağmen kitabımı zamanında bitiremedim.

Annemin doğum gününe bir haftadan az zaman kalmıştı ama ne zaman daktilomun başına otursam donup kalıyordum. Mesele artık sürekli silme meselesi olmaktan çıkmıştı. Kelimelerimi tamamen kaybetmiştim. Yalnızca birkaç bölümüm kalmıştı fakat beynim diğer endişelerle -*National Star* akbabaları, Kai'nin annesiyle korkunç tanışmam, Kai'yle ilişkimizdeki belirsizlikler ve en çok da Clarissa'yla geçen günlük randevusu- doluyken yazamıyordum.

Bu randevuya çıkmasının iyi fikir olduğunu söyleyen bendim. Gerçek olmadığını, sadece reklam amaçlı olduğunu biliyordum ama fotoğraflar haftanın başında cemiyet sayfalarına düştüğünde karşılaştırma yapmadan edememişim. Kai ile Clarissa, bir İtalyan restoranında romantik bir yemek yerken ve caddede el ele yürürken fotoğraflanmışlardı. İkisi de zarif ve sofistikeydi, bu yüzden de çok uyumlu görünüyorlardı.

İçimdeki sinsi ses, *Kai'ye senden daha uygun*, diye fısıldayıp duruyordu.

Stresim ve özgüvensizliklerim bir yığın halini almış, yaratıcılığımın önünde set oluşturmuştu. İlhama açtım.

Yazmamı sağlayacak bir yol bulamayınca kendimi Alessandra'nın işlerine vermişim. Kendi hayalimdense başka birinin hayalini inşa etmek çok daha kolaydı. Risk daha azdı, başarısızlık korkusu yoktu ve kendimi fazla kaptırmam gerekmiyordu.

Hem çiçeklerden hem de Alessandra'nın Brezilya'daki en

sevdiği şehir olan Florianópolis'ten ilham alarak işletmesi için isim de bulmuştuk: Floria Tasarımları. Ben sosyal medya hesaplarını kurmuş, basit bir internet sitesi oluşturmuş ve *Etsy*'de satıcı hesabı açmıştım. Ayrıca çalışma planımızı, pazarlama stratejimizi ve mali tablomuzu oluşturmuştuk.

Bazen gece on ya da on bire kadar Alessandra'nın evinde kalıyor, yine de Dominic'i görmüyordum. Adam sanki burada yaşamıyordu.

Bir gün birlikte kahvaltı ederken bunu sorduğumda, "Vaktinin çoğunu ofisinde geçiriyor," dedi Alessandra.

"Böyle güzel bir eve onca para harcayıp içinde yaşamamak büyük israf." Birlikte vakit geçirdikçe iş dışındaki şeyleri konuşma konusunda daha rahat hissetmeye başlamıştım.

Burnumu sokmak istemiyordum ama Alessandra'nın içini dökecek birine ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

"Bu daire ona yirmi beş milyon dolara mal oldu," dedi. "Ofisi ise üç milyar dolardan fazla kazandırıyor. Sence hangisini daha çok önemsiyordur?"

Buna bir cevabım yoktu.

Düşüncelerimizde kaybolarak sessizce yemeğimize devam ettik. Sonra o yine konuştu. "Sen nasılsın? Bugün büyük gün."

Ağızımdaki ekmek küle dönüştü. "İyiyim. Sadece Kai için gerginim."

Aylarca bekleyip plan yaptıktan sonra Young Korporasyon'un CEO seçim günü nihayet gelmişti. Sonuçlar belli olduğunda bildirim alacaktım ama telefonum sabahtan beri sessizdi.

"Kazanacaktır," dedi Alessandra. "Başka birini seçtiklerini düşünemiyorum. O bir Young."

"Biliyorum ama kesin bilgi olsa içim rahat ederdi." Midemde rahatsız edici bir his kaynayıp dursa da sebebinin dün akşamki ağır yemek olduğunu düşünmek istiyordum.

Alessandra haklıydı. Kai diğer adaylardan kilometrelerce öndeydi. Endişe etmemi gerektirecek bir şey yoktu.

Kai'nin dediğine göre, yönetim kurulu Clarissa fotoğraflarını sorgusuz sualsiz yutmuştu. Biz de ailesinin sürpriz ziyaretinden beri buluşmaktan kaçınıyorduk. Clarissa'yla randevusundan sonra tüm gözler üzerinde olduğu için bu çok riskli olurdu, bu yüzden şimdilik telefon görüşmesi ve mesajla yetiniyorduk.

Onu şahsen görememek anksiyetemi daha da kötüleştiriyordu ama en çok onun için kaygı duyuyordum. Eğer kaybederse...

Oraya girme. Kaybetmeyecek.

Kahvaltımız sessizlik içinde devam etti. Alessandra'yla normalde konuşacak çok şeyimiz olurdu fakat bugün ikimizin de dikkati fazla dağınıktı.

Telefonumu yirminci kez kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Yemeğimiz bittiğinde, "Hadi tekrar sosyal medya planının üzerinden geçelim," dedi Alessandra. "Aklını başka konulardan uzaklaştır." "

"Doğru. Kafa dağıtmak için sosyal medya şöhretinden daha iyi bir konu yoktur." Google'a *Young Korporasyon* yazma dürtümle savaştım. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Seçim komitesi sabahтан beri müzakere ediyordu ve Londra'da saat çoktan öğleni geçmişti. Belki de haber bildirimleri bana gelmiyordu. "Sosyal medyada biz de *Wendy's* gibi akıllıca laflar sokup eğlenceli bir imaj oluşturabiliriz. Ah, buldum!" Parmaklarımı şaklattım. "Başka bir preslenmiş çiçek firmasıyla karşılıklı çıkar amaçlı internet savaşı başlatabiliriz. *Bridezillas* bölümlerinden daha fazla çiçek ve drama olur. Bunu kim istemez?"

Alessandra'nın yüzünde şüphe vardı. "Bence bu çok da iyi..."

Telefonlarımız aynı anda titreyince cümlesi yarıda kesildi.

Bir saniye için bakıştık, sonra telaşla telefonlarımızı kaptık. Ekranımda Kai'nin şirketinin adını gördüğümde kalbim zıplamaya başladı.

İşte haber gelmişti.

CEO oylaması sonuçları artık belliydi.

Dante yumruğunu çeneme geçirdi. Kafam geriye yatarken ağzım bakır tadıyla doldu.

Canım acımalıydı ama adrenalin, darbelerin etkisini yumuşatıyordu. Hızlıca toparlanıp ben de bir yumrukla karşılık verdim. Acımasız darbem göğsüne isabet edip acıyla inlemesine yol açtı.

Bir saattir ringdeydik, yüzüm ve gövdem terle kaplanmıştı. Kaslarım artık çılgık çılgılaydı. Burnuma kan, ter ve testosteron kokusu dolmuştu. Adrenalinin etkisi geçtiğinde en az bir günlüğüne iptal olacaktım.

Fakat bunu sonra düşünebilirdim. Şimdilik dikkatimi Dante'yi yenmeye vermeli ve Londra'da devam eden toplantıyı ahnimin gerilerine itmeliydim. Müzakereler sırasında mevcut CEO'nun da adayların da odaya girmesine izin verilmediğinden dolayı seçim komitesi kararı açıklayana dek hiçbir şeyden habersiz olmayacaktı.

Dante'nin yanağına bir yumruk daha geçirdiğimde o da kaburgalarımın vurdu.

Aparkatlar ve kroşelerin tanıdık ritmine kapılmak neredeyse seçimi unutmamı sağlayacaktı.

Neredeyse.

"Sana verdiğim şeyi kullansaydın böyle bekleyerek işkence çekmek zorunda kalmayacaktın," dedi Dante soluk soluğa. Aparkatımdan kaçmıştı. "CEO koltuğunu sana gümüş tepside sundum. Teknik olarak konuşmak gerekirse bir zarfta sunduğumu da söyleyebiliriz."

Christian'ın gönderdiği "Noel" hediyesinden ilk defa açıkça bahsediyordu.

“Daha önce de söylediğim gibi, seviyemi düşürüp şantaj yapmaya ihtiyacım yok.” Isabella’yla fotoğraflarımız yayımlandığında o bilgileri kullanmayı anlık olarak düşünmüştüm ama hemen sonra aklımdan çıkarmıştım.

Şantaja başvurmak, yenildiğini kabul etmekle aynı şeydi. Kendi başıma kazanacak kadar iyi olmadığım anlamına gelirdi.

“Şantaj değil. Önlem.” Dante’nin kaşından kan sızıyordu ve çenesi hafifçe morarmaya başlamıştı.

Vivian kocasını eve böyle gönderdiğim için daha sonra başımı ağrıtacaktı ama büyük ihtimalle ben de ondan farklı görünmüyordum. Bugünkü maçımız son derece vahşi geçmişti.

“Çok komik. Harper da tam olarak böyle söyledi.”

“Haksız değil.” Dante yüzünü buruşturarak duraksadı. “Bunu söylediğimi ona söyleme sakın. Pislik herifin egosu daha fazla tavan yapmasın.”

Alaycı bir nefes verdim. “Vivian’ın babasıyla olanlardan sonra senin şantaja karşı olduğunu sanıyordum.”

Kayınpederinin bahsi geçince yüzü karardı. “Evet, belirli durumlarda karşıyım,” dedi. “Fakat kısa vadede şaşırtıcı şekilde etkili sonuçlar verdiğine şahit oldum. Uzun vadeli sonuçları önceden düşünecek kadar akıllı olman gerek sadece.”

Ya da şantajı yok sayıp uzun vadeli sonuçlarla hiç uğraşmayabilirdim.

Ona cevap veremeden telefonumun zil sesi terle yoğunlaşmış havada çınlamaya başladı ve ciddiyetsizliğe yer bırakmadı.

Hareketlerimiz kesildi. Telefonumu bıraktığım banka bakarken ciğerlerimdeki hava çekilmişti.

Herhangi bir telefon pazarlamacısı ya da bir şey sormak isteyen asistanım da arıyor olabilirdi. Olasılıklar çok fazlaydı. Fakat içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

Burada saat sabah on birdi, yani Londra’da iş gününün sonuna yaklaşıyorlardı. CEO duyurusu için zamanlama mükemmeldi.

Kalbim telefonun sesini bastıracak şiddette atıyordu. Beklenti ve önseziyle dilimi metalik bir tat kaplamıştı.

Entrikalardan, skandallardan ve tüm aksiliklerden sonra o an gelip çatmıştı.

“Kai.”

Dante kısık sesiyle dikkatimi yeniden kendisine çekti. Gözleri omzumun üzerindeki bir yere odaklanmıştı. Bakışlarını takip ederek kapıya döndüm.

Ağır bir çapa mideme otururken kulaklarım alçak bir uğultuyla doldu.

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkan Isabella kapının hemen yanında duruyordu. İçeri nasıl girdiğini bilmiyordum ama neden burada olduğunu yüzünden okuyabiliyordum.

Seçimi kaybetmiştim.

Isabella

Sessizlik sağır ediciydi.

Dante öğle yemeği için Vivian’la buluşacağına dair bir şeyler mırıldanarak hızlıca çıkıp Kai’yle beni boks odasında yalnız bıraktı.

Kai ringin ortasında bir heykel gibi dikiliyordu. Çıplak gövdesini parlatıp saçlarını nemlendirmiş teriyle savaş alanından yeni çıkmış bir savaşçıya benziyordu.

Dante’yle maçlarının son dakikasına yetişmiştim ve Kai’yi ringde ilk görüşüm nefesimi kesmişti. Gücünü, ölümcül zarafetini ve isabetli darbelerini izlemek, koreografisi müthiş yapılmış bir dansı seyretmek gibiydi.

Buraya başka bir sebepten dolayı gelmiş olsaydım anın tadını çıkarırdım ancak midemde soğuk bir dehşet topu varken bunu yapmak mümkün değildi.

“Kim?” Kai’nin yüzünde duygulardan eser yoktu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Russel Burton adında biri.”

O an tepki gösterdi. Omuzları hafifçe gerildi ve gözlerinde karanlık, yakıcı bir farkındalık belirdi.

İsim onu şaşırtmıştı.

Aslında daha büyük bir tepki beklemiştim. Lanet okuyabilir, küfredebilir, olanların farkında olduğunu belli edecek *herhangi bir şey* söyleyebilirdi. Bunun yerine ringden indi, havluyla yüzünü sildi ve su şişesini açtı. Güçlkle kontrol ettiği hareketleri ve boynundaki gerginliği de olmasa beni duymadığını düşünebilirdim.

Bir çingiraklı yılanı yaklaşan dağcının ihtiyatıyla ona doğru ilerledim. Ne hissettiğini hayal dahi edemiyordum. Bu *onun* ailesiydi. Onun şirketiydi. Onun mirasıydı.

Alessandra anlayış göstererek bana bugünlük izin vermişti. Ardından Dominic'e ulaşmış ve beni bir şekilde Kai'yle Dante'nin boks yaptığını bildiğim Valhalla'ya sokması için ikna etmişti.

Kai'ye nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum ama yanında olmak istemişim.

"Belki bir hata olmuştur," dedim. Buraya olabildiğince çabuk gelmeye çalışırken haberin tamamım okumamıştım. "Belki de..."

"Hata yok." Kai ürkütücü şekilde sakindi. Başını kaldırdığında elmacıkkemiklerinin üzerindeki derinin gerildiğini fark ettim. Dengesizce inip kalkan göğsü de maskeleydiği duygularına ihanet ediyordu.

Kalbim sızladı. "Kai..."

Cümlemin geri kalanını dudaklarıyla ezdi. Öpücüğü öyle ani ve beklenmedikti ki, geriye doğru yalpaladım.

Bunu daha önce pek çok kez yapmıştık. Ruh halimize göre değişen tatlı, ateşli, aç, tembel öpücükler paylaşmıştık ama beni hiç *böyle* öpmemişti. Parmakları saçlarıma dolanmıştı ve dişleri dudaklarıma batıyordu. Kasları içinde tuttuğu enerjiden adeta patlamak üzereydi. Boğuluyormuş da etrafındaki tek can simidi benmişim gibi çaresiz ve hararetti.

İfadesiz maskesi parçalara ayrılarak yere yayıldı. Çatlakların

arasından duygular süzülürken ellerimi omuzlarına kaldırıp dişlerini boynuma geçirdi, ardından eteğimin uçlarını sıkı sıkı tuttu.

Sonra birden eteğimi yukarı çekip aynı anda beni yavaşça boks ringine itti. İpek kumaşın yırtılma sesi ve giysi hışırtılarının ardından içimdeydi, beni soluğumu kesen bir yoğunlukla becermeye başlamıştı. İtişlerinin gücüyle bedenim sarsılırken birlikte öfkesini yendiğimiz bu anlarda tutunacak bir yer aradım.

Boş odada hırıltılar, minik çığlıklar, tenlerimizin buluşma sesleri yankılanıyordu. Bir elimi Kai'nin saçlarına daldırırken diğeriyle üstümdeki kalm halatlardan birine tutundum. Daha önce de sert seks yapmıştık ancak bu seks değildi. Katarsisti.

Kaba, aceleci, acımasız bir şeydi.

Buna rağmen kısa süre içinde haz tüm duyularımı ele geçirdi. Son bir itişle orgazmım beni sarsıntılar ve artçı şoklarla parçalayıp geçti.

Kai de birkaç saniye sonra o noktaya ulaşır, "Siktir," diye hırlayarak menisini uyluklarımdan aşağı boşalttı.

Sessizlikte çınlayan pürüzlü nefeslerimizle bir süre öylece birbirimize tutunduk. Damarlarım tembel bir sıcaklıkla dolsa da boğazımdaki yumru, zevki bastırıyordu.

Kai kafasını tekrar kaldırdığında gözleri pişmanlıkla doluydu. Yumru büyüdü. "İsa..."

Suçluluğunun ardındaki sebebi sormama gerek yoktu.

"Sorun değil," diye temin ettim onu. "Hap kullanıyorum." Kendini kaptıran tek kişi o değildi. Prezervatif kullanmak şu ana dek benim de aklıma gelmemişti.

"Bunu yapmamalıydım. Ben..." Yüzünü ovuşturdu. "Siktir," dedi tekrar. Bakışları üzerimde dolaşır boynumla göğsümde oyalandı. Başımı eğip tenimdeki ısırk izlerini gördüğümde yüzümü buruşturdum. "Sen iyi misin?"

Kaş çatışını silme umuduyla, "Yaşadığım orgazma dayanarak yanıtlamam gerekirse iyiden de öteyim," diye takıldım. İşe yaramadı. Taze bir endişe hissi içimi sardı ve seksin etkisi yok

olurken durumun ciddiyetini yeniden hatırladım. “Aynı soruyu asıl ben sana sormalıyım.”

Bu aptalca bir soruydu çünkü iyi olmadığı her halinden *bel-liydi*. Aile şirketinin yönetimini kaybetmişti. Ama ben böyle sorunlarla başa çıkma deneyimine sahip değildim ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmasındansa benimle konuşmasını tercih ederdim. Hisleri içinde biriktirmenin, gelecekte daha büyük sorunlara yol açtığım kendi tecrübelerimden biliyordum.

Kai’nin boğazı hareket etti. “Russell Burton.”

Sesindeki hissiz inanmazlık yüreğimi parçaladı. “Evet,” dedim yumuşak bir sesle.

Russell’ın kim olduğunu bilmesem de şu anda ondan, dünyadaki herkesten çok nefret ediyordum. Aslında... *seçim komi-tesinden* çok daha fazla nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Kötü kararlarında ve çirkin şirket kalemelerinde boğulmalarını ümit ediyordum.

Kai ağlamadı, bağırmadı ya da başka bir şey söylemedi. Fakat yüzünü boynuma gömdüğünde kollarımı ona sardım ve acısının yoğunluğunu sanki bana aitmiş gibi hissettim. Bedenimde yankılanıyor, ciğerlerimi sıkıştırıp gözlerimi yakıyordu. Daima soğukkanlı ve kendine hâkim olan adamın, dışarı fazla belli etmemeye çalışsa da böyle parçalandığını görmek kalbimi ateşe vermişti.

Keşke zamanı geriye alma ya da seçim komitesinin aklını başına getirme şansım olsaydı. Bunu yapamayacağım ve sözlerimle her şeyi yoluna koyamayacağım için ona sarılıp kollarımın arasında yasını tutmasına izin vermekle yetindim.

34

Kai

Kaybettim.

Bu kelimeyi kafamda o kadar çok tekrar etmiştim ki, artık şeklini ve anlamını yitirmişti. Fakat etkisi hâlâ aynıydı.

Zihnimde her yankılandığında mideme bir yumruk yemiş gibi oluyordum. Damarlarıma karanlık, yağlı bir his doluyor ve karnımın derinliklerine yerleşiyordu.

Bu *kaybetme* hissiydi. Kelimenin kendisinden çok daha berbat bir şeydi.

Viskimi kafama diktim. Boğazımdaki acı tadı silmese de beni bakışlardan ve fısıltılardan biraz olsun izole ediyordu.

CEO seçimi sonuçlarının açıklanmasının üzerinden üç gün geçmişti. Bu süre zarfında işimi her zamanki gibi yürütmüş ve toplantılarıma katılmışım. Russell'ı tebrik ettikten sonra gelen sonsuz aramayı, e-postayı ve mesajı cevaplamışım. Geceleri Isabella'nın evine gidiyordum ya da o bana geliyordu. Artık seçim sona erdiğine göre bizi kimin gördüğü umurumda değildi.

Hiç iş konuşmuyorduk. Fakat gecenin karanlığından sabahın ilk ışıklarına kadar geçen puslu saatlerde, onun içine gömülüp kollarımda kendinden geçmesini sağlarken ikimiz de kelimelerin yardımı olmadan birbirimizi teselli ediyorduk.

Barmen bankonun üzerinden bana doğru bir viski kadehi daha kaydırdı. Başımı kısaca sallayarak teşekkür edip etrafıma bakındım. Valhalla her cuma olduğu gibi tıklım tıklımdı. Buraya bu akşam gelmemin sebebi de zaten buydu.

İnsanlar istedikleri gibi konuşabilirdi. Saklanıp yaralarını ya-

layan bir köpek olduğumu düşünüp tatmin olmalarına izin ver-
meyecektim.

Ben kahrolası Kai Young'dım.

Yeni içkimden bir yudum alabilmiştim ki, gevşek bir ağızdan
çıkan tanıdık bir ses tüm iştahımı kaçırdı.

"Yenilginin ardından hemen dışarı çıkmışsınız, ha?" Victor Black iğrenç parfümüne karışmış kibir kokuları yayarak yanımdaki
tabureye oturdu. "Düşündüğümden daha cesurmuşsun, Young."

"Bugünlerde sık sık New York'tasın." Kaşımı hoşnutsuzlukla
kaldırdım. "DC sonunda seni şehir sınırlarından dışarı mı attı?"

Victor gibi biriyle laf dalaşına girmek bana hiç yakışmıyordu.
Ama hem Isabella hem de Dante şehir dışında olduğu için dik-
katimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Isabella önceki gece
annesinin doğum günü için Kaliforniya'ya gitmişti. Dante ile Vi-
vian da Paris'e hafta sonu seyahati planlamışlardı.

"Ne diyebilirim ki? Son zamanlarda New York çok eğlenceli
olmaya başladı." Victor'ın nefesi bir votka bulutu halinde çarp-
tığında yüzümü ekşittim. Adamın sarhoş olduğu her halinden
belliydi. Gerçi ayıkken de bir beyni olduğu söylenemezdi. "Aile
şirketini bir yabancıya kaptırman küçük düşürücü olmalı. Özel-
likle de bu yabancı Russel Burton'sa." Sahte bir inanmazlıkla
başını iki yana salladı. "Yerinde olsam bir daha asla insan içine
çıkamazdım."

Tenimin altında dolaşan öfkeyi bastırmak için savaşıırken so-
ğuk bir sesle, "Keşke çıkmasan," dedim. "*Ben senin yerinde ol-
sam şirketim için endişelenmekle meşgul olurum. Çünkü fazla
uzun süre ayakta kalamayacak.*"

Avukatlarım hakaret ve iftira davalarıyla çoktan *National
Star*'ı parçalamaya başlamıştı ama bu sadece dikkatlerini dağıt-
mak için yaptığımız bir şeydi. Asıl plan, Black & Co. imparator-
luğunu tamamen yıkacak derinliklere inmekti. İpin ucu elimiz-
deydi, sadece sonunun nereye vardığını bulmamız gerekiyordu.

Victor'ın dudakları büküldü. "Açtığın aptal hakaret davasın-

dan mı bahsediyorsun? O daha ne ki? Biz her yıl kaç davayla karşı karşıya gelip *kazanıyoruz* biliyor musun?"

"O aşırı jöleli kafanın içinde bulunan beyin hücresi sayısından daha fazla olduğuna eminim."

Macallan'ımdan bir yudum daha alırken Victor'ın kızaran yanaklarını izlemenin tadını çıkardım.

"Probleminin ne olduğunu biliyor musun?" Bana doğru eğilirken gözleri kötülükle parlıyordu.

"Bilmiyorum. Aydınlat beni."

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun. Gösterişli okullara gittin ve kışında gümüş kaşıkla doğdun diye kendini herkesten iyi görüyorsun. Burton ve benim yaptığımız gibi, bir şeyi elde etmek adına *çalışmanın* ne demek olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Üstünlük kompleksiyle, herkesten iyi olduğun için kimsenin sana dokunamayacağı fikriyle öyle bir kör olmuşsun ki, gözünün önündeki şeyleri bile göremiyorsun. Anla diye Saxon Galeri'de sana küçük bir not bile bırakmıştım ama anlamadın." Victor banyo başını iki yana salladı.

Demek notu bırakan sendin. Bunu benimle dalga geçmek için yaptığa şüphe yoktu. Noktaları daha önce birleştirmeliydim. Isabella dışında bir tek Victor cebime ulaşabilecek kadar yakınıma gelmişti.

Ancak benim aklıma takılan şey bu değildi. Ondan önce söylediği bir şeydi.

"Gururun yıkımına neden olacak, Young," dedi. "Ben de her adımını belgelemek için burada olacağım."

Saçmalamasına müsaade ettim. Aşırı özgüveni ve kötü niyeti yüzünden ağzından kaçırdığı şeyin farkına varmamıştı.

Burton ve benim yaptığımız gibi, bir şeyi elde etmek adına çalışmanın ne demek olduğuna dair hiçbir fikrin yok.

Russell, Londra'da yaşıyordu. Üstelik seçimden beri onu şahsen görmemiştim. Telefonla aradığımda, seçildiği için şok olmuş gibi konuşmuştu ancak tuhaf bir şeyler de sezmiştim. Biraz faz-

la şaşkındı, arkadaşlarının düzenlediği sürpriz partiyi bilmesine rağmen bilmediğinde ısrar eden biri gibiydi. O anda telefonu hemen kapatmak istediğimden dolayı bunu çok düşünmemiştim ama şimdi...

Russel Burton, operasyon direktörü. Korporasyonun tüm dahili işleriyle ilgilenen, yönetim ve işleyişi günlük olarak denetleyen adam.

Anı, kör edici bir netlikle her şeyin farkına vardım.

Dilimin ucuna kadar gelen küfrü yuttum. Ardından Victor'ın saçma sapan konuşmalarını görmezden gelerek ayağa kalktım. Seçim sonuçlarını yorumlamayı bırakmış, Hamptons'taki eviyle alakalı bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

Yirmi dakika sonra, çatı katı dairemin kapısını arkamdan kilitledim ve rehberimden Tobias'ın numarasını buldum.

Londra'da saat sabaha karşı ikiydi fakat beklediğim gibi telefona cevap verdi. Adam hiç uyumuyordu.

"Ne istiyorsun?" Sesinde sinir ve rahatsızlık vardı. Bu kendi kadar iyi görmediği bir adama bir şeyi teslim etmeye zorlanan birinin sesiydi.

O hissi iyi biliyordum.

"CEO seçiminden çekilmen hakkında konuşmamız gerek."

Isabella

Cuma sabahı tek bir el bagajıyla Kaliforniya'ya iniş yaptım. Midemde betondan bir blok vardı çünkü kitabım bitmiş haliyle yanımda değildi.

Denemiştım. Gerçekten denemiştım ama ne kadar zorlasam da kitabın son çeyreğini tamamlayamamıştım. Yaratıcılığım tamamen tükenmiş, geride artık fikirler ve yarım cümleler bırakmıştı.

Neyse ki cuma günü çok yoğun olduğu için kimse kitabı sormadı. Ailem, Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisini kronolojik sırayla kutlardı. Yani eve adım atar atmaz kendimi Noel kutlamalarının içinde buldum. Çantamı çocukluk odama bıraktıktan sonra hızlıca bir duş aldım. Annemle ağabeylerimin *bibingka* pirinç keki, *pancit bihon* erişte, *lechon manok* piliç çevirme, *buko pandan* salatası, karides dolgulu *lumpiang ubod*, sebzeler, hindistan cevizi ve domuz etinden oluşan geleneksel bayram ziyafetini hazırlamasına yardım etmeye indim.

Yardım etmekten kastım, sebze doğramak ve bulaşık yıkmaktı. Ne yazık ki, mutfaktaki yeteneklerim bununla sınırlıydı.

Sofra hazırlıkları bitti, yemekler yendi. Ardından herkesin paketlerin içindekini tahmin etmeye çalıştığı hediyeleşme kısmına geçildi. Kahkaha, alkol ve mutluluk dolu bu gece, her şey cehenneme dönmeden önce ailecek eğlendiğimiz son geceydi.

Ertesi sabah annemin doğum günü için oturma odasına doluştuğumuzda yorgun ama iyiydik. *Çoğunlukla*.

Annem bir yığın hediyeı açarken damarlarımın gerginlikle daraldığını hissediyordum. Gabriel yanında oturmuştu, annem

her açtığı hediye için şaşırma sesleri çıkarmayı bıraktığında ona yeni bir paket veriyordu.

Romero, Miguel, Felix ve ben, onların karşısındaki kanepeye sıkışmıştık. Felix eskiz defterine bir şeyler karalıyor, Romero sathiyle oynuyor, dün akşam herkesten çok içen Miguel de ölü gibi yatıyordu.

Lola'm ve *lolo*'m* ise köşedeki koltuktaydılar. *Lolo*'m iki dakikada bir uykuya dalıyordu, *lola*'m da koluna vurup sıçrayarak uyanmasını sağlıyordu.

"Ayy, ne kadar hoş bir şey bu." Annem, Felix'in hediyesi olan el boyaması hilal şekilli kolyeyi ışığa tuttu. "Teşekkür ederim."

"Beğenmene sevindim," dedi ağabeyim. "Hem senin hem de şirketin doğum günü olduğu için böyle bir şeyin uygun olacağını düşündüm."

Hiraya Otelleri'nin logosu hilal ve dört yıldızdan -her Valencia çocuğu için bir yıldız- oluşuyordu. Bu ayın sonunda da şirketin yirmi beşinci kuruluş yıldönümü gerçekleşecekti.

Felix evlat edinilmişti ama aramızdaki en düşünceli kişi oydu.

"Ah, *ih*o". Gözleri duygularla parlayan annem ona sarıldı. Ölümlerinden önce Felix'in ebeveynleriyle çok yakın dosttu ve yokluklarını aratmamak için ona hep ekstra ilgi ve özen göstermişti.

Ağabeylerim de ben de bundan şikâyetçi değildik. Biz de Felix'i onun kadar çok seviyor, hatta aynı şekilde özel muamele gösteriyorduk. Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilsek de ikisini birden kaybetmenin acısını tahmin edemezdik.

"Son hediye Isabella'dan." Gabriel neşeli bir kâğıtla paket yapılmış olan büyük kutuyu anneme teslim ederken bana anlaşılması güç bir bakış attı.

Geldiğimden beri kimse *National Star*'dan ya da Kai'den bahsetmemişti. Noel ve Çin Yeni Yılı kutlamalarında negatif ko-

* (Fil.) Büyükbaba. (ç.n.)

** (Fil.) Oğlum. (ç.n.)

nuları konuşmama kuralımız vardı ancak bugün o kurala dahil değildi.

Gerginliğim artarak içimi tırmaladı. Keşke Kai burada olsaydı ama başarısızlığımın, ailemle ilk tanışmasını lekelemesini istememiştim. Zaten kendi problemleri başından aşkındı ve onu her zaman tampon olarak kullanamazdım. Bazı şeylerle tek başıma yüzleşmem gerekiyordu.

“Bacağını sallayıp durma,” diye inledi yanımdaki Miguel. “Kanepeyi sallıyorsun. Başım ağrıyor.”

“Sen de dün akşam o kadar çok *sangria* içmeseydin,” dedim. “Bence asıl sorunun *bu*, benim bacağımyı oynatmam değil.”

“İsa, bu gerçekten muhteşem!” Annem, Palawan’daki en sevdiği *spa* otelden aldığı lüks hediye kutusuna hayranlıkla bakıyordu. Kutuda banyo malzemeleri, cilt bakım ürünleri ve otelin imza parfümü vardı. Kutu internet üzerinden satılmadığı için Filipinler’deki kuzenlerimden birini arayıp hediye bana kargolamasını rica etmiştim. “Ben de bunu almayı düşünüyordum. Bendeki parfüm bitmek üzereydi.”

“Mükemmel zamanlama o zaman.” Güç de olsa gülümserken bugün ona vermem gereken *diğer* hediye kimsenin sormaması için dua ettim.

Hadi devam edin. Devam edin. Devam...

“Evet, çok hoş bir hediye.” Gabriel’in keskin sesi dualarımı böldü. “Ancak bildiğim kadarıyla İsa’nın bir hediyesi daha var.”

Annem kaşlarını çatı. Miguel kafasını kaldırırken drama kokusu alan *lolo*’m tek gözünü açtı. Yedi çift göz, duvardaki bir böcekmişim gibi bana odaklanmıştı.

Ağzımdaki tükürükler talaşa dönüştü.

“Ne hediyesi?” Romero da kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmıştı.

“Son üç yıldır üzerinde çalıştığı kitap.” Gabriel gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Taslağı okumamız için bugün bize teslim edeceğini söylemiştin, değil mi?”

Güm. Güm. Güm.

Kalbim boğazımda atıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. Omurgamdan terler akarken kanepenin kenarlarını sıktım.

Bir yanımda, bir daha asla çıkmamak üzere yerin dibine girmek istiyordu. Diğer yanımsa ağabeyimin yüzünün ortasına bir yumruk geçirerek o bilmiş ifadesini silmek için can atıyordu.

“Isabella?” diye ısrar etti Gabriel.

Dilim madeni para tadıyla kaplandı. “Getirmedim,” dedim alçak sesle. “Henüz bitmedi.”

Odaya bir sessizlik çöktüğünde dışarıdaki kuşların cıvıltısı içeride yankılandı.

Yüzüme acımasız bir sıcaklık hücum ederken derin bir nefes almaya çalıştım ama oksijen çok ince, tenim çok kalındı. Utanç ve suçluluk duyguları içinde büyümüştü ve sakinliğimin sınırlarını zorluyor, dikişi patlamış bir pelüş hayvanın içinden fişkıran elyaf gibi çatlaklardan sızıyordu.

National Star fırtınasına, Easton’dan ayrılmaya, Kai’nin anesiyle tanışmaya katlanmıştım fakat hayatımda hiç şu an olduğu kadar küçük hissetmemiştim.

“Sorun yok,” dedi ailenin huzur görevlisi Felix. “Neredeyse bitmek üzere zaten, değil mi?”

Hafifçe başımı salladım. Haftalardır *neredeyse* kısmında takılı kalmıştım ama bunu bilmek zorunda değillerdi.

Gabriel kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dört ay önce neredeyse bitmek üzere olduğunu sanıyordum.”

“Hadi ama, dostum.” Miguel ona dik dik baktı. “Şerefsizlik yapma.”

“Şerefsizlik yaptığım yok,” dedi Gabriel soğuk bir şekilde. “İsa’nın bana eylülde söylediği şeyi tekrar ediyorum sadece.”

Bu seferki sessizlik, herkesin her şeyi anlamasının yoğunluğuyla ağırdı.

“Gabriel haklı. Öyle söylemiştim. Ben...” Kanepenin derisi parmaklarıma batıyordu. “Düşündüğüm gibi hızlı olmadı.”

Başarısızlığım için bir sürü insanı ve şeyi suçlayabilirdim. Magazincileri, tam zamanlı işimi, Kai'yle olan ilişkiyi, bana bir teslim tarihi dayatan ağabeyimi. Fakat günün sonunda suç benimdi. Kitabı bitirecek disipline sahip olmayan bendim. Seks ve eğlenceyle dikkatimin dağılmasına izin veren bendim. Kendimi ve diğerlerini sürekli hayal kırıklığına uğratan da bendim.

Gabriel sert olabilirdi ama haksız değildi.

Gözlerim yanarken birden Kai'yi getirmediğime şükrettim. Bu patlamama şahit olmasını ve bunca zamandır nasıl bir fırtınayla birlikte olduğunu fark etmesini istemezdim. CEO seçimlerini kaybetmesinin bir nedeni de bendim. Buna asla değmezdim.

“*Spa hediyesi benim için yeterli,*” dedi annem en büyük oğluna sitemli bir bakış atarak. “*Hadi artık yemeğe geçelim. Tigil muna sa mga bigating usapan.*” *Bugünlük bu kadar ciddi konuşma yeter.*

Annem odadan çıkarken bana güvence vermek istercesine sırtımı sıvazladı. Dudaklarının kenarlarında endişe çizgileri oluşmuş olsa da yaşananların bahsini açmadı. Babamın ani ölümünün ardından, ailemizin uyumunu bozan her şeyden nefret eder hale gelmişti ve birbirimize söylediğimiz son sözlerin bir kavga da sarf edilmiş olmasından çok korkuyordu.

Buna rağmen, hayal kırıklığının izleri öğlenin geri kalanı boyunca peşimi bırakmadı. O gece, kutlamalar bitip annemle ebeveynleri yataklarına gidince verandaya çıktım ama hâlâ bunun etkisindeydim.

Banka kıvrıldım ve tanıdık minderlerde teselli bulmaya çalıştım. Hareket sensörlü lambalar arka bahçeyi aydınlatıyordu. Yüzmeyi öğrendiğim havuzu, üzgün olduğumda saklandığım ağaç evi, ağabeylerimle oyunlar oynayıp kavgalar ettiğimiz ve birlikte büyüdüğümüz alanları sarı renkli, yumuşak bir ışık battaniyesiyle örtüyordu.

İçimi bir nostalji hissi kapladı. Çok uzun zamandır burada yaşamıyordum ancak her geldiğimde sanki hiç ayrılmamışım gibi hissettiriyordu.

Sürgülü cam kapılar açıldı ve Felix verandaya çıktı. “Selam.” Uzun, ince bedeninin çevresinde evin içindeki ışıklardan bir hale oluşmuştu. “İyi misin?”

“Evet.” Göğsüme çektiğim dizlerime kollarımı sardım. Endişeli sesi kalbimi sıkıştırmıştı. “İyiyim.”

Yanıma oturdu. Şık kutlama kıyafetlerini çıkarıp rengi solmuş bir tişörtle şort giymişti. “Sesin iyi gelmiyor.”

“Alerjim yüzünden.”

“Senin alerjin yok.”

“Her şeyi de biliyorsun.”

Felix’in kısık kahkahası yüzümü güldürdü.

“Öğlen olanlarla ilgiliyse fazla düşünme,” dedi. “Gabe’i tanırsın.”

“Ama haklı.” Yine baskı hissettiğim gözlerimi kırptırdım. Ağlamamaya kararlıyım. Yeterince acınası durumdaydım, bir de en nazik ağabeyimin benim için kötü hissetmesini istemiyordum. “Kitabı bitirmeliydim ama bitirmedim. Hiçbir işin sonunu getiremiyorum ve nedenini bilmiyorum.” Dizlerimi göğsüme daha da bastırdım. “Size çok kolay gelen şey neden benim için bu kadar zor anlamıyorum.”

“İsa.” Felix bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Hiçbirimiz için kolay olmadı. Ne istediğimi anlamak benim için ne kadar uzun sürdü, biliyor musun? Miguel uzmanlığını seçmekte ne kadar zorlandı? Gabe bile insanlara sözünü dinlettirmekte güçlük çekiyor çünkü çok genç.”

“Ya Romero?”

“Eh, o bir ucube. Beyin yerine bilgisayarla doğduğundan eminim.”

Attığım kahkaha, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını aldı. “Bunu duysa iltifat olarak kabul eder.”

“Kesin.” Felix gülümsedi. “Demek istediğim şu ki, sen de doğru yoldasın. Kitabına başlamış olman bile, çoğu insanın başarabildiğinden daha fazlasını yaptığın anlamına geliyor. Senden

çok öndeymişiz gibi görünebiliriz ama aynı zamanda yaşça sende büyüğüz. Hayat deneyimimiz daha fazla.” Yanağımı sıktı. “*Baby ka pa lang.*” Sen sadece bir bebeksin.

“Kes şunu.” Gülerek elini ittim. “Çok yaşlı ve bilgeymişsin gibi davranma. Benden dört yaş büyüksün sadece.”

“Dört senede birden fazla ömür yaşayabilirsin.” Felix arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. “Özetle, gerilerde kalmış değilsin. Hâlâ gençsin. Ne yapacağını çözmek için önünde daha çok zaman var.”

Yirmi iki yaşındayken ve ülkenin en sevilen söyleşi programının sunucusu olacağımdan eminken ben de böyle düşünüyordum. Şimdi yirmi dokuz yaşına girmiştım ve hayattaki amacım her neyse onu çözmeye hâlâ yakın değildim.

Felix’in beni rahatlatma çabalarına minnettardım ama bu konuyu konuştuğça daha kötü hissediyordum. Hayatta çok başarılı olmuş birinin verdiği güvence, niyeti bu olmasa bile patronluk taslamak gibi geliyordu.

“Biliyorum.” Onunla aynı fikirde olmasam da konuyu kapatmak istiyordum. Sonra gözlerim boş boynuna kaydı. “Kolyen nerede?”

Saçma sapan şeylere inanan “kendini akışa bırak” tipli akıl hocası, o kolyeyi Felix’e ilk sergisinden sonra hediye etmişti. O zamandan beri takmadığını hiç görmemiştım.

Ağabeyim ensesini kaşdı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Ben... şey... onu kaybettim.”

Kardeş radarım anında devreye girdi. Yalan söylediğinden emindim ama sorguya devam edemeden sürgülü kapı tekrar açıldı. Gabriel arkasında silüetinin oluşturduğu göz korkutucu bir gölgeyle eşikte belirdi.

Felix hızlıca ayaklanıp, “Saat geç oldu, ben de çok yoruludum. Yarın görüşürüz,” dedi. Ardından yanımdan geçerken minicik bir fısıltıyla, “Başarabilirsin,” diye ekledi.

Büyük bir dehşete kapılmayı başarabileceğimi kastediyorsa hiç yanılmıyordu.

Gabriel onun kalktığı yere otururken günün üçüncü gergin sessizliği etrafımı sardı.

Ellerimi uyluklarımin altına sıkıştırdım.

O da parmaklarını banka vurdu.

Havuza bakmaya başladım.

Gabriel bakışlarıyla yanağımda bir delik açarken nihayet konuştu. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum, Isa."

"Yardım mı?" Kızgınlık boğazımı sıkıştırmıştı. "Beni herkesin önünde küçük düşürerek mi *yardım edeceksin?*"

"Seni küçük düşürmedim, bize söz verdiğin şeyi yapıp yapmadığını sordum." Gabriel'in dudakları gerildi. "En küçüğümüz olduğun için herkes sürekli üzerine titredi ama artık yetişkinsin. Sözlerin ve davranışların sonuçları olduğunu öğrenmelisin. Verilen sözler yerine getirilmelidir. Sen New York'ta 'bir şeyleri çözmeye çalışırken' yıllarca sabırlı davrandık." Konuşurken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. "Görünüşe bakılırsa çözememişsin."

Her kelimesi bir kurşun gibi göğsüme saplanıyordu. Kızgınlığının oluşturduğu incecik duvarlar eriyip gidince öylece açıkta kaldım.

Artık yetişkinsin.

Verilen sözler yerine getirilmelidir.

Benim sorunum hep bu olmuştu zaten. Kendime verdiğim sözleri bile tutmayı beceremiyordum.

Kitabımı bugün bitirmiş olacağıma dair söz vermiştim ama yapamamıştım. Eski sevgilimin ardından erkeklerden uzak duracağıma yemin etmiştim, onu da başaramamıştım. Valhalla'daki işime önem vereceğime dair ant içmiştim ve *onun da* nasıl sonuçlandığını herkes biliyordu.

Kai'yle birlikte olduğum için pişman olmasam da başarısızlıklarımın ağırlığı göğsümdede koca bir delik açmış durumdaydı.

"Şartı biliyorsun," dedi Gabriel. "Annemle benim kararımıza göre, otuz yaşına kadar tutkunu bulup bir kariyer edineceksin. Yapamazsan mirasından vazgeçeceksin."

Bu şart, Gabriel'in bana karşı en büyük kozuydu. Annem hepimize bu şartı koştığında Gabriel çoktan onunla çalışmaya başlamıştı ve fiilen evin reisiydi, yani kararda onun da etkisinin olması mantıklıydı.

Göğsümdeki baskı saniyeler geçtikçe ağırlaşıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

Parayı fazla önemsemişim yoktu. Tabii ki kaybetmek istemiyordum ama mirasımdan vazgeçmek, milyonlarca doları bağışlamaktan çok daha fazlasıydı. Hiç şüphesiz, herkes bir şeyler başarırken benim başarısız olduğum anlamına gelecekti.

"Bunu hatırlatmak zorunda değilsin," dedim kısık sesle. "Biliyorum."

"Bir yılın kaldı. Eve dön. Her şeyi birlikte çözeriz."

"Eve dönmem hiçbir şeyi değiştirmez, Gabe." New York'tan ayrılamazdım. Ailemin dışında sevdiğim herkes ve her şey oradaydı. "Hatta işler daha da kötüleşir."

Ağabeyimin dudakları biraz daha inceldi. "New York'ta hiçbir sorumluluğun yok. Kimse seni orada kalman için zorlamıyor. Kalırsan asla..."

"Yeter." Kafamın içinde binlerce farklı ses dikkatimi çekmeye uğraşıyordu. Kendi sesim. Gabriel'in, ebeveynlerimin, Kai'nin sesi. Leonora Young'ın, Parker'ın, Felix'in ve o ya da bu şekilde yüzüstü bıraktığım diğer herkesin sesleri.

Seni küçük düşürmedim, bize söz verdiğin şeyi yapıp yapmadığını sordum.

Hayallerinin peşinden git.

Bitireceksin... çünkü sen çok güçlüsün.

Oğlumla uyumlu değilsin.

Kulübün üyeleri ve çalışanları arasında hiçbir şekilde ilişki kurulmaması hususunda net bir kuralımız var. İmzaladığın işe alım sözleşmesinde de açıkça yazıyor.

Neredeyse bitmek üzere zaten, değil mi?

"Bu kadar yeter." Duygularım yüzünden sesim çatallı çıktı.

yordu. “Eve geri dönmeyeceğim. Kendi hayatımı çözmeme izin ver, olur mu?”

Ne yapacağımı bilmiyordum ama Gabriel tepemde dikilirken hiçbir şey yapamayacağım kesindi. Yargılayıcı tavrı, özgür düşüncelerimi elimden alırdı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra gölgesini üzerime düşürerek ayağa kalktı. “Seçim senin,” dedi kınamayla soğumuş sesiyle. “Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

Bir saniye sonra kapılar ardından kayarak kapandı ve karanlığın içinde sefilliğimle baş başa kaldım.

36'

Kai

“Temiz bir iş olmasını istiyorum. Şantaj olmayacak, kanunlar çiğnenmeyecek,” dedim. “Tek bir yasadışı faaliyetin beni etkilemesini istemiyorum.”

“İsrar ediyorsan öyle olsun.” Christian Harper’ın pürüzsüz konuşması hattı doldurdu. “Katı ahlaki kuralları olan biriyle çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Oldukça canlandırıcı.”

Sadece Christian *ahlaki kurallar* ifadesini bu kadar yoğun bir tiksintiyle söyleyebilirdi.

Sandalyemde arkama yaslanıp tükenmez kalemimi masaya vurdum. Onunla iş yapmaktan genellikle kaçınıyordum ancak dijital iz sürme ve kirli çamaşırları ortaya serme konusunda kimse eline su dökemezdi. Önümüzdeki hafta CEO makamı devir teslim töreni gerçekleşmeden önce ihtiyacım olanı bana verebilecek tek kişi oydu.

Perşembe günü Tobias’la yaptığım konuşmayı hatırladım. İlk önce konuşmakta tereddüt etmişti ama kuyruk acısı, birinin dilinin çözülmesi için en etkili yöntemdi. Yarım saat içinde adaylıktan çekilmesinin ardındaki gerçek sebebi açıklamıştı: Kızının iki ay boyunca habersiz çekilen fotoğraflarını ve CEO yarışını bırakmazsa ona zarar verileceğini söyleyen isimsiz bir notu bırandıran bir zarf.

Köpüren öfkem damarlarımı yakıyordu ancak şu anda önümde olan göreve odaklanmak zorundaydım. Adımlarımı dikkatlice planlamazsam her şey mahvolabilirdi.

“Kanıtların yarın mesai bitimine kadar elimde olması gerek,” dedim. “Halledebilir misin?”

“Lütfen. Bu benim için çocuk oyuncağı.” Christian’ın sesi sıkın geliyordu. “İhtiyacın olan şeyi çoktan bulmuştum zaten. Görünüşe bakılırsa korkusuz COO’nuz, kurumsal casusluğa ve sabotaja soyunmuş. Önemli yönetim kurulu üyelerinin ve yöneticilerin peşine aylar öncesinden özel dedektifler takmış. Bu isimlerden bazılarını belki tanıyorsundur. Tobias Foster, Laura Nguyen, Paxton James ve... Kai Young.”

“CEO adayları,” dedim düz bir sesle. “Ne tesadüf.”

Victor’ın ağzından kaçırdığı şeyden sonra Russell’dan zaten şüphelenmiştim. Beklenmedik zaferi bir yana, Victor adamın adını farklı bir aşinalıkla telaffuz etmişti. Onunla ilişkisinin sıfırdan gelip tırnaklarıyla kazıyarak zirveye ulaşmış biriyle profesyonel dert ortaklığından ibaret olduğunu sanmıyordum. Üstelik Russell’ın operasyon direktörlüğü pozisyonu şirketle ilgili gizli personel dosyaları, dahili e-postalar ve yazışmalar gibi her şeye sanal erişim sağlaması için uygundu. Özel dedektifler bile bu bilgilerin bazılarına ulaşamazdı.

Russell seçim komitesi üyeleri hakkında elinde koz olmazsa çoğunun fazla düşünmeden bana, Paxton’a ya da Laura’ya oy vereceğini de biliyordu.

Yine de hem şüphelerimi desteklemek hem de faaliyetlerini ortaya çıkarmak için somut kanıtlara ihtiyacım vardı. Christian bana ikisini de vermişti.

“Adam çok akıllıymış,” dedi Christian. “Bu casusluk fark edilirse kimse iz sürüp ona ulaşmasın diye kendini iyice gizlemiş ve ödemelerini birkaç kat sahte hesabın altına saklamış. Maskesini düşürmem bir saatimi aldı. Kasada bunun detaylarının yanı sıra Victor ve birkaç yönetim kurulu üyesiyle yaptığı konuşmalar bulunuyor.”

Christian’ın benimle paylaştığı dijital kasayı açıp dosyalara göz attım.

Şantaj. Tehdit. Komplo. Anlaşılan Russell’ın programı son zamanlarda oldukça yoğundu.

Christian, “Bu fotoğrafların bazılarını yakında haberlerde göreceğimi düşünüyorum,” dedi ama pek de umursuyormuş gibi değildi.

“Devir teslim törenine kadar görmeyeceksin.” Victor ile Russell’in bir köprü altında çekilmiş fotoğrafına baktım. O kadar klişeydi ki, neredeyse gülecektim. Düşük bütçeli bir polisiye dizisinin aktörlerine benziyorlardı. “Bu ifşayı birinci elden deneyimleme fırsatını kaçıramam.”

“Elbette.” Şimdi Harper’in sesinde biraz keyif duyuluyordu. “Bu şekilde daha dramatik olur.”

Birkaç ayrıntıyı daha konuştuktan sonra telefonu kapatıp dijital kasadan çıkış yaptım. Az önceki öfkem dinmiş, yerini soğukkanlılık almıştı.

Christian’dan benim işime öncelik vermesini istemenin bedelini gelecekte ödeyecektim. Standart ücreti astronomikti ancak ödemelerini paradan çok iyilik borcu olarak almayı tercih ederdi.

Fakat bunu daha sonra düşünebilirdim. Geçen hafta kaybetmenin şokunda debelenip durmuştum. Bu hafta tekrar bir amacım vardı. Russell’in gerçek yüzünü açığa çıkaracak ve seçimin yenilenmesini talep edecektim. Şirketin yönetmeliklerine göre, resmi olarak makama oturmadan önce yeni CEO’nun göreve uygun olmadığı kanıtlanırsa komite on dört gün içinde farklı bir adayı seçmek zorundaydı.

Victor bir konuda haklıydı. Aşırı gururum bana bir kereliğine liderliği kaybettirmişti. Fakat yardımı reddetme hatasına ikinci kez düşmeyecektim.

Telefonumu tekrar elime alırken içim yaklaşan zaferin heyecanıyla doluydu. Planımı yapmak için altı günüm vardı ancak zor kısım çoktan hallolmuştu.

Şimdi aile şirketimi geri alma vaktiydi.

37

Isabella

Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisi sona erdiğinde zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak bitik durumdaydım. On altı saat süren gündüzler, zoraki gülümsemelerle ve görmediğimi düşündükleri zamanlarda diğer ağabeylerimin attığı endişeli bakışlarla doluydu.

New York'a dönüş uçuşumda uyumaya çalıştım ama zihnim sonraki adımlarımla ilgili kararsızlığım yüzünden karmakarışık.

Kitabımı bitirmeyi *istiyordum* fakat şimdiye kadar yapamadıysam muhtemelen asla yapamayacaktım. Yakalayamayacağım bir şeyin peşinden koşarak vaktimi boşa harcamaktansa pes etmem daha mantıklıydı.

Alessandra'yla çalışmayı seviyordum ve o işte fena değildim. Belki tam zamanlı asistan olabilirdim. Bir şeyi kendi kendime sıfırdan inşa etmektense direktifleri takip etmek daha kolaydı. Gabriel ile çalışmaktansa Alessandra'yla kalmayı tercih ederdim.

New York'ta hiçbir sorumluluğun yok.

Ama seni uyarmadığımı söyleme.

Dairemin kapısını açıp ışıkları yakarken göğsüm çok fena sıkışmıştı.

Gabriel'in uçuk ve güvenilmez biri olduğum için beni azarlayacağını, otelde çalışmam için baskı yapacağını, New York'ta boşa vakit harcamaktansa eve dönmem gerektiğini söyleyeceğini, bunu yaparken de her şeyi benden daha iyi bildiğini ima eden o sinir bozucu ukala tavrını takınacağını zaten biliyordum.

Soğukkanlı ve temkinli oluşu bana bazen Kai'yi anımsatıyordu. Ancak Kai onun kadar sinir bozucu değil, aksine cesaret vericiydi.

Kai'yi ve yapmam gereken şeyi düşündüğümde kalbim bir kez daha sızladı ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

O an gelene kadar endişe etme.

Duşumu aldım, el bagajımı boşalttım ve Monty'yle selamlaştım. Onu evden çıkmadan hemen önce beslemiştim, bu yüzden bir hafta daha yiyeceğe ihtiyacı yoktu.

“Selam, dostum. Beni özledin mi?” Koluma dolanıp selam verircesine dilini çıkardığında diğer elimle soğuk tenini okşadım. Sürüngeçler, duyguları insanlar gibi hissedemiyordu ama bana baktığında gözlerinin kaygıyla parladığına yemin edebilirdim. Belki de sebebi sadece fazla bitkin olmamdı.

Monty'yi bir kez daha okşadıktan sonra vivaryumuna bıraktım.

Havalimanından yeni aldığım Ruby Leigh gerilim kitabını çantamdan çıkardım. Kendimi seks ve cinayet sarmalına atarak dinlenmeye adayacağım bir akşama hazırlanırken zil çaldı.

Homurdandım. “Zaten hep böyle rahatlayacağım anda kapı çalar.”

Sahte kürk battaniyemi üstümden atıp yalınayak kapıya gittim. Delikten bakarken Wi-Fi bağlantısını düzeltmem için sürekli beni çağıran 4B'deki yaşlı kadını görmeyi bekliyordum.

Fakat karşılaştığım şey siyah saçlar, camı kesecek kadar keskin elmacıkkemikleri ve kapıya bakan bir gözlük oldu. Kai gelmişti.

Kalbim bir takla attı.

“Gelirken Juliana's'a uğrayıp en sevdiğin beyaz pizzadan aldım,” dedi kapıyı açtığımda.

İçeri adım atarken açık mavi gömleği ve koyu gri takım elbisesiyle nasılsa her zamankinden çok daha yakışıklı görünüyordu. Buraya direkt ofisten gelmiş olmalıydı.

“Teşekkür ederim.” Midemdeki düğümleri görmezden gelmeye çalışarak zayıfça gülümsemeyi başardım. “Zamanlanan mükemmel. Ben de tam dışarıdan yemek söyleyecektim.”

Kai beni hızlıca öptü. Ailemle beraber olduğum için hafta

onu konuşma fırsatımız olmamıştı ama orta sehpanın/yemek masasının başına yerleşip pizzaya gömülürken son derece rahatı. CEO seçimlerinden beri onu bu kadar sakin görmemiştim.

"Mutlu görünüyorsun," dedim. "İşyerinde bir şey mi oldu?" Sırtı. "Öyle de denebilir."

Son birkaç günde olanları anlatırken onu ağzım açık bir şekilde dinledim. Bitirdiğinde çenem yere değiyordu.

"Bir dakika. Yani Russell, ona oy versinler diye kurul üyelerini *takip ettirip* şantaj mı yapmış? Bu nasıl olabiliyor ki?"

Başım dönüyordu. Kurumsal sabotajın bu seviyesini anlayabilecek düzeyde değildim. Tüm bunlar gerçek hayatın değil de bir televizyon dizisinin parçasıymış gibi hissettiriyordu.

"En büyük rakibi olduğumuz için Tobias'la beni saf dışı etmeye odaklanmış," dedi Kai. "Şirket ailemin olduğundan dolayı bana şantaj yapamayacağını ve insanların seçimden kendi rızamla çekildiğine asla inanmayacağını bildiği için bana farklı yönden saldırmış. Yönetim kurulu üyelerinin çoğuna bulaşmamış. Ona oy versinler diye zorladığı kişiler zaten tereddütte olanlar."

"Richard da dahil mi?"

Kai'nin bakışı sertleşti. "Hayır. Öğrendiğime göre Richard, Paxton'a oy vermiş."

Yani son dakikada ayağına gitmesi işe yaramamıştı. Kai'yi tanıyor, bunun canını çok fazla sıktığımı tahmin edebiliyordum. Ne de olsa Richard'ın desteği için gururunu hiçe saymak zorunda kalmıştı.

"Russell'ın CEO olmak istemediğini söylememiş miydin?" diye sordum. Bana anlattığına göre, adam on yıldan uzun süredir Young Korporasyon'da çalışıyor ve dış ilişkilerle uğraşmaktan nefret ediyordu. O halde neden şirketin yüzü olmak istemişti?

Kai'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Onu yanlış tanımışım."

Daima haklı olmaya alışkın birinin bunu itiraf etmesi ciddi bir büyük bir şeydi.

Russell'ın hainliğini ortaya çıkarıp yeni CEO seçilmesini talep etme planını açıklarken midemdeki düğümler daha da sıkılaştı. Eğer plan başarılı olursa kazanacağına kesin gözüyle bakılabilirdi.

Başaracağından şüphem yoktu. Kai Young kafasına bir şey koyduysa onu mutlaka gerçekleştirirdi.

Russell'ın ihaneti dışında kaybetmesinin tek sebebi benim yüzümden dikkatinin dağılmış olmasıydı. Ben hayatına girmeseydim bu ihaneti daha erken fark eder ve tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdı.

"Bu kadar iş konuşmak yeter. Senden ne haber?" diye sordu. "Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisi nasıl geçti?"

O lüks sesiyle *Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisi* demesi nelse boğazıma bir yumrunun yerleşmesine sebep oldu.

Benim için bir sürü saçma, pervasızca şey yapmıştı ve bunlara hiç değmezdim.

"İyiymi." Gözlerine bakamadığım için bakışlarımı elimdeki izza dilimine diktim.

"*James Joyce* okumayı sevip sevmediğini sorduğumda da aynı bu şekilde cevap vermiştin," dedi alaycı bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. *Ulysses*'i okumak hem klasiklerin bana hitap etmediğini hem de bilinç akışı yazım tekniğinin gözlerimi yerlerinden sökmek istememe neden olduğunu fark ettirmişti.

"Ailemi tekrar görmek güzeldi." *Gabriel dışındakileri*. "Ama ben..." Pizza diliminin sert kenarını parçaladım. "... şey... taslağıma zamanında bitiremedim."

CEO seçimi olayları yüzünden, ben ailemin yanma gitmeden önce kitabımda ne kadar ilerleme kaydettiğimi konuşamamıştık. Başarısızlığımı Kai'ye itiraf etmek, aileme itiraf etmekten çok da berbat bir histi. Bana daktilolar alıp yazar tikanıklığı önerileri yaparak o kadar destek olmuşken yine onu yüzüstü bırakmıştım.

"Sorun değil," dedi nazıkçe. "Bitireceksin. O tarihte bitirmek, mecbur olduğun bir şey değildi sonuçta."

Bir zamanlar bu sarsılmaz inancı bana güç verirdi. Şimdiyse daha kötü hissetmeme neden oluyordu çünkü hak etmiyordum.

“Yayınevine falan teslim etmeye mecbur değildim tabii ama aileme söz vermiştim.” Annemin doğum gününde olanları ona özet geçerken, sanki yine aile evindeki oturma odasındaymışım gibi yoğun bir gerginlik ve kaygıyla dolmuştum.

Sonunda başımı kaldırdığımda Kai’nin yüzündeki karanlık beni korkuttu.

“Ağabeyin,” dedi. “Şerefsizin teki.”

Ondan hiç beklemediğim bu açık ve net yorum karşısında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

“Aynen. Bununla gurur duyuyor.” Gülümsemem geldiği gibi gitti. “Ama dediklerinde haksız değildi. Senin...” Zor da olsa ciğerlerime oksijen çektim. *Söyle artık.* “...annen de haksız değildi. İkimiz hakkında.”

Bunu söylediğim anda odanın havası değişti. Ciddiyetsizlik tamamen yok olurken artan tansiyon dikenli bir sarmaşık gibi boğazıma dolandı.

Kai ürkütücü derece sakindi. “Ne demek istiyorsun?”

Kalbim bir saniyeliğine atmayı bıraktı. “Uyumlu olmadığımızı söylemek istiyorum.” Kelimeleri boğazımdaki yumruyu aşır geçmeleri için zorlamam gerekmişti. “Bence... başkalarıyla görüşmeliyiz.”

Cümlelerin sonuna doğru sesim dalgalanmış, boğazımdaki dikenli tel yüzünden hasar almış gibi çatallanmıştı.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum çünkü başka biriyle görüşmeyi de Kai’nin başkasıyla görüşmesini de istemiyordum. Ancak duygularımı kontrol altında tutmamın tek yolu konuşmaktı.

Gözleri dipsiz, boş kuyulara dönüştü. “Başkalarıyla görüşelim, öyle mi?”

“Senin şirketle ve işle alakalı halletmen gereken çok fazla şey var, benim de oturup hayatımla ilgili ne yapacağımı düşünmem

gerekiyor.” Cesaretimi kaybetmeden bahanelerimi sıralıyordum. “Beraberken birbirimizin dikkatini dağıtıyoruz. Yani, beraber olmak eğlenceliydi ama hiçbir zaman geleceğimiz yoktu. Birbirimizden çok farklı olduğumuzu biliyorsun.” Kelimelerim kalbimi durduracak kadar zehirli ve acı siyanürden farksızdı.

“Beraberken tek yaptığımız şey bu muydu?” diye sordu kısık sesle. Hâlâ hiç kıpırdamamıştı. “*Eğlenmek* mi?”

Boğazım daha da sıkıştı. Kendime olan nefretimde ve çaresizliğimde boğuluyordum. Yaptığım şeyi dışarıdan izleyen biri olsaydım, aptallık etmeyi kesmem için çığlık çığlığa bağırırdım. Yanımda bana hem destek hem de cesaret veren, beni sanki oksijeniymişim gibi öpen ve hayatımda ilk kez görüldüğümü hissettiren bir adam vardı. Göz kamaştırıcıydı, akıllıydı ve *muhteşemdi*. Ben ise onu kendimden uzağa itiyordum.

Fakat bunu yapma sebebim onu önemsememem değildi. Kai’yi zaman geçtikçe önünde engel oluşturduğum için bana gücenmemesini isteyecek kadar önemsiyordum.. Bir gün uyanıp benim düşündüğü kişi olmadığımı fark ederse yıkılırdım. Fazla derine inmeden ikimizi de kaçınılmaz kalp kırıklığından korumaya çalışıyordum.

Çoktan derine indin ama, diye fısıldadı zihnimdeki bir ses.

“Evet.” Gergin dudaklarımı konuşmaya zorladım. “Tatiller, gizli oda, özel ada... hepsi inanılmaz deneyimlerdi ve hiçbirinden pişman değilim. Fakat sürdürülebilir değillerdi. Sonsuza...” Gözyaşları sesimi çatallandırdı. “Sonsuza dek sürmeyecekleri belliydi.”

Yanağımdan sıcak ve ıslak bir şey süzülüyordu ama silmeye zahmet etmedim. Gözlerim fazlasıyla dolu, göğsüm fazlasıyla ağırdı. Yeterince hızlı ve derin nefes alamıyordum. Bu masada, bomboş bir ruhla ve tuzla buz olmuş bir kalple dünyaya gözlerimi yumacağımdan emindim.

Kai’nin yanağında bir kas seğirdi. Konuyu açtığımdan beri ilk gözle görülür tepkisi buydu. “Yapma bunu, Isabella.”

Adımı acıyla söylediğinde ciğerlerim çelikten parmaklarla sıkılıyormuş gibi hissettim.

“Clarissa gibi biri sana daha uygun olur,” diye devam ettim. Geçen her saniye kendimden daha da nefret ediyordum. Sesim o kadar boğuk ve nemliydi ki, kendim bile tanıyamıyordum. “İhtiyacın olan o, ben değilim.”

Bir başka gözyaşı çenemden süzülerek kucağıma düştü. Sonra bir tane daha, bir tane daha düştü ve nihayet sayılamayacak kadar artıp sonu gelmeyen bir ıstırap nehrine dönüştüler.

“Yapma.” Kai ellerini yumruk yapınca eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. “Clarissa gibi birini isteseydim onunla olurum. Ama istemiyorum. *Ben seni istiyorum.* Gülüşünü, alaycılığını, uygunsuz esprilerini, dinozor erotikasına olan tuhaf aşkını...”

Acı çölünün ortasında minik bir kahkaha tomurcuğu filizlendi. Sadece o beni böyle bir anda güldürebilirdi. *Bir zamanlar onun sıkıcı olduğunu düşünüyordum.*

Kai de benim gibi anlık olarak gülümsedi. “Çok yaklaştık, Isa. Valhalla, *National Star*, CEO seçimi... Hiçbiri bizi durduramadı. Şimdi bizden vazgeçme. Bunu yapma.”

Kısa gülüşler yok olmuştu ve sesindeki acı benim göğsümdekiyle yarışacak kadar şiddetliydi. Kolumu kırdığımda ya da kazara elimi kestiğimde hissettiğim acılarla kıyaslanamazdı bile. Fiziksel değil, duygusal acıydı ve ruhumun bir parçasını asla geri vermemecesine çalıp gitmişti.

İçim parçalanıyor, ruhum daralıyor, nefesim kesiliyordu.

Kai'ye inanmak istiyordum. Verdiği güvene kendimi bırakmak, başka hiçbir şey düşünmemek istiyordum. Bizi ayıran şeyler geçerliliğini kaybetmişken ilişkiyi bitirmenin ironik olduğunu biliyordum. Ancak bu durum dış engellerle alakalı bir şey değildi. Kim olduğumuzla ve temeldeki uyumsuzluğumuzla ilgiliydi.

Gövdeme görünmez bir kayış bağlanıp göğüs kafesimi ezme-ye başladı.

Kai başarılı ve azimli biriydi. Ben ise uçuk kaçık ve güvenilmezdim.

O aklına koyduğu her hedefe ulaşırdı. Ben ise kalkıştığım işi bir yıldan fazla sürdüremezdim.

Hayatlarımız kısa, muhteşem bir süre için iç içe geçmişti fakat nihai yollarımız ayrıydı. Birlikte kalırsak eninde sonunda uzaklaşacak ve ikimizden birinin ya da ikimizin birden kırılmasını seyredecektik.

Yavaş yavaş parçalara ayrıldığımı hissettiğimde kollarımı belime sararak kendimi toparlamaya çalıştım. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Aşkım.

Çok üzgünüm.

Farklı kelimeler. Farklı mekânlar. Tamamen farklı açılardan yıkıcı etkiye sahip iki farklı cümle.

İkincisinin Kai'nin üzerinde yaptığı etkiyi duymaktan çok hissettim. Havaya bir şok dalgası yayıldı, ardından yüzünde net ve berrak bir ıstırap belirdi. Sessizliği yürek burkucu, yoğunluğu tüketiciydi. Yansımaları hızla inip kalkan göğsünde ve nemlenen gözlerinde görülebiliyordu.

Bana uzandı ama kollarımı kendime daha sıkı sarıp başımı iki yana salladım. “Bunu olduğundan daha fazla zorlaştırma.” Gözyaşlarım tenimi yakıyordu. “Lütfen, Kai. Lütfen git.”

Hıçkırıklarım dizginlerinden kurtuldu. İçimde çalkalanan acı dalgaları savunma duvarlarıma çarptı. Beni yırtıcı, gaddar öfkelerinin içine çekip kederde boğulmam için tek başıma bıraktı.

Kai istenmediği yerde duran biri değildi. Bunun için fazla gururlu, fazla iyi yetiştirilmişti. Yine de benimkine ayna olan bir kederle bir süre daha karşımda oturmaya devam etti. En sonundaysa arkasında buz gibi bir hava bırakarak gitti.

Kapının kapandığını duymadım. Koltuktan yere kaydığım anda ahşap zeminin sertliğini hissetmedim ya da solugumu kesen hıçkırıklarımı duymadım.

Kai'nin yokluğunda var olan tek şey hiçlikti.

38

Kai

CEO makamı devir teslim töreni, Londra'daki bir otelin balo salonunda gerçekleşecekti. Young Korporasyon'un tüm yöneticilerinin yanı sıra Londra ofisi çalışanları ve "şirketin VIP dostları" da buradaydı.

Birini alaşağı etmek için mükemmel ortamdı ancak bundan istediğim kadar zevk alamıyordum.

Lütfen git.

Isabella'nın acı dolu sesi ve yüzü, içimi asit gibi yakıyordu. Geçen hafta evinden ayrıldığımdan beri onunla konuşmamış olsam da her günün her saniyesi düşüncelerimdeydi.

Her şey onu hatırlatıyordu. Kitaplar, alkol, hatta mor renk bile. Bu akşam ise özellikle dayanılmazdı çünkü şirketin mor tavus kuşu logosu, tüm sandalyelere yerleştirilmiş hediye paketlerinden sahneye kadar her yeri süslüyordu.

Çenemi sıkıp sahneye odaklanırken göğsümdeki acı verici krampı hissetmemeye çalıştım.

Akşam gayet iyi başlamıştı. Yemek sorunsuz geçmişti. Şu anda da annem kayda değer dik duruşuyla konuşmasını bitirmek üzereydi. Leonora Young, aile şirketinin kontrolünü dışarıdan birine vermek zorunda olduğu için üzgünse bile, bu durum yüzüne bakarak asla anlaşılamazdı. Kendi yönetimi sırasında onu destekleyen kurula ve çalışanlara teşekkür ettikten sonra Russell'ı sahneye davet ederken sesi son derece samimi geliyordu.

Fakat ben gerçeği biliyordum. Öfkesi içten içe kaynıyordu.

Seçim sonrası telefon konuşmamızın kulak kanatıcı etkisi hâlâ üzerimdeydi. Annem, Russell'ın manipülasyonlarından haberi olmadığı için kaybımın suçlusu olarak Isabella'yı görüyordu.

Sana dikkatini dağıtacağını söylemiştim... Beni dinleseydin asla kaybetmezdin... Aile adımız bir daha asla eski ününe kavuşamayacak...

O günden bu yana hiç konuşmamıştık.

Konuşmasının ardından salonda gök gürültüsü gibi alkışlar yankılanırken annem özenli bir profesyonellik maskesiyle Russell'ın elini sıktı ve masasına döndü.

Russell daha sessiz bir tepkiyle sahnede yerini alırken şarap kadehimi sıktım.

Ortalama boy, ortalama vücut yapısı, ortalama kahverengi saçlar ve gözler. Bu adam arka plana ustaca saklanıp görünmez olabilecek tipte biriydi. Onu hiç tehdit olarak algılamamıştım. Fakat dışarıdan hatırlanmaya değmeyen biri gibi görünse de yıllarca radara yakalanmadan bu kusursuz rolde uzmanlaştığını artık görebiliyordum.

Tenime dikenler batmaya başladı.

Konuşmayı yapan Russell olsa da tüm gözler benim üzerimdeydi. Asla vermeyeceğim tepkiyi bekliyorlardı.

Gösteri istiyorlarsa az sonra istedikleri gerçekleşecekti. Ama olay çıkaran ben olmayacaktım.

Masanın karşısında oturan Vivian'ın endişeyle beni izlediğini hissedebiliyordum. Isabella konusunda, CEO seçimi konusunda ya da her ikisi için de endişeli olmalıydı. Basılı reklamlarımızın yüzde ellisini Russo Grup veriyordu, bu yüzden Dante tüm önemli organizasyonlarımıza mutlaka davet edilirdi. Aslında çoğunu reddederdi ancak bugün kendi deyimiyle "eğlence için" buradaydı.

O ve Vivian masamın onur konuklarıydılar. Reklam verenlerimizin çoğu da benim masamdaydı. Annem yönetim kurulu üyeleriyle birlikteydi. Tobias, Laura ve Paxton ise sahne önünde oturuyorlardı. Russell'ı izlerken yüzlerinde kızgınlık, hoşnutsuzluk ve dikkat gibi çeşitli ifadeler oluşmuştu. Hain operasyon direktörümüz, Laura ya da Paxton'ı şantaj yapacak kadar önemli

görmemişti ama onun tarafından takip ettirildiklerini öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini çok merak ediyordum.

“Bana inanan yönetim kurulu üyelerine özel teşekkürlerimi sunmak istiyorum...” Russell spot ışıkları altındaki on beş dakikasının sona ermek üzere olduğundan habersiz şekilde konuşmaya devam ediyordu.

Vivian’ın bakışlarını görmezden gelip salonu inceledim. Benim için kaygılanmasına minnettardım ama bu akşam sadece tek bir amacım vardı.

Balo salonunun servis kapısı açılıp yarım düzine garson içeri girdiğinde beklentim arttı. Russell konuşurken garsonların her biri, ellerindeki menü boyutlarında dosyaları sessizce konuklara dağıttı.

Salonda anında bir hareketlilik oluştu.

Kâğıtları inceleyen konuklar kafa karışıklığıyla etrafa bakınıp şokla mırıldanıyorlardı.

Gürültü bir an duraksamasına neden olsa da Russell devam etti. “...yeni CEO olarak görevlerimi elimden gelen en iyi şekilde yerine getireceğime...”

Mırıltılar arttı. Kalabalıkta bir çalkantı oluştu ve insanlar kıpırdanmaya, öksürmeye, keskin nefesler almaya, tabak çatallarını oynatmaya başladılar.

“Adi şerefsiz.” Dante’nin kısık gülüşü, gürültünün arasından kulağıma ulaştı. “Böyle bir şeye kapasitesi olduğunu hiç düşünmezdim.”

Geçen hafta ona Russell meselesinden kısaca bahsetmiştim. Ancak bu akşam etkinliğe gelen yaklaşık yüz tane konukla paylaştığım sayfalardaki detayları anlatmamıştım.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Vivian. “Bunun bir devir teslim töreni olduğunu sanıyordum.”

“Öyle zaten, *mia cara*.” Dante hâlâ gülüyordu. Kolunu karnının omzuna atıp başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Sadece nenin düşündüğün tarzda değil.”

• (It.) (‘anım. (ç.n.)

Şarabımı yudumlayarak bakışlarımı sahneye geri çevirdim. Russell'ın yüzünde biriken ter damlacıklarını görmek içimi bir uatmin duygusuyla doldurdu. *Birazdan işler senin için daha da karışacak.*

Christian'ın yardımıyla onun faaliyetlerini, bazı yönetim kurulu üyelerini ve yüksek rütbeli idarecileri takip etmeleri için tuttuğu özel dedektiflere verdiği direktifleri; itibarımı zedelemek için Victor'la e-posta üzerinden yaptıkları komploları vurgulayan kısa bir slayt hazırlamıştım. Birazdan bu gerçekleri herkese sunacaktım.

Etraftaki yaygara Russell'ın konuşmasını bastırarak kadar arttı.

Adam nihayet susup gözleriyle hızlıca odayı taradı. Cana yakın duruşunun çatlaklarından telaş ve öfke dumanları sızıyordu. “Ne oluyor?” diye sordu. “Bu kargaşa nedir?”

Normalde başka insanların başına gelen talihsizliklerden keyif almazdım ama Russell bunu hak etmişti.

Avucumu kravatımın üzerinde kaydırdım. Bu daha önceden anlaştığımız sinyal olduğu için teknik destek hemen devreye girdi ve salonun ışıkları kısılırken Russell'ın arkasındaki ekran açıldı.

Annemin konuşması sırasında kariyerindeki en parlak noktalarını gösteren videonun yerini, Russell ile Victor'ın yüz yüze görüşme sırasında çekilmiş fotoğrafları ve Tobias'a gönderilen tehdit notunun görüntüsü aldı. Önemli yönetim kurulu üyelerine oy için gönderilmiş notlar da sırasıyla ekrana geldi. Russell şüphe çekmemek için oyların Paxton, Laura ve kendisi arasında paylaştırılmasını sağlamıştı. Böylece çok minik bir farkla kazanabilecekti.

O anda patlama gerçekleşti.

Laura öldürücü bir yüz ifadesiyle ayağa fırlayıp şok olmuş Paxton'a elini kolunu sallayarak bir şeyler söylemeye başladı. Diğer yanındaki Tobias'ın ise gözleri parlıyordu ve dudakları

zevkle çarpılmıştı. Birkaç masa ileriden cam kırılma sesi geldi ve şantaja uğramış yönetim kurulundan birkaç üye sıvışmaya çalıştı. Fakat annemin sert bakışlarının hedefi olunca hepsi olduğu yerde dondu.

Konukların çoğunun aksine annem ekranda gördüklerine tepki göstermemişti. Yüz ifadesi sanki markette kasa sırası bekliyormuşçasına sakindi. Ancak göz göze geldiğimizde bakışlarının şaşkınlıkla ve sarsılmaz bir gururla ışıldadığını gördüm.

Bu kaosun arkasındaki kişi olup olmadığını sormasına gerek yoktu. Yanıtı zaten biliyordu.

Ayağa kalktığımda salonun birdenbire sessizliğe bürünmesi neredeyse komikti. Sahneye gidip mikrofonu donup kalmış olan Russell'ın elinden alırken tüm gözler beni takip etti.

Adam projektör açıldığından beri yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı. Yüzünün rengi atmıştı ve her şeyin nasıl böyle tepetaklak olduğunu idrak edemiyormuş gibiydi.

“Konuşmanı böldüğüm için bağışla,” dedim sahte bir kibarlıkla. “CEO olarak seçilmenin seni çok fazla heyecanlandırıldığını görüyorum. Ama pozisyonu resmi olarak sana teslim etmeden önce iş dışı faaliyetlerini şirkettekilerle paylaşmak istersin diye düşündüm. Söz konusu faaliyetlerde... başrolü oynadıkları için bence bu en doğrusu olur.”

Kanıtlar herkesin gözü önünde olduğu için Russell'ın yaptıklarını uzun uzun anlatmak yerine özet geçtim. Casusluk, rakibe komplo kurma, etik olmayan şahsi sebeplerle personel kayıtlarını kullanma. Liste uzayıp gidiyordu.

“Bu çok saçma.” Russell'ın kahkahası gerginlik yüzünden tizleşmişti. “Seçimi kaybettiğin için üzgün olmanı anlıyorum, Kai. Fakat böyle ithamlarla beni...”

Külsüye vurdum. Bir saniye sonra ekrandaki fotoğrafların yerini bir video aldı.

Russell ile Victor, Black & Co.'nun Virginia'daki uydu şubesinde yan yanlardı. Ben ve Isabella hakkındaki fotoğrafları nasıl

ve ne zaman paylaşacaklarını konuşuyorlardı. Sonra Victor'ın ödemesini konuşmaya geçtiler. Oldukça yüksek bir miktar paranın yanı sıra, Russell CEO seçilirse ona birkaç haber malzemesi sunacağına söz veriyordu.

Teşekkürler, Christian.

Fotoğraflar ve belgeler belirli bir tahribat yapmıştı ancak öldürücü darbeyi bu video indirmişti.

Russell'in gözleri panikle doldu. Arkasına döndü ama gidecek bir yeri olmadığını fark etmiş olmalıydı ki, ben gösteriyi sonlandırırken kaçmaya çalışmadı.

"Haklısın. Seçimi kaybettiğim için *üzgümüm*," dedim demir gibi soğuk bir sesle. "Kazanmak için hile yapan birine kaybettiğim için üzgünüm. İyi bir operasyon direktörüydün, Russell. Hizmet etmeye söz verdiğin insanlara yalan söyleyip onları manipüle etmek yerine adil bir şekilde yarışabilirdin."

"Adil mi?" Kelime ağzından çıkarken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "*Adil* mi? Sen de çok iyi biliyorsun ki, bu süreç kesinlikle adil değildi. Bu şirkete tam yirmi yılını verdim. Son on yılında da operasyon direktörüydüm. CEO'dan sonra en yetkili kişi olmam gerekiyordu. Ama o gösterişli diplomaların ve soyadınla çıkıp geldiğinde, insanlar sanki yetkili senmişsin gibi karşında saygıyla durmaya başladılar. Artık bundan bıkip usandım."

Russell ellerini yumruk yaptı. "CEO oylaması maskaralıktan başka bir şey değildi. Bir Young olduğun için senin seçileceğini herkes biliyordu. Bense şirket için yaptığım onca şeye rağmen acıdıkları için aday gösterildim. Leonora gezmekle meşgulken, sen de olmayacak anlaşmaların peşinden koşarken çarkları döndüren *bendim*. Takdir edilmeyi hak ediyorum. Ayrıca herkesten iyi olduğunu düşünen kibirli, gösterişli bir züppeye hizmet etmeyi *reddediyorum!*"

Ağzından tükürükler saçarak konuşurken sesi her kelimesiyle birlikte yükselmişti ve şokla sessizleşmiş salonda gürliyordu. Alnında bir damar çatlayacak gibi şişmiş, öfkeyle karışık güce-

niklik kokusu yoğun bir sis halinde yayılarak midemi bulandırmıştı.

Karşımdaki kişi hislerini yıllardır içinde biriktiren bir adamdı. Çok fazla eziyet çektiğine inanıyor, yaptığında yanlış bir şey görmüyordu. Aklınca zirveye ulaşmak için yalan söylemesinde, hile ve şantaj yapmasında bir sorun yoktu çünkü bunu “hak etmişti”.

Ben eksik yönlerimin farkındaydım. Geriye baktığımda, CEO pozisyonuna herkesten fazla layık olduğumu düşündüğümü itiraf edebilirdim. Fakat aramızdaki fark, bu pozisyonu elde etmek için diğer insanların hayatlarını karartmamamdı.

Gözlerimi onunkilere diktim. “Böyle konuşuyorsun ama Tobias’ı adaylığını geri çekmesi için tehdit edecek kadar güçlü bir rakip olarak görmüşsün.” Her hecem bıçak misali keskindi. “Şikeli bir seçim olsaydı sadece benimle uğraşır, onu kendi haline bırakırdın. Ama yapmadın, değil mi? Çünkü tüm o bahanelerinin altında aslında yeterince iyi olmadığını çok iyi biliyorsun.”

Bu darbem onu tam olması gerektiği gibi etkiledi ve yüzünde kalan renk tamamen attı. Ağzı açılıp kapansa da sesi çıkmadı.

Genelde şahsi karalamalarla saldırmayı tercih etmezdim ama bu adam yüzünden son birkaç hafta Isabella’yla hayatlarımız cehenneme dönmüştü. Beni hedef almasaydı bile Victor’la kafa kafaya verip Isabella’ya yaptıkları şey için onu asla affetmeyecektim.

Salona çöken durgunluk, nihayet yönetim kurulu masasındaki hareketlenmeyle son buldu. Şaşırtıcıydı ki, sesini yükseltip seçim sonucunun geçersiz olduğunu söyleyen ilk kişi Richard Chu oldu. Diğerleri de onu desteklediler ve sonrasında her şey hızla gelişti.

Afallamış haldeki konuklar yarım saat sonra balo salonundan ayrılırken, Russell’in şirket unvanı ve sorumlulukları elinden alınmıştı. Tüm görevleri geçici olarak vekiline devredilmiş ve yeni CEO seçimi için iki hafta sonraya gün belirlenmişti. Ayrıca Russell’in faaliyetleri için cezai soruşturma açılacak, çeşit-

li sebeplerle şantajına boyun eğmiş yönetim kurulu üyeleri de unutulmayacaktı. Tabii bunlar başka bir zaman konuşulmak için şimdilik rafa kaldırılmıştı.

“Kai.” Annem istediği eğlenceyi bulmuş olan Dante’yle şok içindeki Vivian’ı uğurladıktan sonra beni durdurdu. “Bu akşamı iyi yönettin.”

“Teşekkürler. Seçimi ikinci kez kaybedersem belki de gösteri sektörüne girmeliyim,” dedim alaycı bir sesle. “Bu konuda yeteneğim var gibi.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Isabella’yla ilişkim, annemin sürpriz ziyareti ve ilk seçimi kaybetmem yüzünden aramız son bir ayda oldukça gergindi. Ancak artık boşalmış olan balo salonunda karşı karşıya dururken buzlarda hafif bir erime hissettim. İkimiz de ilk adımı atmayacak kadar gururlu, ilişkimizi kötü bir noktada bırakmayacak kadar bitkindik.

“Aferin,” dedi annem sonunda. Bir tartışmadan sonra ilk iltifatı etmek ona göre özür dilemekle eşdeğerdi. “Ben Russell’dan asla şüphelenmezdim. Bunca yıldan sonra...”

“Ben dahil pek çok kişiyi kandırdı,” diyerek ben de hatalı olabileceğimi kabullenmiş oldum.

Yine sessizlik oldu. İkimiz de eğilmeye ya da esnemeye alışkın değildik. Bu küçük tavizlerimiz bile standardımızın dışındaydı.

“Uzun bir gece oldu. Birkaç gün sonra her şey yatışınca tekrar konuşuruz,” dedi annem.

Başımı salladım ve konuşmamız bitti.

Kısa sürse de ilişkimizi yeniden rayına oturtmak için ihtiyacımız olan tek şey buydu. Young ailesi için bu zaten hep böyle olmuştu. Birbirimize içimizi döküp özürleri uzatmak yerine sorunu tespit eder, çözer ve hayatlarımıza devam ederdik.

Annemin peşinden balo salonundan çıkıp otel odama yöneldim fakat daha yolun yarısında adrenalinin etkisi tamamen geçti.

Russell'ın gerçek yüzünü ortaya çıkarmanın verdiği heyecan yerini o tanıdık, şiddetli sancıya bıraktı.

Artık gürültüden uzakta ve tek başıma olduğum için Isabella'nın sesi kaçamayacağım bir hayalet gibi zihnimde dolanıp duruyordu.

Lütfen git.

Sancı keskinleşti.

Çenemi sıkıp direkt olarak odamın içindeki mini bara gittim. Ancak kaç kadeh alkol içsem de Isabella'nın anısını bastıramıyordum.

Altı gün, dört saat benim için sonsuzluk gibiydi.

Bugün hayatımın en büyük zaferlerinden birini elde etmiştim ama odamın sessiz ve lüks duvarlarının arasında yapayalnızken kutlama yapacak halim bile yoktu.

39

Isabella

“Bir haftadır hiç durmadan çalışıyorsun.” Alessandra beni endişeyle izliyordu. “En son ne zaman üç saatten fazla gece uykusu uyudun?”

Kızarmış gözlerimi ovuşturdum. “Uykuya ihtiyacım yok. İnternet sitesini hazırlamam gerekiyor.”

Havada *espresso* ve hamur işi kokuları süzülüyordu ama kruvasanımdan aldığım her lokmanın tadı karton gibiydi. Noeldogumgünüyeniyılçılğınpartisinden döndüğümünden beri tek bir öğünün tadını çıkaramamıştım ve zorla yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Tabağımı kenara itip kahvemden bir yudum içtim.

Alessandra, Sloane ve Vivian bakıştılar. Nolita’da bulunan ve cumartesi kalabalığıyla dolup taşan yeni bir kafenin köşe masasına oturmuştuk. Garsonların *latte* ve *mimoza* tepsileriyle aralarında dolaştığı açık renkli ahşap masalarda modaya uygun giyinmiş çiftler, modeller ve yeni bir popüler TV dizisinin yan oyuncularından biri vardı. Tavandan sarkan saksılı bitkiler, mekâna sera havası veriyordu.

Vivian’ın Londra’dan, Sloane’un da Bogotá gezisinden dönmemesinin ardından arayış kapatmak için buluşmuştuk ama hepsi bana odaklanmış durumdaydı.

“Hayır, uykuya ihtiyacın var,” dedi Sloane her zamanki açık sözlülüğüyle. “Gözlerinin altındaki torbalar daha fazla büyürse havalimanında ekstra bagaj ücreti ödemem gerekir.”

Özgüvensizlik tenimi karıncalandırırken telefonumun kamerasına bakmamak için kendimi zor tuttum. “Çok teşekkürler.”

“Rica ederim.” Sade kahvesini yudumladı. “Arkadaşlar, kalp acısı çekiyor olsa da arkadaşlarının rakun gözleriyle dolaşmasına izin vermez.”

Kahvaltı niyetine yediğim birkaç lokma boğazıma yükseldi. “Ben kalp acısı çekmiyorum.”

Aldığım her nefeste ciğerlerime cam parçaları batıyormuş gibi hissettiğim yoktu. Her sabah onun sıcaklığını özleyerek uyanmıyor, ona mesaj atmak için telefonuma uzanmıyordum. Baktığım her yerde, kitaplarımın sayfaları arasında, uzaktan gelen piyano sesinde ya da bir mağaza vitrininde onu görmüyordum. Ayrıca geceleri kesinlikle huzursuz ve uykusuz şekilde yatakta uzanıp, paylaştığımız her anıyı sanki bana ait değilmiş ve başkasının hayatını izliyormuşum gibi zihnimde tekrar etmiyordum.

Kalp acısı çekmiyordum çünkü bunu kendi kendime yapmıştım. Kalp kırıklığı yaşamaya *hakkım yoktu*.

Ama Kai'nin o soğuk esprilerinden birini son bir kez duymak istemediğimi söylesem yalan olurdu. Böylece ona dair son hatıram yüzündeki keder ve buna benim sebep olduğum gerçeği olmazdı.

Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey, aşkımdı.

Göğsümden bir hıçkırık koptu. Gözlerim yaşarırken bakışlarımı kaçırıp duygularımı dizginlemeye çalıştım. Başımı tekrar kaldırdığımda arkadaşlarım yumuşak ama bilmiş bakışlarla beni izliyorlardı.

Kai'yle aramızdakileri neden bitirdiğimi onlara anlatmamıştım. Sadece artık birbirimize uymadığımızı, biraz yalnız zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğumu -ki bu doğrudu- söylemiştim ama bana inanmadıklarını görebiliyordum.

Onları suçlayamazdım çünkü ben de kendime inanmıyordum.

Buna rağmen bunu ya da kafenin ortasında neredeyse duygusal çöküş yaşamak üzere olduğumu yüzüme vurmadılar.

Sloane kusursuz şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. “Bütün hafta peşinde cehennem tazıları varmış gibi çalışmanın

sebebi bu mu?” diye sorarak konuyu tekrar alışkanlıklarım hakkındaki endişesine getirdi.

“İyi bir iş etiğine sahibim,” dedim. Sabahın köründe duygularımdan bahsetmek zorunda kalmadığıma şükreliyordum. “Suç mu işliyorum?”

“Hayır ama kendini bitkin düşürecek kadar çok çalışıyorsun,” dedi Vivian nazikçe. “Bu hiç sağlıklı değil.”

Amaç da bu zaten. Bitkin olursam ne rezalet bir şova dönmüş hayatıma ne de Kai’ye kafa yoracak enerjim kalırdı. Uyanık olduğum her dakikayı onun nerede ve nasıl olduğunu düşünerek geçirmezdim. Uyuduğumda da yüzünü, sesini ve dokunuşunu rüyalarımda görmek zorunda kalmazdım.

Bitkinlik iyiydi. Bitkinlik güvenliydi.

“Ben iyiyim,” dedim. “Çalışmanın ortasında bayılırsam *o zaman* beni azarlayabilirsin.”

“Biz seni aza-”

“Londra nasıldı?” diye sorarak Vivian’ın cevabını böldüm. Young Korporasyon’un CEO devir teslim törenine Dante’yle birlikte o da katılmıştı. Mantıklı bir konu değişimi olmadığını biliyordum ama kendime engel olamayıp sormuştum.

Kai’nin darbesini haberlerde okumuştum. Bir hafta içinde hem şirketin üst düzey yöneticilerinden birini alaşağı etmiş hem de CEO seçimlerinin favorisi olarak yerini geri kazanmıştı. Bu arada ben de pilav pişirmeye çalışıp yakmış, annemin aramalarını görmezden gelmiş ve aynı eşofman altını günlerce giyme rekorunu kırmıştım. Kai’yle gurur duyuyordum. Fakat bu durum bile birbirimize uymadığımız gerçeğini vurguluyordu.

“Londra çok... ilginçti,” dedi Vivian. “Daha önce hiç ona benzer bir etkinliğe katılmadığımı söyleyebilirim.”

“Güzel.” Sorularımın geri kalanını zar zor da olsa içimde tuttum.

Kai nasıl? Yanında birini getirmiş miydi? Benden bahsetti mi?

Son sorunun cevabının evet olduğunu ümit etmek ikiyüzlülüktü. Bunu biliyordum. İlişkiyi bitiren taraf olsam da onu nefes alamayacak kadar çok özlediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Vivian başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü. Neyse ki o sırada Sloane büyük bir politik skandal hakkında haber bildirimini aldı. Böylece konu değişti ve kızlar tanınmış senatörün geleceğini konuşmaya başladılar.

İçim rahatlayınca iştahım biraz yerine geldi. Kruvasanımdan bir lokma daha almayı denediğimde tadı biraz daha iyiydi.

Arkadaşlarımın niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama Kai'den dolayı olarak bahsetmek bile bağımlılığımı uyandırıyor-du. Tamamen kurtulmanın tek yolu onunla ilgili her şeyden uzak durmaktı. Gerçi bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Hâlâ onun adının geçtiği haberlerin telefonuma gelmemesi için bildirimlerimi kapatmamıştım.

Bu gece kapatacağım.

Üç gecedir kendime bunu söylüyordum ama bugün kesin yapacaktım.

Sloane modern siyasetin durumu hakkında konuşmaya devam ederken ben de acil bir mesaj var mı diye e-postamı kontrol ettim.

SON GÜN! Mevsim sonu koleksiyonumuzda bir alana bir bedava ürünlerde %50 indirim! Yeni mevsime güzel çiçeklerle girin!

Re: Floria Tasarımları internet sitesi

Alessandra'nın internet tasarımcısından gelen son mesaja tıklamak üzereydim ki, hemen altındaki e-postanın konusu dikkatimi çekti.

Atlantic Prose Ajans'a gönderdiğiniz kitap hakkında

Kalbim hızla atmaya başladı. Herhangi bir edebiyat ajansına

başvurmamıştım ama *spam* e-postası olduğu belli olsa da tıklamadan edemedim.

Sevgili Isabella,

Kitabını bize gönderdiğin için teşekkürler. Örnek bölümlerini okudum ve anlatımına bayıldım. İlişikteki geri bildirim mektubuna senin için birkaç not yazdım. Bölümleri gözden geçirdikten sonra bana yeniden gönderebilir misin?

-jill s

“Ne oldu?” diye sordu Alessandra.

Arkadaşlarım senatör hakkında konuşmayı bırakıp merakla bana döndüler.

“Yazar menajeri olduğunu iddia eden birinden e-posta gelmiş.” Kalbim kulaklarımda atıyordu. O kadar kafein içmemiş olmayı diliyordum çünkü çarpıntım daha da artarsa hayata gözlerimi yumardım. “Örnek bölümlerimi okuduğunu ve beğendiğini söylüyor. Ama bu saçmalıktan başka bir şey olamaz. Ben ne bir ajansa ne de bir menajere ulaştım.”

Evrenin espri anlayışı cidden boktandı. Zaten kitabımı bitiremediğim için çökmüş durumdaydım, yere düştüğümde bir de kıcıma böyle tekme atmasa olmaz mıydı?

“Menajerin adı ne?” diye sordu Sloane. Güçlü bir halkla ilişkiler uzmanı olduğu için New York’taki tüm önemli isimleri tanıyordu.

“Jill S diye biri. E-posta adresine bakılırsa S, Sherman’ın kısaltması. Ben hiç... ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?”

Jill’in adı ağzımdan çıkar çıkmaz arkadaşımın bakışları keskinleşmişti.

“Isabella,” dedi yavaşça. “Jill Sherman, sektördeki en önemli gerilim edebiyatı menajerlerinden biri. Ruby Leigh’i de o temsil ediyor.” Sesinde nadir bir heyecan duyuluyordu.

Şok yüzünden ciğerlerimde oksijen adına bir şey kalmadı.

Henüz menajer araştırmasına girmemiştim çünkü önce taslağı tamamlamak istiyordum. Fakat Ruby'nin menajerine ulaşmak, kitabım bitince yapılacaklar listemin en başındaydı.

“Ama... ona ben...” Ruby Leigh'in menajeri benim e-posta adresimi nereden bulmuştu? Yoksa biri oymuş gibi davranarak beni mi işletiyordu? Eğer öyleyse amacını anlamıyordum, e-postada sahte linkler ya da ödeme talepleri yoktu.

Bu yüzden düşündükçe daha gerçek geliyordu.

İçimde kruvasan kırıntılarıyla kafeinin arasında minik ve tehlikeli bir umut tomurcuğu oluştu.

“E-postaya bir bakayım.” Sloane mesajı inceledi. “Evet, bu o. E-posta adresi de imza da ona ait. Adını her zaman küçük harflerle yazıp soyadının sadece baş harfini ekler, nokta falan koymaz. Sektör dışından birilerinin bilebileceği bir şey değil.”

“Ama hiç mantıklı değil.” Arkadaşımın söylediği şeyleri idrak edince nabzım şiddetle atmaya başladı. Kimse beni işletmeye çalışmıyor. “Bilgisayarımı *hack*'lemediyse o bölümlere ulaşmış olmasının hiçbir yolu yok çünkü.”

“Taslağını birilerine vermiş miydin?” diye sordu Alessandra.

“Hayır. Ben...” Davetsiz bir anıyla cümlem yarıda kesildi.

İyi olduğuna garanti veremeyeceğim için bu bir hediye sayılır mı emin değilim ama okumak istediğin için getirdim.

“Kai,” diye fısıldadım.

Göğsümde derin bir acı yankılandı.

Ona taslağı verdikten sonra kitabımla ilgili hiçbir şey söylememişti. Bana söylemeden neden bir menajere göndermiş olabilirdi ki?

“Çünkü iyi olduğunu düşünmüştü, Isa,” dedi Vivian yumuşak bir sesle. O zaman düşüncelerimi sesli söylediğimi fark ettim. “Kai'yi tanırısın. Arkasında durmayacağı bir şeyi kimseye sunmaz.”

Öylesine birine de değil, gerilim edebiyatı alanının en önemli ismine sunmuştu.

Sloane telefonumu geri verirken dökülmemiş gözyaşları yüzünden boğazım ağrıyordu.

Mesele Kai ya da Jill değildi. *Birilerinin* bana inanmış olmasıydı. Biri, yeterince cesaret bulamadığım için benim yerime taslağımı işin ustasına gönderecek kadar bana güvenmişti. Diğeri de gelen kutusu muhtemelen benzer e-postalarla dolu olmasına rağmen benim kitabımı okuyup detaylı notlar ekleyecek kadar bana inanmıştı.

Kai bana inancı olduğunu zaten hep söylerdi ama bunu hayata geçirmesi, sözde kalmasından çok daha etkiliydi. O kadar çok yılım başarısızlıklarımı benimsemekle geçmişti ki, birisi özgüvensizliğimi doğrulayacak bir kusurumu söylemezse ona güvenmekte güçlük çekiyordum. Ne de olsa insan aşına olduğu şeylerde rahatlık bulurdu, bu şeyler boktan olsa bile. Kendimi yargılayıcı insanların gözü önüne atmaktansa küçük kalmak daha kolaydı.

“Eee, ne duruyorsun?” Sloane’un sesi beni kafeye geri döndürdü.

Gözyaşlarımı tutup gözlerimi kırıştıtarak ana odaklanmaya çalıştım. “Ne?”

“Jill bölümleri gözden geçirip tekrar göndermeni istemiş.” Başıyla telefonuma işaret etti. “Notlara göz attım. Çok fazla yok. Düzeltmeleri bir haftada bitirirsin.”

“Ne tesadüf,” dedi Alessandra masumca. “Tam da önümüzdeki hafta izinlisin. Ben... işten uzak bir tatil yapmayı düşünüyorum da.”

Kaşlarımı çattım. “Sen bayramda tatile gitmemiş miydin zaten?”

“*Isa!*” Üç kadın koro halinde bıkkınlıkla homurdandılar.

“Tamam, tamam, anladım.” Kanıma bir heyecan, bir zindelik dalgası yayılıp melankolinin bir kısmını sildi. Ruby Leigh’in menajeri, düzeltilmiş taslağımı görmek istiyordu. O halde ben neden hâlâ burada oturuyordum? “Ben gitsem... sizin için so...”

“Hemen gitmezsen seni ben kapıdan dışarı iteceğim,” dedi Vivian. “Hadi koş!”

“İyi şanslar!” diye seslendi Alessandra arkamdan. “Bol bol kafein tüket!”

Kapıya doğru koşarken onlara omzumun üstünden el salladım. Eve dönmek için bir sonraki metroya yetişeceğim derken neredeyse bir çifti devirecektim. Onlardan hızlıca özür dilerken adam hoşnutsuzca bir şeyler bağırdı ama durmadım.

Düzenlemem... ve bitirmem gereken bir kitabım vardı.

Sonraki hafta boyunca gündüzlerimi mahallemdeki kafede kamp kurarak, gecelerimi de çalışma masamda enerji içeceği desteğiyle çalışarak geçirdim.

Bu sağlıklı mıydı? Hayır. Etkili miydi? Evet.

Jill bölümleri yeniden göndermem için bana bir teslim tarihi vermemişti ama yaratıcılığımı yine kaybetme riskine girmek istemiyordum. Hedefim, e-postanın heyecanını henüz kaybetmemişken düzenlemeleri ve kitabın geri kalanını bitirmektir.

Yaratıcılığımın önündeki engelin kalkması için profesyonel birinden objektif bir görüş almak yetmişti. Artık kelimeler bozuk bir yangın musluğundan fışkıran su gibi zihnimden akıyordu. E-postasını aldıktan tam altı gün sekiz saat sonra, gözden geçirilmiş taslağımın tamamını Jill'e gönderdim. Kitabın tamamım istemediği için bu biraz riskli bir hareketti fakat artık temkinli hareket etmekten bıkmıştım. Risk almayınca ödül de kazanılmıyordu.

“Bir *latte* daha ister misin?” En sevdiğim barista Charlie, masamdaki yarım düzine boş bardağı topladı. Saat akşam yediye geliyordu ve ben sabahın sekizinden beri buradaydım. “On dakikaya kapatıyoruz ama sana son bir içecek hazırlayabilirim.”

“Gerek yok, teşekkürler.” Arkama yaslandım. Ekranımdaki e-posta zincirine bakarken yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmıyordum. Artık iş Jill'den geri bildirim beklemeye kalmıştı ama kitabım sonunda yolculuğuna başlamıştı. Bunun geri dönüşü yoktu. “Bu akşamlık işim bitti.”

Çok uzun zamandır bu taslağı tamamlamak istiyordum. Şimdi üzerinde çalışmayı bitirdiğimde içimi kaçınılmaz bir hüznü kaplamıştı. Yazmaktan ne kadar *keyif aldığımı* unuttuğumu fark ediyordum. Karakterleri tanımayı, beni dolambaçlı yollarında gezdirmelerine izin vermeyi, yepyeni bir dünya inşa etmeyi çok seviyordum. Bu yaptığım hiçbir işle kıyaslanamazdı.

“Emin misin? Benden olacak. Sana borçluyum.” Charlie bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. “Ben... şey, kız arkadaşına evlenme teklif ettim. Hem de Tagalog dilinde. Evet dedi.”

“Aman Tanrım!” Oturduğum yerde doğruldum. Buraya her geldiğimde ona günlük Tagalog cümleler öğretiyordum ama “*Benimle evlenir misin?*” sorusunun nasıl sorulacağını sorduğunda pek de ciddiye almamıştım. Çünkü daha önce de “*NFL’de savunma oyuncusuyum*” demeyi öğrenmişti ve bu bir yalandı. “İnanmıyorum! Tebrik ederim!”

“Teşekkür ederim.” Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Her neyse, dediğim gibi bir sonraki kahven benden. Bunları vardiyamdan önce sipariş etmiş olmasaydın...” Boş bardaklara işaret etti. “... biri benden olurdu.”

“Onu boş ver. Bana düğün fotoğraflarını göstermen yeterli olur. Çünkü çok meraklıyım.”

Charlie gülerek başım salladı. O kafenin kapanışını yaparken telefonumu çıkarıp kızlarla grup sohbetimizi açtım.

Ben: Yaptım. Gönderdim. *gergin yüz emoji*

Vivian: Taslağı mı?

Vivian: Bu harika. Tebrikler!

Sloane: Gördün mü? Başarabileceğini söylemişim

Sloane: Ben her zaman haklıyım

Alessandra: Dışarı çıkıp bunu kutlamalıyız :)

Gülümsemem soldu. Kai'den ayrıldığımdan beri dışarı çıkma havasında değildim. Bunu ne zaman denesem Verve'de ve Bar-

ber`da birlikte geçirdiğimiz anlar aklıma geliyor, kalbim yeniden kızgın kömürlerle dağlanıyordu.

Çılgınlar gibi yazma dönemim geçici olarak onu zihnimden uzaklaştırmamı sağlamış olsa da şimdi düşünceler kükreyerek geri dönmüşlerdi.

Onu aramalıyım. Teşekkür etmeli, başardığım şeyi ona söylemeliydim. Ya da sadece sesini duymak ve yalnızlık hissinden kurtulmak için de arayabilirdim. Fakat temeldeki farklılıklarımız hâlâ mevcutken ilişkimizi karmaşıklaştırmak veya onu yanlış yönlendirmek istemiyordum. Ayrıca o benimle konuşmak istemiyor bile olabilirdi. Ayrıldığıımızdan beri ondan haber almamıştım ama bunun sebebi büyük ihtimalle biraz alana ihtiyacım olduğunu söylememdi. Yine de telefonum her çaldığında ve arayanın o olmadığını gördüğümde içimde beliren hayal kırıklığına engel olamıyordum.

Burnumdan derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Bu akşam kederde boğulmak yoktu. Bu akşam kutlama akşamıydı.

Ben: KESİNLİKLE çıkmalıyız

Ben: Brooklyn sizin için uygunsa... çok iyi bir yer biliyorum.

Kimse itiraz etmeyince eşyalarımı topladım, eve döndüm ve rekor hızda hazırlandım.

Bir saat sonra bir Uber'e atlayıp Brooklyn Heights'taki en sevdiğim kokteyl barına gitmek için yola çıktım. Gece hayatı için Bushwick'i tercih ederdim fakat Sloane'u Manhattan sınırları dışına çıkarmak bile zorken oraya gitmek istediğimi söylesem delirirdi.

Tam da beklediğim gibi, içeri girdiğimde onu barın köşe masalarından birinde otururken buldum. Kadın her zaman aşırı dakikti. Vivian ile Alessandra da birkaç dakika içinde geldi ve iki tur içkinin ardından çakırkeyif olduk.

"Seninle gurur duyuyorum." Tek kolunu omzuma saran Vi-

vian'ın yanakları tekila yüzünden kızarmıştı. "Ünlü olduğunda bizi unutma."

"Ünlü olmadan önce çok uzun bir yolum var." Güldüm.

"Bir keresinde YouTube'da iki ay video paylaştıktan sonra kendini dev bir plak şirketiyle multimilyon dolarlık anlaşma masasında bulan bir müşterim olmuştu," dedi Sloane. "İnan bana, o uzun yol düşündüğün kadar uzun değil."

"Yayıncılık sektörü o kadar hızlı değil ama desteğinize minnettarım," dedim sırtarak.

Alessandra kadehini kaldırdı. "Hayallerin peşinden gitmeye ve mükemmel olmaya!"

Kahkahalarımız, kadehlerimizin tokuşma seslerine karışırken göğsümün içi sıcacık olmuştu. Bir erkek arkadaşım ya da sağlam bir kitap anlaşmam olmayabilirdi ama gerçekten muhteşem arkadaşlarım vardı.

İçkimi dudaklarıma götürürken, bakışlarımı her yeni gelen insanın bir öncekinden daha güzel ve şık olduğu mekânda dolaştırdım. Sonra kremsi bir kahkaha, dikkatimi aniden girişe çekti.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü.

Siyah saçlar. İnce çerçeveli siyah gözlük. Bembeyaz bir gömlek.

Yanında siyah tasarımcı elbisesi kadar zarif bir sesle tekrar gülen tanıdık bir kadın vardı.

Hayır. Olamaz.

Fakat ne kadar bakarsam bakayım ya da yan yana olmamalarını ne kadar dilersem dileyeyim manzara değişmedi. Gerçekten karşımdaydılar.

Kai ve Clarissa. Buradaydılar.

Isabella

Barın gürültüsü donuk bir kükremeye dönüştü.

Kai ve Clarissa. Clarissa ve Kai. Birlikteler. Buradalar.

Beynim karşımdaki manzarayı idrak etmeye çalışırken bu düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Oturduğumuz kabin masa girişin yan tarafındaki köşeye sıkışmış olduğu için beni görmemiş, doğrudan bara gitmişlerdi.

Kai'nin kafasını eğip Clarissa'ya bir şeyler söylemesini izlerken henüz sindiremediğim tekila midemde çalkalandı. Sırtları bana dönük olduğu için genç kadının tepkisini göremiyordum ama çift olarak çok iyi görünüyorlardı. Aynı zarafete, aynı inceliğe sahiptilerdi. Boyları bile birbirine uyuyordu.

Göğsümdeki derin yara tekrar açılıp kanamaya başladı. Alkole ve vücut ısılarıyla ısınmış bara rağmen vücudum donuyor, minik ürpertilerle sarsılıyordu. Paltoma uzanmaya çalıştım ama uzuvlarım beton bloklardan farksızdı.

Sessizliğimi ilk fark eden Alessandra oldu. "Sorun ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Mide bulantısı yüzünden cevap veremiyordum fakat arkadaşlarım bakışlarımı takip edecek kadar akıllıydı. Arkası dönük olsa bile Kai'nin saçları, vücut yapısı ve kıyafetleri onu ele veriyordu.

Daha az önce neşe dolu olan masamıza şok sessizliği çöktü.

"Kalkabiliriz," dedi Vivian uzun ve gergin bir duraksamadan sonra. "Birkaç sokak ileride iyi bir bar daha var diye biliyorum. Ya da Manhattan'a döne..."

"Hayır." Nihayet kendimi toplayabilmişim. "Kalıyoruz. İlk önce biz geldik ve... onlarla aynı mekânda olmamamız için bir sebep yok."

Kalbime bir balyoz indirilmiş gibi hissettiğim gerçeği dışında. Kai kıpırdandıkça, kafasını döndürdükçe, bir şeyler yaptıkça balyoz defalarca kez iniyordu.

Sıkışmış ciğerlerime oksijen doldurmaya çalıştım.

Kai'yle ayrılmıştık. Başkalarıyla görüşmemiz gerektiğini ve Clarissa'nın ona daha uygun olduğunu söyleyen *bendim*. Şimdi kızmaya hiç hakkım yoktu.

Yine de ayrılmamızdan bu kadar kısa süre sonra onları birlikte görmek canımı yakmıştı. Kahretsin ki, gerçekten çok yakmıştı.

Sloane garsonumuzu çağırdı. "Bir tur *margarita* daha lütfen," dedi. "Ekstra sert olsun."

Alessandra'nın gözleri şefkatle bakıyordu. "O zamandan beri onu ilk defa mı..."

Başımı sallarken boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Dünyada onca bar varken bu akşam buraya gelmek zorunda mıydı?

Bir zamanlar evrenin bizi sürekli karşılaştırmasının romantik olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse o sıska, kozmik boynumu sıkmak istiyordum.

Clarissa yine Kai'nin söylediği bir şeye güldüğünde daha fazla dayanamayacağımı hissettim ve aniden kalktım. "Birazdan dönerim."

Hızla tuvalete yürürken arkadaşlarım beni durdurmaya ya da peşimden gelmeye çalışmadı. Neyse ki tuvalet bizim masanın yanındaydı, bu sayede oraya giderken mutlu çiftin yanından geçmek zorunda kalmamıştım.

Kalbim acı verici bir ritimle çarptı.

O ikisi Brooklyn'de ne anyordu? Buraya gelecek insanlar değillerdi. Randevuya mı çıkmışlardı, yoksa arkadaş olarak mı gelmişlerdi? İlk defa mı çıkıyorlardı, yoksa daha önce de buluşmuşlar mıydı?

Hiçbiri önemli değil. Seni ilgilendirmez.

Fakat bunu ne kadar tekrar etsem de kendimi bir türlü inandıramıyordum.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkarken olabildiğince oyalandım. Bir barm tuvaletinde teselli bulacağımı hiç düşünmezdim. Ancak Kai ve Clarissa'yı bir süre daha görmek zorunda olmamak için penceresi olmayan metal bir kutuya bile girebilirdim.

Burası küçük bir bardı. Bu yüzden beni eninde sonunda görecekerdi fakat süreci hızlandırmama gerek yoktu.

Yansımam, lavabonun üzerindeki su lekeli aynadan bana baktı. Normalden iki ton daha soluktum. Korkunç bir hastalığın pençesine düşmüş gibi görünüyordum.

Tam yüzüme biraz renk katmak için rujumu çıkarırken kapı açıldı ve Clarissa içeri girdi.

Aynı anda donup kaldık. Benim elim çantamın içinde kalmıştı. Clarissa'nın adımları da *Dyson* el kurutma cihazının hemen yanında sekteye uğramıştı.

Bir saniye sonra ikimiz de normale döndük ama tuhaf sessizlik devam etti. Bir yanım onunla tekrar yüzleşmemek için kaçmak isterken diğer yanım sırf meraktan burada kalmakta ısrarcıydı.

Sifon sesi yükseldi ve rujumu sürmeyi bitirirken Clarissa yanımdaki lavaboya geldi. Dudaklarıma birazcık kırmızı eklemek iyi gelmişti ancak yanaklarım hâlâ solgundu. Tenim gerginlik yüzünden yapış yapış olmuştu.

Musluk açılınca su sesi gerginliği yatıştırmak yerine daha da arttırdı.

Tanrım, böyle tuhaf sessizliklerden nefret ediyordum.

"Dünya küçük," dedim sonunda. Rahat konuşmaya çalışsam da sesim stres yüzünden hafif çatallı çıkmıştı. "Gücenme ama seni Brooklyn'e gelecek biri olarak düşünmezdim."

"Kai'nin önerisiydi." Kai gibi o da İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Ancak onunki daha kremsi, daha akıcıydı. "Burada çok iyi bir kokteyl bar olduğunu söyledi."

Buna şaşırmamıştım. Birlikteyken ona bu bardan ben bahsetmiştim. Bu da buraya Clarissa'yı getirmesini daha üzücü hale getiriyordu.

“Ah.” Kai’nin adı geçince içime keskin bir acı saplandı. İkisini telefonda randevu için nereye gideceklerini konuşurken hayal edince acı iyice büyüdü. “Eh, ikiniz çok yakışmışsınız.”

Midem bu kadar bulanmasaydı böyle açıkça ağız aradığım için utanabilirdim.

Clarissa ellerini kurutup çantasını açtı. “Teşekkürler. Kai gerçekten yakışıklı ama...” Siyah, ince kutulu bir ruj çıkardı. “...aramızda kalsın, biraz sıkıcı.”

Sinirden tenimin yandığını hissettim. Bir ömür gibi gelen bir süre önce onu aynı şeyle suçlamıştım fakat Clarissa’nın o mağrur aksanıyla bunu söylediğini duymak kanın beynime sıçramasına neden olmuştu. “Sıkıcı değil, sadece *içine kapanık*. İkisinin arasında fark var.”

“Olabilir.” Clarissa’nın ruju pürüzsüz ve nötr tonluydu. Benim kiremit kırmızısı rujumla tamamen zıttı. “Ama sadece kitaplardan ve işten bahsediyor. İnsan dinlerken yorulabiliyor.”

Az önce gülerken yorulmuş gibi görünmüyordun.

“Kitaplardan bahsetmenin nesi kötü?” Havluluktan bir kâğıt havlu koparıp zaten kuru olan ellerimi sildim. Yapacak bir şey bulamazsam çılgılığı basacaktım. “Okumak onun hobisi. Ayrıca son derece *yoğun* biri. Multimilyar dolarlık bir şirketin yönetimine yardım ediyor. *Tabii ki işinden bah...*” Clarissa’nın gülüşü beni susturdu. “Bu kadar komik olan ne?” diye sordum.

“Yüzünün nasıl kızardığını görmelisin,” derken gözleri parlıyordu. “Özür dilerim. Komik olmadığını biliyorum ama Kai sen düşünerek öyle acı çekiyor ki, senin de onu unutmadığını görmek güzel.”

Sözleri karşısında kalbimin takla atmasından nefret ettim. Kai’nin acı çekmesini *istemiyordum* ama eğer durum buysa ve Clarissa bunu itiraf ediyorsa o zaman...

“Bu akşam randevuda değiliz,” diye ekledi Clarissa. Sessizliğimin nedenini doğru tahmin etmişti. “Arkadaş olarak buradayız. *National Star* fotoğraflarından sonra onunla sahte randevuya çık-

mayı kabul ettiğim için bana teşekkür etmek istedi. Aslında...” Rujunu çantasına geri koydu. “...az önce arkadaş olarak *daha iyi* olduğumuzu konuşuyorduk.”

Öfkem dindi, yerini rahatlamaya ve biraz kuşkuya bıraktı. “Yani onunla ilgilenmiyor musun?”

Clarissa başını iki yana salladı. “Kai’yle beraber büyüdük,” dedi. “Ebeveynlerimiz çocukluğumuzdan beri bizi birlikte olmaya zorladı. Onlara göre bu bir iş anlaşmasıydı. Bizim gibilerin çok fazla olmadığı bir dünyada, iki köklü, nüfuzlu İngiliz Çin ailesi olarak ittifak kurmuş olacaktı. Ama Kai’yle hiç yakın arkadaş olmadık, hatta ben buraya taşınana dek yıllarca görüşmedik.”

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. “İlk başlarda ilgimi çektiğini söylemeliyim. Sonuçta yakışıklı, başarılı ve düzgün bir insan. Onunki gibi bir statüye ve zenginliğe sahip biri için bu çok nadirdir. Sonra kâğıt üzerinde mükemmel görünse de aramızda kimya olmadığını fark ettim. Şey gibi değildi... Yani olması gerektiği gibi.” Yanakları hafifçe pembeleşti.

“Ah,” dedim tekrar. Konuşmayı bile beceremiyordum, bir de yazar olacaktım. “Peki, anladım. Fakat bana bunları anlatmak zorunda değildin.” *Anlatmana çok sevindim.* “Önemli değil çünkü.” *Bunu yeterince fazla söylersem belki gerçek olur.* “Kai ve ben... artık birlikte değiliz. Senin de muhtemelen bildiğin üzere.” *Çünkü hayatımdaki güzel şeylerin içine etmekte bir numarayım.*

Aradığım bir şey olmasa da makyaj çantamı karıştırmaya başladım. Clarissa’yla karşılaşmanın neden olduğu adrenalin azalırken, göğsümdeki ezici baskının hâlâ yerli yerinde olduğunu hissettim.

İkisi bu akşam randevuda olmasa bile Kai’yle birlikte olamama sebeplerim değişmemiştir. O gerçekten başka biriyle çıkmadan önce buna hazırlanmak için daha çok vaktim vardı.

“Önemli olmasaydı ona sıkıcı dediğimde o kadar kızmazdın,”

dedi Clarissa nazikçe. Çantasını kapatıp gözlerime baktı. “Onu hâlâ önemsiyorsun.”

“Önemsemediğimi söylemedim ki. Benim ondan...” Bileğindeki beyaz bir şey dikkatimi çektiğinde cümlem yarıda kesildi. Bu aslında bileklik gibi takılmış bir kolyeydi ve şık kıyafetine hiç yakışmıyordu. Ayrıca malzemesi şüpheli derecede tanıdık.

Puka kabukları.

Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisinden bir anı zihnimde canlandı.

Kolyen nerede?

Ben... şey... onu kaybettim.

Clarissa, Saxon Galerî’de sanatçı koordinatörü olarak çalışıyordu. Aynı galeri, aralık ayında Felix’in sergisine ev sahipliği yapmıştı.

Bakışlarım hızla Clarissa’nın yüzüne kaydı. Genç kadının yakalandığını anlamış gibi kocaman açtığı gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Aramıza yoğun bir sessizlik çöktü.

Daha bir dakika önce Kai’yle beraberler diye endişeleniyordum. Şimdi ise *ağabeyimle* çıktığını öğrenmiştim.

Bu nasıl cehennem gibi bir gece böyle? Belki de şu anda burada değildim, kafede oturduğum masada sızıp kalmıştım ve hayatımın en canlı rüyasını görüyordum.

Bu sefer sessizliği bozan oydu. “Lütfen kimseye söyleme.” Yüzü daha da kızarıırken bileğindeki kolyeyi ovuşturdu. “Ailem hâlâ Kai’yle ilgilendiğimi düşünüyor ve ben...”

“Kimseye söylemem.” Bir ilişkiyi sır gibi saklamayı benden iyi kim bilebilirdi?

Genç kadın bana minnettarlıkla gülümsedi. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık fakat onu ilk defa böyle rahat görüyordum. Bu muhtemelen Felix etkisiydi, ağabeyim bir istiridyenin bile açılmasını sağlayabilirdi.

Tuvaletten çıkana kadar bir daha konuşmadık. Dışarıda ani-

den durduğunda neredeyse ona çarpacaktım. Gözleri bir bana, bir de bardaki başka bir müşteriyle konuşan Kai'ye çevrildi.

“Biliyor musun? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum,” dedi. “Kai'ye erken ayrılmak zorunda olduğumu söyleyip özürlerimi iletir misin?”

“Ne? Hayır, bekle! Ona kendin söyleyebilirsin. Hemen... şurada,” demeye çalıştım ama Clarissa ılık hızıyla gitmişti bile.

Bir an hemen yanımdayken bir sonraki an ortadan kayboluvermişti.

Kahretsin. Clarissa'nın beni Kai'yle konuşmaya zorlamak için gittiğini biliyordum. Doğrusu işe de yaramıştı. Onu orada, arkadaşın nereye gittiğini merak eder halde tek başına bırakamazdım.

Suyun altında ilerliyormuşum gibi ağırlaşmış uzuvlarımla ona doğru ilerledim. Mideme gerginlikten kramplar giriyordu. Ona ne söyleyeceğimi aklımdan prova ederken arkadaşlarımdan meraklı ve endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Tuvalette Clarissa'yla karşılaştım. Kendini iyi hissetmiyormuş, o yüzden gitti.

Clarissa kendini iyi hissetmediği için gitti ve sana söylememi rica etti.

Clarissa'nın ricasıyla...

Clarissa seni hâlâ önemseydiğimi söyledi. Haklıydı.

Kai bakışlarımdan sıcaklığını hissetmiş olmalıydı çünkü ona iyice yaklaştığımda başını kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi. Aniden zaman, hasretle dolu upuzun ve sonsuz bir saniyeye dönüştü.

Yanaklarımdan yandığımı, nabzımın zonkladığını, kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

Kai'den uzak durmam artık ihtimal dahilinde değildi.

Yanına ulaşip Clarissa'nın kalktığı tabureye oturduğumda Kai'nin yüzü hiçbir duygusuna ihanet etmedi. Aslında ayakta da durabilirdim -sonrasında kaçabilmek için böylesi daha kolay ve

rahat olurdu- ama dizlerimin bağı çözülür ve eski romantik kitaplardaki bayılan leydiler gibi kucagina düşerim diye korkmuştum.

“Tuvalette Clarissa’yla karşılaştım.” *Senaryoya bağlı kal.*
“Kendini iyi hissetmiyormuş. Gitmek zorunda olduğunu sana iletmemi istedi.”

Neyse ki cümleleri karıştırmamıştım. Fakat sesim ağlamak üzereymişim gibi çatlamıştı.

“Anladım.” Kai’nin yüz ifadesi geçilmez bir kale gibiydi.
“Haber verdiğin için teşekkür ederim.”

Sesi o kadar güzel ve tanıdıktı ki, ciğerlerimdeki tüm havayı sömürdü. Şu anda kendimi kollarına bırakmayı, onu öpmeyi ve ayrılığımız hiç gerçekleşmemiş gibi davranmayı istiyordum. Jade Cay’deki o mutlu baloncuğumuzun içinden hiç çıkmamış olmayı dilesem de bunları düşünmemek için tüm irade gücümü kullanmam gerekti.

K + I

Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey, aşkım.

Göğsümdeki baskı ikiye katlandı. Her an kalabalık barın ortasında aptal gibi gözyaşlarına boğulacağımı hissediyordum. Tam bu sırada garson gelerek bir milisaniyeyle beni kurtardı.

Duygularımı bastırıp çilekli cin tonik sipariş ettim. *Bu içkiyi istememe neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama değiştirmek için çok geçti.*

Kai’nin omuzları gözle görülür şekilde gerildi ve betondan maskesinde bir çatlak oluştu. Anılar siyah bir tuvalin üzerine dökülen mürekkep gibi aramızdaki havaya süzüldü.

Size ne verebilirim?

Cin tonik. Çilek aromalı.

Beş yüz sayfalık bir romanı Latinceye elle çevirmenin rahatlatıcı olduğunu mu düşünüyorsun?

Bitireceksin... çünkü sen çok güçlüsün.

Çok yaklaştık, Isa.

Şimdi bizden vazgeçme. Bunu yapma.

Gözlerime dolan yaşları geri göndermek için derin bir nefes alıp barmenin uzattığı içkiyi aldım. “Geçen hafta bir yazar menajerinden e-posta aldım. Jill Sherman. Bu konuda bir şey bilmiyorsundur, öyle değil mi?”

Masama dönmeliydim fakat Kai’yi henüz bırakmak istemiyordum. Tekrar yakınlarında olmak, fırtınalı havada eve dönmek gibiydi. Sıcacıktı. Güvenliydi. *Doğruydı.*

Kai birazcık rahatladı. “Duruma göre değişir,” dedi dengeli bir tonla. “Ne istiyormuş?”

“Okuduğu bölümleri gözden geçirip ona tekrar göndermemi istedi.” Kuvvet almak için içkimden bir yudum içtim. “Belirttiği düzenlemeleri yaptım ve bugün taslağın tamamını ona gönderdim. Buraya da bu yüzden geldik.” Arkadaşlarımı işaret ettiğimde hızlıca bakışlarını kaçırıp bizi izlemiyormuş gibi yaptılar. “Kutlama yapmak için.”

Kai’nin yüzü minik bir gurur ışığıyla yumuşadı. “Kitabı bitirdin, öyle mi?”

“Evet.” Zayıfça gülümsedim. “Fazlasıyla işe yarar bir dijital daktilo sayesinde.” Daktilo iki cümlede bir geri dönüp silmemi engelleyince daha hızlı yazabilmiştim.

“Hikâyeyi yazan daktilo değildi, Isabella,” dedi Kai alçak sesle. “Sendin.”

Kalbim düğüm düğüm oldu. Son konuşmamızda ondan ayrılıp evimden gitmesini istemiş olmama rağmen, o sanki ikimizi de cehenneme sürüklememişim gibi beni yüreklendirmeye devam ediyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum. “Taslağı okuduğunu bile düşünmemiştim. Bana bir şey söylemedin ve...”

“Söyleseydim beni durdurmaya çalışırdın.” Kai başını yavaşça iki yana salladı. “Sana sormadan kitabını Jill’e göndererek hadsizlik etmiş olabilirim ama kendini yiyip bitirmeni istemedim. Hikâyen çok iyi. Jill okumayı kabul etse de etmese de bu gerçek değişmeyecekti.” Yüzü daha da yumuşadı. “Tabii kabul etmesine çok sevindim.”

“Ben de,” diye fısıldadım. Jill’e o bölümleri gönderdiği için ona kızmamıştım, sadece daha önce göndermek için cesaret bulamamış olmama üzüliyordum.

Eskiden Kai’yi konfor alanından çıkmaya zorladığımı düşünürdüm. Bu belki de doğrudu. Fakat o da aynı şeyi, farkı bir yolla benim için yapmıştı.

İnsan risk almadan gelişemezdi ve değişiklikler olmazsa ilerleme kaydedilemezdi.

Ondan ayrılmıştım *çünkü* değişimden korkmuştum. Cesur ve maceracı olmamla gurur duyardım ancak aslında reddedilmekten korktuğum için bundan kaçan lanet korkağın tekiydim.

Kai bir kez bile benim hakkımda şüpheleri olduğunu ifade etmemişti. Hatta bana öyle inamyordu ki, taslağımı ülkenin en iyi menajerlerinden birine yollamıştı. Kendi özgüvensizliklerimi ona yansıtan bendim. Halbuki neye dayanarak bu özgüvensizliklere sahip olduğumu bile bilmiyordum. Gabriel’in sözlerine mi? Leonora Young’ın kınamasına mı? Yaptığım hiçbir işin sonunu görememiş olmama mı?

Günün sonunda sadece sonuncu sebep önemliydi *çünkü* kontrol edebileceğim tek şey oydu. Diğer insanların bana bakışlarını değiştiremeyecek olsam da hayatımı yaşayış şeklimi değiştirebilirdim.

Bunu başarabilirdim. Geçtiğimiz hafta da kanıtlamıştım. Benim için önemli olan bir şeyi bitirmiştim ve bir kez yapabildiysem yine yapardım.

Bunu fark etmek, göğsümdeki sancıyı neredeyse yok eden bir özgüven verdi.

Neredeyse.

“Londra’da olanları duydum,” dedim yumuşak bir sesle. “Tebrik ederim. Umarım kutlamışsındır.” Dünyadaki her güzel şeyi hak eden biri varsa o da Kai’ydi.

“Henüz CEO olmadım.” Gülümsemesi vücudumdaki tüm hücreleri acıtan bir hüznü taşıyordu. “Kutlama modunda da değildim.”

Gözlerimi yere indirdim. Ona bakarken birisi kalbimi binlerce parçaya ayırıyormuş gibi hissediyordum.

Bu kez aramızdaki sessizlikte anılar değil, nereye gideceğini bilemeyen ve dile getirilmemiş binlerce kelime süzülüyordu.

Bu sırada bar daha da kalabalıklaşmıştı. Az önceki katlanılabılır gürültü artmış, hafif caz müzik yerine yüksek tempolu *funk* müziği çalmaya başlamıştı.

Gürültü. İnsanlar. Tenimin altındaki baskı.

Hepsi üzerime geldi ve en sonunda patlayıp anlık bir karar verdim.

Başımı kaldırıp tekrar Kai'nin gözlerine baktım. "Hadi daha sessiz bir yere gidelim," dedim doğru şeyi yaptığımı umarak. "Konuşmamız gerek."

Isabella'yla başka bir bara gitmek yerine Brooklyn Köprüsü'nden Manhattan yönüne doğru yürümeye başladık. Soğuk kış havası yüzünden yaya trafiği azdı fakat caddelerde hâlâ çiftler, fotoğrafçılar ve turistler vardı.

Soğuk yüzünden nefeslerimiz havada küçük bulutçuklar oluşturuyor olsa da damarlarıma yayılan sıcaklık beni ısıtıyordu. Yeniden Isabella'nın yakınında olmak, en çetin hava şartlarına göğüs germeye bile değerdi.

Daha sonra Clarissa'ya ulaşip teşekkür etmeliydim. Bara giderken yolda ona Isabella'yla olanları anlatmıştım çünkü tarafsız olarak konuşabileceğim tek kişi oydu. Bardan rahatsızlandığı için ayrıldığına bir an olsun inanmamıştım.

Bu akşam Isabella'yla karşılaşmam büyük şanstı ve bunu boşa harcamayacaktım.

"Yeni seçim ne zaman yapılacak?" diye sordu bana yandan bakarak.

"Yarın." Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum, bu nedenle ellerimi ceplerime soktum. Yanakları kızarmış, saçları rüzgârdan dağılmış, *eyeliner*'ı barla köprü arasında bir yerde bozulmuştu ama bu onu aşırı sevimli bir rakun gibi gösteriyordu.

Öyle güzel görünüyordu ki, kalbim bir saniyeliğine durdu. Tam o anda her kalp atışıma onun sahip olduğu bir kez daha doğrulandı.

Isabella olduğu yerde durdu. "Yarın mı? Yarın olan yarın mı?"

"Evet." Kocaman açtığı gözleri yüzümü gülümsetti. "Yarın olan yarın. Yani cuma. Yani büyük gün. Nasıl adlandırmak istersen."

Son iki hafta kasırğa gibi geçmişti. Şirketle resmi olarak ilişkisi kesilen Russell'in hakkında soruşturma açılmıştı. Şantaja uğrayan kurul üyelerinin büyük çoğunluğu istifa etmiş, bu da onların yerine geçecek kişileri seçmek için acil bir hissedarlar toplantısı düzenlememizi gerektirmişti. Young Korporasyon, Black & Co.'ya pek çok farklı konuda hukuki savaş açmıştı. O cephede işler çok karışıkta ama ne kadar çabuk halledilebilirse yola o kadar çabuk devam edebilirdik. Kaos bizi değil, sadece başka insanları ilgilendirdiğinde işe yarıyordu.

"O zaman burada işin ne? Oylarını garantiye alman ya da... seçim öncesi başka gerekli şeyler yapman gerekmiyor mu?" Isabella'nın sorusu güçlü bir esintiye karıştı.

"Şu noktada yapabileceğim bir şey kalmadı." Bu sefer seçim konusunda son derece rahattım. Yarış yine eski adaylar arasındaydı -tabii Russell hariç- ve kendime güvenim tamdı. Ancak kurulun çeyreği yeni üyelere oluşuyordu ve kime yöneleceklerine dair pek bir fikrim yoktu.

Bununla birlikte, son iki haftada bir şeyin farkına varmıştım. Başıma gelebilecek en kötü şey, CEO pozisyonunu kaybetmek değildi.

Isabella'yı kaybetmek yaşayabileceğim en kötü şeydi. Bu da çoktan gerçekleşmişti.

Artık aşına olduğum sancı göğsümde dolaşmaya devam ediyordu. Ona bu kadar yakın olup da dokunamamak işkenceden farksızdı ama en azından düşüncelerimde değil, hemen yanımdaydı.

"İstersen seçimden bahsetmeye devam edebiliriz ama buraya iş konuşmaya geldiğimizi düşünmüyorum," dedim.

Boğazı bir yutkunmayla hareket etti.

Son konuşmamızın anısı etrafımızda süzülerek havadan sudan muhabbetleri alıp götürdü. Geride yalnızca açık yaralar ve kırık kalpler kaldı.

Uyumlu olmadığımızı söylemek istiyorum.

Beraber olmak eğlenceliydi ama hiçbir zaman geleceğimiz yoktu.

Lütfen git.

Haftalar sonra bile sözlerinin yankısı dizginsiz bir acımasızlıkla göğsüme darbe indiriyordu.

“Neden buraya gelmek istediğimi bilmiyorum.” Isabella gözlerini yere indirdi. “Ama ben... seni görünce...”

Sancı boğazıma doğru genişledi. “Biliyorum,” dedim kısık sesle. “Ben de seni özledim, canım.”

Dudaklarından minik bir hıçkırık kaçtı ve başını kaldırdığında yanaklarından süzülen yaşları görmek kalbimi sızlattı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “O gece benim niyetim... Yani ben...” Sözleri yeni bir hıçkırıkla bölündü.

Bu ses içimde bir kurşun yarası açmıştı. Onu bir dakikalığına olsun rahatlatılabileceğim anlamına gelecekse her şeyden vazgeçebilirdim. Unvanımdan, şirketimden, tüm mirasımdan.

“Şşt, geçti artık.” Omuzları sarsılırken yüzünü göğsüme bastırduğunda ona sarıldım. Çekinmeden attığı kahkahaları ve hayat dolu karakteriyle her zaman olduğundan daha büyük görünürdü. Fakat kollarımın arasında o kadar ufak ve kırılgan duruyordu ki, içimi keskin bir acı kaplamıştı.

Bu kadının benim üzerimdeki gücünü kimsenin anlamamasını diledim çünkü bu keşfedilirse işim biterdi.

Evinden ayrıldığım gece teselliği viski şişesinde aramış, tanışmamızda payı olan herkese lanetler okumuştum. Onu işe aldığı için Parker’a, onunla devamlı bir araya gelmeme neden olan Dante ile Vivian’a, onu hayata getirdikleri için ebeveynlerine... Eğer doğmasaydı onunla tanışamazdım ve göğsümde Jüpiter büyüklüğünde bir boşluk açılmazdı.

İlişkimizin her bir saniyesini zihnimde tekrar tekrar canlandırmış, anıların beni yutup geride bomboş bir kabuk bırakmasına müsaade etmiştim. En sonunda öfke, kalp kırıklığı ve acı gittiğinde geride kalan tek şey karanlık bir hissizlik olmuştu.

Yaptığı şey için Isabella’yı artık suçlamıyordum. Geçtiğimiz ay ikimiz için de çok zordu. Ailesini ziyaret ettikten sonra sarsıl-

dığının farkındaydım. Ondan ayrı olmaktan daha fazla nefret ettiğim bir şey varsa, o da kendi değerini hiç anlamıyor olmasıydı. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu bilmemesi beni öldürüyordu.

Bir başka dondurucu rüzgâr bize çarparken başımı onunkine yaslayıp kollarımı iyice sıktım. Köprü boşalmıştı ve eksi derecelerde burada kalan tek cesur ya da aptal kişiler bizdik.

Dört bir yanımız sularla çevriliydi. Bir yanımızda Manhattan'ın, diğer yanımızda Brooklyn'in uzak ışıkları göz kırptıyordu. Etrafta Isabella'nın hıçkırıklarıyla rüzgârın ısıkları dışında hiçbir ses yoktu. O anda, dünyada kalan son iki kişiymişiz gibi hissettim.

Ağlama sesinin yerini hafif burun çekmeler aldığı anda, "Bana soracağın bir soru vardı," dedim.

Başını kaldırıp çatık kaşlar, şişmiş gözlerle bana baktı. "Ne sorusu?"

"Bushwick'te balon patlatma oynadığımız akşam..." Yanığında kalan gözyaşını başparmağımla sildim. "...bana bir soru sorma hakkı kazanmıştın."

Isabella kahkaha ve hıçkırık arası bir ses çıkardı. "Hatırladığına inanamıyorum."

"Konu sen olduğunda her şeyi hatırlarım."

Gülümsemesi, gerginlik dumanlarına karışıp kayboldu. Hem hava hem de soracağı sorunun beklentisi yüzünden kemiklerime dondurucu bir soğuk işledi.

"Dürüstçe cevap ver," dedi alçak sesle. "Gerçekten bizim için bir gelecek görüyor musun?"

Ağzımı açtığımda hemen başını iki yana salladı.

"Ama öyle otomatik bir cevap verme. Düşünmeni istiyorum. Ailelerimizi, hedeflerimizi, kişiliklerimizi. Çünkü hepsi birbirinden tamamen farklı. Her şey yeni ve heyecan vericiyken farklılıkların üstesinden gelebileceğimizi söylemek kolay ancak beş ya da on yıl sonra ne olacak? Ben..." Titrek bir nefes aldı. "...birbirimize gücenmemizi istemiyorum."

Sözleri kalbime onlarca iğne gibi batsa da aslında doğru söylüyordu. Huyumuz, alışkanlıklarımız, hobilerimiz, kitap zevklerimiz ve bunlar gibi pek çok şeyde birbirimize zıttık. Daha birkaç ay önce eksantrik davranışları çekici geldiği kadar iticiydi. O istememem gereken her şeydi ama bu önemli değildi.

Yine de onu istiyordum. Hem de nefes alamayacak kadar çok.

Fakat Isabella şu anda duygulardan bahsetmemi istemiyordu. Bu ilişkinin yürüyeceğine dair mantıklı, sağlam bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Tam da bu nedenle Oxford eğitimime başvurarak argümanlarını tek tek çürüttüm.

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ama dayanakların hatalı,” dedim. “Ailelerimiz o kadar da farklı değil. Benzer kültürlere, yetiştirilme tarzlarına ve mal varlıklarına sahibiz.” Valencialar milyarder değildi ancak otelleri sadece geçtiğimiz sene birkaç yüz milyon dolar kazanmıştı. Yani zengin oldukları söylenebilirdi. “Senin ailenin tek farkı belki benimki kadar resmi olmamalarıdır. Bunun da sorun olacağını zannetmiyorum.”

“Ama annen benden nefret ediyor,” diye belirtti Isabella. “Bu er ya da geç sorun oluşturacaktır.”

“Senden nefret etmiyor. Endişeleri kesinlikle şahsınla alakalı değil. Yalnızca ilişkimizin, CEO seçimi ve benim geleceğim üzerinde olumsuz etkisi olacağından korkuyor.” Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seçim artık problem değil. Annem de zamanla yatışacaktır. Yatışmasa bile ben bir yetişkinim. Birlikte olmak istediğim kişi için onun onayına ihtiyacım yok.” Sesim yumuşadı. “Ve ben seni istiyorum.”

Isabella'nın gözleri yaşardı. Yüzüne vuran ay ışığı, öpmek için yanıp tutuştuğum yanaklarının narin hatlarını ve dudaklarını aydınlatıyordu. Ay ışığının yerinde ağzımın olmasını diledim.

Bu düşünce beni neredeyse sesli güldürecekti. Doğayı kıskanacak biri olacağımı asla düşünmemiştim.

“Senin dünyana daha iyi uyum sağlayacak bir sürü kadın var,” dedi. “Dövmeleri, mor saçları ve... evcil yılanları olmayan

kadınlar. Uygunsuz yerlerde seksten bahsederken yakalanmayan kadınlar.”

Bu sefer kısık da olsa gülüşümü içimde tutamadım. Sadece Isabella beni hayatımın en önemli konuşmasının ortasında güldürebilirdi. Kışın en çetin günlerinde Brooklyn Köprüsü’nde onunla yürümemin pek çok sebebinden biri de buydu.

Dudaklarından anlık bir gülümseme geçti. “Ben her zaman kendim olacağım, Kai. Senin de kendin olmayı bırakmanı istemiyorum. Aynı dünyalara aitken nasıl birlikte olabiliriz, söyler misin?”

“Kendi dünyamızı inşa ederek,” dedim kısaca.

“Bu çok mantıksız.”

“Umurumda değil. Burada mantığın işi yok zaten. Mesele aşk ve aşta mantık aranmaz.”

Rüzgâr kelimelerimi ağzımdan çıktıkları anda savursa da etkileri kalıcıydı. Isabella keskin bir nefes alırken vücudumdan bir gerginlik ürpertisi geçti. Tenim artık dış dünyayla aramda bariyer oluşturmuyormuş gibi savunmasız hissediyordum ama yine de konuşmaya devam ettim.

“Seni seviyorum, Isabella Valencia.” Bunca zamandır gözümün önünde duran çıplak gerçeği nihayet açık ve net şekilde dile getirmiştım. “Her bir parçanı seviyorum. Gülüşünü, espri anlayışını, prezervatiflerden bahsetmeyi bırakamamanı...”

Bayıldığım o kahkahalardan biri duygulu bir boğuklukla dudaklarından kaçtı.

Ben de gülümsedim. Sonra ciddileşerek, “Sorunlu bir insan olduğunu düşünüyorsun, biliyorum,” dedikten sonra devam ettim. “Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin. O zaman ne kadar akıllı, güçlü ve güzel olduğunu anlardın. Kendi standartlarına göre kusurlu olabilirsin ama bana göre mükemmelden ötesin.”

Isabella’nın yanağından yeni bir gözyaşı damlası süzüldü. Az önceki hıçkırıklarının aksine bu sessizdi fakat yine de içimi yakmıştı.

O hayatıma girmeden önce hiç âşık olmamıştım. Şimdiyse

anlamıştım ki, aşkta da diğer her şeyde olduğum gibiydim. Kendimi yüzde yüz ona vermiştim. Geri dönülemez bir şekilde, tüm kalbimle sevmiştim.

“Ben her zaman her konuda en iyisi olmakla gurur duydum. Daima bir numara olmak zorundaydım. Hep kazanmaya mecburdum. Ödülleri, başarı belgelerini öz değerimin bir yansıması olarak gördüm ve hiçbir şeyin zaferden daha tatlı olamayacağını düşündüm. Sonra seninle tanıştım.” Boğazımı yakan duyguları yutmaya çalıştım. “O zaman diğer her şey... soldu. Bazı karanlık günlerden geçtik fakat sen *hep* hayatımın en aydınlık kısmı oldun. Ayrıldığımızda bile. Evinden çıkıp gittiğimde bile. Senin dünyada bir yerlerde var olduğunu bilmek bana yeterdi.”

Gözleri gümüşü ışıktaki yaşlarla parlayan Isabella yumruğunu ağzına bastırdı.

“Senden önce hiç yaşamamışım,” dedim. “Senden sonra yaşamayı da hayal etmek istemiyorum.” Göğsüm ihtiyaçla, arzuyla ve yalnızca onun hissettirebileceği binlerce farklı duyguyla sızlarken alnımı onunkine yasladım. “Benimle kal, aşkım. Lütfen.”

“Seni şapşal,” dedi gözyaşları artık akarken. “*Prezervatif* dediğin anda beni avucuna aldın zaten.”

Omuzlarıma bir rahatlık çöktü. Cığerlerimi sıkan yumruklar, bir kahkahaya izin verecek kadar gevşedi.

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldandım. “*Prezervatiflere* özel ilgin olduğu çok belli. Özellikle de...”

“Kai.”

“Hmm?”

“Çenenı kapa ve öp beni.”

Isabella.

Efendim?

Çenenı kapa ve seni öpmeme izin ver.

Sustum ve güzel anılarımız tekrar kalbime, ait oldukları yere yerleşirken ona sevgi dolu bir öpücük verdim.

42

Kai

Ertesi gün, Young Korporasyon tarihinde ilk kez işe gitmedim. Ekibim bensiz de hayatta kalabilirdi. Benim yapacak daha önemli işlerim vardı.

“Sizigi bir kelime değil!” Isabella avucunu uyluğuna indirdi. “Bir yerlerinden uyduruyorsun.”

Ağzımın köşeleri seğirdi. “Sözlük öyle demiyor ama.”

“Eh, o sözlük tam bir sürtük,” diye mırıldandı. “İyi, tamam. Sen kazandın. *Yine.*” Dudakları sevimli bir şekilde büzüldü.

Oyunda üçüncü turdaydık. Orta sehpanın üzerinde yarısı yenmiş hamur işleriyle iki dev sıcak çikolata kupası duruyor, şöminede alevler çatırdıyordu. Pencerenin dışında uçuşan karlar şehri çoktan beyaza boyamıştı.

Dün geceki dondurucu yürüyüşün ardından ikimiz de bugün dışarı çıkmak istememiştik. Bu yüzden yiyecek içeceklerimiz ve masa oyunlarımızla evdeydik.

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa az önce beni neredeyse yeneceğini itiraf edebilirim,” dedim uzanıp onu öperken. “Çi kelimesi gerçekten akıllıcadı.”

“Neredeyse yenmek çok iyi bir şey sanki,” diye homurdansa da öpücüğü derinleştirdiğimde daha fazla yüzünü asamadı. Çikolatayla karışık -kendine özel- muhteşem bir tadı vardı.

Elimi uyluğuna götürüp giydiği eski gömleğimin pamuklu kumaşına değdim. Onu kendi giysilerim içinde görmek, derinlerimde yatan ilkel ve sahiplenici adamı uyandırıyordu. Bu kadın gerçekten çok güzeldi, mükemmeldi ve benimdi.

Isabella kollarını boynuma sardı. Tamamen farklı bir oyuna geçiş yapmak üzereydik ki, telefonum çalarak ikimizi de sıçrattı.

Arayan kişiyi gördüğümde duraksadım ama görünür bir tepki vermeden telefonu açtım.

“Tebrikler.” Richard Chu sıradan sohbeti atlayıp direkt konuya girmişti. “Şirket yönetimi Young ailesinde kaldı.”

İşte bu kadardı.

Aylar süren planların, stratejilerin, reklamların ardından Young Korporasyon’un yeni CEO’su olmuştum.

“Eee?” Isabella’nın yüzünde kaygı vardı. Seçimin bugün olduğunu bildiği için Richard’ın neden aradığını anlamış olmalıydı. “Ne oldu? Ne dedi?”

Sonunda yüzümü bir gülümsemenin kaplamasına izin verdim. “Kazandım.”

Daha son hece ağzımdan çıkmadan Isabella cıyaklayarak üstüme atladı ve onun kadar ufak biri için şaşırtıcı bir güçle beni yere devirdi.

“Biliyordum!” Yüzü gururla parlıyordu. “CEO Young. Nasıl hissettiriyor?”

“İyi.” Kalçasını kavrarken kanım ısındı. O üzerimde sadece gömlek ve külotla otururken detaylı bir cevap vermem imkânsızdı. “Ama sen daha iyi hissettiriyorsun.”

Gözlerini devirdi ancak cevabım yanaklarını kızartmıştı. “Gerçekten mi? Şu anda aklında seks mi var? Daha birkaç saniye önce CEO oldun. Her zaman istediğin şeye ulaştın! Niye şampanya patlatıp kutlamıyor ya da heyecanla zıplamıyorsun?”

“Çünkü üstümde oturuyorsun, canım.” Kaşlarını çatığında tekrar güldüm. Tanrım, bu kadına tapıyordum. “Ciddi konuşmak gerekirse mutluyum ama Richard aramadan önce sonuç ne olursa olsun kabulleneceğime karar vermiştim zaten.”

Bir seçim bu kadar uzayınca beklenti ve heves kayboluyordu. Ayrıca asıl istediğim şey zaten artık yanımdaydı.

“Richard’la artık barış mı imzaladınız?” diye sordu Isabella. “Russell meselesine dahil değildi, öyle değil mi?”

“Barış imzalamak fazla iyimser bir ifade,” dedim alaycı bir sesle. “Karşılıklı anlayış geliştirdik diyelim.”

Richard'la çoğu konuda asla hemfikir olmayacaktık. Ama kendisi Russell'in araştırmalarında kirli çamaşır bulamadığı birkaç yönetim kurulu üyesinden biriydi. Ayrıca son krizde kurulu övgüye değer şekilde yönlendirmişti. Bu sırada ben de şirket için savaşmaya ve hem lojistik hem de Russell ile Victor'ın hak ettiklerini bulması konularında onunla çalışmaya istekli olduğumu kanıtlamıştım.

Victor'ın Valhalla üyeliği iptal edilmişti çünkü kulüp, üyelerin birbirine sabotaj düzenlemesini doğru bulmuyordu. Ayrıca Christian'ın da yardımıyla *National Star* davasında avantaj kazanmıştım.

İddialara göre *National Star* haberlerin peşinden koşarken, polise rüşvet verme ve telefon *hack*'leme gibi suçlara karışmıştı. Bu nedenle de şu anda hem hukuki olarak saldırı altındaydı hem de kamuoyunun kinini kazanmış durumdaydı. Yakın zamanda çökmesi ve Victor Black'i de beraberinde dibe sürüklemesi olasıydı. Aslında Black'le yüzleşirdim fakat daha fazla zamanıma ya da enerjime değmeyeceğine karar vermiştim.

Bunları ona anlattığımda Richard bir kahkaha atmış ve beni tebrik etme amacıyla puro ikram etmişti. O benden hoşlanmıyordu, ben de onu sevmiyordum ama birbirimize saygımız vardı.

"Her neyse..." Isabella'yı nazikçe üstümden kaldırıp yanıma oturttum. "Galeyan uyandıran *Scrabble* maçımıza devam etmeden önce yapmam gereken bir arama daha var."

Yüzünü ekşitti. "Kai seni seviyorum fakat lütfen bir daha asla 'galeyan uyandıran *Scrabble* maçı' ifadesini kullanma."

Annemi FaceTime'dan aradığımda yüzümde hâlâ bir sırıtış vardı. Haberi çoktan almış olmalıydı. Yine de doğrulamak ve tepkisini görmek istiyordum.

Londra'da öğle yemeği vakti olduğu için onu ofisinde bulmayı bekliyordum ancak telefona beş altı çalışan sonra cevap verdi -bu onun için fazla uzun bir süreydi- ve sanki... bir yatak odasıdaydı. Arkasındaki duvarda bulunan dev cumbalı pencere, Londra'ya hiç de benzemeyen bir şehrin gece ışıklarını yansıtıyordu.

“Kai.” Annemin sesi telaşlıydı. “Bugün tatil yapacağını sanıyordum. Ne oldu?”

“Seçim sonucu belli oldu. Kazandım,” dedim. Ardından daha önemli olan konuya geçtim. “Sen neredesin?” *Ve kiminlesin?*

Süit oda, kızarmış yanaklar, gecenin geç saati...

Aman Tanrım, annemin bir sevgilisi vardı.

Midem kalktı, kahvaltım her an zeminle buluşabilirdi. Birkaç yıl önce Abigail gizlice dolabımı karıştırıp kravatlarımı renklere değil de uzunluklarına göre dizerek bana şaka yaptığından beri böyle yoğun bir dehşet hissetmemiştim.

“Evet. Richard beni aradı. Tebrik ederim.” Annemin yüzü yumuşadı. “Şirket emin ellerde olacak.”

Bir saniye için şok, dehşeti bastırdı. Konu iş olunca Leonora Young asla çocuklarını övmezdi. En son ne zaman böyle açıkça bize destek çıktığını hatırlamıyordum bile. Abigail ve ben ne kadar çok başarı elde edersek edelim her zaman dahasını isterdi. Daha fazla takdirname, daha fazla ödül, daha fazla güç.

Hayatımda ilk defa yaptığım şeyin annem için yeterli olduğunu hissediyordum.

Aşına olmadığım bir sıcaklık göğsümü kapladı fakat birkaç saniye sonra kalın bir erkek sesi konuşmaya katıldığında kayboldu.

“Nono, saat gecenin on biri.” Ekranın kenarında griye dönmeye başlamış saçlar belirdi. “Kim arıyorsa söyle sonra... ah.”

Annemin yanındaki adam bana suçluluk, şaşkınlık ve utançla bakarken az önceki dehşet hissi kükreyerek geri döndü. “Baba?”

Edwin Young’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Merhaba, Kai. Bu... şey... beklenmedik oldu.”

Karşımdaki Isabella’nın çenesi yere değiyordu. “Annenle baban mı?” dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak. Buna gülse mi, yoksa ağlasa mı bilemiyormuş gibiydi.

Annemle babam. Birlikteydiler. Bir otel odasındaydılar ve...

Midem yeniden çalkalandı.

“Bu senin için büyük şok olmalı.” Babam boğazını temizledi. Düzenli tenis maçları ve kırmızı etten uzak beslenme düzeni sayesinde altmış iki yaşında bile hâlâ dinçti. “Annenle ben... şey... biz...”

“Ah, Tanrı aşkına, Edwin,” dedi annem sabırsızlıkla. “Müşterilerinle ilgilenirken düzgün konuşmayı becerebiliyorsundur umarım.” Sonra tekrar bana döndü. “Baban ve ben romantik ilişkiyi tekrar denemeye karar verdik. Elbette bu durum bir arada yaşayacağımız anlamına gelmez. Çünkü cinsel...”

“Orada dur.” Boştaki elimi kaldırdım. Annemin ağzından yalnızca *cinsel* sözünü duymak bile kulaklarıma çamaşır suyu dökmek istememe neden olmuştu. “Detayları duymama gerek yok.” Arkasındaki şehre odaklandım. Daha önce dikkat etmemiştim ama bu ufuk hattını tanımamak mümkün değildi. “*Şangay’da mısın sen?*”

Annemin yanakları renklendi. “Evet. Son dakika uçuşuyla hafta başında geldim.”

Bunun bir iş seyahati mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu sormama gerek yoktu. Annemi... hayatım boyunca hiç bu kadar rahat ve gevşemiş görmemişim.

Birden her şeyi anladım. “Bu yüzden mi CEO koltuğunu bıraktın?” Bakışlarımı bir ona, bir de gereksiz bir hayranlıkla tavanı izleyen babama çevirdim.

Annemin bir erkek için kariyerinden vazgeçeceğini hayal edemiyordum ama dünyada daha akılalmaz şeyler de oluyordu. Örneğin bir ay önce uysal, silik Russell Burton’ın yönetim kurulunun yarısına şantaj yapacağım da asla tahmin etmezdim.

“Aslında hayır.” Annem devam edip etmeyeceğine karar vermeye çalışmış gibi duraksadı. “Geçen sene sağlığımla ilgili bir gelişme oldu,” dedi sonunda. Alçak sesle konuşuyordu. “Doktorlar boğazımda tümör olduğunu düşündükleri bir şey buldular. Sonradan röntgen hatası olduğu ortaya çıktı. Ama o kısa süreli korku, bakış açımı değiştirmemi sağladı.”

Göğsüm mengeneyle sıkışır gibi oldu. “Abigail’le bana bundan hiç bahsetmedin.”

“Bahsetmediğim iyi oldu. Doktorun beccriksizliği yüzünden siz de endişeye kapılmadınız en azından.” Annem dudaklarını büzdü. “O günden sonra medikal ekibimi değiştirdim tabii ki. Ancak her şeyden emin olmadan seni ve kardeşini korkutmak istemedim. Bana yanlış teşhis koyulduktan bir hafta sonra baban bir iş için Londra’ya gelmişti. Bu konuda konuşmaya ihtiyacım olduğundan ve ailem dışında kimseye güvenemeyeceğimden dolayı...”

“İlişkimizin fitilini yeniden yaktık,” diye bitirdi babam. “Ayrı düşmüş olsak da anneni hâlâ önemsiyordum. Öyle bir süreçten tek başına geçmesini istemedim.”

“Her şey platonik olarak başladı ama aramızda çözülmemiş meseleler olduğu inkâr edilemezdi.” Annem içini çekti. “Uzun lafın kisası, ikimiz de genç ve inatçıyken ayrılmıştık. Öncelikle rim o günden bu yana çok değişti ve ofisin dışında, ailemle vakit geçirmek istediğime karar verdim. Ayrıca...” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Çok uzun zamandır şirketin başındayım. Değişime açık olmayan şirketler durağanlığa mahkûmdur. Bizim de farklı bir perspektife sahip olan yeni bir CEO’ya ihtiyacımız vardı.”

Son yirmi dört saatte yaşadığım şeyleri anlamlandırmaya çalışırken yüzümü ovuşturdum. Isabella’yla yeniden bir araya gelmemiz, CEO pozisyonunu kazanmam, annemin çifte bombası bir araya gelince hayatımın dengesi kaçmıştı ve düzgün düşünemiyordum. Fakat birkaç ay öncesinin aksine bu beni rahatsız etmiyordu.

Değişime açık olmayan şirketler durağanlığa mahkûmdu. Ancak aynı şey insanlar için de geçerliydi. Dümdüz bir çizgide ilerleyen otuz küsur yıllık ömrün ardından, birazcık kaosun ruha iyi geldiğini anlamıştım.

“İtiraf vakti olduğuna göre benim de size söylemek istediğim bir şey daha var.” Ebeveynlerimin görebilmesi için kamerayı çe-

virdim. O da onlara zayıf bir gülümsemeyle el salladı. “Isabella’yla tekrar bir araya geldim. Bu sefer ayrılmamak üzere.”

Annem şaşırır mısa benzemiyordu. “Bunu tahmin etmiştim,” dedi alaycı bir sesle. “Clarissa dün anne babasını arayıp Teo-Young düğününe boşuna hazırlanmamalarını söylemiş.”

“Seninle hiç tanışmadım ve neden ayrıldığınızı bilmiyorum,” dedi babam Isabella’ya. “Fakat tekrar bir araya gelmenize sevindim.”

Isabella’nın gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkardı. “Teşekkür ederim.”

Şangay’da saat geç olduğu için konuşmayı daha fazla uzatmadım. Annem onunla konuşana dek ikisinin ilişkisinden Abigail’e bahsetmeyeceğime söz vererek telefonu kapattım.

Kalbimdeki yumruk nihayet gevşemişti. Sebebi tatilde olması mı, seçimi kazanmam mı, yoksa ikisinin birleşimi miydi bilmiyordum ama annem ilişkimize şaşırtıcı şekilde sakın tepki vermişti. Birkaç iç çekiş ve kınayan kaş çatış dışında her zaman ki iğneleyici sözlerinden uzak durmuştu. Ne kadar karşı koyarsa koysun onu dinlemeyeceğimi sonunda fark etmiş olmalıydı. Leonora Young kaybedeceğini bildiği bir savaşa girmeyecek kadar akıllıydı.

“Beklediğimden daha iyi geçti,” dedi Isabella yeni bir tur *Scrabble* oyununa başlarken. “Seksin insanı bu kadar gevşetebilmesi inanılmaz.”

Neredeyse içeceğimi tükürecektim. “Bana travma yaşatmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum şokla. “Bahsettiğin kişi annem.”

“Kusura bakma. Zaten yeterince travmatize olduğunu düşünmüştüm. Yani annenle babanı yatakta bir...” Onu kendime çekip yere mıhladığımda cıyaklayarak kahkaha attı.

“O cümleyi tamamlarsan bütün polisiye kitaplarını saklar, sen *İlahi Komedya*’nın her bir kelimesini okuyana kadar da ortaya çıkarmam,” diye tehdit ettim. “Hem de Latince versiyonunu.”

Kahkahası kesildi. “Buna cesaret edemezsin.”

“Dene ve gör.”

“Sen bunu yaparsan...” Bacaklarını belime sararak meydan okumayla gözlerime baktığında kasıklarım alev aldı. “... ben de kitaplarımı geri alana kadar seks yapmam.”

“Sevgilim... ikimiz de biliyoruz ki, benden önce sen pes edersin.”

Isabella tek kaşını kaldırdı. “İddiaya var mısın?”

O gün masa oyunlarına bir daha geri dönemedik.

Normalde başladığım şeyi bitirmeden bırakmayan biriydim. Ancak saatler sonra yatağımda ter içinde ve tatmin olmuş halde yatarken, oturma odasında kirli tabaklarımızı ve bitirilmemiş *Scrabble* oyunumuzu bırakmış olmamız umurumda bile değildi.

Ne de olsa, tüm o şeyleri tamamlamamız için önümüzde bir ömür vardı.

Sonsöz

Isabella

İki yıl sonra

“Aman Tanrım! Burada.” Gözlerimi rafa diktim. “*Burada!*”

“Burada tabii ki. Buraya onu görmeye gelmedik mi?” Vivian beni kitaplığa doğru itti. “Hadi git! Bu senin anın.”

Kımıldamadım. Gördüğüm şeyi henüz idrak edememiştim.

Kırmızı renkli sırt. Beyazla yazılmış isim. Yıllar süren yazılar ve düzenlemeler, kartondan bir kapağın arasında.

Çıkış romanım *Nedimenin Küçük Sırrı*, en sevdiğim kitapçının gerilim bölümündeki raftan bana bakıyordu.

Sırtımda sıcak bir el hissettim. “Tebrikler,” dedi Kai. “Resmi olarak kitabı basılmış bir yazarsın.”

“Kitabı basılmış bir yazarım,” diye tekrar ettim. Kelimeler önce geçici olacakmış gibi geldi, sonra somutlaşıp gerçekliğin topraksı tadı yüklendi. “Bu benim kitabım. Aman Tanrım.” Kalp atışlarım hızlandı. “Başardım. Başardım!”

Başarımı tüm gerçekliğiyle sindirirken şok halinden çıkıp kollarımı Kai’nin omzuna doladım. Cıyaklayarak mutlu dans hareketleri yaparken beni gururla izleyip güldü.

Ne kadar aptal görünürsem görüneyim umurumda değildi. Çünkü tüm işkencelerden, başarısızlıklardan, engellerden sonra nihayet kitabı basılmış bir yazar olmuşum.

İki yıl önce Jill Sherman, gözden geçirdiğim taslağıma bayılmış ve resmi olarak beni temsil etme teklifinde bulunmuştu. Kitabı tanıttığı büyük yayınevleri ilgi gösterecekler de herhangi bir adım atmayınca, gerilim alanında gün geçtikçe ilerleme kaydeden küçük ama itibarlı bir yayıncıyla anlaşma imzalamıştım. En

sonunda da bitmek bilmeyen düzeltilerin ve revizyonların ardından kitabım dünyayla buluşmuştu.

Bir gecede *Nora Roberts*'a ya da *Dan Brown*'a dönüşmeyeceğimi biliyordum. Bu pek de önemli değildi. Asıl önemli olan şey hikâyemi bitirmem ve çok sevmemdi.

Üstelik çoktan serinin ikinci kitabım karalamaya başlamıştım bile. Ben yazarken Kai de bölüm bölüm okuyordu ve sürecin ilk seferkinden çok daha kolay geçmesini sağlıyordu. O daima yanımdayken kendi zihnimde kaybolup yazmayı unutmuyordum.

Fakat yanımda olmasa da bu kez daha rahat yazacağımdan emindim. Bana çok uyan bir rutin geliştirmiş, ilk taslağın mükemmel olması için kendimi zorlamamaya karar vermiştim. Nasıl olsa basıma gitmeden önce defalarca düzelti ve revizyon yapılıyordu.

Mükemmeliyet dürtümü bastırduğымda kelimeler kendiliğinden akmaya başlamıştı. Bir araya gelmeyen cümleler ya da net olarak canlanmayan sahneler yüzünden ara sıra hâlâ saçımı başımı yolduğum oluyordu ama çoğunlukla hikâyemin üzerinde çalışmanın heyecanını keyifle yaşıyordum.

Ne yöne gideceğimi bilmeden süzölüp durduğum yılların ardından sonunda amacımı bulmuştum. Hem kendim hem de başkaları için yepyeni şeyler, yepyeni dünyalar oluşturmak istiyordum.

“Hadi fotoğraf çekelim,” diye önerdi Alessandra. “Bu anı ölümsüzleştirmeliyiz.” O, Vivian ve Sloane destek vermek için bugün bana eşlik ediyorlardı.

Artık Floria Tasarımları'nda çalışmıyordum ama o zaten başından beri geçici bir işti. Ben ayrıldıktan sonra Alessandra mükemmel bir ekip kurmuş, küçük işletmesini büyütmeye yoluna çıkmıştı. Aynı şey Dominic'le ilişkisi için söylenemezdi fakat o tamamen farklı bir hikâyeydi.

Raftaki nüshalardan birini alıp poz verdim. Bu muhtemelen çektiğim en klişe fotoğrafı ama bastırıp çerçeveye koymak için sabırsızlanıyordum.

“İki santimetre sağa dön,” diye direktif verdi Sloane. “Şimdi çeneni kaldır. Gülümse... biraz daha gülümse... mükemmel.”

Aşırı mükemmeliyetçiliği nedeniyle Sloane’un fotoğraf çekmesi dakikalar sürerdi ancak çıkan sonuç öyle güzel olurdu ki, hiçbirimiz şikâyet etmezdik.

Fotoğraftan sonra kitabı elimde evirip çevirdim. Ağırlığını, dokusunu inceledim. Yayıncım daha önce benim kopyalarımı göndermişti fakat şu ana kadar *gerçekmiş* gibi gelmemişi.

Bu kitap benimdi. Uygulamasından hayata geçirilmesine kadar her şeyiyle bana aitti. Zihnime doğan fikri geliştirmiştım. İnsanların içine girip kendilerini kaybedebilecekleri yeni bir dünya yaratmıştım. Her kitap tarihte bir ayak izi yerine geçerdi ve ben de dünyaya izimi bırakmıştım.

Göğsümdeki minik gurur tomurcuğu büyüyüp kökleri olan kocaman bir ağaca dönüşürken boğazımda bir yumru belirdi.

O sırada telefonum bir FaceTime aramasıyla titredi. Açtığımda Felix’in yüzü ekranın yarısını kaplıyordu. Arkasında da Miguel ile Romero beni görebilmek için kafa yarıştırtıyorlardı.

“Eee?” dedi ağabeyim her zamanki selamlaşma kelimelerini atlayarak. “Çıkılmış mı? Göstersene!”

“Çıkılmış.” Sırtarak kamerayı çevirdim ve tüm güzelliğiyle rafta oturan *Nedimenin Küçük Sırrı* nüshalarını onlara gösterdim. “Bana karşı nazik olursanız kitaplarınıza imza atarım.”

“Aile ayrıcalığı yok mu? Çok ayıp.” Miguel başını iki yana salladı. “Kitabın daha yeni çıktı ama sen bizi unuttun bile.”

“Bu işin işleyişi bu,” dedi Romero. “Şöhretin bedeli.”

“Of, susar mısınız? Kardeşinizle dalga geçmeyi kesin.” Annemin sesi kendisinden önce telefona ulaştı. Felix kenara kaydıığında annemin narin yüz hatları ekranı doldurdu. “Ayy, şuna bak!” dedi keskin bir nefesle. “Kapakta adın yazıyor! Seninle gurur duyuyorum. Filipinler’deki akrabalara da göndermeyi sakın unutma, yoksa oraya gittiğimde başımın etini ye..”

“İsa!” *Lola*’m annemi iterek bana baktı. Kırıksıklıkları onu son

gördüğümünden bu yana ikiye katlanmış gibiydi ama gözleri keskinliğini kaybetmemişti. “Ben de bakayım. Hmm. Kapaktakiler kol düğmesi mi? Tam anlayamıyorum. Gözlerim son günlerde pek iyi değil. Arturo!” diye bağırarak büyükbabamı çağırdı. “Bir gelsene buraya! Şunlar sana da kol düğmesi gibi mi görünüyor?”

Aile üyelerim birbirlerini iterek ekranda görünme kavgası yaparken içimi kaplayan sıcaklıkla bir kahkaha attım. Bazen çok yaygaracı olabiliyorlardı ama onları böyle seviyordum. Ayrıca kitap serüvenimde bana inanılmaz destek olmuşlardı. Yani en azından çoğu...

Gabriel görüldüğünde gülümsemem soldu. Konuşmaya gelen son kişiydi. Sert ve ciddi duruşu diğer ağabeylerimin şakacı tabiatlarına tamamen zıttı.

“Tebrikler,” dedi. “Kitabının basılması büyük bir başarı.”

“Teşekkürler.” Boştaki kolumla kitabı göğsüme bastırdım. “Seni haksız çıkardım, değil mi?” derken sesim neşeliydi ama ikimiz de şaka yapmadığımızı biliyorduk.

“Öyle yaptın.” Şok edici bir şekilde dudaklarının köşesinde beliren ufacık gülümsemeyle ciddi yüz ifadesi biraz yumuşadı. “Yanıldığıma hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Sesim boğazıma takıldı. Gabriel’in cevabıyla o kadar şaşırmıştım ki, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ağabeyim yanılmaktan *nefret ederdi*. Sırf ne kadar güvenilirmez olduğum konusunda haklı çıktığını kanıtlamak için başarısız olmamı istediğini sanmıştım ama benim adıma samimiyetle sevinmiş gibiydi. Ne kadar mutlu görünebilirse o kadar mutlu görünüyordu ve bizim standartlarımıza göre bu hali bile donuktu.

Belki de kardeşlerinden birini hafife alan tek kişi ben değilim.

“Ah.” Yanaklarım kızarıırken öksürdüm. “Şey, teşekkür ederim.”

Belki de bu tepkiyi beklemeliydim. Geçen sene taslağımın son kontrollerini tamamlayıp kitap anlaşmamı imzaladığımda

annemle ikisi miras şartını yerine getirmiş olduğum konusunda hemfikir olmuşlardı. Telefon görüşmemiz sırasında konuşmanın çoğunu annem yapmıştı ama Gabriel da parayı almamı onaylamıştı. Bu da bir şeydi, öyle değil mi?

“Rica ederim,” dedi. “Birkaç ay sonra annemin doğum gününde görüşürüz. Umarım o zamana dek ikinci kitabına başlamış olursun. Tek bir kitapla kariyer oluşturamazsın.”

Anlık kardeş bağımız hiçliğe karışırken gözlerimi devirdim. Gabriel’in *o kadar* da değişmediğini görmek güzeldi.

Telefonu kapattığımda arkadaşlarımın, Leo Agnelli’nin yeni seyahat anıları kitabının ve Black & Co.’nun eski müdürlerinden birinin şirketin tüm entrikalarını anlattığı kitabın da bulunduğu kurgu dışı bölüme ilerlediklerini gördüm. Alessandra sürekli telefonunu çıkarıp ekranına bakıyor, sonra cebine geri koyuyordu. Muhtemelen Dominic arıyor ve yüzüncü kez meşgule atılıyordu. Doğrusu bunu hak etmişti. O da biraz acı çekmeliydi.

Diğer taraftaysa Kai, *Ruby Leigh*’in son çıkan kitabını incelemekle meşguldü.

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle olmaz. Ruby’nin kitabını Latinceye çevirerek mahvetmene izin yok.”

“Bunun mahvetmekle ne alakası olduğunu anlamıyorum,” dedi gücenmiş gibi. “*Wilma Pebbles*’ın kitaplarını çevirebiliyorum ama *Ruby Leigh*’inkileri çeviremiyor muyum? İkisini de seviyorsun.”

Son zamanlarda ofiste çok yoğun olduğu için pek fazla Latince çeviri yapamıyordu. CEO olarak işi hiç bitmiyordu, özellikle de DigiStream’i şirket bünyesine kattıklarından beri. Entegrasyon süreci aylarını almıştı. Neyse ki ümit ettiği gibi pürüzsüz geçmişti.

Artık hobilerine daha fazla vakit ayırabilecek fırsatı vardı fakat en sevdiğim yazara elini sürmesine müsaade etmeyecektim.

“İkisini de seviyorum, evet. Ancak *Wilma*’nın kitaplarını çevirmene izin vermemin tek sebebi Latince *dinozor siki* için doğru karşılığı bulmaya çalışırken zorlanmanı izlemek istemem.”

Kitabı rafa geri koyup beni sahte bir kaş çatışla kendine çekti.

“Bugün büyük günün olduğu için şükret. Yoksa seni asla affetmezdim.” Başparmağıyla enseme okşadı. “Kitabı basılmış bir yazar olmak nasıl hissettiriyor?”

“Muhteşem ötesi.” Yüzüm yumuşadı. Geçen sene Kai’nin yanına taşınmışım ama kaç sabah onun yanında uyanırsam uyanyım, kaç gece birlikte uykuya dalarsak dalalım bu harika adamın benim olduğuna hâlâ inanamıyordum. “Sen olmasan yapamazdım.”

“Tabii ki yapabilirdin.” Dudakları nazik bir öpücükle benimkilere değdi. “Fakat birlikte yapabildiğimiz için mutluyum.”

Sabahladığım gecelerde, kafeinsizlik çöküşlerimde, düzenleme esnasındaki krizlerde hep yanımda olmuştu. Evet, kendi başıma da halledebilirdim ama onun sayesinde bu macera çok daha keyifli bir hal almıştı. Her zamanki gibi.

Gülümseyerek öpücüğüne karşılık verdim. “Ben de.”

Kai

“Hile mi yapıyorsun sen?” diye sordu Miguel. “Arka arkaya bu kadar çok kazanman *mümkün değil*. İstatistiksel olarak imkânsız.”

“Ben hile yapmam.” *Scrabble* tahtasındaki taşları kaldırdım. “Sadece geniş bir kelime dağarcığına sahibim.”

Ailesinin homurtuları ve itirazları arasında, “Tartışmaya zahmet etmeyin,” dedi Isabella. “Konu masa oyunları olunca katlanılmaz birine dönüşüyor.”

“Bence sadece masa oyunlarında değil, *her* oyunda,” diye mırıldandı Romero. Bu sabahki tenis maçını kaybettiği için hâlâ kuyruk acısı çekiyordu.

Noeldoğumgünüyeniyılçılınpartisi için annesinin Los Angeles’taki evinde ailesiyle bir araya gelmiştik. Nihayet bu gelenek-

sel aile organizasyonunun adını NDYÇP olarak kısaltmışlardı. Geçen seneki kutlamalarda onlara bunu önerdiğimde hepsi bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmıştı, görünüşe bakılırsa bu saçma derecedeki uzun ismi kısaltmak daha önce hiç akıllarına gelmemişti.

Bu onlarla ikinci senemdi ve artık oyunlarda da aktivitelerde de kendimi geri tutmayacak rahatlık seviyesine ulaşmıştım.

Güne Isabella'nın babasının anısı olan piyano performanslarıyla başlamıştık. Isabella *Chopin*'den bir eser seçerken ben de onun arkasından *Hammerklavier* çalmıştım. Birkaç yıl önce onu bu sonatı benden daha mükemmel bir şekilde çalarken duyduğumdan beri benim versiyonum da epey iyileşmişti. Çok çalışmış ve nihayet başarmıştım. Isabella'nın *lolo*'sunun bile sonlara doğru gözleri yaşarmıştı.

Isabella kaydettiğim gelişmeyi pratik yapmama değil, bende "eksik" olan şeyi bulmuş olmama bağlıyordu.

O şey "*kalp*"ti.

Bence bu saçmalıktan başka bir şey değildi. İnsanı mükemmelleştiren kalp değil, pratikti. Ama yine de Isabella'yı yanımdan ayırmayı düşünmüyordum.

"Sırada ne var? Bay Kelime Dağarcığı'nın karşısında bir oyun daha kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi Clarissa.

Kot pantolonu, askılı tişörtü ve sandaletleriyle, iki yıl önce Manhattan'a taşınan, tüvit döpiyesli ve inci kolyeli cemiyet kızından çok farklıydı.

Isabella'yla benim bir araya gelmemizden kısa süre sonra o da Felix'le resmi olarak çıkmaya başlamıştı. Geçen yıl da Los Angeles'a taşınmıştı ve Felix'in misafir sanatçı olarak bulunduğu yerel müzede çalışıyordu. Beraberliklerini öğrendiklerinde Clarissa'nın ailesi çileden çıkmıştı fakat yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Ayrıca Kaliforniya ona çok uygundu. Burada, New York'tayken hiç olmadığı kadar mutlu ve rahat görünüyordu.

"Dart," dedim Felix'le hızlıca bakışarak. "Günün son oyunu."

Bu kez homurdanan Isabella oldu. “Bunu bilerek yaptığına eminim artık,” dedi arka bahçeye yönelirken. “Sürekli benim iyi olmadığım aktiviteleri seçi... Aman Tanrım.”

Adımları aniden sekteye uğramıştı ve ağzı açık halde karşısındaki manzaraya bakıyordu.

Ağabeylerinin yardımıyla, Bushwick'teki ilk resmi olmayan randevumuzdaki balon patlatma duvarının aynısını hazırlamıştım. Bunu yapmak için sabahın köründe kalkmış olsak da yüzündeki şoku görmeye değirdi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu keskin bir nefesle.

“Bol bol kafeinin ve ağabeylerinin yardımıyla,” dedim. “Bencc herkes hayatında en az bir kez bunu deneyimlemeli. Ayrıca Gabriel, büyük bir *The Princess Diaries 2** hayranı çıktı.”

Isabella'nın en büyük ağabeyi dart oklarının yanındaki yerinden bana dik dik baktı. “*Hayran* falan değilim,” dedi. “Sadece konusunu seviyorum. Bu kadar.”

İki yıl önce otel barında karşıma çıktığında kötü başlayan ilişkimiz zamanla düzelmişti ama çok fazla yönden birbirimize benzediğimiz için asla yakın arkadaş olamayacaktık.

“Tabii, tabii.” Romero sırttı. “O yüzden her Noel’de bize tekrar izletiyorsun.”

“Size hiçbir şeyi *zorla* yaptırmıyorum,” dedi Gabriel sertçe. “Bu aptallıklara ayıracak vaktim yok. *Lola*’nın yardımına ihtiyacı var.” Topuklarının üzerinde dönüp büyükannelerinin bir *salsa* kavanozunu açmaya çalıştığı yere gergince ilerledi.

“Gabe bir şeye sinirlenmezse NDYÇP’nin tadı çıkmaz,” dedi Isabella gülerek. Ardından parmak uçlarında yükselip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Aileme katlandığın için teşekkür ederim. Bazen aşırıya kaçtıklarının farkındayım.”

“Onları seviyorum. Çok eğlenceliler.” Kolumu beline sararak

* *Acemi Prenses 2: Kraliyet Nişanı*, 2004 yapımı bir Amerikan romantik komedi filmidir. 2001 yapımı *Acemi Prenses*’in devamıdır. İlk filmde farklı olarak bu film herhangi bir kitaptan uyarlanmamıştır. (ç.n.)

ona sırtıttım. “Hem sen de benimkilerin yemin tazeleme törenine katlandın. Bu yüzden sana borçluyum.”

İkimiz de o günün anısıyla ürperdik.

Annemle babam, yedi ay önce Jade Cay’deki gösterişli bir törenle yeniden evlilik yemini etmişlerdi. Aslında organizasyon güzeldi fakat o güne varana dek hazırlık süreci bizi bitirmişti. Annem, Isabella’yla Abigail’den ona yardım etmelerini istemişti. Bu da otomatik olarak *benim de* yardım etmeye mecbur kaldığım anlamına geliyordu. Hâlâ tüller ve çiçek desenleriyle ilgili kâbuslar görüyordum.

“Bu kadar yakınlaşmasanız mı acaba? Midem bulandı.” Miguel ellerimize birer ok tutuşturdu. “Hadi. Gösteri başlasın artık. Güneş batmak üzere.”

Isabella yıllar içinde dartta kendini geliştirmişti ama nişan alma becerisi hâlâ yüzde ellilerdeydi. Bugün birdenbire hedefi vuracağı tutmasın diye dua ettim.

O duruşunu düzelterek kolunu kaldırırken tüm vücudum gerildi. İkinci güneşi üzerine düşmüş, mor-siyah ipeksi saçlarına altın parıltılar ekleyip esmer tenine gölgeler eklemişti. Gerginliğime rağmen kaşlarını çatarak konsantre olma çabasına gülümsemeden edemedim.

İki yıldır beraberdik ama onun bana ait olduğu gerçeğini asla aşamayacaktım.

Ok havada vızıldayarak ilerledi ve hiçbir balona zarar vermeden yere düştü.

İçim anlık olarak rahatlasa da gerginlik daha baskındı.

“*Kahretsin.*” Isabella içimde kopan fırtınalardan ve aile üyelerinin yavaş yavaş eve süzüldüğünden habersizce ofladı. “Böyle bir şey hazırladığın için minnettarım. Gerçekten. Ama seneye benim iyi olduğum bir şey seçmek *zorundasın*. Alışveriş çılgınlığı ya da kitap okuma maratonu gibi mesela.”

“Bunu aklımda tutarım.” Kavanozun köşesinden minicik,

GURUR KRALI

mavi bir nokta olan katlanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzattım. “Şimdi sorumu cevapla bakalım.”

İçini çekip kâğıdı açtı. “Yemin ederim, eğer bir daha en büyük korkumdan bahsetmek zorunda kalır...” Cümlesi birden kesildi.

Söylemek istediğim şeyi o kâğıda yazmıştım. Isabella başını nottan kaldırıp yaşlı gözler ve titreyen dudaklarla bana baktığında çoktan tek dizimin üstüne çökmüş haldeydim. Elimdeki açık yüzük kutusunda da göz alıcı bir elmas parlıyordu.

Bugün olduğumuz yere gelebilmek için pek çok zorlu soruyla yüzleşmek zorunda kalmıştık fakat şimdiki sorum hem en zoru hem de en kolayıydı.

“Isabella Valencia, benimle evlenir misin?”

